

Danielle
Steel

A MEGFELELŐ
IDŐ

Alexandra Winslow-t hétéves korában elhagyja az édesanyja, ettől kezdve édesapjával él, aki feltétel nélküli szeretettel veszi körül a kislányt. Kedvenc közös időtöltésük a krimik és rémregények olvasása, Alexandra ebben lel vigasztalást. Olyannyira, hogy később maga is elkezd ilyen történeteket írogatni, a korát messze meghaladó tehetségről téve tanúbizonyságot. Ám tizennégy évesen édesapját is elveszíti, apácákhoz kerül egy bostoni kolostorba, de szerencséjére ők sem gátolják az írás folytatásában. Egyetemi évei alatt egy kész regénnyel a tarsolyában sikerül ügynököt, majd az ő révén kiadót találnia. De emlékezve apja kijelentésére, miszerint a férfiolvasók nem szeretik a női írókat, úgy dönt, hogy férfi álnéven, Alexander Greenként jelenteti meg a könyveit. Ezzel a lépésével azonban bonyolult és magányos kettős életre ítéli magát. A felszínen a sikeres és ünnepezt Alexander Green rejtélyes életét éli, a hétköznapiakban azonban az irigy és öntelt hollywoodi profik talmi csillogású világában kell helytállnia, ahol senki sem sejtí, hogy ki is ő valójában. Teljesült a vágya, híres író lett. De vajon talál-e valakit, akiben megbízhat annyira, hogy megoszthatja vele élete nagy titkát?

Danielle Steel
A MEGFELELŐ
IDŐ

M&CENKS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *The Right Time*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House, a division of Random House LLC,
a Penguin Random House Company, New York

Copyright © 2017 by Danielle Steel
All rights reserved

Jacket images © *Marta Bevacqua/TheValion* Images (woman),
© *Vickie Flores/Getty* Images (Tower Bridge)
Author photograph © *Brigitte Lacombe*
Background portrait in author photograph:
courtesy of the Estate of Anne Mackintosh

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2018

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2018

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Az én különleges, rajongva szeretett gyermekeimnek,
Beatrixnak, Trevornak, Toddnak, Samanthának, Nicknek,
Victoriának, Vanessának, Maxxnek és Zarának.*

*Dolgozzatok keményen, adjatok másoknak igaz szeretetet,
tetteitekkel érdemeljétek ki mások igaz szeretetét,
teljesítményeteknek elismerés és ünneplés legyen a jutalma.*

*Bármit és mindent elérhettek, amire vágytok,
a jó dolgok a megfelelő időben rátok találnak.
Teljes szívemből és lelkemből szeretlek benneteket.*

Mami / D.S.

Előszó

Drága Barátaim!

Remélem, élvezettel fogjátok olvasni *A megfelelő időt*. Jó néhány olyan témát érint, amit kedvelek, és gondom volt rá, hogy kellően fordulatossá tegyem a cselekményt. Sohasem mulasztom el ünnepelni az ember lelkierejét, azt, ahogyan képes szembeszállni az életben adódó, látszólag leküzdhetetlen nehézségekkel, és ahogy bizonyos váratlan események visszakozásra kényszerítenek közelgő katasztrófákat vagy tragédiákat. Az élet váratlan megoldást kínál a tizennégy évesen árván, a világban egy szál egyedül maradt Alexnek is, amikor sorsa egy zárdába, roppant eleven és vállalkozószellemű apácák közé viszi. Ahelyett, hogy magányra ítélnék, az apácák szelíd oltalmuk alá veszik a lányt, és idővel arra buzdítják, hogy a világba kilépve induljon el a neki rendelt úton, s a kellő kíváncsisággal felvértezve, legyen bátorsága felfedezni, mit tartogat számára a való élet.

Tetszik nekem, hogy Alex krimiíróként szokatlan utat követ. Tetszik, hogy keményen megdolgozik a sikerért. Mindig nagy élvezet számomra, amikor felfedezem, ki hogyan juttatja érvényre a tehetségét. Alexhez pedig különösen kötődöm, mivel magam is nagyon fiatalon kezdtem írni: tizenkilenc éves voltam, amikor megírtam az első könyvemet. Komoly erőpróbát jelent, ha az embert egészen fiatalon sorsára hagyják egy nagyon felnőtt világban – és ha még a hírnév is beköszönt, az sok-sok éven át tartó kihívásokkal jár, amelyek feldolgozása újabb és újabb

döntések elé állítja a fiataalt. Az ilyen élet nem könnyű, és hiába minden próbálkozás, nem lehet örökké elbújva élni. Nekem is ismerős volt, ahogy Alex megharcolt a hírnévvvel és a sikerrel, és megfizette az árát. Minden ember másképp éli meg a sikert, de sorsukban egyvalami közös: az átélt kalandok és események mindnyájukat hozzásegítik, hogy azzá váljanak, akinek a sors rendelte őket.

Akármilyen utat jársz be, neked is van valami tehetséged, és egyedül rajtad áll, mit kezdesz vele, hogyan juttatod kifejezésre, hogyan élsz vele, és hogyan osztod meg másokkal. Mindenki a maga sajátos módján bánik az életével és a neki adatott képességekkel – rejtegetheti őket, vagy megoszthatja szabadon. Bízom benne, hogy tetszeni fog, amit erről a fiatal, tehetséges krimiíróról olvashattok e könyv lapjain. A győzelem és a siker sokféle formában, olykor álruhában, izgalmakban, káprázatokban és jutalmakban bővelkedő utakon érkezhethet el az ember életébe. Biztos vagyok benne, hogy ez a ti életetekben is így történik majd!

Sok szeretettel

Danielle

A MEGFELELŐ IDŐ

1. fejezet

Alexandra Cortez Winslow hétéves kislány volt, hosszú, egyenes szálú fekete hajjal, tejfehér bőrrel. Nagy zöld szemét most szorosán becsukva tartotta, miközben hason feküdt az ágyában, és minden erejével azon volt, hogy ne hallja a szülei civakodását. Néha órákon át tudtak veszekedni, aminek mindig az lett a vége, hogy egy ajtó becsapódott. Aztán feljött hozzá az apja, hogy benézzon a szobájába, és megnyugtassa, hogy minden rendben van.

Ezen az estén egy óra hosszat tartott a veszekedés, és Alex hallotta, amint heves, latinus temperamentumú anyja éles hangon kiabál és visít. Amióta Alex az eszt tudta, a szülei között mindennaposok voltak a marakodások. Az utóbbi egy-két évben a helyzet tovább romlott, s az anyja minden csetepaté után napokra, néha hetekre eltűnt. Ilyenkor a ház elcsendesedett, egészen addig, amíg vissza nem jött. Akkor újra kezdődött minden, mint ma este is. Anyja a vacsoránál bejelentette, hogy pár napra el akar utazni Miami-ba a barátaihoz, mire az apja boldogtalan képpel emlékeztette rá, hogy most jött haza onnan. Aztán Alexet felküldték a szobájába. Az anyját nem érdekelte, hogy ki hallja a veszekedésüket, de az apja mindig igyekezett megkímélni a kislányt. Alex ilyenkor befúrta a fejét a párnába, hogy ne hallja őket, de így is zengett tőlük az egész ház. Boston egyik családi házas kerületében laktak, és volt, hogy a szomszéd

házban lakó gyerekek mesélték, hogy ők is hallották a szüleit. Leginkább az anyja kiabált, néha dobált is ezt-azt, miközben Alex apja csitítani próbálta, még mielőtt eltörne valamit, vagy az egyik szomszéd kihívná a rendőrséget. Ez még nem fordult elő, de az apja félt, hogy egy nap bekövetkezhet.

Carmen Cortez és Eric Winslow Miamiában ismerkedtek meg, amikor a férfi üzleti úton járt ott. Egy irodaházakat, főleg bankokat építő cég vezetője volt, és egy kínálkozó munka miatt repült oda, amire ajánlatot tettek. Az első este beült vacsorázni egy étterembe, ahol pezsgő élet zajlott. Láta, amint csupa szép, fiatal fiúkból és lányokból álló társaság tódul be a bejárati ajtón, s ahogy letelepedtek a vele szomszédos asztal köré, hallotta, hogy spanyolul beszélnek. Mindjárt megakadt a szeme az egyik gyönyörű fiatal nőn, aki megérezte, hogy a férfi figyeli őt, és odapillantva rámosolygott. Eric ettől kezdve elveszett ember volt.

Az amúgy érzékeny, békés életet élő férfi egyetemi tanár felesége két éve halt meg, miután nemes harcot vívott a mellrákkal, és csatát vesztett. Gyerekük nem született, nem is terveztek családot alapítani, mert az asszony egész életében egészségügyi problémákkal küzdött. Sohasem bánták meg a döntésüket, elfogadták, hogy számukra ez a legészszerűbb megoldás.

Az évek során Eric derekasan helytállt a munkájában, Barbara is nagy kedvvel tanított amerikai történelmet a Boston Universityn. Szerették a lakást, amelyben éltek, és amelyet Eric túlon túl nagynak érzett, amióta nem volt mellette Barbara, akivel megossza. Arra számított, hogy együtt fogják leélni az életüket,

és nem gondolta volna, hogy negyven-nyolc évesen megözvegyül. Ez nem szerepelt a terveikben, és amikor a felesége meghalt, Eric úgy érezte magát, mintha üveggolyó lenne, amit beraktak egy cipősdobozba, és most ide-oda gurulgat benne. Esténként elveszettnek érezte magát egyedül a lakásban, és általában a dolgozószobájában olvasgatott.

Barbara nélkül minden értelmetlennek tűnt. A munkája miatt sűrűn kellett utaznia, de nem volt senki, aki hazavárja, akinek mesélhetett volna a projektekről, amelyeken dolgozott, és úgy gondolta, hogy ez a miami út sem lesz másmilyen. Ugyanaz a fülsiketítő csend fogadja majd a házban, amikor hazatér. Elena, a házvezetőnőjük továbbra is eljárt hozzá hetente többször, és az ételeket, amiket készített, berakta a fagyasztóba, hogy Eric a munkából hazatérve a mikrobán felmelegíthesse valamelyiket. Nem volt családja, nem voltak testvérei, sem gyerekei, és mivel a barátai között már amolyan ötödik keréknek érezte magát, az estéit és a hétvégéit jobbra egyedül töltötte. Az egyetlen élvezete és szórakozása a bűnügyi regények olvasása volt. Egy egész könyvespolcra való volt belőlük.

Meglepődött, amikor az étteremben, ahol vacsorázott, és ahol meglátta Carment, egy salsa zenekar kezdett élőzenét játszani. Még jobban meglepődött, amikor a lány odajött hozzá, és táncolni hívta. Rövid, felül mélyen kivágott piros ruhája szorosan rásimult tökéletes idomaira. Elmondása szerint modellkedéssel és alkalmanként színészkedéssel foglalkozott. Négy éve, tizennyolc évesen jött át Kubából. Pár percig táncoltak, aztán a lány melegen rámosolygott, és visszament a barátaihoz. Eric maga sem tudta, mi ütött belé, hogy elment vele

táncolni. Az ilyesmi egyáltalán nem volt jellemző rá, de a lány olyan káprázatosan szép volt, hogy egyszerűen nem tudta visszautasítani. Az est hátralévő részében a lány a barátaival maradt, és Eric látta, hogy nagyokat nevetnek. Enyhén neveltségesebben érezte magát, amikor elmenőben odaadta neki a céges névjegykártyáját, és megmondta, hogy hol szállt meg Miami-ban. Biztos volt benne, hogy egy ilyen életvidám és fiatal nő, mint Carmen, úgysem fogja soha felhívni.

– Ha egyszer Bostonban jár... – mondta, s közben úgy érezte, hogy bolondot csinál magából. Huszonnyolc évvel volt idősebb a lánynál, több mint kétszer olyan idős, mint ő. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy milyen öregnek láthatja őt a barátaival együtt, de soha életében nem találkozott még ilyen izgatónővel. Fekete haja, zöld szeme, világos olajbarna bőre és hibátlan alakja volt. Egész éjjel Carmen járt az eszébe, és legnagyobb megrökönyödésére másnap reggel, mielőtt elindult volna egy megbeszélésre, a lány felhívta a szállodában. Eric meghívta őt vacsorázni, a lány pedig megmondta, hol találkozzanak. Ezek után egész nap Carmen arca lebegett előtte.

Mesésen nézett ki, amikor fekete miniruhában és túsarkú cipőben megjelent az étteremben. Vacsora után táncoltak, aztán elmentek egy bárba, amit a lány javasolt, és hajnali négyig beszélgettek. Ericet teljesen elbűvölte a nő, aki elmondta, hogy árubemutatókon szokott modellként szereplni, és az az álma, hogy egyszer eljut Los Angelesbe vagy New Yorkba, és színésznőként csinál karriert. Amióta idetelepült Havannából, egyelőre pincérnőként, modellként, bárpultosként és diszkótáncosnőként dolgozik a megélhetéséért. Kiválóan, de

akcentussal beszélt angolul, és Eric úgy érezte, nála gyönyörűbb lányt nem látott még életében. Másnap vissza kellett repülnie Bostonba, de elmondta Carmennek, hogy ha a cége megkapja a Miami-projektet, akkor a munkája gyakran a városba fogja szólítani. Végül két hét múlva eljött Miami-ba, csak hogy lássa a lányt. Csodálatos hétvégét töltöttek együtt, és Eric egy hónap leforgása alatt fülig beleszeretett, valósággal megrészegült tőle. Nevetségesnek tűnt az ő korában, de nem bánta.

Olyan éttermekbe vitte el Carment, amelyekről ő eddig csak hallott, de sohasem fordult meg bennük, és hosszú sétákat tettek a tengerparton. A második hétvégén, amikor Eric eljött, hogy lássa, Carmen éjszakára vele maradt a szállodában. Eric jóképű, jó karban lévő, sportos alkatú férfi volt, és a lány azt mondta, hogy őt nem zavarja a kora. A férfi tudott az anyagi nehézségeiről, és felajánlotta a segítségét, de Carmen minden alkalommal köszönettel visszautasította. Eric cége nem nyerte el a miami beruházást, de három hónappal azután, hogy randevúzni kezdtek, egy pillanatnyi, rá egyáltalán nem jellemző örület hatására Eric feleségül kérte Carment. És ő igent mondott.

Egy békebíró adta össze őket Miami-ban. Carmen anyja ugyan nem tudott eljönni Havannából, de a barátai ott voltak, és Eric az esküvői vacsorát a Fontainebleau Hotelben rendezte, amitől Carmen el volt ragadtatva. A hét végén három bőröndbe csomagolta minden holmiját, és most először ő is elrepült Ériekéi Bostonba. Amikor megérkeztek, Eric áttemelte újdonsült, egzotikus feleségét a küszöbön, amely mögött egy számára tökéletesen ismeretlen világ rejtőzött. Az első hónapok heveny kulturális sokként érték Carment. Az idő hideg volt, a város

szürke, gyakran havazott, amit Carmen gyűlölt. Örökké fázott, unta magát, mialatt Eric dolgozott, és nagyon hiányoztak a barátai. Pár hónap elteltével Eric elvitte Miami-ba, hogy találkozhasson velük. Ők persze irigyelték a kényelmes új életéért, noha Eric életkora kétségeket támasztott bennük. Féléves házasság után mindketten meglepve fedezték fel, hogy Carmen gyereket vár. Baleset volt, váratlanul érte őket. Barbara egészségi állapota miatt annak idején egyáltalán nem gondoltak gyerekekre, most azonban Ericet örömmel töltötte el a gondolat, hogy kisbabájuk születik. Remélte, hogy fiú lesz, aki majd tovább viszi a nevét. Megtanítja baseballozni, mivel ő maga nagy sportrajongó volt, és együtt fognak járni mérkőzésekre. Arra gondolt, hogy a gyerek miatt Carmen is jobban fog ragaszkodni hozzá. Ő ugyanis továbbra sem találta a helyét a férfi konzervatív bostoni világában, és barátokat sem szerzett ott. Erié barátait nem szerette, unalmasnak találta őket, így aztán mindig csak kettesben voltak.

Carment jóval kevésbé hozta izgalomba a baba jövelele, mint Ericet, és huszonkét évesen nem érezte késznek magát az anyaságra. Most majd egy évig nem foglalkozhat a karrierjével, ámbar Bostonban amúgy sem kapott munkát, és naphosszat semmi dolga nem volt. Végül spanyol szappanoperákat nézett a tévében, amíg Eric haza nem érkezett a munkából, és várta a februárt, a baba megszületését. Már teljesen beleélték magukat, hogy fiúk lesz, ezért csupa kék holmit vásároltak a gyerekszobába. Eric alig bírt magával az izgalomtól, még egy doboz szivart is vett, hogy majd szétosztogatja a nagy napon.

Alexandra egy hóviharos éjszakán született meg Bostonban. A szülés még annál is szörnyűbb volt, mint ahogy Carmen, aki amúgy is félt tőle, elképzelte. A doktor szerint első gyereknél normális a hosszú vajúdas és a nehéz szülés. Carmen látni sem akarta a megszületett babát. Eric bent volt vele a szülőszobán, és amikor az orvos bejelentette, hogy lány, döbbsent csend támadt. Több órába telt, mire Eric úrrá lett a csalódottságán, de amint a karjába vette, beleszeretett a lányába. Carmen addigra mélyen aludt a sok nyugtatótól, és nem tudott olyan könnyen alkalmazkodni a babához, mint Eric. Elena, a házvezetőnőjük gondoskodott Alexandráról, amikor hazamentek, miközben Carmen másról sem beszélt, mint hogy vissza kell nyernie az alakját, és el kell mennie Miami-ba, hogy lássa a barátait. Hónapok óta nem járt ott, mivel Eric nem akarta, hogy az utolsó időben repülőre üljön.

Naponta eljárt egy közeli konditerembe, mellette diétázott, és mivel nagyon fiatal volt, egykettőre visszanyerte az alakját. Amikor Alexandra három hónapos lett, anyja három napra elutazott Miami-ba. Két hétig maradt, s ezt az időt végigbulizta a barátaival. Ezek után sokkal jobb hangulatban érkezett vissza Bostonba, ahol a távollétében Eric és Elena gondozták a csecsemőt.

Ettől fogva havi rendszerességgel utazott el Floridába, sőt még egy-két ottani árubemutatón is közreműködött modellként, a babát pedig teljes egészében Ericre hagyta. Bostonban továbbra sem voltak barátai, az életüket pedig túl unalmasnak és konzervatívnak találta. Eric elég hamar belátta, hogy az anyaság nem tartozik Carmen erősségei közé. Semmi mást nem akart,

mint Miami-ban lenni a barátaival. És amikor Alex egyéves lett, Eric megtudta, hogy Carmennek viszonya van egy miami táncossal. A fiú Puerto Ricó-i volt, Carmen pedig könnyek között vallotta be, azzal az ígérettel, hogy soha többé nem fogja megcsalni.

Ennek ellenére többször is félrelépett, és az évek során számos meggondolatlan szót követett el. Magányosnak érezte magát Bostonban, Eric életét, és magát a férfit is, unalmasnak és egyhangúnak találta. Carmen viselkedése dacára Eric minden tőle telhetőt megtett azért, hogy a gyerek és önmaga kedvéért megőrizze a házasságukat. Az első években még tartott a varázslat, egészen addig, amíg Alex hároméves korában derengeni nem kezdett neki, hogy Carmen sohasem fog mellette megállapodni, és nem szereti őt. Gyakorlati megfontolásokból esetleg mellette marad, de nem szerelmes belé. Leginkább attól félt, hogy a gyerekkel együtt el fogja őt hagyni, márpedig nem akarta elveszíteni Alexandrát, és nem akart osztozni Carmennel a gyerek felügyeleti jogán sem. Tudta, hogy ha Carmen elhagyja és magával viszi Alexet Miami-ba, a kislányra visszataszító élet várna anyja szabados erkölcsű barátai között. Alex az ő lánya volt, és ő egészséges, hagyományos életet szánt neki, nem azt a rendszertelen, kétes tisztaságú életmódot, amelybe a felesége élvezettel belevetette magát, valahányszor visszazökött a régi, ismerős világába.

Eric egyedül azzal tudta egyben tartani a házasságát, hogy hagyta, hadd tegye Carmen azt, amit akar. Jöjjön-menjen kedve szerint, s közben ő úgy tett, mintha nem tudna a viszonyairól, holott mindig észrevette, amikor felbukkant egy új férfi Carmen

életében. Ilyenkor az asszony álló nap a telefonon lógott, és üdvözült mosollyal fogadta az aktuális hódoló hívásait.

Amikor visszatért kiruccanásairól, hevesebbé és indulatosabbá váltak a csatározásaik. Ha Eric magával vitte az üzleti fogadásaira, Carmen rendszerint túl sokat ivott, és minden férfival, aki az útjába került, rögtön flörtölni kezdett. Rendkívül közönségesen viselkedő fiatal nő volt, de olyan szép, hogy mindenki odakapta a fejét, amikor ők ketten beléptek valahova. Ericet büszkeséggel töltötte el, hogy ez a gyönyörű asszony az ő felesége, de ismerve, hogy milyen vad és szabad szellemű, azt is tudta, hogy sohasem lesz megszelídíthető, és megtartani is csak nagy nehézségek árán tudja. Ha akart, elrepült, és ha úgy látta jónak, visszatért hozzá. A gyerekükkel nem törődött, soha nem kérte, hogy hadd vihesse magával Alexet Miamiába. Carmen boldogan hagyta a kislányt otthon az apjával, és ez Eric számára is megkönnyebbülés volt.

Alex úgy nőtt fel, hogy vagy a veszekedésüket hallgatta, vagy anyja távollétében kettesben volt az apjával. Eric csodálatosan gondját viselte, és Elena mindenben segített neki. A házvezetőnő a szerető nagymama szerepét töltötte be a kislány életében. Rendkívül helytelenítette Carmen viselkedését, és keményen megmondogatta neki a magáét spanyolul. Alexszel is spanyolul beszélt, akárcsak Carmen, úgyhogy mire a kislány hároméves lett, tökéletesen kétnyelvűvé vált. Amúgy rendkívül bájos, szeretetre méltó gyerek volt, imádta az apját, és szerette az anyját, miközben pontosan tudta, hogy rá nem számíthat. Apjára viszont mindig.

Reggelenként Eric vitte iskolába Alexet, és tanítás után Elena ment érte, még akkor is, amikor Carmen a városban volt; ő az üzleteket járta, vagy a körmét csináltatta, vagy órákat töltött a floridai barátaival csevegve a telefonján. Mintha igazából nem is lett volna ott, amikor Bostonban időzött a családjával. Alex megpróbált mindenféle aprósággal kedvezni az anyjának, hogy örüljön, és ne veszekedjenek olyan sokat, de a helyzeten ez sem változtatott. A kislány néha arra gondolt, hogy ha megpróbálna tényleg, de igazán jól viselkedni, akkor anyja nem haragudna ennyire rájuk – de így is, úgy is haragudott. Még az ő számára is nyilvánvaló volt, hogy anyja utál itt lenni.

A mostani veszekedés, amely elől Alex a párnájába menekült, nem különbözött az összes többitől, de nagyon sokáig tartott, míg végül hallotta a becsapódó ajtó ismerős hangját, ami azt jelentette, hogy a cirkusz mára véget ért. Délután látta, hogy anyja egy bőröndbe pakol, és sejtette, hogy hová szándékozik utazni. Pár perccel később apja feljött a lépcsőn, és benyitott Alex szobájába. A falak itt még mindig kék színűek voltak, és Alex azt is tudta, hogy miért. Az apja elmondta neki, hogy bolond módra kisleányt szeretett volna, mielőtt ő megszületett, mert akkor még fogalma sem volt róla, hogy milyen szerencsés, amiért fiú helyett kislánya lett.

Amikor Alex ötéves lett, kezdte magával vinni baseballmeccsre, és megtanította neki, hogy kik játsszák, és milyen szabályok szerint. Alex többet tudott a baseballról, mint a legtöbb fiú, és apja éveken át dobálta neki a labdát a hátsó kertben. Elhencegett a barátainak, hogy a lánya milyen ügyes kis ütőjátékos, milyen remekül tudja koordinálni a kezét és a

szemét, hogy minden más gyereknél sokkal erősebben tud megütni egy labdát, a dobókarja pedig egészen elképesztő.

Esténként, mielőtt aludni tért, Eric mindig olvasott neki. Rajongott a kémtörténetekért és a krimikért, és Alexet is arra biztatta, hogy szabad idejében olvasson. Sorra végigolvasták a klasszikus gyerekkönyveket, kisebb korában a *Malac a pácban*, a *Stuart Little, kiséger*, a Micimackó könyvek és az *Anne a Zöld Oromból* volt a kedvence. Apja nemrégiben kezdte olvasni neki Nancy Drew könyveit, és noha Alex kicsit még fiatal volt hozzájuk, nagyon tetszettek neki. Az olvasás jelentette a menekülést a szülei közötti feszültség és anyja rossz hangulatai elől. A könyvek voltak a barátai.

Már a második Nancy Drew-könyvnél tartottak, és apja minden este egy újabb fejezetet olvasott fel neki. Alex élvezte, ahogy Nancy megoldotta a rejtélyeket, és tetszett neki, hogy milyen jó megfigyelő.

– Felkészültél egy kis Nancy Drew-ra? – lépett be Eric mosolyogva a szobájába, mire Alex borzas hajjal és tágra nyílt szemmel kibújt a párna alól, és bólintott.

– Elment? – kérdezte szorongva.

– Pár nap múlva vissza fog jönni – válaszolta apja megnyugtató hangon. Alex tudta, hogy ez igaz, jóllehet mindig attól félt, hogy anyja egyszer majd nem jön többé haza. Nehéz természete volt, könnyen dühbe gurult, és se mesét olvasni, se játszani nem szeretett. De mégiscsak az anyja volt, és néha kilakkozta Alex lábkörmeit, ami boldoggá tette őt. Egyszer aranylakkot kent rájuk, Alex pedig az iskolában lehúzta a zokniját, és megmutatta a barátnőinek.

Eric levette a könyvet Alex könyvespolcáról, azután elhelyezkedtek egymás mellett Alex ágyában, hátukat a párnának vetve. *A rejtett lépcsővel* kezdték, és Eric elmondta, hogy ezeket a történeteket régen írták, de még mindig nagyon élvezetesek. Most épp *A Shadow Ranch titkát* olvasták, ami borzasztóan tetszett Alexnek. Szerette hallgatni, ahogy apja olvassa a történetet, s közben a hangjával érzékelteti a drámai fordulatokat. Ettől valahogy még izgalmasabbnak tűnt a könyv.

Az ágyban ülve apja fél karjával átfogta a vállát, és aznap este két fejezetet olvastak el, csak utána készülődött a lefekvéshez. Másnap iskolába kellett mennie. Amikor apja befejezte az olvasást, Alex fölnézett rá nagy zöld szemével.

– Szerinted fel fog hívni bennünket Miamiból?

– Nem vagyok biztos benne – válaszolta Eric őszintén. Carmen meglehetősen kiszámíthatatlan nő volt, és néha mintha teljesen megfedkezett volna róluk. Többnyire így is volt.

– Mérgesen ment el? – kérdezte Alex halkán, s a hangján valódi aggodalom érződött.

Apja bólintott, de közben megpróbált nyugodtnak látszani, a gyerek azonban tudta, hogy nagyon is nyugtalanítja a dolog. Az egész olyan volt, mintha egy tűzhányó oldalában élnének, és ez mindkettőjüket megviselte.

– Eljössz velem megnézni a szezon előtti baseball edzést? – kérdezte Eric, hogy elterelje a kislány figyelmét. Alex szerette, ha apja elvitte ide-oda, egyszer már végignézték a Red Sox tavaszi edzését is. Bólintott hát, és felmosolygott az apjára.

A kislány felvette a pizsamáját, fogat mosott, és bebújt az ágyba. Apja betakargatta, puszit adott neki, s miután leoltotta a lámpát, egy percre megállt az ajtóban.

– Minden rendben lesz, Alex. Ahogy eddig is mindig. Mami örülni fog, amikor majd hazajön. – De nem sokáig, gondolta Alex, hangosan azonban nem mondta ki. – Aludj jól. Szeretlek – köszönt el végül az apja, mint minden este.

– Én is szeretlek, apu – felelte Alex, és becsukta a szemét. Nancy Drew-ra gondolt, és a rejtélyre, aminek a megoldásán a ma este olvasott könyvben dolgozott. Nancy Drew rettentően eszes volt, mindig rájött mindenre, mintha varázsereje lenne. Alex szerette volna, ha benne is meglenne ez az erő, mert akkor tudná, hogy mikor jön haza az anyja. Talán mire ennek a könyvnek a végére érnek.

Második fejezet

Másnap minden a megszokott rendben zajlott Eric és Alex számára. Az, hogy előző este Carmen elutazott Miami-ba, nem sok változást hozott az életükben. Ő sohasem kelt fel reggel, Eric pedig mindig hagyta későig aludni. Mindig ő készítette el Alex zabkásából, pirítósából és szalonnából álló reggelijét, hétfvégén pedig palacsintát vagy rántottát sütött. Mielőtt este hazament, Elena elkészítette a vacsorájukat. Carmen meg sem próbált megtanulni főzni. A repertoárja pár kubai ételből állt, amelyek túl fűszeresek voltak Alex-nek, és Eric sem szerette őket.

Megcsinálta Alex ebédjét, és egy nassolnivalóval együtt beletette Alex ételhordó dobozába. Pattie, a szomszédjuk hozta el az iskolából Alexet a tanítás után, és a kislány hozzájuk ment játszani. Pattie-éknél négy gyerek volt, kettő idősebb és kettő fiatalabb nála, így az asszony gyakran hazavitte magával Alexet is. A kislány szeretett náluk lenni, ott mindig volt mit csinálnia. Odahaza csak a csend fogadta, amíg apja haza nem jött. Eric útban hazafelé bement érte Pattie-ékhez, és együtt mentek haza, hogy megegyék a vacsorát, amit Elena hagyott ott nekik. Megszokott napirendjükön Carmen távolléte semmit sem változtatott, leszámítva azt, hogy anyja távollétében Alex visszafogottabb és elgondolkodóbb volt. Mindig az járt a fejében, hogy mikor jön vissza.

– Milyennek látod? – kérdezte Eric fojtott hangon Pattie-től, amikor aznap este beugrott Alexért. A két fiú kergetőzött, és a földszinti játszószobából kihallatszott a tévé hangja Pattie épp a vacsorát főzte. A férje ügyvéd volt, sokszor késő estig dolgozott. Pattie rendes nő volt, Eric hálásan fogadta a segítségét.

– Minden rendben van vele, csak egy kicsit csendesnek látom. – De mindketten tudták, hogy ez Alexnél egyáltalán nem szokatlan. Szeretett más gyerekekkel együtt lenni, de mint egyke, aki sok időt töltött az apjával, inkább a felnőttek társaságához volt szokva. – Persze mindig az, amikor Carmen elmegy.

Pattie jól sejtette, hogy a történetek feszültséget keltettek a kislányban, még ha nem beszélt is róla. De jó időben, amikor az ablakok nyitva voltak, ő és a férje is hallották Carmen és Eric veszekedéseit. Az ilyesmi nem teremt jó légkört egy gyerek

számára. Pattie sohasem jött ki valami jól Carmen-nel, aki nem is törekedett rá, hogy megismerkedjen más anyákkal, gyerekbulikat rendezzen, vagy meghívja magukhoz Alex barátnőit. Mindenki másnál, beleértve a lányát is, jobban érdekelte saját maga. És nem úgy nézett ki, nem úgy viselkedett, ahogy más anyák. Pattie például sokkal idősebb volt nála. Carmen akkor még csak a harmincadik évében járt, de annyinak sem látszott. Úgy viselkedett, és úgy öltözködött, mint egy húszéves, csinos lány. Pattie furcsa párnak tartotta Carment és Ericet, és gyanította, hogy a férfit elkápráztatta Carmen külseje, elhamarkodta a házasságát, amit azóta megbánhatott. Nyolc éve tartó házasságuk kezdettől fogva viharos és zaklatott volt, ami nem maradt rejtve a szomszédok előtt. Elena is sok mindent mesélt Pattie-nek, amikor az asszony hajlandó volt őt meghallgatni, de Pattie igyekezett minél jobban megritkítani az ilyen alkalmakat. Nem akart beleavatkozni a szomszédjai életébe, de örült, ha valamiben segíthetett Alexnek. Nagyon sajnálta a kislányt.

Eric és Alex ezután hazamentek, és amíg a kislány a házi feladatát csinálta a konyhaasztalnál, apja megmelegítette a vacsorájukat. Evés után Alex egyedül megfürdött, és apja segítségével megmosta a haját. Közben Eric beszámolt róla, hogy aznap elment a könyvesboltba, vett néhány könyvet a kedvenc írójától, és hogy este majd megint olvasnak Alex Nancy Drew-könyveiből.

Két héten át élték a megszokott életüket, s közben várták Carmen hazatértét. Ez idő alatt az asszony egyszer sem telefonált, ami korábban is előfordult, rendszerint olyankor,

amikor egy új férfi jelent meg az életében. Alex előtt Eric úgy tett, mintha nem aggódna. Carmen végül az irodájában hívta fel, mert tudta, hogy a gyerek jelenlétében nehéz lenne a férjének beszélnie, márpedig most fontos dolgot kellett közölnie vele, és nem akarta, hogy neki magának kelljen elmondania Alexnek.

Eric zaklatott idegállapotban vette fel a telefont.

– Nem jövök vissza – közölte Carmen fakó hangon.

– A héten? – A férfi azt hitte, erről van szó.

– Soha többé – válaszolta Carmen egyszerűen. – Nem csinálom tovább. A legszebb éveimet vesztegettem el Bostonban. Nem tudom, te hogy bírod elviselni. Boston a világ legunalmasabb városa. – Vagy talán csak a férfi élete, vagy maga a férfi unalmas, gondolta, de a lényeg az, hogy ő Kuba lüktető zenéjében és eleven karib-tengeri atmoszférájában nőtt fel, ott, ahol az emberek beszélgettek, nevettek, táncoltak és rumot ittak. Az egy érzéki világ volt. Amíg együtt élt Erickel Bostonban, halottnak érezte magát. Számára Miami volt a világmindenség központja.

– Miamiban maradsz? – Eric tele volt aggodalommal és szomorúsággal, de a dolog nem lepte meg. Évek óta félt, hogy ez egyszer bekövetkezik. Bizonyos szempontból megkönnyebbülésként érte, hogy megszűnik az örökös csatározás, de a kislányuk szenvedni fog az anyja hiányától.

– Egy darabig. Előjegyeztek két árubemutatóra, és megismerkedtem valakivel, aki azt mondta, be tud vinni egy Las Vegas-i ügynökséghez, onnantól kezdve mindig lesz munkám modellként. – Valószínűleg topless modellként, de Carmen nem bánta.

– Az a hely nem való gyereknek – válaszolta Eric komoran. Nem akarta, hogy a lánya Las Vegasban nőjön fel, olyan emberek között, akikkel Carmen barátkozott. Amit az asszony tervezett, még annál is rosszabb volt, mint amitől félt az évek során, amikor elképzelte, hogy egyszer majd elhagyja őket. Már nem volt szerelmes belé. Túlságosan nehéz volt együtt élni vele, de nem akarta Alexet elveszíteni, még félig sem, hogyha megosztják a gyerekelügyeleti jogot. Ezzel a legszörnyűbb rémálma látszott valóra válni. Egy másodpercre kihagyott a szíve, amikor Carmen elmondta, hogy mit akar tenni; nem hitte, hogy meg tudná akadályozni benne.

– Őt nem viszem magammal – közölte Carmen a sajnálkozás legcsekélyebb jele nélkül. – Jobb helye van Bostonban, veled. Majd eljöhetsz meglátogatni, ha rendeződik a helyzetem. Meglátom, mennyire jön be neked Vegas, vagy elmehettek L. A.-be is. Igazad van, az nem gyereknek való élet. Nekem amúgy is szükségem van arra, hogy szabad legyek.

Jól ismerte magát, és ami Ericet illeti, mellette évek óta teljes szabadságot élvezett. Valójában sohasem töltötte be a feleség szerepét. A házasesetük az első időben mesébe illő volt, de a gyerek születése után kihűlt a kapcsolatuk, és Carmen úgy viselkedett, mint egy idegen. Minden alkalmat megragadott, hogy elmehessen, és már csaknem öt éve nem feküdtek le egymással. Carmen az azt megelőző két évben is mintha pusztán csak kötelességből szexelt volna a férjével. Egy év leforgása alatt kialudt a tűz kettőjük között. Az egész házasság óriási tévedés volt. Eric ostoba volt, amiért elvette Carment, és ezt már ő is tudta. A nő majdnem harminc évvel fiatalabb volt nála, ráadásul

gyűlölt mindent, ami Eric számára az életet jelentette, s a házasságuk kész komédiának bizonyult.

– Néha talán majd meglátogatom – mondta Carmen bizonytalanul, s ezt hallva Eric szíve fájt a kislányaért. Akármilyen felelőtlen anya volt is Carmen, még mindig voltak illúziói vele kapcsolatban. Alexnek ő volt az anyja, és a gyerek szerette.

– Jöhetsz, amikor csak akarsz. Hiányozni fogsz neki – tette hozzá szomorúan. – Egyedül egy apával azért nem ugyanaz.

– Te jobban bánasz vele, mint én – ismerte el Carmen becsületesen. – Amikor otthon voltam kettőtökkel, én úgy éreztem magam, mintha börtönben lennék.

– Tudom, de neki nem lesz könnyű megérteni. – Ezek után föltette azt a kérdést, ami mindvégig motoszkált benne. Igaz, hogy már se nem osztott, se nem szorzott, de azért kíváncsi volt, hogy miért most megy el. – Van valakid?

Az asszony sokáig tétovázott, mielőtt válaszolt volna.

– Igen, úgy néz ki, hogy van. Lehet, hogy nem komoly, de jól megvagyunk együtt. Neki vannak kapcsolatai Vegas-ban és Los Angelesben. – Ezt Eric a maga csendes, földhözragadt életével nem tudta nyújtani neki. Annak idején azt remélte, hogy stabil és jó színvonalú életet tud biztosítani Carmennek, de ebben az asszony semmi vonzót nem talált, amin még a gyerekük sem változtatott. Úgy tűnt, hogy teljesen hiányzik belőle az anyai ösztön. Önző volt és éretlen, csak arra a talmi csillogású világra vágyott, amelyben sem Eric, sem Alex számára nem volt hely. – El akarok válni – tette föl az i-re a pontot. – Elegendem van. – Eric nem számított rá, hogy Carmen visszajön, de azt hitte, várni fog

egy darabig a válási szándéka bejelentésével. Nem zúdíthat egyszerre ennyi rossz hírt Alexre, és azt sem tudta, elmondja-e neki, vagy ezt a részét halassza későbbre. – A felügyeleti jogot teljes egészében te gyakorolhatod – tette hozzá az asszony. Ez jó hír volt, mindig is ezt szeretne volna abban az esetben, ha Carmen végleg elhagyja őt.

– Köszönöm. Szeretnéd rendszeresen látogatni? – Remélte, hogy nem, de úgy gondolta, a tisztesség megkívánja, hogy megkérdezze. Carmen végleg elmegy, új életet kezd, tekintet nélkül rá vagy a lányukra. Nem volt gonosz, csak teljesen hiányzott belőle a felelősségérzet, amit nem tudott volna elmagyarázni egy hétéves gyereknek. Igaz ugyan, hogy a maga szintjén Alex is tudta ezt.

– Nem. Előbb látnom kell, hogyan boldogulok a dolgaimmal. Majd tudatom veled, hogy hol vagyok. – Ezek után felvetett egy kényes témát, és bár Eric mindig nagyvonalú volt vele, amíg együtt éltek, most nem tudhatta, hogyan fogadja ezt a kérését. – Számíthatok tőled némi anyagi támogatásra, mondjuk egy vagy két évig, amíg valami jobb munkát nem kapok?

Eric habozott. De mégiscsak a gyereke anyjáról volt szó. Ha Carmen maga nem is, ő tisztelte benne az anyát.

– Igen. Majd kikalkuláljuk, feltéve, hogy észszerű összegre gondoltál. Fel fogod őt hívni? – kérdezte ezután némi aggodalommal. Úgy gondolta, Carmennek meg kellene tennie. Nem tűnhet el csak úgy a lányuk életéből. De most kezdett félni, hogy megteszi.

– Megköszönöm, ha támogatsz. Egy darabig nem fogom felhívni őt. Nem magyaráznád el neki a helyzetet? – Carmen

tudta, hogy számíthat a férjére, és teljes egészében lerázta magáról a felelősséget. Eric ezt azért nem várta tőle, sem azt, hogy jóformán végérvényesen megszakítja velük a kapcsolatot. Jól sejtette, hogy az egész egy férfi miatt van. – Majd tudatom veled, hogy hova küldd a csekket – mondta az asszony vidáman.

– Fel kellene hívnod őt időnként – unszolta Eric a nőt, aki már nem akart sem a felesége, sem Alex anyja lenni.

– Persze – felelte Carmen tétován. – Majd igyekszem... és Eric... nagyon sajnálom, de egyszerűen képtelen voltam elviselni ezt az életet. Azt hittem, belehalok.

Eric már-már megsajnálta, mert tudta, hogy az asszony igazat mond. Az ő számára is gyötrelmes volt ez a házasság. Nyolcévi kínszenvedés után mintha ő is meghalt volna belül.

– Tudom – mondta halkan. Most majd a kislányuk fog szenvedni, aki hétévesen elveszíti az édesanyját. Ő nem fogja megérteni, hogy így kellett lennie, mert az anyja képtelen másmilyen lenni, és nem azért történt így, mert Alex tett valami rosszat. Bonyolult dolgok ezek, egy annyi idős gyerek, mint ő, nem érthette meg.

Miután letette a telefont, csak ült, és bámult ki az ablakon. Az iménti beszélgetésük járt az eszében, és tudta, hogy nem kellett volna meglepődnie, de bizonyos értelemben mégis meglepődött. Olyan régóta működött rosszul a házasságuk, hogy már hozzászokott, és valójában nem remélte, hogy egyszer majd jobb lesz, mint ahogy azt sem feltételezte, hogy még rosszabb, noha a szíve mélyén tudta, hogy a felesége egy napon el fogja hagyni. És lám, eljött ez a nap. Legalább nem kell tovább rettegnie tőle, vagy attól félnie, hogy elveszíti Alexet.

Aznap korán eltávozott az irodából, és maga ment Alex elé az iskolába. Telefonált Pattie-nek, hogy tudassa vele, és az asszony rögtön hallotta a hangján, hogy történt valami.

– Baj van? – Kedvelte Ericet, jó apának tartotta, aki sikeresen ellensúlyozta az anyai nemtörődömséget.

– Nincs... vagyis igen, van. – Nagy levegőt vett. – Carmen válni akar.

– Hazajött?

– Nem, Miami-ban van. Azon gondolkodik, hogy Vegas-ba vagy L.A.-be költözik. Azt hiszem, van egy új pasija. De csak idő kérdése volt, hogy mikor lépi meg ezt. Reméltem, hogy vár, amíg Alex idősebb lesz, de így döntött. Nem jön vissza.

Csak most jutott eszébe, Carmen nem kérte, hogy küldje utána a ruháit. Talán nem kellettek neki a Bostonban viselt konvencionális holmik. Vagy meg akart szabadulni mindentől, ami ahhoz az életéhez tartozott, beleértve őt és a lányukat is.

Pattie évek óta számított erre, a hangja mégis aggodalomról árulkodott:

– Magának akarja a gyereket?

– Nem, teljes egészében átadja nekem a felügyeleti jogot. – Pattie-n látszott, hogy megkönnyebbült. – Ennek nagyon örülök, de Alexnek nehéz lesz. Egy ilyen idős gyereknek nem könnyű megérteni, hogy miért hagyja el az anyja.

– Szólj, ha bármiben tudok segíteni – mondta Pattie kedvesen.

– Minden rendben lesz velünk – felelte Eric részben önmaga megnyugtatóására.

– Tudom. De Alexre egy darabig visszahathat a dolog. – A kislány még túl fiatal volt egy ilyen csapás elviseléséhez, még akkor is, ha Pattie-nek mindig is az volt a véleménye, hogy Carmen nem jó anya, amit most be is bizonyított mind-annyiuk számára.

Eric az iskola előtt várakozott Volvo kombijában, amikor Alex a többiekkel együtt megjelent. Először nem vette észre az apját, de amikor Eric kikiáltott és integetett neki, rögtön odaszaladt, és beült a kocsiba. Egy percig nagy komolyan csak nézte az apját, mert a hatodik érzéke megsúgta, amit Eric még el sem mondott. A férfi még csak kereste a megfelelő szavakat, hogy megossza vele a hírt.

– Mami nem jön vissza, ugye? – kérdezte hirtelen a kislány. Kiolvasta apja tekintetéből. Eric habozott, aztán bólintott. Az igazság elől nem lehetett elfutni, és amúgy sem akart hazudni a gyerekeknek. Bizonyos értelemben olyan volt ez, mint egy haláleset, leszámítva, hogy Carmen azt mondta: egyszer majd eljön meglátogatni Alexet. De ismerve őt, Eric jobbnak látta, ha nem ígér ilyesmit a gyerekeknek. Amilyen megbízhatatlan és állhatatlan volt, meglehet, hogy nem is fog hiányozni neki Alex. Mihelyt nem látja, talán nem is gondol rá többé. – Fogom még látni valamikor? – kérdezte Alex elsápadva, a rémülettől tágra nyílt szemmel.

– Fogod. Csak azt nem tudom, mikor – válaszolta Eric nyíltan. – Még nem tudja, hol fog élni, de azt mondta, hogy ha már eldőlt, akkor elmehetsz hozzá látogatóba, vagy az is lehet, hogy ő látogat meg minket.

– Veled maradok? – faggatta tovább Alex, és a szeme megtelt könnyel egy olyan nő miatt, aki sohasem viselkedett anyaként vele, de akit mégis szeretett.

– Hát persze. Velem maradsz örökre – válaszolta Eric, és odahajolva mindkét karjával átölelte a kislányt. – Szeretlek. Maminak a saját életét kell élnie, ő már csak ilyen. Nem miattad van, vagy mert te valami rosszat tettél volna, vagy valamit másképp kellett volna csinálnod. – Minden erejével azon volt, hogy ezt megértesse a gyerekkel, és remélte, hogy sikerül is.

– Tudom – felelte Alex a könnyeit törülgetve, Eric pedig beindította a motort. – Lehet, hogy még nem volt kész arra, hogy anyuka legyen. – Kereste a magyarázatot, hogy miért nem működött ez az egész egyikőjüknek sem.

– Lehet. De mi itt vagyunk egymásnak, Al. Együtt csuda dolgokat csinálunk, rengeteg könyvet fogunk elolvasni, járunk majd baseballmeccsre, és időnként el is utazhatunk valahova.

– Elmehetünk meglátogatni mamit ott, ahol van?

– Persze – felelte apja már vezetés közben. – Egyelőre olvassuk el az összes Nancy Drew-t, a teljes sorozatot. Mit szólsz hozzá? – Akármennyire is gyerek volt még, Alex pontosan tudta, mit csinál most az apja: megpróbál a lehető legjobban kijönni a helyzetből, és felvidítani őt. Rámosolygott, és bólintott.

– Az jó lesz. És utána elolvashatok párat a te krimijeid közül is? – Tudta, mennyire szereti ezeket az apja, és néha még mesélt is róluk.

– Talán, ha majd egy kicsit idősebb leszel. – Eric elsorolta mi mindent fognak együtt csinálni a közeljövőben és az elkövetkező hónapokban, és megpróbálta úgy beállítani a dolgot, mintha az a

tény, hogy az anyja cserbenhagyta őt, csupa kellemes dologra kínálna alkalmat számukra.

– El fogtok válni? – hangzott a gyerek megdöbbenő kérdése.
– Sally Portman szülei tavaly elváltak. Most minden hétvégén az apukájánál van, és minden szerdán ott alszik.

– Azt hiszem, ez megtörténhet, már nem a hétvégekre és a szerdákra értem, hanem hogy mami meg én elválunk, mivel ő már nem akar itt élni velünk.

Alex bölcsen bólintott; látszott, hogy igyekszik megemészteni a hallottakat.

– Szerinted újra férjhez fog menni?

– Nem tudom – felelte apja őszintén.

– És te?

Eric elnevette magát.

– Nem hinném, Alex kisasszony. Egyelőre összpontosítsunk csak egymásra. Minden rejtélyt nem tudunk egyszerre megoldani.

A gyerek jól fogadta a hírt, noha apja tudta, hogy a dolog nagyon elszomorította.

Aznap este a végére értek *A Shadow Ranch titkának*. Alexnek tetszett a befejezés, és a könyv hirtelen új jelentést is kapott számára. Miközben hallgatta apja felolvasását, ráeszmélt, hogy Nancyhez hasonlóan ő is egyedül élt az apjával. Nancy Drew-nak sem volt édesanyja. Egyszer talán ő meg az apja is meg tudna oldani rejtélyes eseteket. Kíváncsi lett volna, mi történt Nancy Drew anyukájával.

– Sohasem lehet tudni, hogy egy rejtélynek mi lesz a megoldása – jegyezte meg elgondolkodva, amikor az utolsó lap

aljára értek, de amúgy sejtette, mi lesz a vége. A történet hallgatása közben szeretett a végére tippelni, és sokszor egész ügyesen ki is találta.

– Kicsit az élet is ilyen. Tele van meglepetésekkel, amik néha jók, néha kevésbé jók – válaszolta csendesen az apja.

– Mindig megpróbálom kitalálni a titok nyitját. Ezt szeretem benne a legjobban – árulta el Alex.

– Én is – felelte az apja, majd adott neki egy jóéjtpusztit, és betakargatta. – Ezért szeretem annyira a krimiket.

A kislány bólintott, aztán apja leoltotta a lámpát, és kiment a szobából. Alex feküdt az ágyában, és nem tudta, most hol van az anyja, hiányzik-e neki a kislánya, és gondol-e rá egyáltalán.

Két könnycsepp gördült le az arcán, és lehullott a párnájára. Eltöprengett, vajon mikor fogja újra látni őt, aztán kicsit imádkozott érte, s végül elaludt. Carmenről álmodott, aki gyönyörű volt, és visszajött hozzájuk, hogy ezentúl együtt éljenek.

Harmadik fejezet

Egy hónappal azután, hogy felhívta Ericet, Carmen beadta a válókeresetet. Eric nem szólt róla Alexnek; a gyerekeknek nem kell tudnia a házasságuk végét jelentő részletekről. Az asszony két évre szólóan egy szerény összegű támogatást kért tőle, amire Eric a telefonban tett ígéretének megfelelően hajlandó volt. Carmen nem hajtott a pénzére. A szabadság többet jelentett

számára. Még Miamiból írt neki, de eddig egyszer sem hívta fel Alexet, és a levelében az állt, hogy rövidesen Las Vegasba utazik. Erié úgy gondolta, ha rendszeresen elküldi neki a pénzt, mindig tudni fogja, hogy épp hol van. Alex miatt nem akarta elveszíteni a nyomát, hátha szükség lesz rá, vagy szeretnék felvenni vele a kapcsolatot.

Két hónappal később Las Vegasból írt, és megadta az új címét.

Alex jól volt, már túljutott a kezdeti sokkon, amikor megtudta, hogy anyja nem fog visszajönni. Eric arra gondolt, hogy talán ő is fel volt rá készülve. A tanára és Pattie is arról számolt be, hogy kicsit hallgatagabb lett, mint volt, de amúgy rendben van, és Ericnek is ez volt a benyomása róla.

Azon a nyáron egy turistalátványossággá átalakított wyomingi ranchra mentek el. Alex élvezte a lovaglást, és tetszett neki a cowboyok lovas bemutatója. Ericnek nagy néha eszébe jutott, mennyire szeretett volna fiút, mielőtt Alex megszületett, de a kislány nemcsak kedves és szeretetre méltó volt, de nem létezett olyasmi, amit ne tudott volna megcsinálni. Szerette a baseballt, a könyveket, amelyeket Eric kiválasztott neki, és a sportokban ügyes volt. A tanára szerint tehetségesen írt, és amikor visszajöttek Wyomingból, Alex elmondta, hogy szerinte egyszer majd ő is könyveket fog írni. Nyolcéves volt, a harmadik osztályt kezdte. Carmenről a Las Vegas-i levél óta semmit sem hallottak.

– Mit gondolsz, apa, felnőttkoromban én is tudnék krimiket írni? – kérdezte feszült kíváncsisággal Alex az apjától.

– Tudnál – válaszolta apja elgondolkodva –, de a jelentős krimiírók legtöbbször férfi. Ilyen könyveket rendszerint férfiak írnak. És az általam leginkább kedvelt, igazán izgalmas krimik és kémtörténetek stílusa jellemzően férfias. Én a magam részéről nem szeretek olyan krimit olvasni, amit nő írt. Nem is olvasok soha. Úgyhogy ha ilyesféle történeteket akarsz írni, írd olyan „hangulatos” bűnügyi regényeket, mint az az Agatha Christie nevű nő, vagy ha olyanokat szeretnél, mint amiket én és sok férfitársam olvas, akkor javaslom, hogy férfinéven jelentesd meg őket. – Mindezt teljes komolysággal mondta, és Alex biztos volt benne, hogy apja mindent tud a krimikről, hiszen olyan sokat olvasott. Mindig csak ilyen könyvet látott a kezében.

– Tegyek úgy, mintha férfi lennék? – kérdezte meglepetten, és apja bólintott. – Ragasszok bajuszt magamnak, és viseljek férfiruhát?

Apja nagy nevetéssel fogadta a félreértést.

– Az biztos, hogy nagyon aranyos lennél egy álbajusszal – ugratta. – Nem, úgy értettem, hogy válassz magadnak férfinévet, amikor írsz, így az emberek azt fogják hinni, hogy férfi írta a könyveidet. Van néhány nagyon jó női krimiíró, én azonban jobban szeretem a férfiakat. De ettől még nem kell fiúruhába bújni – magyarázta, és Alex láthatóan megnyugodott.

– Miért nem olvasnák el, ha tudnák, hogy nő vagyok? – Ezt sehogyan sem értette, noha mindent bizalommal fogadott, amit az apja mondott neki.

– Azért, mert az esetek nagy többségében férfiak írnak ilyesmiket, nem pedig nők – válaszolta Eric teljes meggyőződéssel.

– Ez butaság, apa. Fogadok, hogy nők is tudnak ugyanolyan jókat írni.

De apját nem tudta megingatni, ő csak rázta a fejét.

– Akkor majd a te nevedet fogom használni, ha felnőttkoromban könyveket írok, és az emberek azt fogják hinni, hogy te írtad őket – jelentette ki a kislány nevetve. De mélyen bevésődtek az agyába apja szavai, és erősen foglalkoztatta, hogy valóban úgy van-e, ahogy mondja. Apjának rendszerint a legtöbb dologban igaza volt. Különben tetszett neki az ötlet, hogy az ő neve alatt írjon regényeket. Jó mókának tűnt, különösen ha ettől férfiak és nők egyaránt el akarják majd olvasni a könyveit.

Múltak a hónapok, egyik a másik után, mire anyja végre újból hallatott magáról. Addigra már majdnem egy év eltelt azóta, hogy elment. Ericnek küldött egy képeslapot, amelyen megírta, hogy a barátja valami munkát szerzett New Yorkban, és útban Las Vegasból oda, Bostonban megállnak, hogy találkozzon Alexszel. A válópernek még nem volt vége, és Eric nem említette a kislánynak anyja várható látogatását. Nem akarta felébreszteni benne a reményt, hogy aztán ha Carmen mégis mást gondolna és nem jönne el, csalódás érje.

Carmen egyik nap késő este telefonált a lakásra. Eric vette fel a kagylót, Alex már mélyen aludt.

– Most érkezünk a városba – közölte az asszony a tőle megszokott hangon.

– Hol szálltok meg?

Carmen egy olcsó motelt nevezett meg, ami a város határán kívül esett.

– Láthatom holnap? – kérdezte.

Péntek este volt, másnap tehát Alexnek nem kellett iskolába mennie. De még ha kellett volna is, Eric otthon tartja, hogy találkozhasson az anyjával. Ez túl fontos esemény volt, semhogy ki lehessen hagyni. És Eric most sajnálta, hogy nem figyelmeztette előre Alexet anyja érkezésére.

– Természetesen – felelte. – Boldog lesz, hogy láthat. Meddig maradtok? – Nem tudta, vajon az anyjával való találkozás nem fogja-e megzavarni vagy felzaklatni a kislányt, de ezzel együtt is úgy gondolta, hogy meg kell adni neki a lehetőséget erre a találkozásra. Nagyon régen nem látták egymást. Alex időnként emlegette az anyját, mondta, hogy hiányzik neki, reméli, hogy jól van, és egyszer majd eljön hozzá. És most itt volt. Eric bízott benne, hogy a találkozás nem okoz majd megrázkódtatást.

– Holnap indulunk New Yorkba. Csak egy napig leszek itt – válaszolta Carmen vidáman.

– Akár el is viheted magaddal reggeli után – ajánlotta Eric, mire Carmen jól érzékelhető habozása volt a válasz.

– Mi lenne, ha hozzátok mennék el? – felelte nagy sokára az asszony.

Eric nem nagyon rajongott az ötletért, hogy találkoznia kell vele, de úgy gondolta, Alexnek talán könnyebb lesz így. Közel egy év teljes hallgatás után esetleg kicsit idegennek találhatja az anyját.

– Ahogy neked jó – felelte udvariasan, mire Carmen közölte, hogy tíz órára ott lesz, és ezzel be is fejezték a beszélgetést.

Másnap reggel felébresztette Alexet, amit szombaton nem szokott, de időt akart adni neki, hogy szokja a gondolatot, és fel tudjon készülni.

– A mami itt van a városban – jelentette be, amikor a kislány már teljesen éber volt.

– Itt? Most? – Alex úgy fogadta a hírt, mintha apja azt mondta volna, hogy ma van karácsony.

– Úton van New Yorkba, és reggeli után eljön, hogy lásson téged.

Alex szája fülig érő mosolyra húzódott, és nyomban kiugrott az ágyból.

– Az új ruhámat veszem föl – kiáltotta, és bebújt a szekrényébe, ahonnan azzal a halvány rózsaszínű ruhával és fekete lakkcipővel került elő, amit Pattie-vel együtt vásároltak. Addig keféltette hosszú fekete haját, amíg fényesen nem csillogott, megmosta az arcát, azután felvette az új ruhát és cipőt. Kilenc órára teljesen elkészült, de az izgalomtól nem tudott reggelizni, csak ült a nappaliban, és várta az édesanyját. El sem mozdult a helyéről, amíg Carmen be nem futott délben, farmerban, feszes pólóban, fekete bőrdzsekiben és tűsarkú cipőben, csinosabban, mint valaha. Eric nyitott ajtót neki, és látta, hogy egy férfi áll mögötte. Topis volt és idegesnek látszott, rögtön oda is szólt Carmennek, hogy lent a kocsiban megvárja. Ericet megpillantva látszott rajta, hogy kínosan érzi magát, még a tekintetét is kerülte. Nem lehetett több huszonöt évesnél, és ahogy Carment betessékelte, Eric úgy érezte magát, mintha a

nagyapjuk lenne. Nem árulta el, hogy Alex már két órája vár rá, de bosszantotta, hogy az asszony nem jött a megbeszéltek időben.

Amikor Alex meghallotta a hangját, felugrott, kiszáguldott a nappaliból, két karjával átölelte az anyját, és felnézve azt kutatta az arcán, amit az elmúlt év alatt ő maga érzett. Carmen éppolyan kényelmetlenül érezte magát, mint az imént a barátja, és teljesen idegenül állt ebben a hagyományosan berendezett nappaliban, amely nyolc évig az otthona volt. Most majdnem úgy nézett ki, mint egy eltévedt tinédzser.

– Hű, de megnőttél! – szólalt meg, miközben Alex szorosán ölelte a derekát, és lassan ő is átfogta a két karjával a kislányt, de mintha idegen lenne, és nem a gyereke. – Hadd lássalak – mondta aztán, és elhúzódott tőle. – Még mindig gyönyörű vagy – nézett mosolyogva a lányára.

– Te is – súgta áhítatosan Alex. Már elfelejtette, milyen feltűnő és milyen fiatal édesanyja van.

Eric étellel és itallal kínálta, de Carmen elhárította.

– Most reggeliztem, és hamarosan tovább kell mennünk – mondta. – Vince-nek este hatra New Yorkban kell lennie.

– Ki az a Vince? – kérdezte Alex, akinek anyja szavai hallatán egészen megnyúlt az arca. Nem számított rá, hogy anyja a hosszú távoliét dacára nemsokára elmegy. Autóval öt óra alatt lehetett eljutni New Yorkba. Eric ebből megértette, hogy egy óránál tovább nem maradhatnak. Alex láthatóan össze volt törve.

– A barátom. Színész és táncos. Együtt megyünk Kaliforniába. Neki vannak ott kapcsolatai. – Mindez semmit sem mondott Alexnek, de Eric megtudta belőle, hogy Carmen még

mindig álmokat kerget, és ma épp oly gyökértelen, mint régen volt.

– Mit fogsz csinálni Kaliforniában? – kérdezte Alex, miközben tágra nyílt szeme beitta magába anyja képét, hogy minden apró részletre emlékezzen, miután már elment.

– Lehet, hogy benne leszek egy filmben – mosolygott vissza rá Carmen. – Akkor majd megnézhetsz a moziban.

– Inkább élőben szeretnék látni – felelte Alex szomorúan. Csend lett. Eric magukra hagyta őket, de ott volt a közelben a konyhában, ha netán Alexnek szüksége lenne rá. – Hiányoztál – mondta aztán a kislány, és Carmen egy percig hallgatott.

– Te is hiányoztál nekem. De Vegas annyira szórakoztató volt – mondta aztán. Csupa olyasmit mondott, ami Alexet nem érdekelte, vagy nem akarta hallani. Ő azt szerette volna tudni, hogy az anyukája mindig gondolt rá, és ez nyilvánvalóan nem úgy volt.

– Jól haladsz az iskolában? – Carmen nem tudta, mit mondjon, és nem vette észre az új ruhát és cipőt, sem azt, hogy Alex kiöltözött a tiszteletére.

A látogatás feszélyezett hangulatban telt, és még el sem múlt az egy óra, amikor Carmen felállt, hogy neki most már mennie kell, és hogy jó volt látnia őt – mintha régi barátok lennének. Amikor Eric meghallotta, hogy nyílik a lakás ajtaja, kilépett a konyhából, hogy elbúcsúzzon. De csak a kislánya feldúlt arcát látta, ahogy sietve távozó anyját nézte. Az ajtóban még egyszer a dereka köré fonta a két karját, mígnem Carmen kibontakozott az öleléséből, csókot nyomott a feje búbjára, és megismételte, hogy neki most már mennie kell. Egy perc múlva kilépett a lakásból.

Alex még utánakiáltott, hogy „Szeretlek!”, s a következő pillanatban hallották a kapu csukódását. A kiáltására nem érkezett válasz, és pillanatok múlva az autó bőgő motorral elrobogott a ház elől. Alex zokogva fúrta be magát apja ölelő karjai közé.

Eric a kanapéhoz vezette, aztán leültek, és a férfi az ölébe vette a síró gyereket. Úgy érezte, megszakad érte a szíve, és most először őszintén gyűlölte volt feleségét azért, amit a gyerekükkel művelt, amiért olyan sebet ejtett rajta, amit ő, az apja, soha nem tud begyógyítani, ami nem múlik el nyomtalanul, miközben Carmen érzéketlenül, senki mással nem törődve éli tovább a maga életét. Eric fülében örökké ott fog csengeni Alex hangja, ahogy az ajtóból anyja után kiáltja, hogy „Szeretlek!”, amire Carmen nem válaszolt. Csak intett, anélkül, hogy visszanézett volna, és futott a kocsizhoz, amelyben a barátja várta.

– Azt sem mondta, hogy mikor jön el újra – zokogta Alex, amihez Eric a legszívesebben hozzátette volna, hogy még azt sem, hogy szereti őt, de nem mondta ki.

– Nem hiszem, hogy el szokta tervezni, mikor mit csinál – próbált elfogadható vigaszt keresni a kislány számára, ahelyett, hogy utat engedne a Carmen iránt érzett gyűlöletének. – De nagyon örült, hogy látott téged – tette hozzá minden meggyőződés nélkül.

– Miért nem tudott tovább maradni? – Ez úgy hangzott, mint egy szomorú jajkiáltás.

– Oda kell érniük New Yorkba.

A látogatás után órákba telt, mire Alex megnyugodott, és hetekbe, mire csillapult a fájdalom, amit anyja okozott. A kislány

most még inkább úgy érezte, hogy az anyja elhagyta, mint amikor Carmen búcsú nélkül lelépett. Azóta idősebb lett, tudatosan és érzelmileg egyaránt jobban átélte a helyzetet. Carmen ismét szó nélkül eltűnt a szemük elől. Nem jött telefon, hogy elmondta volna, milyen jó volt látnia a kislányát, nem hangzott el ígéret, hogy nemsokára újra eljön hozzá.

Egy hónap múltán elküldte Ericnek a Los Angeles-i címét, hogy a férfinak legyen hová küldenie havonta a csekket, de Alex erről nem tudott.

Hat hónappal később Ericet éjfélkor felhívta valaki, aki Vince barátjának mondta magát. Beszámolt róla, hogy Vince-ék balesetet szenvedtek az autópályán, ahol egy részeg autóssal karamboloztak, és mindketten, Carmen is, Vince is meghaltak. Úgy gondolta, hogy Ericnek tudnia kell róla, de részleteket ő sem tudott.

Eric a telefon után egy óra hosszat ült a semmibe bámulva; próbált érezni valamit Carmen iránt, de nem érzett semmit. Csak Alexre tudott gondolni. Az anyja, aki olyan kétségbeejtően alkalmatlan volt anyának, meghalt. Végérvényesen és visszavonhatatlanul. De Alex kilencévesen túl kicsi volt még ahhoz, hogy elveszítse az édesanyját. Igazság szerint eddig sem volt édesanyja, és két éve Carmen végleg elhagyta őket. Alex azóta mindössze egyszer látta.

Két napig várt, mígnem az esős hétvégén elmondta neki. Szándékosan nem este, hanem reggeli után osztotta meg vele a szörnyű hírt, és tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni a kislánya feldúlt arcát.

– Nem igaz! Hazudsz! – kiabált vele Alex, s a következő pillanatban felrohant a szobájába, és bevágta maga mögött az ajtót. Amikor Eric utánament, az ágyán fekve, fejét a párna alá rejtve, zokogva találta. Órákba telt, mire lecsillapodott. Akkor elmentek sétálni, és később, amikor Alex már lefeküdt, Eric felhívta Vince barátját Kaliforniában, hogy a temetés felől érdeklődjék. El akarta hozatni Carment, hogy eltemethesse az első felesége mellé, és így később Alex is tudja majd, hol nyugszik az édesanyja. Nem akarta, hogy valami jeltelen sírban feküdjék Kaliforniában. A barát megadta a szükséges információt, aminek birtokában másnap felhívta a temetkezési vállalatot, és elintézte a dolgot. Megtudta, hogy Vince holttestét elszállították a szüleikhez San Diegóba, de Carmenért senki sem jelentkezett. Eric nem ismerte Carmen rokonait, csak azt tudta, hogy anyja nem sokkal azután halt meg Havannában, hogy ők összeházasodtak.

Pár nappal a telefonos intézkedés után Carmen holtteste megérkezett Bostonba. Eric az egészről nem szólt Alexnek. Egy nappal azután, hogy elmondta neki: az édesanyja meghalt, a kislány egy verset adott a kezébe, amit az anyjának írt. Nagy szeretetről tanúskodó gyönyörű vers volt, könnyeket csalt Eric szemébe. Fájt belegondolnia, hogy a gyereken ennyi szeretet volt az iránt a nő iránt, aki oly keveset adott neki, és aki elhagyta őt. Több volt ez, mint amit az asszony megérdemelt, és majdnem több, mint amit Eric el tudott viselni.

Negyedik fejezet

Alex mindig közel érezte magát az apjához, különösen amióta egyedül maradtak, de Carmen halála még közelebb hozta őket egymáshoz. Idővel a kislány mintha magához tért volna az anyja halála okozta sokkból. Már nem táplált hiú reményeket, hogy egyszer majd újra láthatja őt, s bár nem beszélt róla, hallgatólagosan tudomásul vette a helyzetet.

Többet olvasott, mint valaha. Miután hónapokkal ezelőtt elolvasta a teljes Nancy Drew-sorozatot, fokozatosan rátért a nagyobbaknak szánt irodalomra. Apja adott neki párat a szelídebb, „hangulatos” detektívregényekből, amilyeneket Agatha Christie írogatott, és Alex most ezekre kapott rá. Miss Marple és Hercule Poirot voltak a kedvencei, akik rendre megoldották a rejtélyes eseteket, de olvasás közben mindig megpróbált náluk hamarabb rájönni a rejtély nyitjára.

Ő maga is sokat írt. A negyedikes tanára felismerte, hogy tehetsége van a versek és a haikuk írásához. Ötödikben díjat nyert egy elbeszélésével. A megrendítő történet egy kislányról szólt, akinek megölték az édesanyját. És hatodikban, két évvel az anyja halála után, az angoltanára, Mr. Farber, felhívta Ericet az irodájában, és megkérte, hogy másnap menjen be az iskolába, mert beszélni szeretne vele. Ezt olyan komor hangon mondta, mintha Alex valami szörnyű dolgot követett volna el, amit apja nehezen tudott elképzelni, hiszen eddig soha semmi baj nem volt vele az iskolában. Aznap este nem akart szólni a dologról Alexnek, gondolta, megvárja, mit mond a tanár.

Rossz érzésekkel eltelve ment be az iskolába, ahol a tanár komor arccal a kezébe nyomott hat oldalt, tele a tizenegy éves Alex csúnyácska kézírásával, hogy olvassa el.

– Úgy éreztem, fontos, hogy ezt ön is lássa, Mr. Winslow. A kollégáimmal együtt nagyon nyugtalanítónak találjuk.

Eric fejében az járt, hogy Alex nyilván valami borzasztóan helytelen dolgot művelt, netán egy tanárát szidalmazó levelet, vagy az anya nélküli életét kárhóztató írást adott be. A tanár arcát látva félve kezdte olvasni. El nem tudta képzelni, mit írhatott Alex, ami ennyire feldúlta a tanárát. De miközben olvasta, egyre jobban belefeledkezett a történetbe. A kislány a korához képest meglepő rutinnal, és a rá nagyon jellemző stílusban írta meg a történetet.

Az első oldalon felvonultatta a szereplőket, és leírta a helyszínt. Mire Eric eljutott a második oldalra, meg volt fogva, már tudni akarta, mi fog történni. A második oldal aljáig minden rendben ment, míg a harmadikon bekövetkezett egy profi írónak is becsületére válóan véres és szörnyű gyilkosság. A következő oldalon bemutatott egy roppant érdekes detektívet, aki a rettentő bűntény ellenére is megőrizte a humorát. Az ötödik oldalon elárult több, előre nem látható meglepetést, az utolsón pedig feltárta a köztük lévő összefüggéseket, leleplezte a gyilkost, akire addig senki sem gyanakodott – még Eric sem –, és mindenkit börtönbe küldött. Nem egy olyan idős gyereknek, mint ő, de bárkinek dicséretére vált volna ez a jól megszerkesztett, remek kis írás. Eric büszke mosollyal adta vissza a tanárnak, arra gondolva, hogy azért hívta be őt az iskolába, hogy gratuláljon a lánya írói tehetségéhez. Az, hogy olyan sokszor beszélgettek az

általára annyira kedvelt detektívregényekről, láthatóan meghozta az eredményt, és a lányát is hasonló történet megírására ihlette.

– Tudatában van annak, hogy milyen megdöbbentő, ha egy tizenegy éves kislány ilyesmit ír? – kérdezte Mr. Farber szigorú, sőt vádló hangon. – Pszichológusnak kell elemeznie, hogy egyáltalán hogyan képes egy ilyen természetű bántalmazást elképzelni. Tudott ön arról, hogy a lányát ilyen morbid gondolatok foglalkoztatják? – szegezte a megdöbbent Eric mellének.

– Hát, az igazat megvallva, nem, nem voltam tudatában. De nagyon imponál – felelte Eric boldogan, a tanár nem csekély megrökönyödésére.

– Ez cseppet sem mulatságos, Mr. Winslow. A történet azt jelzi nekem, hogy a lánya nagyon zavart lelkiállapotban van.

Ezt hallva Ericet elöntötte a bosszúság.

– Nekem pedig azt jelzi, hogy író a javából. A sztori tökéletesen meg van szerkesztve, és a vége még engem is meglepett. Én rengeteg krimi olvasok, mondhatni, ez a hobbim, és rendszeresen meg szoktuk beszélni az olvasmányaimat Alexszel. Úgy látszik, jobban figyel ezeken a beszélgetéseken, mint gondoltam.

– Van róla fogalma, milyen egészségtelen és helytelen dolog, ha egy olyan idős gyerek, mint ő, efféle gondolatokkal foglalkozik, és tud róla, hogy ilyesféle gonosz dolgok előfordulnak a világban? A történet úgy olvastatja magát, mintha felnőtt írta volna.

– Szerintem a szavait bóknak vehetjük, amiért olyan elbeszélést írt, amitől halálra rémül, aki elolvassa.

– Vegye komolyan a dolgot, Mr. Winslow! – A tanár már majdnem kiabált vele.

– Komolyan veszem. Évekkel ezelőtt mondta nekem, hogy ha majd felnőtt, detektívregény-író akar lenni. Úgy látszik, komolyabban gondolta, mint ahogy én akkor hittem, és ez azt bizonyítja, hogy némi kreatív írótanfolyam elvégzésével a képessége is megjön hozzá. – Nem volt hajlandó elhinni, hogy a történet egy beteg elme szüleménye, sokkal inkább az első jelnek tartotta, hogy a lányának valóban van tehetsége az íráshoz, és ezt izgalmasnak találta. – Nagyon büszke vagyok rá – mondta, és felállt. – Kaphatok egy példányt az elbeszéléséből? Szeretném ma este megvitatni vele.

A tanár ezen láthatóan még jobban felháborodott, és Eric kezébe nyomta az eredeti példányt. A büszke apa összehajtogatta és zsebre vágta. Ezek után kezét fogott a tanárral, aki mélységes ellenszenvvel nézett az irodáját elhagyó férfi után.

– Elmondhatatlan pszichés kárt fog okozni benne, ha bátorítja ezt a fajta tevékenységét. – Ezek voltak az utolsó szavai Erichez, aki pontosan ezt akarta tenni: bátorítani a lányát az írásra. Alig várta, hogy elmondja neki, milyen nagyszerű az, amit írt.

Este az Elena által készített enchiladából és spanyol rizsből álló vacsoránál szóba hozta a dolgot.

– Ma beszéltem az angoltanárral az iskolában – mondta mintegy mellékesen, miközben a házi készítésű sajtos és csirkehúsos tortillákat ették, ami a kedvencük volt.

– Mr. Farberrel? – lepődött meg Alex. – Miért? – Sejtelve sem volt, hogy a tanárából milyen felháborodást váltott ki az ártatlan elbeszélésével.

– Azért, mert szerinte én valamiféle veszedelmes légmentes teremtek idehaza, ha te így tudsz írni egy gyilkosságról – felelte apja nevetve. – De hiszen ez egy fantasztikusan jó írás, Al! Hogy tudtál ilyet összehozni?

A kislány arca felragyogott a dicséret hallatán, Ericet pedig majd szétvetette a büszkeség.

– Az a könyv adta az ötletet, amiről a múlt héten meséltél, de a részleteket én találtam ki, még hozzá úgy, hogy minél véresebb legyen, de mégis hihetőnek látszódjék. Megpróbáltam nagyon rövidre fogni, és egy meglepő fordulattal befejezni.

– Mondhatom, bomba meglepetés volt. De rögtön az elejétől beszippantott a történet, és a végén tényleg meglepődtem. Szerintem van tehetséged az íráshoz. – A stílusa híján volt minden modorosságnak, és messze nem érződött rajta a „hangulatos” detektívhistóriák hatása. – Ha sokat dolgozol rajta, szerintem fantasztikusan jó író leszel belőled. Le vagyok nyugózva! – Egész vacsora alatt erről beszélgettek, és Alex elmesélte egy újabb ötletét.

– Azt hiszem, mostantól kezdve nem kellene kivinned ezeket a történeteket itthonról. Ne pazarold el őket az angolórákra. Beszéljünk róluk itthon. És írd Mr. Farber-nek szelídebbeket, nehogy börtönbe zárasson engem. – Ezt Eric nevetve mondta, így Alex nem ijedt meg, de még most is meg volt lepődve, amiért a tanára berendelte az apját az iskolába. Az

viszont, hogy apjának ennyire tetszett az elbeszélése, örömteli izgalommal töltötte el.

Eric biztatására megpróbált mindennap írni otthon, és született is pár nagyon érdekes és hatásos elbeszélése. Apja elmondta róluk a véleményét, és a bíráló hatására Alex addig dolgozott rajtuk, amíg jónak nem találta őket. Apja egy dossziében gyűjtötte az írásait, és amikor a dosszié megtelt, átrakta őket egy mappába. Egy év alatt több mint ötven dossziéra való gyűlt össze. Némelyik írás jobb volt, mint a többi, de mindegyiknek határozottan felnőttes és jellegzetes stílusa volt, és a befejezést legtöbbször még Eric sem látta előre. Határozottan ügyes volt. Apja elkezdte adogatni neki azokat a detektívregényeket, amelyeket ő a legjobban szeretett, hogy az olyan híres írók stílusából tanulhasson, mint Dashiell Hammett, David Morrell, Michael Crichton, vagy akár Georges Simenon, akinek a könyveit lefordították angolra. Alex a hétvégeket kezdte felnőtteknek való detektívregények olvasásával tölteni, és aztán a saját könyveit írni.

A tizenkettedik születésnapján Eric egy különleges ajándékkal, egy kitűnő állapotban lévő hordozható Smith Corona írógéppel tért haza. Használni is megtanította Alexet, aki két héten belül mind a tíz ujjával tudott gépelni rajta, és nagyon megszerette.

– Sok híres krimiíró használ régi írógépet. Ez is része a misztikának – mesélte az apja. Alex értékes ritkaságnak tartotta apja ajándékát, és amikor egy napon feljött hozzájuk az egyik osztálytársnője, megmutatta neki. Becky régimódinak találta.

– Mire kell ez neked?

– Hétféteken játszani szoktam vele – válaszolta Alex lazán.

– Ósdi dolog – biggyesztette le a száját Becky. Alex nem árulta el neki, hogy ezen írja a történeteit, és hogy a bonyolultabbaknál az apja szokott segíteni. Ez az ő titkuk volt, és mindketten nagyon élvezték.

Mire eljött a tizenharmadik születésnapja, már három gyűrűs mappa telt meg az írásaival, és születésnapra meglepetésként apja elvitte a krimiírók konferenciájára, a Boucherkonra. Ezt a találkozót minden évben más városban rendezték meg, és a legkülönbözőbb zsánerű krimiírók gyűltek össze rajta. Alex több előadást is végighallgatott, és élményei nyomán később egy remek elbeszélést hozott össze. Apja olyan büszke volt arra, amiket írt, hogy megpróbálta közölni az elbeszéléseit egy magazinban. Épp arról tanácskoztak, hogy melyikeket küldje el, amikor apja hirtelen elváltozott arccal ránézett, és egy másodpercig mintha nem ismerte volna fel.

– Ki vagy te tulajdonképpen? – szegezte neki harsány, idegen hangon. – Valamelyik szomszéd gyerek? Mit keresel a házamban?

Alex döbbsen meredt rá, de a következő percben apja újra a régi önmaga lett, és úgy nézett körül a szobában, mintha most ért volna haza valahonnan.

– Jól vagy, apa? – kérdezte Alex ijedten.

– Jól – felelte apja, és nevetett. – Csak meg akartalak kicsit ijeszteni. Beleszóhated az egyik történetedbe. – Azzal elment, hogy igyon egy pohár vizet.

– Máskor ne ijessz így rám. Hátborzongató volt.

Néhány hét múlva, amikor egy baseballmeccsre mentek, a dolog megismétlődött. Azon a szokatlanul forró napon a Red Sox játszott a Yankees-zel, az állás hat-három volt. A játék felénél Eric üres tekintettel Alex felé fordult, és megkérdezte, kik játszanak.

– A Yankees és az Orioles?

– Viccelsz? A Red Sox és a Yankees.

A következő pillanatban már ismét a régi volt, de az agya egy percre kihagyott, és ezúttal Alex tisztán látta, mi történt. Eric úgy tett, mintha semmiség lett volna, és amikor Alex később rákérdezett, azt mondta, a hőség miatt volt.

Aztán a munkahelyén is előfordult. Tétova tekintettel lépett ki az irodájából, és azt kérdezte a titkárnőjétől, hogy mi dolga van bent hétvégén. A nő nem tudta, mit feleljen. Utána, amikor látta őt az irodájában ülni, úgy gondolta, biztosan csak tréfált. Mert Eric akkor már rendben volt.

Az elkövetkező hónapokban fél tucat ilyen jelenet zajlott le, és amikor egy napon a munkából hazatérve megkérdezte Elenától, hogy ő kicsoda, és mit keres ott, maga is ráérezte, hogy valami rettenetes dolog történik vele. Elment az orvosához, elmondta neki a tüneteit, azt, hogy az agya pár percre kikapcsol, és nem tudja, hol van, kik vannak körülötte, és néha még a saját nevére sem emlékszik. Olyan volt, mintha percekig nem tudna gondolkodni, mert a vezetékek nem működnek az agyában. Attól félt, hogy agydaganata van, és mivel az orvos is aggasztónak találta a tüneteit, elküldte egy neurológushoz, aki elvégezte rajta a szükséges vizsgálatokat.

Eric minderről egy szót sem szólt Alexnek, amíg várta az eredményeket. A neurológus egy hét múlva felhívta, hogy beszéljék meg, mi derült ki a leleteiből, ő pedig a rendelőbe menet a liftben megint zavart állapotba került. Majdnem tíz percen keresztül utazott le-föl a liftben egyedül, mert nem emlékezett rá, hogy hová akar menni, miért van ott. Amikor kitisztult az agya, megnyomta a megfelelő szintet jelző gombot, és láthatóan összetört állapotban lépett be a doktor rendelőjébe. Elmesélte, hogy az imént a liftben megisméltődött a jelenség. Az orvos komoly arccal nézte, ahogy Eric leül az íróasztalával szembe. Ekkor már hetente egyszer történt vele ilyesmi, néha sűrűbben, mindig csak percekig tartón, de ennyi épp elég volt, hogy maga is felismerje: valami ijesztő folyamat zajlik az agyában.

– Agydaganatom van, doktor úr? – kérdezte, kétségbeesetten keresve az okot, és hogy a betegsége gyógyítható-e. Talán a stressz okozza a tüneteit. A munkahelyén nem mentek túl jól a dolgok, rossz idők jártak az üzletre, és félt, hogy majd őt teszik felelőssé érte. Az utóbbi időben több fontos megbízást nem ők kaptak meg, és nem lehetett tudni, miért. Ő készítette a prezentációkat, és nem voltak sikeresek.

– Nem, nincs agydaganata – válaszolta az orvos. – De sajnos nincs jó hírem. Készítettünk felvételeket az agyáról, és látni rajtuk rendellenességeket.

– Sztrókom volt, csak nem tudtam róla?

Az orvos a fejét rázta.

– Az elvégzett vizsgálataink kezdeti stádiumban levő Alzheimer-kórra vagy dementiára utalnak. Vannak gyógyszerek,

amelyek lassítják a folyamatot, de megállítani nem tudják, és a romlás visszafordíthatatlan. Nehéz megmondani, mennyire lesz súlyos, vagy mennyi időbe telik, míg a betegség megfosztja a képességeitől, de az biztos, hogy fokozatosan súlyosbodni fog az állapota.

– Az apámon fiatalon, a hatvanas évei elején mutatkoztak a dementia jelei. Én most hatvannégy éves vagyok, özvegy, és van egy tizenhárom éves lányom. Azt mondja, hogy kezdek szenilissé válni? Ki fog gondot viselni a gyerekekre? – kérdezte Eric könnyes szemmel.

– Ezt önnek kell végiggondolnia, Mr. Winslow – felelt szelíden az orvos. – Nagyon sajnálom, hogy rossz hírt kellett közölnöm önnek. Lehet, hogy egy darabig, talán nem túl rövid ideig, nem változik az állapota, de ha a diagnózisunk helyes, akkor a végén a betegség visszafordíthatatlanná válik.

Felírta Ericnek a gyógyszert, és meghagyta, hogy ha az állapotában nem következik be feltűnő rosszabbodás, akkor egy hónap múlva keresse fel ismét. Eric olyan érzéssel jött el az orvos rendelőjéből, mintha eltalálta volna egy bomba. Úgy tervezte, hogy visszamegy a munkahelyére, mivel még csak délután negyed három volt, de olyan zaklatottság lett úrrá rajta, hogy telefonon beteget jelentett, és egyenesen hazament. Elenát a konyhában találta, és percekig nem tudta, ki ez a nő, a nevére sem emlékezett.

– Rosszul van, Mr. Winslow? – kérdezte Elena aggódalmasan, mire Eric azt felelte, hogy jól van, csak egy kicsit meghűlt, azzal bement a szobájába, és lefeküdt. Az agya lázasan dolgozott, de elképzelése sem volt róla, hogy mi legyen Alexszel.

Rokonok híján kire bízhatná rá a kislányt, hiszen nincs senkije, aki gondját viselné. A megtakarításával és egy életbiztosítással gondoskodott ugyan a jövőjéről, de Alex még öt évig nem élhetett önállóan. Másnapra megbeszélte egy időpontot az ügyvédjével.

Amikor Alex hazaért az iskolából, Elena elmondta neki, hogy apja megfázott. A kislány azt hitte, alszik, Eric azonban ébren feküdt az ágyán, és folytak a könnyei. Az ajtaját bezárta, hogy Alex ne lássa őt sírni.

Eric másnap elment Bill Buchananhoz, az ügyvédjéhez, és elmondott neki mindent. Bill megrendülten hallgatta. Nem voltak barátok, de Bill foglalkozásából eredően harminc éve ismerték egymást. Átnézték, hogy Eric anyagilag mennyiben képes biztosítani Alex jövőjét, és megállapították, hogy lesz elég pénze, amiből gond nélkül élhet évekig, és folytathatja a tanulmányait. Ugyanakkor továbbra is nagy kérdés maradt, hogy hol fog élni, ha Erickel történik valami. Korábban Billt jelölte meg Alex vagyonkezelő gyámjaként, de az inkább csak amolyan formális óvintézkedés volt, mivel arra számított, hogy kis szerencséivel éléssel még húsz-harminc évig. Ám még ha olyan sokáig élne is, már nem lenne sem a teljes öntudata, sem a képességei birtokában. És lehet, hogy a megtakarításait a saját magáról való gondoskodásra kellene fordítania, hogyan gondoskodhatna hát a lányáról? Rémisztő helyzet volt, amelyben mérlegelniük kellett minden lehetőséget Alex jövője szempontjából, de egyik sem felelt meg annak, amit ő elképzelt a lánya számára.

Az ügyvéd bentlakásos iskolát javasolt, ahonnan a barátnőihez mehetne haza a szünidőkre, ha vele történne valami. A házukban nem lakhatna tovább tizenévesen rokoni vagy szülői felügyelet nélkül, az egy szem házvezetőnővel, de Eric tudta, hogy Alex gyűlölné, ha egy internátusban kellene bezárva élnie, és ezt nem akarta megtenni vele. És nem töltheti minden iskolai szünidejét idegenekkel. Alex többet volt együtt felnőttekkel, főleg az apjával, mint a saját kortársaival. Mégsem akadt senki, akire támaszkodhatott volna, akire rábízhatta volna a lányát abban a tudatban, hogy gondját fogja viselni. Nem volt körülöttük család, csak ők ketten maradtak egymásnak. Már Carmen is halott volt. És azt, hogy vele mi történik, nem akarta elmondani Alexnek. Még neki is félelmetes volt szembenéznie a bajjal, hát még egy olyan idős gyereknek, mint Alex.

Az ügyvéd nem tudott más megoldást elképzelni, mint a kollégiumot. Alex Boston legjobb magániskolájába járt, és egy év múlva megkezdte a középiskolát. Nagyon jól tanult, megérdemelte azt a gondos tanítást, amit Eric biztosítani tudott számára. De az iskolánál többre volt szüksége. Ha ő meghal, vagy cselekvésképtelenné válik, kell valaki, aki felelősen gondját viseli.

– Lehet, hogy nem lesz más megoldás, mint az internátus – próbált hatni rá az ügyvéd. Még inkább aggódott azért, hogy mi lesz, ha Ericen végképp elhatalmasodik a dementia, ami valójában már csak idő kérdése volt. Csupán abban reménykedhetett, hogy nem következik be hamarosan. Bilk Buchanan beleegyezett, hogy ő legyen Alex vagyongazdálkodója, és így hozhatott döntéseket az érdekében, valamint Eric

vagyonát illetően is joga volt rendelkezni. Arra azonban, hogy a kislány hol éljen, ha az apja már nem lesz, egyikük sem tudott megnyugtató választ találni.

A gyógyszerek valamelyest lassították a betegség elhatalmasodását, de Eric jóformán naponta tapasztalta magán pár másodpercig az epizódok bekövetkeztét. Egyre nehezebben ment a munka az irodában, és a diagnózis felállítása után két hónappal az igazgató behívatta magához, hogy közölje vele: nincs megelégedve a munkájával. Eric azzal védekezett, hogy rossz passzban volt az elmúlt időszakban, de vissza fogja szerezni az elvesztett pozícióját. Az igazgató emlékeztette, hogy egy év múlva eléri a nyugdíjkorhatárt, ő azonban úgy véli, hogy már most nyugdíjba kellene mennie.

– Miért ne élvezhetné egy kicsit az életet? – próbálta pozitív oldalról megközelíteni a dolgot, de világos volt, hogy el akarja küldeni. Eric úgy érezte, ez a vég kezdete.

Néhány héttel ezután csodálatos búcsúbulit rendeztek a tiszteletére, és még egy bronzéremmel is kitüntették, de munkaviszonyának megszűnése után Eric naphosszat otthon volt, anélkül, hogy bármi tennivalója akadt volna. Hosszú sétákat tett, és időnként elfelejtette, hogy hol lakik, aztán séta közben egyszer csak eszébe jutott, mígnem egy késő délután sem a lakáscímére, sem a nevére nem tudott visszaemlékezni. Egy kedves fiatal nőnek feltűnt, hogy milyen elveszett, és a lakását keresve körbeautózta vele a környéket. Amikor Ericnek végre eszébe jutott, hol lakik, maga is megdöbbsent, hogy milyen messzire kószált. Megköszönte a fiatal nőnek, hogy

biztonságban hazafuvarozta. Belépve a lakásba Alexet már otthon találta.

– Ki volt az, aki hazahozott, apa?

A nő nagyon szép volt, és Alex arra gondolt, apjának talán van valakije, csak neki nem szólt róla. Tudta, mennyire unja magát, amióta nyugdíjba ment. Még azokat a detektívregényeket sem olvasta, amiket pedig úgy szeretett.

– Csak egy ismerős a munkahelyemről, akivel összefutottam.

– Azt mégsem mondhatja el Alexnek, hogy egy idegen, aki fölszedte az utcán, és hazahozta, mint egy eltévedt gyereket. Egyre inkább gyereknek érezte magát. Amikor erre rájött, elöntötte a düh. Újabban Alexszel is türelmetlen volt, amit a legkevésbé sem akart. És a kislány láthatóan megbántódott, amikor apja kiabált vele. Eric egyáltalán nem élvezte a nyugdíjaséletet, ahogy az elején Alexnek mondta, és a lánya arról sem tudott, hogy apját nyugdíjba *küldték*. Az irodában senki sem tudta, hogy Alzheimer-kórban szenved. Erről csak az ügyvédje és az orvosa tudott, de zavart állapota Alex számára is egyre nyilvánvalóbb lett.

Még most is megvette kedvenc szerzői legújabb krimijeit, de egyiket sem fejezte be, egyszerre három-négy is kinyitva hevert a lakás különböző helyein.

– Jól érzed magad, apa? – Láthatóan aggódott érte.

– Persze – felelte mosolyogva Eric. De észrevette, hogy a gyógyszerek máris kevésbé hatásosak, mint kezdetben, amire az orvos előre figyelmeztette.

Három hétig Maine-ben vakációztak, mielőtt Alex szeptemberben elkezdte volna a középiskolát, és otlétük

harmadik napján Eric eltévedt az erdőben. A szállodájuk kutatóosztagot küldött utána. Hamar megtalálták, Eric pedig halálosan szégyellte magát, amikor visszakísérték a szállodába. Azt mondta, hogy eltörött az iránytűje, és összezavarodott. A továbbiakban eseménytelenül telt a nyaralásuk, de többször is elfelejtette a nevét, ami megdöbbenetett Alexet. Ez korábban sohasem fordult elő.

Alex sok elbeszélést írt a nyár folyamán, amiket berakott a mappába, de apja egyiket sem olvasta el, megjegyzést sem tett rájuk. És az első tanítási napon nem ajánlotta fel, hogy elviszi az iskolába. Sok-sok apró változás következett be a viselkedésében, ezeket Alex egytől egyig észrevette. Nem tudta, apja depressziós-e vagy gondterhelt. Állandóan zavartnak látta, és ha elmentek valahová, minduntalan eltévesztette az irányt. Egy napon Alex arra ért haza az iskolából, ahogy apja egy szál bokszeralsóban bolyong a nappaliban. Ezt sem csinálta azelőtt soha. És Elena elárulta, hogy egész nap aludt.

A tanév második hónapjában már nyilvánvaló volt Alex számára, hogy apjának komoly betegsége van. Ekkorra állandósult a zavart állapota, és már Alex is látta rajta az elhatalmasodó elbutulás jeleit. Egyik reggel, amikor nem volt hajlandó felkelni az ágyból, és sem azt nem tudta, hol van, sem a nevét, Alex felhívta az orvosukat. Ő kijött, és elmondta Alexnek, hogy mi történik az apjával. A doktor meglepően érettnek találta a tizennégy éves kislányt, így azt is elmondta neki, hogy a végén bentlakásos intézetbe kell adniuk az apját, mire ő azt felelte, hogy azt ő nem engedi, apjának otthon kell maradnia, és ott kell gondozni tovább.

Az orvos segítette férfi ápolót keresni, aki autóval elvitte ide-oda az apját, és felügyelt rá, de Alex ragaszkodott hozzá, hogy a hétvégeken maga vigyázzon rá. Eric újabban már csak aludni akart. Alex felolvasott neki a kedvenc könyveiből, de rendszerint elaludt rajtuk, vagy látszott, hogy nem figyel oda. A lány úgy beszélt hozzá, mintha még most is mindent értene, amit mond, és a neki kijáró méltósággal és tisztelettel bánt vele, de közben megszakadt a szíve, amiért ilyen állapotban látja. A betegség rohamosan súlyosbodott, és karácsonyra Eric a lányán kívül már senkit sem ismert meg. Akkor felfogadtak egy másik ápolót is, mert Alex már nem boldogult egyedül. Pizsamában ment ki az utcára, s a konyhában vetkőzött le, miközben Elena sírva állt ott és nézte, aztán sikítózva futott ki a konyhából. Már nem lehetett letagadni a valóságot. Nem egészen egy évvel az első tünetek jelentkezése után rohamos romlás következett be Eric elmeállapotában.

Alex igyekezett lépést tartani az osztállyal a tanulásban, hónapok óta nem írt egy sort sem, és még az iskolában is szüntelenül emésztette az aggodalom az apjáért. A karácsonyi szünetben Eric abbahagyta az evést, és nem kelt föl az ágyból. Egy hétig infúzióra volt kötve, majd bevitték a kórházba, és orrnyelöcső szondán át táplálták. Pattie és Elena ott állt Alex mellett, amikor a mentő elvitte az apját. Pattie átölelve tartotta a síró lányt.

Alex a karácsonyi vakáció fennmaradó részét a kórházban, apja betegágya mellett töltötte. Mire eljött újév napja, Eric már őt sem ismerte meg. Az elméje teljesen elborult, olyanná vált, mint egy csecsemő. Aludt, sírt, ok nélkül nevetett, az ételt

visszautasította, a szondát kitepte az orrából, és le kellett kötözni.

Az iskolakezdés előtti héten Alex éjjelre is bent maradt a kórházban, apja ágya mellett, egy priccsen aludt, noha apja már nem tudta, hogy kicsoda ő. A szünet utáni első tanítási napon reggel a kórházból indult az iskolába, és csak délután ment vissza. Odaérve üresen találta az apja ágyát; meglepődött, hogy máshová vitték. Arra gondolt, hogy talán megint valami vizsgálatot végeznek el rajta, és mialatt elveszetten álldogált a kórteremben, nem tudva, hol keresse, bejött hozzá a főnővér. Mihelyt Alex meglátta a nő arcát, már tudta, mi történt. A nővérek megszerették őt, mialatt apja bent feküdt. Alex a korához képest nagyon érett gyerek volt, és mindig tisztelettudóan és udvariasan beszélt velük. Azt is látta mindenki, hogy mennyire ragaszkodik az apjához. Úgy bánt vele, mint egy szerető anya, és soha egy percre sem hagyta magára.

– Rossz hírem van számodra, Alex – mondta a nővér gyengéden, és magához ölelte. Alex megdermedt, és rögtön tudta, hogy nem kellett volna aznap iskolába mennie. El sem tudott búcsúzni az apjától – ámbár az is igaz, hogy már nem volt kitől elbúcsúznia. Az az apa, akit ismert és szeretett, már hónapokkal korábban meghalt. A nővér elmondta, hogy Eric békésen, álmában halt meg, rögtön azután, hogy ő elindult az iskolába.

Telefonáltak Elenának, aki eljött érte. Bill Buchanan Alexszel együtt mindent elintézett, és az ügyvéd segített a temetés megszervezésében is. A templom tele volt, eljött mindenki, aki

valaha együtt dolgozott Erickel, ismerte és csodálta őt. A temetőben megdöbbenve látta meg anyja sírját. Apja sohasem mondta el neki, hogy oda temette Carment, és így most együtt voltak apja első feleségével. Alex Elenával együtt ment haza a temetőből. Eljött néhány közeli barát, de most, hogy Alex egyedül maradt, nem akartak alkalmatlankodni, és kis idő múlva elmentek. Alex azt az éjszakát apja szobájában, az ő kedvenc foteljában ülve töltötte, hogy érezze a közelségét.

Másnap eljött hozzá Bill Buchanan, és elmondta, hogy a bíróság apja akaratának megfelelően hivatalosan is érvényesíteni fogja az ő gyámságát. Elmondta azt is, hogy az apja nem tudta eldönteni, Alex hol lakjon ezentúl. És hogy apja őt nevezte meg a gyámjával, de ő sem tudott megoldást találni erre.

– Nem lakhatnék továbbra is itt Elenával? – kérdezte Alex remegő hangon. Reménykedett, hogy erre van lehetőség, mert ha nincs, akkor mi lesz vele? Bill megnyugtatta, hogy apja anyagilag gondoskodott róla, az iskoláztatásáról, és észszerű kereteken belül azon túl is, de hogy hol lakjon, az továbbra is megoldatlan. Ahhoz túl fiatal, hogy egyedül éljen. Eric azt akarta, hogy a ház megmaradjon neki arra az időre, amikor majd idősebb lesz, és azt javasolta, hogy Bili a közbeeső' időben adja ki bérbe, amit ő jó ötletnek tartott. Valamennyi bevételt jelentene, és megőrizné a ház jó állapotát addig is, amíg birtokba veheti.

– Nem akarok internátusba menni – közölte Alex, olvasva az ügyvéd gondolataiban. Csakhogy nem volt rokona, akihez mehetett volna, sem a szomszédoknál nem lakhatott mostantól négy évig, amíg be nem tölti a tizenhét évesét, és a házban sem maradhatott Elenával, aki éjszakára hazament.

– Gondolkozzunk rajta mindketten – javasolta az ügyvéd. – Egyelőre itt maradhatsz. – De nem látott más megoldást, mint a kollégiumot. Elena beleegyezett, hogy amíg nem dől el, mi legyen Alexszel, vele marad a házban.

Billt olyannyira izgatta ez a dilemma, hogy este még a feleségének is beszélt róla.

– Az apja sem akarta, hogy internátusba költözzön. Tudta, hogy a lánya tiltakozna ellene. De mit tegyek? – Szörnyetegnek érezte magát, amiért ezt teszi a kislánnyal, de hát még csak tizennégy éves volt, és nem élt egyetlen rokona sem. Mi más tehetne? A kislány gyámjaként köteles volt megoldást találni a problémára, de fogalma sem volt, hogy hová mehetne az internátuson kívül. Még az iskolai szünidők is problémát fognak jelenteni, hiszen nem lesz hová mennie.

– Hadd telefonáljak egyet, támadt egy őrült ötletem – mondta Jane Buchanan, és fölállt a vacsoraasztaltól, hogy felhívja az unokatestvérét, aki egy Boston környéki, sokféle tevékenységet folytató Domonkos-rendi kolostor főnökasszonya volt. Nem működtettek árvaházat vagy fiatal lányok számára létesített otthont. Tanító és betegápoló szerzetesnők lakták, valamennyien a zárdán kívül végezték a munkájukat, és többségük civil ruhát hordott. Amikor Jane meglátogatta ott az unokanővérét, mindig az volt a benyomása, mintha felnőtt nők számára létesített kollégiumban járna. Mary Margaret anyja életvidám, intelligens nő volt, aki sok szállal kötődött a kinti világhoz. Szemináriumokat és esti tanfolyamokat tartottak a környékbeli nőknek, és Jane arra gondolt, ő talán tud valamit javasolni. MaryMeg, ahogy a családban hívták, a hivatását

gyakorló betegápoló volt, aki harmincéves korában lépett be a szerzetesrendbe. Szokás szerint egy örökkévalóságig tartott, mire felvette a telefont.

– Bocs, de épp pilatesfoglalkozáson voltam. Most indítottuk be, nagyon élvezem. – Hatvan felé közeledett, eddig elvégzett egy főző- és egy fotóstanfolyamot is. Kihasználta az általuk szervezett foglalkozások nyújtotta lehetőségeket, így tartva lépést a világgal, és eközben megismerkedett azokkal a nőkkel, akik az általuk szolgált közösségekből eljártak a rendbe. A maga bölcs és leleményes módján a felnőtteknek szervezett kurzusaikkal igyekezett visszacsábítani az embereket az egyházhoz. Sokan jártak el hozzájuk, az egyházmegye időnként figyelmeztette is, hogy nem szórakoztatóközpontot működtet, de Mary Margaret anyja állította, hogy mindez az emberek egészsége és nevelése érdekében történik, és valahogy mindig megúsza. – Mi újság?

– A tanácsodra van szükségem. Billnek van egy problémája egy kliensével kapcsolatban, aki most halt meg.

– Nem vállalom temetéseket, és nem vagyok ügyvéd. Betegápoló nővér vagyok.

– És az én legokosabb rokonom. – Jane elmagyarázta Alex helyzetét, aki tizennégy évesen árván maradt, és nincs hol laknia.

– Feltételezem, hogy pénze viszont van, ha az apja Bill kliense volt – jegyezte meg MaryMeg anyja gyakorlatiasan.

– Nyilván tekintélyes összeg áll a rendelkezésére. Az apa nem volt ugyan dúsgazdag, de van egy házuk, továbbá volt megtakarított pénze, és jókora összegű biztosítási kötvénye. A

gond az, hogy nincsenek rokonok, és a kislánynak nincs kivel laknia.

– Szegény gyerek. – MaryMeg anya sajnálta őt, de nem értette, mit tudna ő segíteni. – Mi a helyzet egy bentlakásos iskolával?

– Oda nem akar menni. Bill azt mondja, hogy szokatlanul okos kislány. Évek óta egyedül élt az apjával. Az anya elhagyta őket, és meghalt, amikor a kislány kilencéves volt. Bill szerint kivételes kis teremtés, aki úgy érzi, egy internátus börtön lenne számára. Nem tudom, hogy jött ki más gyerekekkel. Bill azt mondja, félénk és befelé forduló gyerek, nagyon szoros kapcsolatban voltak az apjával. Lehet, hogy felnőttek között jobban érzi magát, mint a kortársai között. Enyhén szólva más volt az élete, mint a többi gyereké.

– Most hova jár iskolába? – kérdezte MaryMeg anya, és a válasz hallatán elismerően bólintott. – Nagy kár lenne kivenni onnan, de igazad van, nem élhet egyedül. Mi nem fogadunk be gyerekeket, különben idevenném, és nevelőszülőkhöz sem adhatjátok. Az még sokkal rosszabb lenne, mint az internátus. Mit vársz tőlem?

– Gondoltam, hátha támad valami remek ötleted. Te vagy a legjobb problémamegoldó, akit ismerek. Gondoltam, hátha tudsz valami helyet számára. Valójában nem egy tizennégy éves kislány.

– De nem is felnőtt. Az apácáink nem bébiszitterek. Mindnek van munkája, este pedig a tanfolyamainkkal vannak elfoglalva. – A főnöknő egy percig elgondolkodva folytatta. – Másrészt viszont, örült ötlet ugyan, de kíváncsi lennék, hogy itt

tarthatnánk-e. Az egyházmegyében dühöngének, az biztos. Elképzelhető, hogy kapnék különleges engedélyt, és megpróbálkozhatnánk vele egy időre. Ha nem akar internátusba menni, lehet, hogy egy kolostorért sem lelkesedne.

– Nem sok választása van.

– Hadd gondolkozzam rajta. És megkérdezem a többieket is. Eléggé tele vagyunk, jelenleg huszonhat szerzetesnő lakik a házban. De az emeleten van még egy üres szoba.

Egyébként nem lenne számára furcsa, hogy egy csomó apáca között éljen?

– Még az is lehet, hogy idő előtt be tudnád léptetni a rendbe – ugratta Jane.

– Már nem csinálunk ilyet. Az itteni nők fele negyvenvalahány évesen jött ide, de a legfiatalabbak is huszonévesen. Tinik toborzásával nem foglalkozunk – tette hozzá nevetve. – Ha megtennék, valószínűleg kipenderítenének a rendből. Te már találkoztál vele? Milyen?

– Bill azt mondja, aranyos kislány.

– Holnap visszahívlak, előbb hadd beszéljek a nővérekkel. – Demokratikusan irányította a kolostor életét, de a végső szót mindig ő mondta ki, a szokatlan esetekben természetesen az érsekség engedélye birtokában.

– Köszönöm. Nem tudtam, ki mászt hívhatnék fel.

MaryMeg anyja azon az éjszakán imádkozva végiggondolta a dolgot, és másnap a hatórai mise után, a reggelinél előadta a többi szerzetesnővérnek. Legtöbbjüknek nyolc órára a munkahelyén kellett lennie, amitől napközben a kolostor szinte

teljesen kihalttá vált. Két idős apáca teljesített szolgálatot az utcai irodában, mialatt a többiek dolgoztak.

– Nos, mit gondoltok, nővéreim? – kérdezte, miközben körbeadták a tálca pirítóst. Felváltva készítették a konyhában a nagyon egyszerű ételeket.

– Tényleg felelősséget akarunk vállalni egy tizennégy éves gyerekért? – nézett rá kétkedő arccal egy idősebb apáca, Thomas nővér. Neki hat gyereke volt, és azután lépett be a rendbe, miután a férje meghalt. A legfiatalabb gyermeke akkor töltötte be a huszonegyedik évét. – Az egy rémes életkor – tette hozzá elfintorodva, mire a többiek nevettek.

– Te csak tudod.

– Ebben az életkorban minden a szexről, a drogokról és a rock and rollról szól. És az örökös visszabeszélésről. Az én két lányom is szörnyű volt kamasznak.

– Nincs más hely, ahová mehetne – emlékeztette őket MaryMeg anyja. Ő már a misén eldöntötte a dolgot, de azt szerette volna, ha a többiek is erre az álláspontra jutnának. Nem akarta rájuk kényszeríteni az akaratát, mert akkor nem működött volna a dolog. – Mi lenne, ha egy időre megpróbálnánk, azzal, hogy ha nem megy, vagy ha nem bíránk a természetével, akkor akár tetszik neki, akár nem, muszáj lesz kollégiumba mennie?

– Hova járna innen iskolába? – kérdezte Regina nővér. A huszonhét évével ő volt a legfiatalabb köztük, aki tizenöt éves korától érzett magában elhívást. MaryMeg anyja túl fiatalnak tartotta hozzá, de Regina Chicagóban végigcsinálta a noviciátust,

és a fogadalom letétele után belépett hozzájuk. Ekkor már MaryMeg anyja is bátorította.

– A plébánia iskolájába kell járnia – jelentette ki MaryMeg anyja. – Nem tudnánk elautózni vele a városba, a jelenlegi iskolájába. De a plébánián színvonalas oktatásban részesülne. Boldogulni fog, ha csakugyan olyan jó feje van, ahogy az unokatestvérem mondja. Mi lenne, ha megismerkednénk vele? Lehet, hogy nem is fogunk tetszeni neki. Az egész az unokatestvérem ötlete volt. – Végül mindnyájan belementek, és miután az edényeket kivitték a konyhába, leöblítették, és berakták a mosogatógépbe, ki-ki sietve elindult a munkahelyére. Reggeli után MaryMeg anyja megnézte az üzeneteit, a nagykereskedőnél megrendelte az élelmiszert és az egyéb cikkeket, hogy pénzt spóroljon vele, azután felhívta Jane-t.

– Abban állapotunk meg, hogy szeretnénk találkozni vele. Azért is jó lenne, mert nem biztos, hogy ő szeretne egy apácazárdában élni. Lehet, hogy ennél még egy internátust is jobbnak tartana.

– És ha megtetszik neked és a nővéreknek? – kérdezte Jane reménykedve.

– Pár hónapra befogadjuk, és meglátjuk, hogy válik be a dolog.

– Megmondom Bilinek. Angyal vagy. Valóságos szent!

– Nem mondhatnám – nevetett MaryMeg anyja. – Túl sokat szórakoztam, mielőtt eljutottam ide. De az jó lenne, ha ki tudnánk segíteni a bajból. Mit gondolsz, Bili el tudná hozni ide ma este?

– Megpróbálom elintézni.

– Holnap este foglalkozásokat tartunk, a hétvégéken pedig örületes káosz szokott itt lenni. Ezért lenne jó a ma este.

– Megmondom Billnek.

– Közvetlenül vacsora előtt, hat órákor tudnánk őt fogadni.

Miután letették a telefont, Jane felhívta Billt az irodájában, és elmondta neki, hogy hat órára el kéne vinnie Alexet a kolostorba, hogy megismerkedhessen a nővérekkel, persze ha egyáltalán tetszik neki a gondolat.

Bill tanítás után elment Alexhez a lakásra, és elmesélte neki a helyzetet. Ez volt az egyetlen alternatíva, amit az internátus mellett felkínálhatott.

– Egy kolostorban? Apácák között? – Apjával időnként elmentek a templomba, de nem voltak mélyen vallásosok. – És majd nekem is apácának kell lennem? – kérdezte ijedten.

Az ügyvéd a kérdést hallva elmosolyodott, noha teljesen logikus volt, hogy a kislány elsőre ezt kérdezte.

– Nem, amennyire én a feleségem unokatestvérét ismerem. Ha ezt vállalják, csak rajtad akarnak segíteni vele. A legfoglaltabb nők, akikkel életemben találkoztam. Tanárokként és ápolónókként dolgoznak, esténként pedig különböző foglalkozásokat vezetnek a kolostorban. Szerintem azt várják tőled, hogy járd iskolába, szerezz jó jegyeket, és segítségképpen kapcsolódj be a munkájukba. Járhatsz az ő iskolájukba.

Akármit választ is, ott kell hagynia az iskolát, ahová most járt. Apja halálával az egész élete fenekestül felfordult. Miután Bili elment, Alex beült az apja szobájába, és nézte a könyvespolcot, az ott sorakozó könyveket, amelyeket apja úgy szeretett, és amelyek a kettőjüké voltak. Most majd mindet

valami raktárban kell elhelyeznie, amíg idősebb lesz, és visszajöhet ebbe a házba, vagy a saját majdani lakásába. Minden, amit ismert, és ami a régi életéhez tartozott, dobozba kerül, és el lesz téve valahová. Minden megváltozik. Most majd találkoznia kell egy csomó apácával, és lehet, hogy egy zárdában fog élni. A másik lehetőség az internátus. Egyik rosszabbul hangzott, mint a másik. Könnyek peregtek végig az arcán, amikor kijött apja szobájából, és bement a konyhába, ahol Elenát találta sírva. Egymást átölelve sírtak, és Alex nem tudta, apját siratja-e, vagy saját magát.

Ötödik fejezet

Bill Buchanan a szokottnál korábban ment el az irodájából, hogy felvegye Alexet, és hat órára elvigye a Szent Domonkoskolostorba. Mire megérkezett, Alex fekete ruhában és lapos sarkú cipőben várt rá. A kocsiba beszállva úgy tűnt, mintha sírt volna, amit Bill nagyon meg tudott érteni. Nem hibáztathatta az apját, amiért a halála előtt nem tudta megoldani a lánya további életét. Még neki is súlyos gondot jelentett, hogy kitalálja, mi legyen Alexszel. És Eric az utolsó hónapjaiban már apróbb dolgokban sem tudott dönteni, nemhogy egy olyan nagy horderejű kérdésben, hogy hol éljen majd a lánya. Korábban, hatvanegynéhány évesen nem sejtette, hogy ilyen rövidre lesz szabva az ideje.

Mialatt Bill a kolostor felé hajtott, Alex hallgatagon ült mellette. Míg kibámult az ablakon, nyomasztó képek peregtek le lelki szemei előtt egy sötét, barátságtalan kolostorról, öreg szerzetesnőkről és az utolsó napjait élő apjáról.

– Jól érzed magad, Alex? – kérdezte Bill, mire a lány bólintott. – Szerintem tetszeni fog neked a feleségem unokatestvére. Eredeti figura, még ha apáca is. Remek humora van, és nagyon kedves nő.

Alex nehezen tudta elképzelni, hogy egy szerzetesrend főnöknőjének jó humora legyen. A kettő valahogy nem passzolt össze. De azért bólintott, és amikor megérkeztek, csak ült kővé dermedt arccal, és egy percig meg sem mozdult. A kollégium kezdett kevésbé kellemetlen helynek tűnni számára.

A kolostor nagy, hosszan elnyúló épület volt; jó befektetésnek számított, amikor megvásárolták. A templom mögötti nagy telken állt, sok fa és kert közelében. A ház legfelső emeletén kis szobákat alakítottak ki a szerzetesnők számára, jó sokat, míg a földszinti tágas helyiségekben tartották a foglalkozásokat. A zárda főnöknője, Mary Margaret anya vezette be az iskola utáni és esti foglalkozásokat gyerekeknek, fiataloknak és a szüleiknek, amelyek nagyon kedveltek voltak, és általuk ők is eleven részeivé váltak a lakókörnyezetüknek, ahelyett, hogy elzárkózva elszigetelődtek volna a külvilágtól.

Alex lassan kikászálódott az autóból, és mint akinek nehezőre esik a járás, elindult Bill után föl a lépcsőn. Ahogy beléptek, rögtön egy csapat nyüzsgő, lökdösődő gyerek közé kerültek, akikért épp akkor jöttek a szüleik. Agyagfigurákat, rajzolt, festett képeket tartottak a kezükben, amiket a néhány

nővér által vezetett rajzfoglalkozáson készítették. A gyerekek izgatottan kiáltoztak, az anyák hangosan és nevetve beszéltek hozzájuk, és közben egy tizenéves fiúkból álló csoport jött ki a konditeremként is funkcionáló, tágasra méretezett tárgyalóból. Itt tartották az újonnan bevezetett pilatesórákat is. A pilatesnek máris nagy sikere volt, de csak később kezdődött, előtte még megtartották a várandós kismamák tornaóráját. Elsőgyermekes szülők részére is szerveztek esti alkalmakat, amelyen két, ápolónőként dolgozó apáca tanította őket, hogyan gondozzák az újszülöttjüket. Tervezték még, hogy idős emberek számára is indítanak művészeti foglalkozásokat.

Bill évek óta nem járt a kolostorban, s most elképedve nézte, milyen sok környékbeli ember tölti meg a termeket. Mary Margaret anyja lármás közösségi házat csinált a kolostorból, és Alex ámulva nézett körül, miközben gyerekek' rohangáltak körülötte, nők csevegtek egymással, és tinédzserek jöttek-mentek. Egyáltalán nem az a sötét, barátságtalan, néma csendtől kongó hely volt, aminek elképzelte. Bill odament a recepció pulthoz. Mögötte egy farmert és pólót viselő nő – melleleg apáca – ült, aki egy hosszú folyosó végében, a konditermen túl lévő irodába irányította őket. Amikor beléptek, farmeros, piros melegítőfelsős nőt láttak egy létra tetején állni, amint épp a mennyezeti lámpában cseréli ki az égőt. Ijedten nézett le rájuk, és amikor meglátta Billt öltönyben és nyakkendőben, Alexet pedig a kis fekete ruhájában, zavarba jött. Ősz haját lófarokba fogta össze, és harmonikus vonásai mindig a felesége arcára emlékeztették Billt. Első unokatestvérek voltak, két iker lánytestvér lányai.

– Azt hiszem, szerzetesruhában kéne lennem. Elnézést, nem volt időm átöltözni. – Lemosolygott rájuk, aztán teljesen becsavarta az égőt, lemászott a létráról, összecsupkta, és a falnak támasztva leállította. – A múlt héten itthagytok minket az ezermesterünk, és három napig sötétben üldögéltem. – Csókot nyomott Bill arcára, és nyújtotta a kezét Alexnek, aki meglepetten bámult föl rá. Magas, izmos nő volt, a melegítőfelsőjén Stanford felirattal – oda járt egyetemre több mint harminc évvel ezelőtt. – Mary Margaret anya vagyok – mutatkozott be Alexnek. – Örülök, hogy eljöttél hozzánk. Itt mindennap kicsit örültekháza van. Sokféle foglalkozást és szemináriumot tartunk a környékbelieknek, általában este, mert napközben mindnyájan dolgozunk.

Hellyel kínálta őket két kopottas széken, maga pedig leült az íróasztalához. Alex nehezen hitte el, hogy egy apáca ül vele szemben. Inkább tanárnak, iskolaigazgatónak vagy szülőnek látszott.

– Még nem fordult elő, hogy valaki nálunk akart volna lakni, és nem is vagyunk erre berendezkedve – mondta nyíltan és őszintén MaryMeg anyja. – De megoldható, feltéve, hogy hajlandó vagy ilyen mozgalmas helyen élni, és vállalod, hogy kiveszed a részed a munkából. Havonta váltjuk egymást a konyhában. A nővérek sokat imádkoznak olyankor, amikor én kerülök sorra. Jobban bánok a kalapáccsal és a fúrógéppel, mint a főzőkanállal. – Bill tudta, hogy sok máséhoz is ért, az egyetemen például a pszichológia volt a főtárgya, mesterfokozatot szerzett teológiából, és jelenleg is dolgozott a pszichológia doktoriján, miközben a betegápoló nővéri hivatását gyakorolta.

– Nem tudom. Egész másnak látszik, mint gondoltam – szólalt meg Alex halkán, bizonytalanul.

– Fogadd részvétem az édesapád miatt. Tudom, hogy ez nagy változást jelent számodra. Bill azt mondja, nem akarsz internátusba menni. Miért nem? Szórakoztatóbb lehet korodbeli gyerekekkel együtt lakni.

– Nem nagyon szoktam iskolán kívüli programokban részt venni – felelte Alex óvatosan. – Sokat olvasok, és szeretek írni. Sok mindent csináltunk együtt az édesapámmal. Attól félek, hogy úgy érezném magam, ha bent kellene laknom az iskolában, mint aki csapdába esett, és kénytelen lennék sok olyasmit csinálni, amit nem szeretek. Egész életemben felnőttek között voltam, vagy kettesben az édesapámmal. Anyukám... elment... amikor hétéves voltam, és kilencéves koromban meghalt. Mindig ketten voltunk, én meg az édesapám. – A szeme megtelt könnyel, de küzdött, hogy el ne sírja magát. MaryMeg anya bólintott.

– Mit szeretsz írni? – kérdezte gyengéden, arra számítva, hogy novellákat vagy verseket mond.

– Detektívtörténeteket – felelte Alex halvány mosollyal. – A tanárainm hátborzongatóknak tartják az írásaimat, úgyhogy az iskolának már nem írok ilyeneket. Apukám egész jóknak tartotta őket.

– Lehet, hogy egyszer még író lesz belőled – jegyezte meg MaryMeg anya kedvesen. – Itt teljesen önállónak kell lenned. A nővérek nem indulhatnak el megkeresni, ha nem vagy itthon időben, vagy ha nem mondd meg nekünk, hogy hol vagy. Meg kell tudnunk bízni benned, hogy valóban elmész az iskolába,

hogy elvégzed a feladataidat, és betartod a házukban érvényes szabályokat. Ezek komoly elvárások egy olyan idős gyerekkel szemben, mint te vagy, de enélkül nem fog menni. Mit gondolsz erről? – Egyenesen Alex szemébe nézett, és felnőtt módjára beszélt vele, mintha Alex egy fiatal apáca lenne, aki most fog beköltözni hozzájuk, nem pedig egy tizennégy, nemsokára tizenöt éves lány, aki elsős gimnazista.

– Azt hiszem, meg tudom csinálni – suttogta Alex alig hallhatóan. Bill Buchanan világossá tette a főnökasszony számára, hogy az apja gondoskodott Alexről, anyagi terhet a kislány nem fog jelenteni a számukra. A hagyaték azt is lehetővé teszi, hogy a kosztért és lakásért havi bért fizessenek a kolostornak, amibe MaryMeg anyja beleegyezett. Alapvetően nem a pénzről volt szó, hanem a felelősségről, amit vállalniuk kell Alexért, és arról, hogy a kislány hajlandó lesz-e együttműködni velük. De ahogy elnézte Alex-et, és beszélgetett vele, a már korosabb szerzetesnő bízott benne, hogy igen. Jó gyereknek látszott, és a korához képest érettebbnek tűnt. Bill tudomása szerint az apjának soha nem volt gondja vele. Kitűnő tanuló volt, értelmes és jó magaviseletű, és ha a nővérek befogadnák, az istenáldás lenne számára.

– Megpróbáljuk? – javasolta az anya pár perc múlva. – Meglátjuk, hogy válik be. Szeretnél ma este velünk vacsorázni? Bemutathatnának a többieknek.

Ha velük fog lakni, huszonhat pótanyja lesz azok után, hogy az elmúlt hét évben egy anyja sem volt. Ez nagy változást hoz az életébe, és egy közösségben élni mindenki, a nővérek számára is alkalmazkodással járt. Manapság a szerzetesnők egyedül vagy

lakásokban, kisebb csoportokat alkotva éltek. A mozgalmasabb életű kolostorok, mint ez a Domonkos-rendi is, ritkaságnak számítottak a mai egyházban. Az itteni apácák jól érezték magukat ebben a légkörben, különösen Mary Margaret anya főnöksége óta.

– Szeretnék – válaszolta Alex a vacsorameghívásra, habár kicsit szédült a gondolattól, hogy egy zárdába fog költözni egy csomó nő közé, akiket nem ismer.

– Jó. – A főnökkasszony felállt, és rájuk mosolygott. – Ha akarod, itt hagyhatod őt nálunk, Bill. Vacsora után az egyik nővér körbevezeti a kolostorban, utána meg hazaviszi. Neked nem muszáj itt maradnod.

Addigra már fél hét volt, tíz perccel korábban szólt a vacsorára hívó csengő.

Bill elköszönt tőlük, és megígérte, hogy másnap felhívja Alexet. MaryMeg anya levezette a kislányt az alagsorba, ahol az ebédlő volt. Már a lépcsőn hallani lehetett a nővérek tereferélését. Most nem kellett csendben lenniük, ugyanúgy csevegtek, nevetgéltek, mesélték a nap eseményeit, mint bármely más népes női csoport tagjai. A főnökkasszony érkezésére tisztelettudón felálltak, de aztán folytatták a tereferélést. Többen észrevették a főnökkasszony mellett elfogódottan álló kislányt. MaryMeg anya odavitte őt egy olyan asztalhoz, ahol fiatalabb apácák ültek, a lányok hirtelen abbahagyták az élénk csacsogást, és újra felálltak, látva a közeledő főnöknot. Többen melegen rámosolyogtak Alexre, és köszöntek, majd amikor megtudták, hogy ő is velük fog vacsorázni, odébb csúsztatva a padon helyet csináltak neki. Alex óvatosan leült Regina nővér mellé, aki

kisvártatva derűs mosollyal átnyújtott neki egy tányért, rajta sült csirkével.

– Kedden mindig pizza van – súgta oda. – Sofia nővér olasz, nagyon finom tésztákat is tud készíteni. Én szörnyen ügyetlen szakács vagyok – vallotta be, a többiek pedig egyetértően bólogtak. Alex mosolyogva nézte őket. Élmény volt egyszerre ennyi apácával találkozni. Páran, akik a szomszédos katolikus kórházban dolgoztak ápolónőként, még a rendi ruhájukat viselték, de a legtöbben utcai ruhában voltak, ami többnyire farmernadrágot jelentett. Alex ezt megnyugtatónak találta.

Közvetlen, hétköznapi, mai nők voltak, különböző életkornak, köztük egész fiatalok is, és egyáltalán nem olyanok, amint azt Alex előre elképzelte. Jóízűen evett a csirkéből, a spenótból és a sült krumpliból, a nővérek pedig közben az iskoláról kérdezgették. Néhányan hallottak már a látogatásáról, és kérdezték, hogy ő is velük fog-e lakni. Meséltek a munkájukról, amit napközben végeztek, és az esti foglalkozásokról, amiket a kolostorban tartottak. Regina nővér elmondta, hogy ő vezeti az új pilatesórákat, két másik asztaltársuk pedig gyerekeknek tartott rajzfoglalkozást. Őket hallgatva Alex úgy képzelte, hogy itt tényleg öröm lehet élni és dolgozni.

– Van barátod? – kérdezte egyikük, amit Alex beugrató kérdésnek gondolt, mindenesetre megrázta a fejét. Még soha nem járt fiúval. Az iskolában tetszett ugyan neki egy-két fiú, de a randizás témája soha nem merült fel, az apja is azt szerette volna, hogy ezt halassza el, ameddig csak lehet, és ezzel ő is egyetértett. – Nekem a te korodban kettő is volt – árulta el a nővér. A többiek

rögtön ugratni kezdték vele, mire elárulta, hogy az egyik fiú pap lett, azóta is küld neki karácsonyi képeslapot valahonnan Afrikából, ahol misszionáriusként szolgál.

Az asztalánál ülő nővérek otthonos érzést keltettek benne, és MaryMeg anyja Regina nővért bízta meg azzal, hogy mutassa meg, melyik lenne a szobája, ha úgy döntene, hogy náluk marad. Aprócska szoba volt, épp csak elért benne az ágy, az íróasztal és az ütött-kopott fésülködőasztal, ami adományképpen került a kolostor birtokába. A szoba nélkülözött mindent, ami széppé tehetne volna, és Alex azt sem tudta, hová férne el a sok holmija, de az írógépét mindenesetre feltehetné az íróasztalra.

– Talán még bepréselhetnénk egy kis könyvespolcot a tankönyveidnek – nézett körül Regina nővér elgondolkodva. Alex nem beszélt róla, de magával akart hozni néhányat apja könyvei közül, elsősorban azokat, amelyeket együtt szerettek olvasni. Szűkösen lesz ebben a kicsi szobában. – Nem sok időt töltünk a szobánkban – magyarázta Regina nővér, miközben lementek a földszintre, és az előtérben összefutottak a főnökasszonnyal.

– Hazavinnéd helyettem Alexet? – kérdezte MaryMeg anyja Regina nővértől, aki máris indult a kocsikulcsért. A melegítőfelsős szerzetesnő észrevette, hogy Alex túltelítődött mindazzal, amit látott. Egy szempillantás alatt megváltozott az egész élete, és egy olyan idős lánynak, mint ő, nem kis terhet jelentett eldönteni, hogy hol éljen és kikkel. – Mit gondolsz, Alex?

– Szívesen laknék itt – válaszolta a kislány udvariasan. – A vacsoránál mindenki nagyon kedves volt hozzám. – Most megint

könnyek csillogtak a szemében. Hiányzott az apja, és nem akarta elhagyni az otthonukat, megválni Elenától, de ha muszáj lesz, a nővérek legalább barátságosak és kedvesek voltak vele, és ez jobban vonzotta, mint az internátus. És itt, ebben a kicsi szobában talán az íráshoz is inkább lenne ideje, mint egy bentlakásos iskola hálótermében, ahol együtt kéne aludnia más diákokkal. Ez a gondolat is belejátszott a döntésébe amellet, hogy milyen barátságosan kezelték az első látogatásakor.

– Nem akarsz már ezen a hétvégén beköltözni? Itt leszünk mind, tudnánk neked segíteni. Ha szólsz, hogy mikor tudnál jönni, megbeszelném a részleteket Bill-lel – ajánlotta kedvesen MaryMeg anyja. Ebben a pillanatban megérkezett Regina nővér a kolostor által használt négy kombi egyikének kulcsával. Alex kiment vele, beült az autó első utasülésére, bekapcsolta a biztonsági övét, majd elindultak. Regina nővér egész hazáig szóval tartotta.

– Örülök, hogy velünk fogsz lakni – nézett rá mosolyogva a fiatal apáca, amikor megérkeztek Alexák háza elé. A kislány elmondta, hogy ki fogják adni bérbe egészen addig, amíg egyszer majd vissza tud költözni. – Biztos vagyok benne, hogy hiányozni fog az otthonod, de addig is gondot viselünk rád – ígérte Regina, mire Alex bólintott, és megköszönte. A nővér nézte, ahogy a kislány kinyitja az ajtót a kulcsával, és még látta, hogy Elena fogadja az ajtóban, majd kikukucskál, hogy lássa, ki hozta haza. Amikor az ajtó becsukódott, Regina nővér visszaautózott a kolostorba. Alex ezalatt az ágyán ülve nézte az ismerős szobát.

A szűk kis cellában, amit a szobájául jelöltek ki, szinte-semmi sem fog elférni a holmijából, de a könyveiből annyi dobozzal fog magával vinni, amennyit csak bír. Majd az ágy alatt tartja, és a szoba sarkaiban egymásra tornyozza őket. A könyvei mindennél fontosabbak voltak számára, annyira hozzátartoztak az apjával közös életükhöz, és olyan sokat jelentettek neki, nem engedheti, hogy mindet raktárba vigyék. Azon az éjszakán órákig böngészte apja könyvespolcait, és sorra leszedegette azokat a könyveket, amelyeket magával akart vinni. Eldöntötte, hogy a kedvenc Nancy Drew-sorozatot is elviszi, mert ezek voltak az első detektívregényei, az apjával töltött évei jelképének is tekintheti őket. Ha pedig elviszi az ő kedvenc könyveit, azzal mintha őt magát is elvinné magával. Jóval éjfél utánig építgette a padlón a halmokat mindkettőjük legkedveltebb könyveiből, köztük olyan első kiadásúkból, amelyeket apja kincsként őrzött. Ettől ő is nagy becsben tartotta őket, és másnap mindet belerakosgatta azokba a dobozokba, amelyeket Elena szerzett neki.

Attól, hogy az iskolájától meg kell válnia, nem volt szomorú, mivel csak nemrégiben kezdett oda járni, még össze sem barátkozott senkivel. A házukat annál inkább nehezére esett elhagynia. Az egész életét itt töltötte, apja pedig húsz éve lakott benne, mire ő megszületett. Olyan érzés volt, mintha kiszakadna az anyaméhből egy idegenekkel tele ismeretlen világba, egy kolostorba, ahol tökéletesen új életmódba kell beilleszkednie. Sejtelme sem volt, hogy fog ez menni neki, és mi lesz vele, ha nem tudja megszokni. A jegyei alapján bármelyik bentlakásos iskolába felvennék, de azok túl ridegnek és túl nagyoknak tűntek

számára. Furcsa módon a kolostor barátságosabb helynek tűnt, ahhoz pedig hozzá volt szokva, hogy felnőttek között éljen.

Bill megígérte, hogy vasárnap minden holmijával együtt elfuvarozza a zárdába. És jövő héten, miután mindent, ami az övék, kipakolnak, meghirdetik, hogy a ház kiadó. Elenát megkérte, hogy ajándékozza el apja ruháit, a többi holmit pedig a költöztető emberek összepakolják, és a cég raktárában őrzik addig, amíg Alex elég idős lesz hozzá, hogy ha akar, visszaköltözzön a házukba. De ez a nap még nagyon messze volt. Még nyolc év, mire elvégzi a középiskolát, a főiskolát és az egyetemet, vagy mire betölti a huszonegyedik évét. Addig még nagy utat kell megtennie. Életének következő fejezete vasárnap kezdődik a Szent Domonkos-kolostorban. El sem tudta képzelni, milyen lesz ott élni, sem azt, hogy meddig fog ott maradni. Talán pár hónapig, vagy egy-két évig, utána meg majd a sors eldönti, mi legyen vele.

Elenával együtt a nappaliban várakoztak, amikor Bill vasárnap reggel érte jött. Hat bőrönd telt meg a ruháival, tizenkét doboz a könyveivel, az írógépével és a kék báránys lámpával, amely kicsi kora óta a hálószobájában volt. Apja mindig azt mondta neki, hogy a báránysok azért kékek, mert azt hitték, hogy fiuk fog születni, de mint kiderült, nagy szerencséjükre lányuk született. Minden este úgy aludt el, hogy ezt a lámpát nézte, úgyhogy magával viszi. És bedobozolta apja kedvenc krimijeit, a kincsként őrzött Nancy Drew-sorozatot, néhány más detektívregényt, amelyekből ihletet merített, és az elbeszéléseit

tartalmazó mappákat. Eltette apja egyik pulóverét is, amely még őrizte az illatát, és a párnáját. Minden más mehetett a raktárba.

Elena már jóval Bill megérkezése előtt sírni kezdett, és megígérte, hogy amikor csak tudja, meg fogja látogatni őt a kolostorban. Neki most, miután több mint tizenöt évet eltöltött a Winslow családnál, új munkahely után kellett néznie; rettegett attól, hogy új munkaadót kell keresnie, és majd megszakadt a szíve, amiért Alex nem maradhatott vele a házban. Mielőtt elindultak, Alex zokogva átölelte, Elena pedig egy kis szentképes medált nyomott a kezébe, hogy hozzon neki szerencsét. Borzasztó érzés volt utoljára kilépni a házból, és Billnek már attól is könnyek gyűltek a szemébe, hogy nézte a kislányt. Még akkor is könnyes volt a szeme, amikor beindította az Alex holmijával telerakott SUV-ot. Alex a gyerekkori lámpáját ölelve, sírva ült az első ülésen, és útban a Szent Domonkos-kolostorig egyikük sem szólalt meg. Bill sem tudott mit mondani, hacsak azt nem, hogy milyen szörnyű érzés látni ezt a gyereket, aki elveszítette az apját, az otthonát, és a házvezetőnőt, akit szeretett. Pattie és a gyerekei előző este átjöttek elbúcsúzni, amiből az lett, hogy mindnyájan sírtak. Szívszorító helyzet volt, de egyikőjük sem tehetett semmit, és Pattie is csak azt tudta mondani, hogy reméli, jól bánnak majd Alexszel a zárdában. Korábban beszélt a férjével, engedje meg, hogy Alex náluk lakjon, de nem volt elég helyük, a tetőtér már így is tele volt a négy gyerekükkel, és amúgy sem akarta vállalni a felelősséget még egy gyerekért.

Bill pénteken kitöltötte a papírokat, amelyek alapján Alexet a régi iskolájából átveszi a kolostor szomszédságában lévő

plébániai iskola. Ő és MaryMeg anya egyetértettek abban, hogy Alex lakhatása és kosztja fejében havonta egy kisebb összeget átutaljanak a kolostor számlájára, amit az érsekség is jóváhagyott.

Épp akkor értek oda, amikor a nővérek kifelé jöttek a kolostor mellett lévő templomból. A misére sokan habitusban mentek, csak a fiatalabbak viselték a civil ruhájukat; ők csak nagyon ritkán hordták a szerzetesi öltözéket. MaryMeg anya rögtön észrevette őket, és megkérte a nővéreket, hogy segítsenek kipakolni és felhordani az emeletre Alex holmiját. Sokat gondolkozott azon, hogy a kislány miképpen fog velük élni, és kijelölt három apácát, hogy felügyeljenek rá és irányítsák, de persze szükség esetén bármelyik nővér a segítségére siethetett. Regina nővér nyomban önként jelentkezett, és az első vacsoránál, meg amikor megmutatta neki a majdani szobáját, már kialakult közöttük valami kapcsolat. Ahogy azon a vasárnap reggelen szőke copfjával, fehér hosszúnadrágban és pink pólóban kilépett a templomból, alig látszott idősebbnek Alexnél. Nyugtalanítóan csinos volt apácának, ami kezdettől fogva gondot okozott MaryMeg anyának, de Regina hite töretlennek látszott. Thomas nővér, a családanyából lett apáca is a kijelöltek között volt. Hol nyögött, hol meg nevetett, amikor a főnökasszony megbeszélte vele a dolgot. „Megint? Ne! Azért jöttem ide, hogy végleg megszökjek a tinédzserek elől!” De kellő humorral viszonyult a dologhoz, és hajlandó volt egy próbát tenni. Xavier Francis nővér a harmincas évei elején járt, tanár lévén nagyon értett a gyerekekhez, és ha kell, segíteni fog a házi feladatok elvégzésében, különös tekintettel a latinra és a

matekra. Aznap mind a hárman vártak rá, és rajtuk kívül több nővér is segített fölcipelni a nehéz bőröndjeit és könyves dobozait a második emeletre, ahol a szobája volt. Miután letették a padlóra a bőröndjeit, és az ágyra pakolták a dobozokat, meg sem lehetett mozdulni a szobában. Alex a lámpát és az írógépet az íróasztalára tette, Xavier nővér pedig áhítattal bámulta a régi Smith Coronát.

– Ó de gyönyörű gép!

– Rémtörténeteket szoktam írni rajta – mondta Alex óvatosan, nem tudva, hogyan fogadják itt az ilyesmit. – Vagyis hát krimiket.

– Jaj, nagyon szeretem a krimiket! – csillant fel a fiatal apáca szeme.

– Azok vannak a dobozokban – mosolygott szélesen Alex. – Apukám kedvenc könyvei.

– És mik a te kedvenceid? – Már sorolta is a sajátjait, többek között Dashiell Hammettet, Agatha Christie-t, Eric Amblert, Frederick Forsythot, Robin Cookot és egy sor regényt, amelyeket Alex és az apja is olvastak, és olyanokat is, amelyeket Alex nem olvasott.

– Sokat olvastam közülük – nevetett Alex. – Kisebb koromban nagyon szerettem Agatha Christie-t. – Nemrégiben olvasta Thomas Harris *A bárányok hallgatnak* című regényét, és nagyon élvezte. – Édesapám nem szerette a női írókat. Szerinte nők nem tudnak detektívregényeket írni, csak férfiak. Sok férfi író könyvét olvastam.

– Attól tartok, hogy ezzel nem tudok egyetérteni. De én a szelídebb, kevesebb erőszakot tartalmazó krimiket szeretem. Az

egyik kedvencem Dorothy Sayers. És szeretem a tematikus regényeket is, különösen a kutyákról szólókat. – Alex mosolyogva hallgatta Xavier nővért; ráismert a „hangulatos” krimikre. Nem akart tiszteletlen lenni, és nem mondta meg, hogy ő ezekből már kinőtt, ma már előnyben részesíti a fajsúlyosabb thrillereket és rémtörténeteket, amelyekben több az erőszak, és leginkább férfiak írják őket, ahogy az apja mondta.

Addigra már betolt néhány dobozt a keskeny ágy alá, a többi a szoba sarkaiban tornyozta fel, Regina nővér meg a ruhái kipakolásában segített. Alig tudták bezsúfolni mindet a szekrénybe. Alex három fényképet tett ki az íróasztalára az apjáról, és egyet az anyjáról, amelyiken együtt van vele – ő akkor kétéves volt.

– Az édesanyád nagyon szép nő volt – állapította meg a képet nézve Regina nővér. – És az édesapád is nagyon jóképű – tette hozzá. Alex egy darabig elnézte a fotókat, aztán bólintott. Még most sem tudta elhinni igazán, hogy az apja meghalt. Az utolsó tragikus hónapok emléke máris elhalványult benne, annyira nem volt rá jellemző. De megmaradtak a korábbi évek szívmengető képei, az együtt átélt kalandok, a baseballmeccsek, amelyekre eljártak, a könyvek, amelyeket mindketten szerettek, az olvasmányaikról folytatott hosszú, éjszakába nyúló beszélgetések, az, hogy mindig mellette volt, hogy minden este ő fektette ágyba. Anyjáról csak halvány emlékei maradtak, azok is évekkal korábbról. De az apjáról őrzött emlékei most még élesebbek voltak, mint valaha.

Jöttek a nővérek, és segítettek mindennek megtalálni a helyét, és feljött Thomas nővér is, hogy mint egy gondos anya,

ellenőrizze a lányokat. Nem ismerte be, de volt valami megnyugtató és ismerős érzés abban, hogy megint felelős egy gyerekért, még ha annyi idős is, mint Alex.

– Minden rendben megy? – kérdezte mosolyogva. Aznap konyhaszolgálatos volt, elfoglalta őt az ebédkészítés. Ennek ellenére feljött, hogy lássa, hogyan sikerül Alexnek elhelyezkednie. Észrevette, hogy a kislány szomorúan tekint körbe a kis szobában. Hiába volt itt mindenki barátságos hozzá, azért ez óriási változást jelentett a régi otthonához képest. Ez nem az a ház volt, amelyben felnőtt, és a rajongásig szeretett apja meghalt. Mielőtt Bill elment, Alex elbúcsúzott tőle, megköszönte mindazt, amit tett, Bill pedig megígérte, hogy tartani fogja vele a kapcsolatot, és kérte, hogy ha valami problémája lenne, feltétlenül hívja fel. Ugyanezt kérte MaryMeg anyától is, ő azonban biztos volt benne, hogy minden rendben lesz.

– Tudom, hogy ez nem könnyű számodra, Alex, de mi örülünk, hogy itt vagy – szolt Thomas nővér kedvesen a kislányhoz. – Isten néha különös módon munkálkodik az életünkben, de mindig jobban, mint gondolnád. Remélem, boldog leszel nálunk. Más lesz, mint amit megszoktál, de mi is szoktunk szórakozni. Együtt élni sok kedves emberrel, és megosztani velük az életünket szívmengető és barátságos tud lenni.

Alex kíváncsi lett rá, s míg hallgatta a nővért, párszor rábólintott.

– Nem hiányoznak a gyerekei? – kérdezte óvatosan; nem értette, miért lett apáca, miután férjhez ment és gyerekei

születtek. MaryMeg anya elmondta neki, hogy Thomas nővérnek hat gyereke van, amin Alex megdöbbsent.

– Rettenetesen hiányoznak – vallotta be Thomas nővér őszintén. – De akkor is hiányoznának, ha otthon lennének. Már mind felnőttek és szétszéledtek. Meg szoktak látogatni, és sokkal szomorúbb lennének, ha otthon ülnék egyedül. Itt hasznos vagyok, és van értelme az életnek. Mielőtt férjhez mentem, mindig csak apáca szerettem volna lenni. – Tizennyolc évesen teherbe esett, ezért férjhez kellett mennie, de ezt nem mondta el Alexnek. – Most végre az lehetek. Mindkét világból a legjobbat kaptam.

– Én felnőttkoromban nem akarok apáca lenni – mondta Alex halkán, de határozottan, és Thomas nővér megértette.

– Senki sem várja el tőled. Mi csak otthont szeretnénk nyújtani neked, és az életed következő szakaszában a segítségedre lenni. Egykettőre azon veszed észre magad, hogy befejezted a középiskolát, és elkezdted az egyetemet. Azután dolgozni kezdesz, egy napon férjhez mész, és gyerekeid születnek. Akkor majd visszajöhetsz meglátogatni bennünket. – Mindezt nagyon egyszerűen mondta, úgyhogy Alex sem érzett benne semmi fenyegetőt.

– Nagyon kedves a nővérektől, hogy befogadtak – mondta hálásan. – Nem akartam elmenni abba az iskolába. És író szeretnék majd lenni.

– Biztosan az is lesz, ha keményen dolgozol érte. Ez a te írógéped? – kérdezte kíváncsian, és közelebb lépett, hogy megcsodálja. – Hogy jutottál egyáltalán hozzá? – Valódi régiség volt, de tökéletesen jó állapotú.

– Apukámtól kaptam, hogy ezen írjam az elbeszéléseimet.

– Egyszer majd én is szeretném elolvasni őket – mondta a szerzetesnő kedvesen, és egyszerűen megörült, hogy MaryMeg anyja őt jelölte ki Alex pártfogójául. A kislány az eszébe juttatta a saját gyerekeit, akik nemrég szintén ilyen gyerekek voltak még. Először ugyan volt benne ellenállás, de most jóleső, sőt kifejezetten megható érzés volt, hogy itt van ez a kislány, akin látszott, hogy értelmes és érzékeny gyerek, ráadásul jól nevelt is. Udvarias és illemtudó volt, figyelmesnek és intelligensnek látszott, jóllehet tizennégy évesen számítani lehetett rá, hogy az elkövetkező pár évben előfordulnak majd összeütközések és harcok. De Thomas nővér átélt már ilyeneket, és tudta, ha ismét bekövetkeznek, ezúttal huszonöt partner segítségére számíthat, nem pedig arra az egyére, aki a gyereknevelést az ő feladatának tartotta, és még véletlenül sem a sajátjának. Thomas nővér szerette a férjét, de a házassága egyáltalán nem volt zökkenőmentes. – Öt perc múlva kész az ebéd – emlékeztette Alexet, mielőtt visszament a konyhába, Regina nővér pedig feljött érte, amikor itt volt az ideje.

– Akarsz eljönni velem ma vásárolni? – kérdezte lefelé menet. – Ma az én dolgom az élelmiszerek beszerzése. Hetente egyszer csinálunk nagybevásárlást. Kapunk árengedményt.

– Jövök – felelte Alex lelkesen. Az alagsorban lévő ebédlőben Regina nővér mellé ült le. Az asztal túlsó végében Xavier Francis nővér ült, Thomas nővér pedig gyakori szokása szerint a főnökasszonnyal egy asztalnál, de integetett, amikor Alexet belépni látta, ő pedig visszaintegetett neki. Egyik napról a másikra huszonhat új barátnője, vagy örökbe fogadó nagynénje és keresztanyja lett. Ez az egész teljesen más volt, mint amit

egyáltalán el tudott képzelni. Ebéd közben filmekről, könyvekről és a pilatesfoglalkozásokról beszélgettek Regina nővérrel. A nővér biztatta Alexet, hogy próbálja ki ő is, amit Alex meg is ígért. Jógaórák indításán is gondolkoztak.

Ebéd után együtt mentek vásárolni, utána pedig Alex besegített Regina nővérnek abba a rajzfoglalkozásba, amit anyáknak és gyerekeknek tartott, és bekukkantott a fiatal szülők órájára, ahol csupa riadt arcú fiatal férfi és nő ült a kisbabájukkal. Repültek az órák, mígnem végül vacsora után fölment a szobájába, s végignyúlva az ágyán, az elmúlt napról gondolkodott. Szeretett volna írni valamit, de túlságosan fáradt volt, és zsongott a feje mindattól, amit aznap látott és csinált. Minden új volt számára, beleértve a szerzetesnőket is. Másnap lesz az első napja az új iskolájában.

Meglepetésére senki nem jött szólni, hogy feküdjön le, vagy hogy oltsa le a lámpát. Felnőttként kezelték, ahogy az apja is, és úgy látszott, feltételezik, hogy képes rendszabályokat felállítani a saját életében. Ez tetszett neki. Tisztelték, és elvárták tőle, hogy megfeleljen ennek a tiszteletnek.

Levetkőzött, fogat mosott, jó éjszakát kívánt apjának a fényképen, és lekapcsolta a kis kék bárányokkal díszített lámpát. Az ágy kemény volt, de a magával hozott párna ismerős, és attól, hogy maga mellé tette apja pulóverét, és érezte rajta a kölnije illatát, közel érezte őt magához. Teljesen új világba csöppent, ami nem volt rossz, csak nagyon más.

Az elalvás határán eszébe jutott egy téma, és arra gondolt, hogy másnap majd megírja. Ez lenne az első elbeszélés hónapok óta, amióta apja állapota rohamosan rosszabbodott, és a puszta

tény, hogy egyáltalán felmerült benne az ötlet, jó jelnek tűnt. Akármilyen furcsa volt is, hogy itt van, most itt van otthon. A béke és a biztonság érzésével eltelve aludt el.

Hatodik fejezet

Az új iskolája sokkal nagyobb volt, mint az eddigi. Több gyerek járt egy osztályba, nagyobb volt a zsúfoltság, és a gyerekek durvábbak voltak egymáshoz. Az első óra előtt mindennap misére kellett menni. Világiak és szerzetesek együttesen alkották a tanári kart, de mivel az apácák nem viseltek habitust, nehéz volt megállapítani, ki melyik csoporthoz tartozik. Alex azon is meglepődött, hogy milyen kevés házi feladatot adtak fel. Jó iskola volt, de kevesebbet követelt, mint az az előkelő magániskola, amelybe eddig járt. Tudta, hogy itt még jobb jegyei lesznek. Amikor a nap végén visszatért a kolostorba, egyenesen fölment a szobájába, és nem egészen egy óra alatt elkészítette az összes leckéjét. Ezek után írni kezdte az elbeszélést, amelynek az ötlete előző este merült fel benne. A történet különösen súlyos erőszakról szólt, maga a bűntény is nyugtalanítóbb volt a szokásosnál, és olyan meglepő befejezést eszelt ki, hogy még őt magát is váratlanul érte. Miután az utolsó lapot is kihúzta az írógépből, elégedett arccal hátradőlt, és még akkor is mosolygott magában, amikor Xavier nővér kopogtatás után belépett az ajtón.

– Van szükséged segítségre a házi feladathoz? – Meglátta, hogy Alex mosolyog, és ebből arra következtetett, hogy jól sikerült az első napja az új iskolában. – Milyen volt?

– Minden jól ment, és a házi feladat is könnyű volt. Épp most fejeztem be egy elbeszélést. Szerintem nagyon jó lett. – Széles mosoly terült el az arcán, és Xavier nővér vissza-mosolygott rá.

– Elolvashatom?

Alex bólintott, és átnyújtotta a nővérnek a tíz lapból álló paksamétát. Xavier nővér leült az ágy szélére, és olvasni kezdte. Közben időnként meglepetten felnézett. Amikor végzett, elképedt arccal bámult Alexre.

– Mi a véleménye? – kérdezte Alex szorongó kíváncsisággal, tudva, hogy a nővér szereti a krimiket, és már sok ilyet olvasott.

– Mindig ilyesfélét írsz? – A nővér arra gondolt, hogy az apja halála talán még jobban megviselte a kislányt, mint gondolták, és az erőszak egyfajta válaszreakció nála.

– Igen. Néha még ennél is véresebbeket, de nagyjából ilyeneket.

– Hát, ez nagyon brutális! – De Xavier nővér kénytelen volt elismerni, hogy a cselekmény tökéletesen logikus, a ritmusa hibátlan, a figurák emlékezetesek, és a történet erős és feszes. A kislány úgy ír, mint egy felnőtt, és tehetséges. De vagy az észjárása csavaros, vagy rengeteg thrillert olvasott. Saját bevallása szerint az elbeszélésben szerepeltetett detektív alakját az olvasott thrillerek ihlették. A nővért megdöbbenette az általa eddig olvasottaknál sokkal keményebb szöveg, és férfi művének tartotta volna, nem pedig egy tizennégy éves lányénak. Ráadásul nagyszerű írás volt. – Tetszik – mondta, amikor magához tért. –

Csak nem számítottam rá, hogy ilyen írást fogok olvasni tőled. Próbáltad már megjelentetni valamelyik elbeszéléseidet? – kérdezte feszült kíváncsisággal.

– Édesapám tervezte, de aztán megbetegedett, és már nem kerülhetett rá sor. Három mappa van már tele az írásaimmal; magammal hoztam őket. – Az ágya alatt voltak a könyveivel együtt.

– Meg kellene próbálnod publikálni őket – bátorította Xavier nővér, majd nevetve hozzátette: – Már értem, miért nem olvasol Agatha Christie-t, és miért tetszett *A bárányok hallgatnak*. Én egy olyan történet után nem tudnék aludni.

Alex is nevetett; örült, hogy a műve ilyen hatással volt új barátnőjére.

– Majd adok még másokat is a mappámból – ígérte. Boldog volt, hogy van valaki, akinek megmutathatja az írásait, habár Xavier nővér bevallotta, hogy ő inkább másfajta krimiket kedvel.

– Csak ne a lefekvés idejében, kérlek – felelte a nővér. Később megemlítette az elbeszélést a főnökasszonynak. Jóllehet hibátlannak tartotta a művet, aggódott miatta. Szemmel láthatóan felkeltette MaryMeg anyja kíváncsiságát.

– Megdöbbenő, hogy egy annyi idős gyerekek, mint ő, ilyen gondolatai legyenek – suttozta Xavier nővér. Ő maga is szerette a krimiket, de Alex sztorija egészen különleges volt.

– Erkölcstelen, vagy fölöslegesen sok benne a szex? – kérdezte enyhe aggodalommal a főnökasszony.

– Szó sincs ilyesmiről, de annyi erőszak van benne, amennyivel egyetlen könyvben sem találkoztam. Ezzel együtt szenzációs. Van benne minden, gyilkosság, végtagok levágása,

kannibalizmus, és a bűncselekményt a férfi felesége követi el. A történet bonyolult, de szinte lehetetlen, elképesztően olvastatja magát, ugyanakkor rettentően felzaklatott. Utána órákig ez járt az eszemben, egyszerűen nem hagyott nyugton.

– Lehet, hogy ez nem valami rendellenesség, hanem egyfajta készség. Az apja, úgy tudom, biztatta őt, és elolvastatta vele a saját kedvenc könyveit is. Az unokanővérem férje ismerte az apát, aki szerinte igazi tehetségnek tartotta a lányát.

– Kétségtelenül az – bólogatott Xavier nővér. – Csak nyugtalanító belegondolni, hogy ilyesmik jönnek ki belőle. Miközben olyan ártatlannak látszik.

– Attól félsz, hogy álmunkban halomra gyilkol, aztán felaprít és elfogyaszt bennünket? – incselkedett vele MaryMeg anyja.

– Nem... de rettenetesen ijesztő, hogy ilyesmik vannak a fejében.

– Majd megnézem – nyugtatta meg a főnökasszony, azután egy alkalmas pillanatban elmondta Alexnek, hogy Xavier nővérré mély benyomást tett az elbeszélése, szeretne ő is olvasni tőle valamit.

Alex komoly arccal nézett rá.

– Azt hiszem, Xavier nővér kiborult miatta. Már régóta próbálkozom ilyen jellegű történet írásával. Néhány olyan író lebegett előttem példaként, akiket az édesapám különösen szeretett. Mindig továbbadta nekem a könyveit, miután kiolvasta őket. – Vacsora után odaadta MaryMeg anyának a szóban forgó írást, amit az idős apáca döbbsen olvasott végig. Még annál is hatásosabbnak találta, mint amilyennek Xavier nővér jellemezte, az anyja egyenesen briliánsnak tartotta. Alex elképesztő

tehetséggel adta elő a sztorit. Az időzítés tökéletes volt, a főszereplő személyleírása és kidolgozása érzékletes betekintést nyújtott a bűnözői észjárásba. MaryMeg anyja mélységes tisztelettel adta vissza Alexnek a kéziratot.

– Te nagyon-nagyon tehetséges író vagy, Alex. Ez egy ajándék. Ne pazarold el. – Alex arra számított, hogy a főnökasszony majd azt fogja mondani, írjon szelídebb történeteket épelméjűbb emberekről, de úgy tűnt, hogy MaryMeg anyja őszinte meggyőződéssel támogatja. – Biztos vagyok benne, hogy ha egyszer majd megjelenik, díjat nyersz vele. Dolgozz tovább, fejleszd ezt a képességedet. – Az elbeszélés hatása alatt, teljesen lenyűgözve vált el Alextől. – Azt hiszem, a korszak egyik majdani nagy írójával élünk egy fedél alatt. Ez a kislány egészen kivételes elmével van megáldva – mondta Xavier nővérnek, amikor később találkozott vele.

– Nem tartja kicsit csavaros elméjűnek? – nézett rá meglepetten a fiatalabb szerzetesnő. Évek óta olvasott gimnazisták által írt esszéket, de ilyen írással még sohasem találkozott.

– Dehogynem. Épp ez a lényeg. Annak kell lennie, mellel keményen dolgozik rajta, hogy ilyen legyen a gondolkodása. Az biztos, hogy semmit nem hagy a képzeletére. Bátorítanunk kell őt, és nem visszafogni – intette a főnökasszony Xavier nővért, aki azzal vált el tőle, hogy ő mindenesetre megmarad Agatha Christie-nél, Miss Marple-nál és Hercule Poirot-nál. Köszöni szépen, ő még sok évig biztos, hogy nem kér Alex krimijeiből. Aznap este mindkét apácának egyre csak Alex járt az eszében. Az idősebbik magában nagy tisztelettel adózott a kislány

tehetségének, míg a fiatalabbat felkavarta a sok szörnyűség, amelyek egy gyereklány elméjében fogantak meg. Maga a történet egyiküket sem hagyta nyugton.

Alex fejében este, a lefekvésnél már egy másik történet körvonalai kezdtek kirajzolódni. Jó lett volna, ha megmutathatja az írásait az apjának, aki értette a stílusát, és tudta, hogyan magyarázza el, ha valahol még dolgoznia kell a szövegen, hogy jobb legyen. Az ő szerkesztői munkája komoly segítséget jelentett Alexnek. Nélküle úgy érezte, hogy az írásainak nincs elég átütő erejük, és ettől még inkább fájlalta apja hiányát. Annak azonban örült, hogy a főnökasszonynak tetszett a története, és hogy Xavier nővér úgy megrémült tőle. Erre a gondolatra elmosolyodott, és ezzel a mosollyal aludt el.

Alex első hónapja hamar elrepült a Szent Domonkos-rendi kolostorban. A beköltözése után három héttel megünnepelték a tizenötödik születésnapját, amire tortát sütöttek neki. Ez volt az első születésnapja az apja nélkül, de a nővérek átsegítették rajta. Az új iskoláját unalmasnak és eseménytelennek találta. Pár lánnyal összebarátkozott, de egyikükkel sem annyira, hogy iskolán kívül is találkozni akart volna bármelyikkel is. Nem akarta, hogy el kelljen magyaráznia, miért él a zárdában. Elena eljött hozzá a születésnapján, és végigsírta az egész látogatási időt, pedig Alex elmondta neki, hogy jól érzi magát, és az apácák kedvesen bánnak vele. Ugyanezt elmondta Bill Buchanannak is, amikor az ügyvéd felhívta telefonon. MaryMeg anyja megerősítette, hogy Alexszel minden rendben van.

A kislány különösen örült annak, hogy hagyták egyedül lenni a szobájában, ahol háborítatlanul írhatott, de amikor kellett, tüstént ment, és segített a nővéreknek. A jelenléte egyáltalán nem volt a terhükre. Regina nővérhez érezte magát a legközelebb, a tizenhárom év korkülönbség ellenére jó barátnők lettek, és megbíztak egymásban. Alex nagyon megkedvelte Xavier nővért is, aki segített felkészülni egy matekdolgozatra, amire végül kitűnő osztályzatot kapott. Ahogy minden másból is kitűnő jegyei voltak.

A félév végén a tanárok írásbeli értesítést küldtek a szülőknek, hogy vegyenek részt a féléves szülői értekezleten. Alex nem tudta, mit kezdjen az ő papírjával, így a végén eldobta. Neki nem voltak szülei, akik elmehetnének az értekezletre. Két tanára ott tartotta őt a tanítás után, hogy emlékeztesse, a szülei még nem írták alá az értesítést. Nem tudták, hogy hol lakik, nem ismerték a körülményeit, mivel a személyi anyagát a zárdában bizalmasan kezelték. Egyedül az iskolaigazgató tudta, hogy a kolostorban lakik.

Este Alex beszámolt az esetről MaryMeg anyának.

– Nem tudtak volna szemet hunyni felette? Miért muszáj valakinek elmenni a buta értekezletükre? Hiszen jók a jegyeim.

MaryMeg anya elgondolkozott a dolgon. Nem akarta ráirányítani a figyelmet arra, hogy Alex más, mint a többiek.

– Mit szólnál, ha Xavier nővér elmenne a szülőire? Vagy Thomas nővér? Vagy ha akarod, elmehetnek mindketten. Jónak tartanád? – Próbált valami megoldást találni, nehogy az iskola azt gondolja, hogy a családja nem törődik Alexszel, vagy nem tiszteli a tanárait, az iskolát. A tantestület érzékeny az ilyesmire.

– Igen, az jó lenne. Apukám is gyűlölte a szülői értekezleteket, nem is ment el mindegyikre. Sohasem volt gondom az iskolában, mindig jók voltak a jegyeim, ezért nem tartotta feltétlenül szükségesnek, hogy elmenjen. Egyszer az angoltanárom külön behívatta, hogy bepanaszoljon neki a fogalmazásom miatt.

MaryMeg anyja addigra már több írását is olvasta, úgyhogy ezen nem lepődött meg. Felismerte Alex tehetségét, és azt is, hogy egy tanár miért tarthatja aggasztónak az írásait, ahogy Xavier nővérrel esett meg az első alkalommal. Azóta már ő is hozzászólt Alex történeteéhez.

– Utánanézek, tud-e valamelyikük időt szakítani arra, hogy elmenjen.

Amikor megtudakolta tőlük, mindketten azt felelték, hogy szívesen elmennek. Alex kért új papírt, amit mindketten aláírtak, és együtt mentek el az iskolába. Nagyon elégedettek voltak mindazzal, amit hallottak, leszámítva, hogy minden tanára befelé fordulónak és visszahúzódónak tartotta Alexet, és úgy vélték, hogy gyakrabban kellene összejárnia a kortársaival. Az apácák azonban, akik együtt éltek vele, már ismerték egy másik oldalát is, és tudták, hogy néha kifejezetten keresi a társaságot, szeret bolondozni, tréfálkozni velük. A mára már az otthonának tekintett kolostoron kívül azonban félénk, csendes gyerek volt, és úgy tűnt, hogy nehézséget jelent számára a vele egykorúakkal való barátkozás. Ezt mind a két apáca megemlítette neki, amikor beszámoltak a szülői értekezletről. Az iskolában az egyik tanár elmondta Alexnek, hogy találkozott a nénikéivel, mire ő magában megállapította, hogy nyilván mindketten a

nagynénjének mondták magukat. De aztán egy másik tanára azt mondta, hogy beszélt az édesanyjával és a nagynénjével. Úgy látszott, egyikük számára sem derült ki, hogy szerzetesnők voltak, vagy nem mutattak ez irányú érdeklődést, ami nagyon is megfelelt Alexnek. Nem világosította fel őket, és azt sem akarta, hogy bárki sajnálja, amiért mindkét szülője meghalt. Ettől mindenki szemében, de még maga előtt is, afféle csodabogárrá vált volna.

MaryMeg anyja meg volt elégedve a nővérek beszámolójával. Megszervezte, hogy azon a nyáron Alex gyerekefelügyelő legyen egy New Hampshire-i katolikus táborban. Ő ugyan kézzel-lábbal tiltakozott ellene, de aztán nagyon élvezte a tábort, és két hónap múlva, a rengeteg úszástól, vitorlázástól és a kisebb gyerekekkel való foglalkozástól kicsattanó egészséggel, napbarnítottan tért vissza. Közben persze alig várta, hogy ismét hozzáfoghasson az íráshoz. A történetei egyre bonyolultabbakká és hosszabbakká váltak, és a nővérek, akik olvasták, látták bennük a fejlődést. Xavier nővér szerint az új sztorik még nyugtalanítóbbak voltak, mint a korábbiak, amit Alex bóknak vett, és kifejezetten örült, amikor a nővér elmesélte, hogy a legutóbbi elbeszélése olvasása után két napig rémálmai voltak.

– Ez az! – kiáltotta, és pár percig indiántáncot járt a nővér körül. – És ha a legújabbat elolvassa, garantálom, hogy egy hétig nem fog tudni aludni! – ígérte, mire Xavier nővér a szemét forgatta. De nagyon hiányzott nekik, amíg távol volt, és élvezettel hallgatták a történeteit a táborról, a többi nevelőről és a táborozó gyerekekről, akiket nagyon megszeretett. Csodálatos nyár volt, még baseballozott is a nevelőtanárok csapatában a

nagyobb gyerekek csapata ellen. Újra előjöttek az emlékei, amikor az apjával baseballozott.

Másodikban elkezdett dolgozni az iskolaújságnak. Már teljesen beilleszkedett az új életébe, az iskolában is volt néhány barátja, de mindig a kolostoron kívül találkozott velük, mert nem akarta, hogy megtudják, hol lakik. Néha elhívták valami buliba, és amikor elmondta Regina nővérnek, hogy nincs mit felvennie, ő megszervezte, hogy együtt elmenjenek egy bevásárlóközpontba. Velük tartott Xavier nővér is, és hármasan alaposan kiélvezték a szokatlan programot. Alex négy új ruhával és élete első magas sarkú cipőjével tért haza, így már volt mit felvennie, ha a barátnőivel ment valahova.

– Tudsz ebben járni? – kérdezte Xavier nővér kétkedő arccal nézve a magas sarkú cipőt, mire Alex megmutatta, hogy tud. Utána Regina is felpróbálta a móka kedvéért. Fantasztikusan jól állt neki az aranyszegekkel díszített túsarkú fekete antilopbőr szandál. Regina nővér megdöbbenve nézte az üzletben, hogy milyen miniszoknyákat próbál fel Alex, de ezúttal Xavier nővér volt az elnézőbb.

– Ugyan már, miért ne? Aranyosan néz ki bennük. – Soha egyikük sem hordott ilyen rövid szoknyát, de Alex a maga szabályos, szép arcával és szögegyenes fekete hajával olyan ártatlannak látszott, hogy úgy gondolták, megengedheti magának a miniszoknyát, egyébként a többi vele egykorú lány is ilyet hord. Vettek neki új farmernadrágot és néhány pulóvert az iskolába járáshoz. Szép új ruhákkal tele táskákkal jöttek vissza, ami hosszú idő után először történt meg ismét Alexszel. És a vásárlást is élvezte a nővérekkel.

Azelőtt az apjával járt vásárolni, aki, mint a legtöbb férfi, nem sok örömét lelte a nézelődésben és a ruhapróbákban, és igyekezett mielőbb kijutni az üzletekből. Most viszont nők vették körül, ami eddig nem fordult elő vele. Az anyja helyett, aki után mindig is vágyakozott, most lett kettőhárom, vagy akár huszonhat pótanyja. És Thomas, vagy ahogy becézve hívták, Tommy nővér ragaszkodott hozzá, hogy ellenőrizze, nem galoppírozták-e el magukat. A miniszoknyák és a túsarok láttán felvonta az egyik szemöldökét, de a végén megdicsérte őket, és kilátásba helyezte, hogy legközelebb ő is velük tart, már csak a szórakozás kedvéért is. Kedves emlékek tolultak fel benne a régi időkből. Xavier és Regina nővér segítette Alexnek elrakni az új holmikat, s közben úgy nevetgéltek, mint három jó barátnő. Alex pedig aznap éjszaka írt egy új elbeszélést egy áruházban történt gyilkosságról.

– Nagyon beteges gondolkodású vagy, ha ebből a kellemes napból képes vagy ilyen krimit fabrikálni – jegyezte meg Xavier nővér, miután elolvasta, de el kellett ismernie, hogy az írás kitűnő, Alex pedig nevetve nézett utána, amint fejcsóválva elvonult. Az egy év alatt, amióta náluk lakott, mindnyájan megszerették. A szemük előtt nőtt fel, hovatovább szép fiatal nővé érett, és mindig kész volt segíteni a nővéreknek az esti foglalkozásokon.

A második év végén díjat kapott az iskolaújságban végzett munkájáért, és ekkor végre összeszedte a bátorságát, és elküldte két írását egy krimiket közlő magazinnak. Mindkettőt közölték A. Winslow műveként, és száz-száz dollárt fizettek értük. Levelet is írtak, amelyben dicsérték a műveit, és biztatták, hogy

írjon tovább. Mindenkinnek megmutogatta a levelet és a csekket, úgyhogy napokig az egész kolostor attól zsongott, hogy Alex eladott két elbeszélést egy magazinnak. Amikor a következő nyári táborból visszajött, megint megvették két írását. Tizenhat éves volt, lassan el kellett gondolkoznia, hogy jövőre milyen egyetemre akar járni, és végig kell látogatnia a szóba jöhető intézményeket. Xavier és Tommy nővér vele együtt nézte át a listákat és a tájékoztató füzeteket, hogy segítsenek a döntésben. Alex Boston körzetében akart maradni, hogy közel legyen hozzájuk, de MaryMeg anya mindenáron azt szerette volna, ha kollégiumba költözik. Elmondta neki, hogy hazajöhet, amikor csak akar, de itt lenne az ideje, hogy belépjen a vele egykorú társai világába, és kollégista lenne, bármelyik egyetemre megy is végül.

Fél tucat egyetemet látogatott végig, kezdve Bostonban, majd a Middleburyt Vermontban, a Brownt Rhode Islanden, a Yale-t Connecticutban, és egy napra New Yorkba is elment Regina nővérrrel, hogy megnézzék a NYU-t és a Columbiát. Végül mind közül a Boston College tetszett neki a legjobban. Tíz helyet akart megjelölni, az elsőt a BC-vel.

Az utolsó év első félévében esedékes jelentkezések megírásánál Xavier és Tommy nővér segített neki, és arra is próbálták rábeszélni, hogy írjon a szokottnál szelídebb esszét, amit ezúttal meg is fogadott. Ekkor már több mint egy éve küldött írásokat különböző magazinoknak, de mivel álnéven írt, erről nem tett említést a felvételi pályázataiban. Amúgy is épp elég iskolán kívüli tevékenységet folytatott a Domonkos-rendi kolostorban, továbbá három éve mentorként dolgozott nyári

táborokban, és kétszer is díjjal ismerték el az iskolaújságban végzett munkáját, úgyhogy volt mit írnia a jelentkezési lapra. A tanárai, az iskolai tanácsadó és a főnökasszony rendkívül meleg hangú ajánlást írt róla. A nővérek biztosra vették, hogy bármelyik egyetemre bejuthat, és amikor tavasszal megkapta a válaszokat, kiderült, hogy a jelentkezését elfogadta a Yale, a Brown, a Boston University, a Middlebury, valamint a Boston College, a többi helyen pedig várólistára vették. O rögtön a Boston College mellett döntött, ami továbbra is az első helyen szerepelt nála.

– És itt leszek a közelben, ha akarok, hétvégeken hazajárhatok – nézett örömtől sugárzó arccal MaryMeg anyára. Őt meghatotta, hogy Alex négy év után már az otthonának tekinti a zárdát. A dolog sokkal jobban alakult, mint bárki gondolhatta volna. Ő volt a gyermektelen szerzetesnők számára a gyerek, aki a fiatalság friss levegőjét hozta el az életükbe. A végzősök bálja estéjén tucatnyi apáca figyelte a készülődését, és nézett utána, ahogy kilépett a kapun kis fekete ruhájában, amely gyönyörűen kiemelte formás alakját, ugyanakkor az alkalomhoz illő volt. A szmokingot viselő fiúnak, aki érte jött, túl kellett élnie, hogy huszonhat apáca készít fényképeket róluk, és figyelni, ahogy beülnek a limuzinba a többiek mellé, majd elhajtanak. Alex megmondta a fiúnak, hogy hol lakik, de ő nem igazán értette, amíg oda nem ért és meg nem látta. Barátok voltak, de többet nem állt szándékukban találkozni, úgyhogy Alex nem törődött vele, mit gondok a fiú a dolgról. A randizgatást nem siette el. Minden szabad idejét egyetlen szenvedélyének, az írásnak szentelte. Továbbra is rendszeresen publikált novellákat

A. Winslow néven a bűnügyi magazinokban. Nagyon keveset fizettek, de jóleső érzés volt nyomtatásban látni a műveit.

A kolostorban futótűzként terjedt el a híre, hogy fölvtették a Boston College-ba, és még aznap este megünnepelték az ebédlőben. MaryMeg anyának sikerült némi protekcióval huszonkilenc helyet szereznie Alex érettségi bizonyítványosztó ünnepségére, úgyhogy valamennyi apáca és a Buchanan házaspár is ott lehetett. Alex meghívta Elenát is, de a nő nem tudott eljönni, mert New Yorkban kapott munkát, Pattie meg a családjá pedig eltávolodott tőle, és már nem tartották a kapcsolatot. Alex családját és világának középpontját ekkor már a Szent Domonkos-kolostor szerzetesnői jelentették.

Amikor talárban, fején az egyensapkával felment a színpadra, hogy átvegye a bizonyítványát, az arcán mosoly ragyogott, a nővérek pedig zavarba ejtő üdvrivalgásban törtek ki. Rettentően büszkék voltak rá, Tommy nővér egyenesen azt mondta, hogy úgy érezte, mintha a hetedik gyereke érettségi ünnepségén vett volna részt. Xavier nővér pityergett, MaryMeg anyá büszkén feszített, Regina nővér pedig melegen magához ölelte, amikor a szertartás után Alex csatlakozott hozzájuk. Nehéz volt elhinni, hogy már négy éve együtt él velük, látták őt, amint kislányból gyönyörű fiatal nővé érett, és most elmegy innen, mert ezentúl kollégiumban fog lakni.

MaryMeg anyá meggyőzte, hogy jobb, ha kollégiumban lakik, és bár Alex idegenkedett tőle, beleegyezett. Augusztus végén őt nővér ment vele, hogy segítsenek berendezkedni az új szobájában. Erről mindnyájuknak eszébe jutott az a nap, amikor Alex beköltözött a kolostorba; ez a mostani azonban izgalmas és

örömteli esemény volt. Két szobatárssal fog együtt lakni. A nővérek kipakolták a holmiját, felhúzták az ágyát és leterítették a szintén újonnan vásárolt ágytakaróval, majd segítettek felrakni pár posztert az ő falrészére. Az egyik szobatársa megkérdezte, hogy a nagynénikéi kísérték-e el, de Alex nem válaszolt. Az íróasztalára kirakta apja egyik fényképét. Magával hozta az írógépét, egy laptopot a tanuláshoz, és pár napja megvette a jegyzeteit. Amikor mindennel elkészültek, a nővérek párás szemmel hagyták magára az új szobatársaival, de az autóban, a visszaúton a kolostorba, már szabadjára engedték a könnyeiket. Alex máris hiányzott nekik.

– Olyan érzés, mintha a kislányom költözött volna el otthonról – szipogta Xavier nővér, és kifújta az orrát a zsebkendőjébe. Tommy nővér sűrű bólogatások közepette letörülte a könnyeit. Regina nővér hallgatott; érezte, hogy nagyon fog neki hiányozni Alex. Annak ellenére, hogy ő harmincegy éves volt, Alex meg tizennyolc, a barátságuk elmélyült, annyira, hogy pár hete még azt is bevallotta Alex-nek, hogy tizenhat év óta először kétségei vannak az elhívását illetően, és már nem biztos benne, hogy annak idején jól döntött. Alex döbbenten hallgatta, és megígérte, hogy nem mondja el senkinek.

– És mit fogsz csinálni? – kérdezte. Késő este volt, már kezdett csomagolni az elköltözéshez, és közben a szobájában beszélgettek suttogva.

– Egyelőre semmit. Nem mehetek el a kolostorból. Nem is akarok. De abban sem vagyok biztos, hogy itt maradhatok. Most valahogy nem tudom elképzelni, hogy sohase legyenek

gyerekeim, és ne menjek férjhez soha. Nem tudom, mi van velem. És mi lesz, ha elmegyek, és aztán megbánom? Vagy azt bánom meg, ha nem megyek el...?

Láthatóan össze volt zavarodva, súlyos válságba került, Alex pedig arra buzdította, hogy gondolja végig alaposan, és ne hozzon elhamarkodott döntést. Bölcs tanács volt, Alex szavai akkor is ott csengtek Regina nővér fülében, amikor hazafelé autóztak. Máris magányosnak érezte magát, tudva, hogy ezentúl nem fogja hallani a vele szemben lévő kis szobából az írógép kopogását. Alex írásai kiforrottabbá és szövevényesebbé váltak, de az erőszak továbbra is jelen volt bennük, annyira, hogy Xavier nővér már nem is bírta elolvasni őket. A magazinok azonban szerették, Alex nem tudott eleget küldeni nekik.

A vacsora Alex nélkül gyászos hangulatban telt a kolostori ebédlőben. MaryMeg anya egy érte mondott imádsággal kezdte, arra kérve Istent, hogy Alex találja meg új életében az örömét, fejlődjön, gyarapítsa a tudását, és szerezzen nagyszerű barátokat. Sok nővér szemében könny csillant, mialatt imádkozott Alexért. Ezalatt pár kilométerrel odébb, a Boston College-ban, Alex az új szobatársaival ismerkedett.

Együtt mentek ki pizzáért, és összetalálkoztak a szomszédos kollégiumbeli fiúkkal. A vacsoránál tucatnyi fiatal volt együtt, egyes fiúk jól megnézték, lányok csiviteltek körülötte, söröskorsók jártak kézről kézre, és Alexnek egy percig nagyon hiányoztak a kolostorbeli apácák. De aztán ő is beszédbe elegyedett a szobatársaival, és már nem volt megállás, sem visszaút. Új szakasz kezdődött az életében. Felnőtt, és úgy érezte, mintha bontogatni kezdené a szárnyait és repülni

próbálna, eleinte ügyetlenül, de aztán egyre magasabbra szárnyalva. Izgalmas volt és felvillanyozó, egyszersmind ijesztő is. Most hát megkezdte az egyetemi életét. Egy percig csendben ülve figyelte a többieket, és eközben körvonalazódni kezdett benne az új sztori egy kollégiumi szobában történő gyilkosságról. Alig várta, hogy még az éjjel leírhasa. És amikor a többiek vacsora után felfedezőútra indultak a campuson, ő sietett vissza a szobájukba írni.

Hetedik fejezet

Az első félévre nem kevesebb mint hat tantárgyat vett fel. A lehető leggyorsabban ki akarta pipálni a kötelező tárgyakat, hogy aztán több olyat tanulhasson, amelyekhez igazán kedve van. De aztán rájött, hogy azokat is szereti, amikre már feliratkozott, beleértve a tizennyolcadik századi angol irodalmat, amely írásbeli feladatokkal is járt. Tudta, hogy a javát szolgálja, ha a krimik és rémtörténetek mellett másféléket is ír. A tárgyai között szerepelt a történelem, a matematika és a nők társadalmi szerepe és helyzete. Éjjelente sokat kellett olvasnia, de szerette, hogy ilyen sok kihívásnak kell megfelelnie. A középiskolai tárgyai nem okoztak neki nehézséget, így valódi izgalmat jelentett, hogy a mostaniak nagyobb erőfeszítést követelnek tőle, ráadásul olyan tanárai lesznek, akiket csodált. Látta, hogy az egyik szobatársa ugyanolyan szorgalmasan tanul, mint ő, és csakhamar együtt jártak könyvtárba. A lány Hongkongból jött,

és a fizika volt a fő tárgya. Az MIT-re akart menni, de nem jutott be, ezért most úgy tervezte, hogy újra megpróbálja, és másodévben átmegy oda. A másik szobatársukat sohasem látták, ő folyton kint lógott a városban a fiúval, akivel az első héten összejöttek.

Az első hónap végén hazament a kolostorba; boldog volt, hogy láthatja a nővéreket és együtt töltheti velük a hétvégét, noha magával vitt egy csomó olvasnivalót, és írnia is kellett az angol irodalom órára. Egy hónapja nem volt ideje a saját írásaira, és ettől kezdett ideges lenni.

Az első este vacsora után Regina nővér bejött a szobájába, és késő éjszakáig beszélgettek. Regina továbbra is zaklatott volt a hivatásával kapcsolatos kétségei miatt, és már azt fontolgatta, hogy beszél MaryMeg anyával. Az évek során látott más nővéreket elmenni, és Alexnek elmondta, hogy nem akar ő is közéjük tartozni, de az az élet, amelyet választott, egyre nehezebben viselhető el számára. Hónapok óta csak ezen töprengett, és már egészen depressziós volt tőle. Alex növekvő aggodalommal hallgatta.

– Beszélj MaryMeg anyával – bátorította. Más tanácsot nem tudott adni, számára négy év együttélés után, a mai napig is rejtély maradt a szerzetesnők hivatásválasztása. Hitt Istenben, de a vallásos hite nem volt elég erős, hogy miatta le akarjon mondani a világról. Még sohasem volt szerelmes, fiúkkal csak ritkán találkozott, iskolai ünnepélyen, vagy ha többen mentek moziba, de azt, hogy sohase menjen férjhez és ne legyenek gyerekei, furcsa és természetellenes elhatározásnak érezte, ennél fogva rokonszenvesnek tartotta Regina nővér

zavarodottságát. Regina Alex biztatására írni kezdett, de inkább csak azért, hogy elterelje a saját figyelmét, vagy egyfajta levezetésként; benne nem volt meg az a vágy, ami Alexet hajtotta és írásra kényszerítette. Ezzel együtt Alex jónak tartotta Regina elbeszéléseit.

– Milyen munkát képzelsz el magadnak, ha elhagyod a kolostort? – kérdezte.

– Tanítanék, ugyanúgy, ahogy itt. – De otthagyni a zárdát olyan lenne, mint kiszakadni az anyaméhből, és ez a gondolat kellőképpen megrémítette ahhoz, hogy most még ott akarjon maradni. Alex látta rajta, hogy nem boldog. Nem tudta, mi lenne barátnője számára a jó megoldás, és nem tartotta magát elég tapasztaltnak, hogy tanácsot adhasson neki.

Legközelebb hálaadásra ment haza, majd a karácsonyi és a féléves szünetre, és ilyenkor lehetősége nyílt rá, hogy írjon. Volt egy regényötlete, de ezzel várni akart nyárig, amikor majd több ideje lesz.

Az egyetemi órái ideje nagy részét igénybe vették, de a feladatok közötti szabad perceiben a könyv vázlatán dolgozott. Tavasszal már nagyon kikíváncozott belőle a regény. Alig várta a május végét, amikor véget érnek az órái, és elkezdheti írni. Kiköltözött a kollégiumi szobából, mivel ősszel egy másik kollégiumban kap helyet, és visszahurcolkodott a kolostorba. Már az első otthoni éjszakán dolgozni kezdett a regényen, amely hónapok óta formálódott a fejében. Három héten át éjt nappallá téve csak írt, a szobáját is alig hagyta el, és mire megkezdte a nyári munkáját egy könyvesboltban, amely könyvritkaságokra és első kiadásokra specializálódott, több fejezettel elkészült. Apja

gyakran járt vásárolni ebbe a könyvesboltba, és az ottaniakat annyira lenyűgözte Alex tudása, hogy mind a két nyári hónapra felajánlották neki az állást.

A munkából hazatérve minden éjjel írt, és augusztus utolsó hetében befejezte a könyve első fogalmazványát. Az időzítés tökéletesre sikerült, mivel a következő héten vissza kellett mennie az egyetemre. Csak ült, és nézte a kezében tartott négyszáz oldalnyi kéziratot. Tizenkilenc éves volt, és megírta élete első könyvét. Izgalmában levegőt is alig tudott venni, és egész éjjel le sem hunyta a szemét.

Másnap reggel, amikor a reggelinél találkoztak, Mary-Meg anyja megjegyezte, hogy úgy fest, mint akinek nehéz éjszakája volt. Legjobb tudomása szerint Alex továbbra sem élt társasági életet. Minden szabad percét a könyve írásával töltötte, mivel az jobban érdekelte, mint a randevúk.

– Az éjjel befejeztem a könyvem első piszkozatát – újságolta szinte kábultan az örömtől. Olyan érzése volt, mintha rajta keresztül másvalaki írta volna. Talán az apja. Egy másik író. Valaki. Nem hitte el, hogy ő volt az, és most, hogy nem írhatta tovább, kicsit elveszettnek érezte magát. Az utolsó hetek megfeszített munkával teltek, minden éjjel hajnali háromig-nyégig írt, reggel pedig lezuhanyozott, felöltözött, és indult dolgozni. Néhány napja fejezte be a munkát a könyvesboltban, és most kész lett a regényével is.

A főnökasszony mosolyogva nézett rá. Imponált neki Alex odaadása, egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy ez a lány született író. Ha akarna sem tudna nem írni, de persze nem akar.

– Elolvasná a kedvemért? – kérdezte Alex fojtott hangon. – Nem tudom megállapítani, hogy jó-e, vagy legjobb lenne a papírkosárba hajítani az egészet. – Írás közben többször elfogta a kétség, kellett valaki, aki elfogultság nélkül elolvassa. Alex tudta, hogy az írásai felzaklatják Xavier nővért, Reginát meg nem érdeklik a rémtörténetek, de MaryMeg anyja mindig kíváncsi volt az írásaira.

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon jó, Alex. Szeretném elolvasni. – Húsz perccel ezután, kezében a megviselt kézirattal, Alex megjelent a főnökasszony irodájában. Annyi javítás és változtatás volt a szövegben, hogy sok helyen nehezen lehetett kisilabizálni. MaryMeg anyja átvette tőle, és letette az asztalára. – Ma este hozzákezek – ígérte. Alex bizonyára megkönnyebbült volna, ha látja, hogy hajnali háromig ég a villany a főnökasszony szobájában. Ő azonban édesdeden aludt, miután megszabadult az írás gondjától, amely hónapokon keresztül nyomasztotta, és jóformán minden gondolatát lefoglalta.

Másnap észrevette, hogy a főnökasszony fáradtnak látszik, de nem merte megkérdezni, hogy az eddig olvasottak alapján mi a véleménye. Fogadni mert volna, hogy nem tetszett neki, vagy azt fogja mondani, hogy ezúttal túl messzire ment. Erős írás volt, ijesztő történettel, több megoldandó rejtéllyel, írni is nehéz volt, valahogy úgy, mint amikor a cirkuszban egyszerre öt lovat ülnek meg, és a hajtónak nem szabad kiengednie a kezéből az irányítást.

Két nappal ezután épp Reginával beszélgetett reggeli után, amikor elment mellettük a főnökasszony, és megkérte, hogy menjen be hozzá az irodájába. Alex és Regina összenéztek.

Regina megrémült, hátha MaryMeg anyja megsejtette, hogy elbizonytalanodott a hivatását illetően. A főnökasszony mindig mindent tudott, mintha hatodik érzéke lett volna. Alex elfogódottan lépett be hozzá pár perc múlva.

– Haragudnom kéne rád – kezdte MaryMeg anyja komoly arccal, amint Alex leült vele szemben. – Három napig nem aludtam a könyved miatt. – Alex ezt hallva kezdett megkönnyebbülni, de még nem teljesen. Azt szeretne volna hallani, hogy mit gondol a főnökasszony a könyvéről. – Egészen különleges, Alex. Az egyik legjobb könyv, amit valaha olvastam. Feltétlenül meg kell jelennie, és meggyőződésem, hogy ezzel a könyvvel kezdetét veszi az írói pályád. El kell vinned egy kiadóhoz.

Alex a meglepetéstől zavartan hallgatta.

– Tetszett? – kérdezte halk, fojtott hangon, mire a főnökasszony arcára széles mosoly ült ki.

– Nagyon! Lebilincselő volt, teljesen a hatása alá kerültem. Pedig gyalázatos és kegyetlen figurákat szerepeltettél benne, viszont maga a történet briliáns, és mesterien tartod a kezekben a cselekmény szálait. Nem tudom, honnan veszed ezeket a történeteket, de ez egyszerűen lenyűgöző. El kell vinned egy kiadóhoz. Ez egy egészen kiválóan megírt regény.

– Anélkül, hogy lenne egy ügynököm, nem mehetek el veled egy kiadóhoz – felelte Alex elkeseredetten. – És nem tudom, hogyan szerezhetnék ügynököt. Már sokat törtem rajta a fejemet. A kiadók nem veszik komolyan az embert, ha nem ügynökön keresztül jut el hozzájuk. Anélkül el sem olvassák a kéziratot.

Ez valóban nehéz helyzetnek látszott, de MaryMeg anya hitt Alexnek, és eltöprengett, hogyan tudna ügynököt szerezni neki.

– Hadd gondolkozzam rajta, hátha eszembe jut, kit ismerek, aki tudna ebben segíteni. Valaki csak ismer egy irodalmi ügynököt. – Visszaadta a kéziratot Alexnek, még egyszer gratulált neki, és hozzátette, hogy utánanézz, mit tehetne.

Alex a főnökasszony elismerő szavaitól megrészegülve ment föl a lépcsőn a szobájába. Mihelyt elhaladt a szobája előtt, Regina kidugta a fejét az ajtón.

– Mondott valamit rólam? Erről volt szó? – suttogta idegesen.

– Nem. Tetszett neki a könyv. Azt mondta, el kell vinnem egy kiadóhoz, de nem tudom, hogyan.

Regina nővér láthatóan megkönnyebbült, és bocsánatot kért, amiért így nekitámadt.

– Csak tudod, úgy félek, hogy tudja, mi jár az eszemben. Mindig mindent tud, ami itt történik.

Varázserőt tulajdonítottak a főnökasszonynak, ám ezúttal Regina tévedett. Mindössze Alex regényéről volt szó.

Két nappal ezután MaryMeg anya felkereste Alexet a szobájában.

– Mindenkiel beszéltem, akiről feltételeztem, hogy ismer egy ügynököt vagy egy kiadót, de ez a legtöbb, amit sikerült elérnem – mondta, és egy darab papírt adott Alexnek. Egy női név, egy telefonszám és egy New York-i cím volt rajta a saját határozott kézírásával. – Az egyik nővér sógora könyvkiadóban dolgozott. Már nyugdíjba ment, de megígérte, hogy kérdezősködik ügynök felől számodra. Az imént hívott fel. Azt

mondta, soha nem találkozott ezzel a nővel, de nagyon jó híre van. Egy sor sikeres író képvisel, lehet, hogy nem fogad téged. De ebben az esetben ajánlhat valakit, aki szóba áll veled. Rose Porternek hívják. Mi lenne, ha felhívnád, hátha meg tudsz beszélni vele egy személyes találkozót?

Alex úgy fogta a kezében a cédulát, mintha a Szent Grál lenne, majd miután megköszönte, MaryMeg anya visszament az irodájába. Csakugyan varázsereje volt. Alex megpróbálta összeszedni magát, és pár perccel később a földszinti telefonról remegő kézzel felhívta a számot.

– Porter, Stein és Giannini – szólt bele a telefonba egy fiatal női hang, amitől Alex úgy megijedt, hogy majdnem lerakta a kagylót. Aztán mégis megkérdezte, hogy beszélhet-e Rose Porterrel. Egy örökkévalóságnak tűnő ideig várankoztatták, miközben ő nyirkos tenyerében szorongatta a telefont. Ezután ismét az előbbi hang szólt bele, hogy mindjárt kapcsolja. Alex Winslow-ként mutatkozott be, ami semmit sem jelentett Rose Porternek. És nem kérdezték meg, milyen ügyben telefonál, amit furcsállott. Nem tudhatta, hogy a lány, akivel beszélt, nyári munkán volt ott, és az ő szerencséjére minden hívást bekapcsolt. Egy perc múlva egy komoly, határozott, enyhén türelmetlen női hang szólalt meg:

– Miről van szó?

– Írtam egy bűnügyi thrillert, négyszáztizenkét oldal. Elbeszéléseket már közöltek tőlem magazinok. Ez az első regényem, és szükségem lenne egy ügynökre.

A vonal túlsó végén a nő nevetett.

Rose Porter könnyedén kitalálta, hogy a hívó fiatal, és halálra van rémülve. Rendes körülmények között elküldette volna vele a kéziratot, és mással olvastatta volna el. De volt valami ellenállhatatlan ebben a feszült hangban. Nyilván minden bátorságát össze kellett szednie, hogy fel merje őt hívni. Alexnek ekkor eszébe jutott, hogy megmondja, ki ajánlotta az ügynököt, jöllehet ő valószínűleg nem ismerte az illetőt.

– Miből gondolja, hogy tud bűnügyi thrillert írni? – kérdezte Rose Porter, aki kíváncsi lett erre a lányra.

– Tízéves korom óta olvasok ilyeneket. Ez a szenvedélyem, és mellette az írás.

– Hogy kerültek a kezébe tízéves korában?

– Apám adta oda őket. Neki is ez volt a szenvedélye.

– Fiatal nők nem szoktak bűnügyi thrillereket írni – közölte a nő nyersen.

– Tudom, apám is mondta. A magazinokban csak a keresztnemem kezdőbetűjével és a vezetéknevemmel jelentetem meg az írásaimat. A regényhez álnevet használnék. – Alex, emlékezve apja tanácsára, sokat gondolkodott azon, hogy ne válasszon-e az íráshoz férfinévet.

– Mielőtt az álneveken törnénk a fejünket, talán el kellene olvasnom – nevetett a nő. Aztán úgy tűnt, mintha sokáig habozna, de eközben átgondolta a dolgot. – Szeretnék találkozni magával. Mi lenne, ha behozná a regényét?

Alexnek elakadt a lélegzete, és azt hitte, mindjárt elájul.

– Mikor?

– Holnap délután három óra megfelel?

Alex nem akart hinni a fülének.

– Hogyne, persze, igen. Ott leszek. – Ha kellett volna, vérző lábbal is elgyalogolt volna New Yorkba.

– Mondja még egyszer a nevét – kérte az ügynök, már csak félig odafigyelve.

– Alexandra Winslow.

– Nos, Alexandra Winslow kisasszony, a holnap délután három órai viszontlátásra.

Alex túlradó boldogsággal megköszönte, majd miután letette a kagylót, rohant MaryMeg anya irodájába, hogy elmesélje neki. Kevés híja volt, hogy elveszítse az önuralmát.

– Holnap New Yorkba utazom... találkozom vele... és viszem a kéziratot... Használhatom a másológépet?

A főnökasszonytól megkapta az engedélyt, és a következő órát azzal töltötte, hogy a kolostor öreg masináján másolatot készítsen a regényéről – így a biztonság kedvéért nála is marad belőle egy példány.

Senki másnak nem árulta el, hogy elmegy. Másnap reggel vonatra ült, és délután két órára megérkezett a Penn Station-re. Sima fekete ruha és lapos sarkú cipő volt rajta a perzselő New York-i hőségben. Taxival ment a Rockefeller Center közelében, az Ötödik Sugárúton lévő irodába, ahová tíz perccel három óra előtt érkezett meg, hóna alatt a kéziratával. A recepción megmondta a nevét; ugyanaz a lány volt, akivel az előző nap telefonon beszélt.

Tizenöt perc várakozás után megjelent egy alacsony, kifogástalan külsejű, sötétkék Chanel-kosztümöt viselő nő. Túsarkú cipő, nagyméretű szemüveg volt rajta, és a haját

divatosan rövide vágta. Átható tekintettel nézett Alexre, és amikor rájött, hogy kicsoda, elmosolyodott.

– Fáradjon be az irodámba, Alexandra – mondta hivatalos stílusban, mire Alex követte egy hosszú, szőnyeggel borított folyosón, a falakat díszítő drága festmények között egy sarokszobába, ahonnan pazar kilátás nyílt a városra, és egy óriási íróasztal állt benne. Rose Porter még kisebbnek tűnt az íróasztal mögött, jelenlétével ennek ellenére betölteni látszott a teret, ami félelmet keltett Alexben.

– Az ott a regény? – intett Rose a kézirat felé, amelyet Alex a melléhez szorítva tartott. Ő bólintott, mire Rose Porter kinyújtotta az egyik kezét, Alex pedig úgy adta át neki a művét, mintha az első gyerekét adná oda neki. Az ügynök egy percig átlapozta, majd újra Alexre mosolygott. – Azt látom, hogy keményen dolgozott rajta – jegyezte meg, látva a sok javítást és a betoldott oldalakat.

– Igen. – Rose Porter régen látott utoljára ilyen viharvert kéziratot. Látszott, hogy ez Alex legelső regénye.

– Tetszik a címe. – Alex a *Kék acél* címet adta neki. – Hány éves, Alexandra? – Volt valami nagyon megható ebben a lányban, ahogy ott ült, a félelemtől bénultan. Rose köztudottan szerette megfélemlíteni az embereket, de most megsajnálta ezt a komoly fiatal nőt, akinek láthatóan leghőbb vágya, hogy megjelenjen a regénye.

– Tizenkilenc – felelte Rose szemébe nézve Alex, mire az ügynök összeresztette.

– Azt hittem, huszonnégy vagy huszonöt, habár tizennégynek néz ki. – Azt feltételezte, hogy Alex jóval idősebb,

mint amennyinek látszik. – Ezt nem áruljuk el a kiadónak, ha találunk egyet.

– Sem a nevemet – tette hozzá Alex határozottan. – Férfi álnév alatt akarom megjelentetni.

Rose meglepődött.

– Az bonyolítaná a dolgot, különösen ha a könyv jól fog menni, vagy ha újabbakat is ír. Biztos benne, hogy ezt akarja?

– Igen. Az olvasók nem vesznek komolyan, ha tudják, hogy lány vagyok. Ezt apám mondta nekem.

– Nem értek egyet. De előbb elolvasom, és aztán majd beszélünk róla. New Yorkban él?

Alex megrázta a fejét.

– Bostonban.

– És ideutazott, hogy találkozzon velem? – lepődött meg Rose.

Alex bólintott.

– Nagyon hálás vagyok, hogy hajlandó volt fogadni – hadarta egy szuszra. Rose üdítőnek találta a beszélgetést ezzel a hálás és szerény lánnyal. Az írók, akikkel dolgozott, nehéz emberek voltak, a világ közepének tartották magukat, és elvárták, hogy a kiadójuk és az ügynökük a csillagos eget is lehozza nekik. Alex olyan volt, mint egy korty a friss levegőből.

– Hol érhetem utol?

Alex leírta a nevét, a telefonszámát és a címét. – A Boston College-ra járok – mondta, de a kolostor telefonszámát adta meg, ahol üzenetet lehet hagyni neki.

– Most egy darabig valószínűleg nem fogok jelentkezni. Több helyre is el kell utaznom, és általában nem szoktam új szerzőket

olvasni. De ezt elolvasom, amikor lesz egy kis időm. – Valami azt súgta neki, hogy Alex különleges, és nem akart más véleményére hagyatkozni a könyvével kapcsolatban. Nagy ritkán előfordult, hogy valaki, mint ő, bejött az utcáról, és egy fantasztikus könyvet tett le az asztalára. Biztos akart lenni abban, hogy nem követ el hibát. Alexet elnézve volt valami furcsa, megmagyarázhatatlan érzése. A kivételes tehetségű írókat néha ellenállhatatlan erő készteti arra, hogy ilyen fiatal korban kezdjenek írni. Talán ő is közéjük tartozik, és az a műfaj, amit választott, kimondottan szokatlan egy nőnél.

Rose Porter felállt. Alex kézírata ott feküdt kettejük között az íróasztalon. Rose látta, milyen tekintettel nézi Alex, és rámosolygott.

– Vigyázni fogok rá, ígérem. Feltételezem, hogy csinált róla másolatot. – Nem szeretne volna vállalni a felelősséget, hogy vigyázzon a kézirat egyetlen létező példányára.

– Igen, csináltam.

Alex még egyszer megköszönte, hogy Rose fogadta őt, s egy perc múlva kilépett az irodából. Beszállt a liftbe, és amikor kiért az utcára, az izgalomtól a legszívesebben hangosan ujjongott volna. A rekkenő hőségben gyalog sétált vissza a Penn Stationre, és úgy érezte, mintha a föld fölött lebegne. Bármi történt is most, tudta, hogy a legjobbat tette, amit csak tehetett. Megírta a könyvet, és letette egy ügynök kezébe. A többit, ahogy MaryMeg anyja mondaná, a legjobb, ha Istenre hagyja.

Nyolcadik fejezet

Egy héttel azután, hogy New Yorkba utazott találkozni az ügynökkel, Alex elkezdte a második félévét a Boston College-ban. Az ügynök még nem jelentkezett, de Alex nem is számított rá. Rose Porter fontos és elfoglalt nő volt, Alex tudta, hogy időbe telik, mire elolvassa a kéziratát, és visszajuttatja neki. Szeptember közepe felé eszébe jutott egy újabb regénytéma, és egyik hétvégén, amikor a szobatársa elutazott, dolgozni kezdett a regény vázlatán. Az óráira is készülnie kellett volna, de nem tudott megálljt parancsolni magának, tolla nyomában csak úgy sorjázta a szavak a papíron. Mire elmúlt a hétvége, készen lett a cselekmény vázlatával, és olyannyira elégedett volt vele, hogy mindjárt az első fejezetből is megírt pár oldalt. Elkészült a nyitójelenettel, és igazán ütős lett. A regénynek a *Sötétség* címet adta.

A vázlat szerint haladva már négy fejezetet írt meg, amikor két héttel később, már októberben, Rose Porter végre hallatott magáról. MaryMeg anyja azzal hívta fel, hogy az ügynök üzenetet hagyott számára. Alex nem tudta, jó vagy rossz hírt fog-e kapni – talán azt akarja elmondani, hogy a regény közlésre alkalmatlan. Félve hívta vissza, és ezúttal nagyon hamar kapcsolták.

Rose rögtön a közepébe vágott, érezhetően nagyon elfoglalt volt.

– Elolvastam a *Kék acélt*.

– Köszönöm – felelte Alex visszafojtott lélegzettel.

– Szenzációs. Szeretném én képviselni. Igényel némi szerkesztői munkát, de erről majd később még beszélünk. Azt hiszem, el tudom adni a könyvét. Legépeltetem, és a jövő héten szétküldöm. Eljuttatom a címére az ügynökség szerződését, és ha megfelelőnek találja, írja alá, az egyik példányt küldje vissza nekem, a másikat meg tartsa meg. Átnézetheti egy ügyvéddel, ha van ügyvédje.

– Van – mondta Alex, aki ámulva hallgatta az ügynök szavait.

– És ha valóban sikerül kiadni, milyen néven fogja megjelentetni? Még mindig úgy gondolja, hogy férfi írói nevet használ?

– Igen. Alexander Green néven – felelte kapásból.

– Miért Green? – Rose arra gondolt, hogy talán az anyja lánykori neve lehetett, vagy valami hasonló, ahogy rendszerint az írói álneveknél lenni szokott.

– Mert az a kedvenc színem¹ – felelte mosolyogva Alex, mire az újdonsült ügynöke felnyögött.

– Úristen, maga tizenhárom éves. Szeretnie kell a választott nevét, mert lehet, hogy nagyon hosszú ideig viselni fogja, amit erősen remélek. A könyve egészen kiváló, boldog vagyok, hogy képviselhetem magát – mondta Rose kedvesen. Megkedvelte ezt a lányt, még ha látta is rajta, hogy fogalma sincs arról, mit csinált, a könyvkiadás üzletéről meg pláne sejtelve sem volt, de írónak pokolian jónak tűnt. Hosszú évek óta az egyik legjobb

¹ Green: zöld

írónak, akit Rose olvasott. Rendkívüli szerencse, hogy épp nála bukant fel. Sorsszerű, mindkettőjük számára.

– Köszönöm – mondta Alex udvariasan. – Már dolgozom egy új regényen. Eddig négy fejezet van készen.

– Szeretném, ha találkozna valakivel, aki a szerkesztésben segítene – folytatta Rose, ismét hivatalos hangra váltva. – Bert Kingsley-nek hívják, történetesen Bostonban lakik. Csak olyan írókkal dolgozik, akiket kedvel. Hívja fel telefonon, és dolgozzon együtt vele a *Kék acélon*. És az új könyvéhez is adhat tanácsokat. Remek szerkesztő. Először én hívom fel. Kifizetem a honoráriumát, és majd visszafizeti nekem, ha eladtuk a könyvét. Véleményem szerint Kingsley fontos munkát végez. Megtanítja például, hogy a szövege még a mostaninál is feszesebb legyen. Elsőre kicsit nyersnek fogja találni. Hivatalosan már nyugdíjba ment, de időnként elvállal egy-egy ilyen munkát. Ha tetszik neki, amit ír, akkor csodálatos szövetségesre lelhet benne. Igyekezzen minél többet tanulni tőle. Nem sok hozzá fogható szerkesztő maradt a szakmában.

Örömmel vette, hogy Alex már egy újabb regényen dolgozik. Ez is azt mutatta, hogy igazi íróval van dolga. Nem várt arra, vajon ő, az ügynök mit szól a művéhez, vagy hogy sikerül-e kiadót találnia rá – benne már megvolt a következő regény, aminek meg kellett születnie. Rose ilyen írók után kutatott, őket akarta képviselni. Tehetséges, elhivatott, az írásba sok-sok energiát beleadó írókat.

Alex feljegyezte Bert Kingsley telefonszámát. Rose arra is figyelmeztette, hogy Bert nem mindig veszi fel a telefonját, és nem szokott senkit visszahívni, úgyhogy addig próbálkozzon,

amíg el nem éri. A szavai alapján Alex kellemetlen, házsártos vénembernek képzelte, és kicsit aggódott, amiért majd együtt kell dolgoznia vele. Aztán meggyőzte magát, hogy legalább egyszer személyesen találkozniuk kell, és majd kiderül, mi lesz a továbbiakban. Egyébként is megbízott Rose ítéletében.

Három nappal ezután megérkezett az ügynökség szerződése a kolostorba. Alex felhívta Bill Buchanant, hogy elújságolja, majd elküldte neki. Bill pár nap múlva visszaküldte azzal, hogy rendben van, aláírhatja.

– Írtál egy könyvet, Alex? – kérdezte meglepetten és elismerően. A sok hányattatás ellenére lám, nem hagyta abba az írást, sőt az elbeszélések után most egy egész könyvet írt. Milyen boldog és büszke lenne az apja!

– Igen, és már dolgozom egy másikon.

– Hát, ez nagyon izgalmas! De ne felejts el néha szórakozni is. Fontos, hogy jól érezd magad az egyetemen.

Alex jól érezte magát, persze főleg írás közben. Továbbra sem járt randevúkra, amit nem is bánt. Idén csak egy szobatárssal kellett osztozkodnia a szobáján, egy Mississippiből jött lánnyal, akinek ráadásul nemrég volt az eljegyzése, és örökké a vőlegényével mászkált mindenféle programokra. Ezzel megteremtette Alex számára az íráshoz szükséges békét és nyugalmat.

Egy hétig várt, mielőtt felhívta Bert Kingsley-t, úgy gondolta, ennyi időt kell adnia Rose-nak, hogy felvegye vele a kapcsolatot, és elküldje neki a kéziratot. Kingsley olyan hangon szólt bele a telefonba, mintha Alex a legédesebb álmából keltette volna fel.

Egyáltalán nem tűnt úgy, mint aki örül a jelentkezésének, ami Alexet sűrű bocsánatkérésre készítette.

– Rose Porter felhívott. Elküldte a regényét. – Azt nem mondta, hogy elolvasta-e vagy sem, és Alex nem merte megkérdezni.

– Most írom a másodikat. Rose szerződést kötött velem – próbálkozott.

– Mondta. – A mogorva öregúrra utaló hangon nem érződött, hogy a dolog meghatotta volna. Rose goromba pokrócnak tartotta, és a jelek szerint igaza volt.

– Rose azt mondta, hogy ön tudna nekem segíteni a szerkesztésben – tapogatózott tovább.

– Nyugdíjba mentem – mordult rá a hang. – Fiatal, kezdő írók könyveinek a megszerkesztése sok munkával jár – tette hozzá nyűgösen, majd hosszú csend következett. Alex nem tudta, mit mondjon még. – Jöjjön el hozzám szombaton. Addigra a könyve végére érek – morogta a hang kelletlenül. Elmagyarázta, hogy Cambridge-ben lakik, közel a Harvard campusához, ahol régebben tanított. Alex nem lelkesedett a személyes találkozóért, miután a hangja alapján az öregember kellemetlen fickó lehetett, de azt sem akarta, hogy Rose megharagudjon rá, amiért meg sem próbált találkozni Kingsleyvel. Szombaton tehát a mondott időre, pontban délre, elbiciklizett a megadott címre. Amikor odaért, egy örökkévalóságig tartott, mire a férfi előkászálódott. Már épp vissza akart fordulni, amikor végre kinyílt az ajtó. A férfi meglepődött, amikor meglátta, mintha elfelejtette volna, hogy jönni fog, de amikor Alex megmondta, hogy kicsoda ő, bólíntott,

és arrébb lépve utat engedett neki. Nem mondta, de megdöbbsen rajta, hogy milyen csinos lány, és még annál is fiatalabb, mint gondolta.

Alex követte az öregembert az emeleti tágas nappaliba, amely nagyon szép lett volna, ha néha takarít és rendet rak benne. Mindenütt halomban álltak a könyvek, az íróasztalon egy nagy rakás újság, kéziratokból emelt hegy, a dohányzóasztalon az előző estéről maradt, félig megevett enivaló és egy kiürült vörösboros üveg állt. A férfi nyilvánvalóan egyedül élt, és nagy szüksége lett volna egy házvezetőnőre. Maga is éppoly rendetlennek látszott, mint a szobája: hosszú, ápolatlan szakálla volt, hófehér sörénye Albert Einsteint juttatta Alex eszébe, és az öltözéke farmernadrágból, lyukas pulóverból és teniszcipőből állt. A korát nehéz volt megtippleni, de hetven körülnek nézett ki, noha Rose később elárulta, hogy csak hatvanéves. Alex mindenesetre vénségesen vénnek látta. És a kisasztalon lévő üres borospalackból ítélve feltételezte, hogy másnapos lehet.

Kingsley az ott heverő papírok mellett helyet csinált Alexnek a kanapén, maga pedig vele szemben egy jókora méretű, keményre kárpitozott, megereszkedett rugójú székre telepedett le.

– Elolvastam a könyvét. – Ezek után sokáig szótlanul bámult Alexre, aki várta, hogy most az jön: az egész úgy vacak, ahogy van, és kidobja. Teljesen biztos volt benne, hogy ez következik. – Az elejét le kell egyszerűsítene. És az utolsó két fejezetben lassítson. Elsiette őket – közölte éles hangon, rosszállón, de ezt Alex maga is gyanította.

– A második fejezetben túlbonyolította, és ezzel lelassította a történetet. Ezek jó részét elmondhatja később is. Ne törje meg az olvasó lendületét. – Fogta a kéziratot, és sorra mutogatta azokat a helyeket, amelyeket a könyv egy későbbi részébe kellene beillesztenie. Ahogy ezek után együtt elolvasták ezeket a részeket, Alex belátta, hogy az öregnek igaza van. Egyszerű változtatások voltak, de általuk gördülékenyebbé vált a cselekmény. Az is kiderült, hogy Kingsley részletes jegyzeteket készített a regényről, amit valószínűleg nem is csak egyszer olvasott el.

Alex két órát töltött nála. Minden egyes javaslata értékes volt, észszerű és hasznos: biztos érzékkel kiszúrta a problémás helyeket, és elmondta, mit kell rajtuk javítani, hol kell a szövegen változtatni. Egyszerű dolgokat javasolt, de zseniálisakat.

– Jöjjön vissza a jövő szombaton, ha megcsinálta a változtatásokat. Egyébként tetszett a könyve. – Ez komoly dicséret volt tőle, meg is lepte vele Alexet. Kingsley egy pohár vízzel sem kínálta meg, mialatt nála volt. Egyedül a könyv érdekelte, csak azzal foglalkozott. – Rose mondta, hogy jól ír. Igaza volt – közölte tárgyilagosan. – Különbben el sem hívtam volna. Bámulatosan jó szeme van a tehetséghez. Viszontlátásra egy hét múlva ugyanebben az időben, és hozza el az új regénye színopszisztát. – Azzal becsukta mögötte az ajtót. A jelek szerint igyekezett mielőbb megszabadulni tőle, holmi csevegésre nem vesztegette az időt. De Alex tudta, hogy ez a kétórás munka a kéziratán sokkal jobba fogja tenni a regényét. Valami olyasmi történt, mintha megtisztították volna, és most fényesebben ragyog, szebb hangon szól a szöveg. Rose-nak igaza volt, amikor

azt javasolta, hogy dolgozzanak együtt. Bert nagyszerű szerkesztő, és Alexnek hízelgett, hogy tetszett neki a regénye. Az idős férfi felkeltette a kíváncsiságát, ám ő semmit sem árult el magáról, és róla sem kérdezősködött. Csak a könyve érdekelte.

A következő szombati találkozásig elvégezte a kéziratot a Bert által javasolt összes változtatást és javítást, és magával vitte az új regény szinopszisa mellett az első fejezet másolatát is. A szerkesztő elolvasta, és rendben levőnek találta a *Kék acél* kéziratán végrehajtott változtatásokat. Aztán töltött magának egy pohár bort, őt nem kínálta meg, és újabb időpontot tűzött ki egy héttel későbbre, így adva tudtára, hogy a látogatásnak vége van. Akármilyen pokróc volt is, Alex szeretett vele dolgozni. Tényleg javított a könyvén. Mosolyogva köszönt el tőle, és közben az járt a fejében, hogy vajon mitől lett ez az ember ilyen gyűrött és megviselt, a lakása pedig ennyire rendetlen. Kingsley úgy festett, mint akinek az élete évekkal ezelőtt zátonyra futott.

Nem bírta megállni, hogy ne mondjon róla valamit Rose Porternek, amikor hétfőn felhívta, hogy elmesélje: két szombat délutánt töltött a szerkesztőnél, és jól tudtak együtt dolgozni. Azt is elmondta, hogy elküldött Rose-nak egy példányt a *Kék acél* javított változatából. Az ügynök nagyon meg volt elégedve. Bertet tartotta a legtehetségesebb szerkesztőnek mind közül, akivel életében találkozott, sokat fog segíteni ennek a lánynak, hogy kibontakoztassa a képességeit.

– Milyen volt? – kérdezte csöppnyi aggodalommal, és Alex először nem is értette pontosan, hogy mire gondol.

– Nyers és mogorva, ahogy azt előre megmondta – felelte őszintén. – De fantasztikusan jó észrevételei voltak. Minden,

amit mondott, még a legegyszerűbb megjegyzése is, a könyv javára vált.

– Ezért ő a legjobb szerkesztő a szakmában. Az egyszerű majdnem mindig jobb. Nagyon sok múlik az időzítésen, a súlyozáson, és azon, hogy mit hol helyez el az ember. Félelmetesen jó érzéke van ezekhez a dolgokhoz.

Alex egyetértett.

– Amúgy minden rendben volt vele?

– A lakása meg ő maga is úgy néz ki, mintha bombatalálat érte volna – válaszolta Alex kis habozás után. – De a könyv tetszik neki, és ez nekem elég. Nem volt barátságos, de undok sem. És végig nagyon odafigyelt.

– Nem itta le magát? – kérdezte Rose minden kertelés nélkül, ami kissé meglepte Alexet.

– Nem. Töltött magának egy pohár bort, amikor már elmenni készültem, de amíg dolgoztunk, nem ivott, és józan volt. – Szánalmat érzett a férfi iránt, akiről Rose ilyet kérdezett, és könnyen el tudta képzelni, hogy az ő távozása után Kingsley csakugyan leitta magát. – Vannak gondjai ilyen téren?

Rose sóhajtott, mielőtt válaszolt volna. Furcsa módon közel érezte magát ehhez a kivételes képességű lányhoz, akit a szárnyai alá vett.

– Egy időben problémája volt az alkohollal. Azt hiszem, ma már képes kontrollálni önmagát. Történt vele valami, amit sohasem tudott kiheverni. Afféle megrögzött agglegényként élt, nem is akart soha megházasodni. Amellett, hogy nagyszerű szerkesztő volt, tanított is. Körülbelül húsz évvel ezelőtt, negyvenéves korában, örülten beleszeretett az egyik diákjába. A

lány fantasztikusan tudott írni, nem olyasmiket, mint maga, hanem verseket, történelmi tárgyú regényeket, és a stílusa bámulatosan elegáns volt. Kivételes tehetsége egészen elbűvölte Bertet, és nagyon boldogok voltak. De amint az egyes íróknál előfordul, ennek a lánynak is volt egy sötét énje. Érezni lehet az írásain is. Azt hiszem, valami családi problémái lehettek, a nővére meghalt rákban, vagy ilyesmi, és Faye öngyilkos lett. Huszonhat évesen. Rettenetes tragédia elveszíteni egy imádott nőt, aki ráadásul ilyen nagy tehetség. Az ilyesmi mindig az. Bért kis híján belehalt. Azt hiszem, egy évig ki sem józanodott. Végül újra elkezdett tanítani, de már nem volt a régi önmaga. Ma is fantasztikusan jó szerkesztő, de a lány halálával belőle is meghalt egy rész. Ez tizenöt éve történt. Pár éve nyugdíjba ment, azóta a világtól elzárkózva él. Faye volt az egyetlen nő, akit szeretett. Szomorú história. De ha időnként nehéz is boldogulni vele, én nagyon szeretem őt. Örülök, hogy jól kijönnek egymással. Nagyon sokat fog segíteni, hogy kiadhassa a könyveit.

Alex zavartan hallgatta a történetet, és először nem is tudta, mit mondjon. Milyen szörnyű lehet neki, suttozta végül, és hirtelen megtelt a szíve részvétellel, visszagondolva a lakás és a gazdája kinézetére. Még beszélgettek néhány percre, Rose megemlítette, hogy tetszik neki az új regény szinopszisa, aztán elköszönte, és letették a telefont.

Alex azon a héten is elkészítette a Bert által feladott „házi feladatát”. Emlékezetébe idézve a szomorú történetet, amit Rose mesélt a férfiről, már könnyebben megbocsátotta neki, ha goromba hangot használt. Minden találkozásukkor látta rajta a

másnaposság jeleit, de az ő jelenlétében nem ivott többet egyetlen pohár bornál, ha ivott egyáltalán. Igaz, hogy egyszer láta, amint közvetlenül az ő távozása előtt Bert töltött magának egy pohár tiszta skót whiskyt. De tény, hogy rendkívül eredményes munkát végeztek együtt. Az ősz folyamán az ő útmutatása szerint írta a második regényét. Erős szakmai kapcsolat alakult ki közöttük, de csak Alex könyveiről beszélgettek, az életükről, személyes dolgaikról soha. Bert mentorként, tanárként irányította őt.

A karácsonyi vakáció alatt Alex az utolsó simításokat végezte a második könyve, a *Sötétség* szövegén, majd január 2-án Bert jóváhagyásával elküldte a kész regényt Rose Porternek, hogy keressen kiadót számára. És már a harmadik regény ötlete is megszületett benne. Bert azzal csúfolta, hogy lassan könyvgyártó automata lesz belőle, de közben büszke volt rá, ahogy Rose Porter is.

Bert ugyan nem értett egyet vele, felesleges időpazarlásnak tartotta, Alex ennek ellenére a második szemeszterre felvette a kreatív írás tantárgyat. Úgy gondolta, ott majd megtanulja, hogyan találjon ki különböző regénytémákat, de csalódnia kellett. Volt egy öntelt, de tehetségtelen csoporttársa, aki állandóan leszólta a munkáját, a tanársegéd lusta volt, és a beígért híres író, akinek tanítania kellett volna őket, nem volt sehol.

Mihelyt befejezte a második könyvét, Bert segítségével belekezdett a harmadik, *Ne hallj rosszat* című regénye írásába. Ezen a téren minden rendben volt, de ami a társasági életet illeti, abból kimaradt.

Nem volt sehol klubtag, nem járt el sportolni, és ha magányosnak érezte magát, egy éjszakára vagy egy hétvégére hazament a kolostorba. Minden szabad percét az írással töltötte, a társasági életet teljes egészében hanyagolta. Ezt meg is mondta MaryMeg anyának, amikor megkérdezte, hogy jár-e valakivel. A főnökasszony meglepődött a nemleges válaszában. Alex ugyanis még szebb volt most, mint gyerekként és tinédzser korában.

– Nem találkoztam senkivel, akit igazán kedveltem volna.

– Adsz egyáltalán esélyt magadnak, hogy megismerkedhess valakivel, vagy most is állandóan csak írsz, ahogy itt csináltad? – Alex zavart mosollyal nézett rá, hiszen tudta, hogy MaryMeg anyának igaza van. Szüntelenül a könyvein dolgozott, és szerette, amit csinál. Az első két könyve még nem talált kiadóra, de Rose biztos volt benne, hogy hamarosan ráharapnak. Még csak szeptember óta volt Alex ügynöke. – Gondoltál már arra, hogy mihez kezdesz, ha sikeres leszel? – kérdezte MaryMeg anyja, aki látta, hogy ez a lehetőség már nincs is olyan távol.

– Vehetek csinosabb ruhákat – nevetett Alex, és egy pillanatig olyan volt, mint a saját korosztályába tartozó lányok.

– Az emberek irigyelni fognak. Könnyen lehet, hogy az a nagyképű csoporttársad is ezért teszi azokat a gonoszkodó megjegyzéseket. Sőt biztos vagyok benne, hogy irigyli a tehetségedet. Az irigység nagyon csúnya dolog, és nagyon veszélyes. Nap mint nap védekezned kell ellene.

– Ezért is fogom álnéven megjelentetni a könyveimet – válaszolta Alex ártatlanul. – Úgy senki sem fogja tudni, hogy én írtam őket. Kivéve MaryMeg anyát, a szerkesztőmet és az ügynökömet.

– És mit mondasz majd az embereknek, miből élsz? – kérdezte MaryMeg anya kíváncsian.

– Mondhatom például azt, hogy szerkesztő vagyok, vagy cikkeket írok, meg hasonlókat – válaszolta Alex bizonytalanul.

– Nem rejtheted örökké véka alá a tehetségedet – intette szelíden a főnökasszony.

Bert többé-kevésbé ugyanezt mondta, amikor elárulta neki, hogy álnéven fog írni.

– Ne féljen az lenni, aki valójában. Azt senki sem veheti el magától, és nem is szabad elvenniük – jelentette ki határozottan. A közös munkával eltelt hónapok alatt nagyon megszerette Alexet, és néha egyenesen úgy bánt vele, mintha nem a tanítványa, hanem a lánya lenne.

– Nők nem szoktak krimiírókat írni – hangoztatta makacsul Alex apja előítéletes véleményét. – Ha a saját nevemen írnék, a férfiak nem akarnák elolvasni a könyveimet. – Ezt apjától hallotta, és elhitte. Tökéletesen megbízott a szavában és a véleményében. Apja nem szerette a női krimiírókat, és csak olyan thrillert vett meg, amit férfi írt.

– Hát, a krimiírók klubja mindmáig a férfiaké – ismerte el Bert –, de azért nem teljesen. – A gond az, hogy a maga könyveiben több „rossz” van, mint amennyit a nők szoktak írni. Milyen néven fogja kiadni őket? – kérdezte kíváncsian.

– Alexander Green néven – közölte Alex büszkén. Ha nőként nem engedik be a klubba, majd bemászik az ablakon férfiként.

– Jól hangzik – mondta helyeslően Bert. – Bizonyos szempontból egyébként is úgy ír, mint egy férfi, Alex, de bármit írjon is, egyeseket fel fog hergelni vele, mert olyan átkozottul jól

csinálja. És a férfiolvasók férfinak akarják tudni magát. Lehet, hogy magának van igaza, és csakugyan könnyebb dolga lesz, ha férfinéven ír.

– Édesapám is mindig ezt mondta nekem.

– Gyűlölöm, ha engednem kell az efféle korlátolt felfogásnak – morogta Bert, majd hirtelen rámosolygott Alexre. – De az Alexander Green rendben van.

Ezek után folytatták a munkát, és sikerült megoldaniuk pár problémát, amivel Alex egyedül nem boldogult. Bert mindig megtalálta, hol kell javítani a szövegen, hol kell beilleszteni valamit, mit kell kihagyni vagy máshová tenni. A szöveg megmaradt Alex szövegének, de jobb lett, ahogy egy jó szerkesztő beavatkozása után lenni szokott. Soha nem írta bele a saját szavait vagy gondolatait, de oly módon tökéletesítette azt, amit Alex a papírra vetett, ahogy neki sohasem jutott volna eszébe, és észre sem vette, hogy az adott helyen jobb megoldás is kínálkozik.

Márciusban befejezték a *Ne hallj rosszat* kéziratával folytatott munkát. Ezzel már három regénye várt kiadásra. Nemcsak tehetséges, de termékeny szerző is volt.

Áprilisban felhívta az ügynöke.

– Jó hírem van, Alex. Ajánlatot kaptunk a *Kék acélra*. – A másik kettőt még nem mutatta meg sehol, meg akarta várni, míg az elsőre vevőt talál. Rose elmagyarázta neki, hogy előbb meg kell alapoznia magát egy megjelent könyvvel, mielőtt egy kiadó újabb művet akarna megvenni tőle. Most tehát megvolt az első, egy nagyon jó nevű kiadó, amely az első könyvnél szokásos árat

ajánlotta. A megjelenést egy év múlva, jövő tavaszra ígérték. Elfogadták, hogy Alex nem fog reklámkampányt indítani. Nem áll módjában. És sikeresen megőrizte a titkát, hogy a regényt valójában egy nő írta. – Remélem, jövő héten az asztalomon lesz a szerződés.

Alex alig akarta elhinni. Túláradó örömmel köszönte meg Rose-nak, és mihelyt letették a telefont, már hívta is Bertet. Másnap elment a Domonkos-rendi apácákhoz, hogy személyesen újságolja el nekik a jó hírt.

– Eladtam a könyvemet! – kiáltotta ujjongva MaryMeg anyának már az ajtóból. A főnökasszony boldogan ölelte magához, és Alex már rohant is föl az emeletre, hogy elmondja a többieknek is. Pár percre beszaladt a szobájába, hogy ránézzen apja fényképére. Milyen büszke lenne rá!

Regina nővért a szobájában találta. Az elmúlt pár hónap alatt lefogyott, és nyugtalannak látszott. Sűrűn járt misére, és igyekezett több időt tölteni imádkozással. De semmi nem segített, továbbra is vívódott, hogy mihez kezdjen élete hátralevő részével. A főnökasszony tudott a dologról, és beszélgetést javasolt. Elmondta Reginának, hogy a legtöbb ember életében, aki az egyháznak szenteli magát, elkövetkezik egy pillanat, amikor válságba jut, amiből vagy megújult hittel kerül ki, vagy más irányt vesz az élete. Regina nővér még ott állt bénultan a válaszuínál, de boldog volt, hogy a barátnője jó hírt kapott a könyvéről, és ezzel kezdetét vette az írói pályája.

Miután Bill Buchanan megnézte, Alex aláírta a szerződést. Addigra Rose-zal együtt jókat szórakozva megalkották „Alexander Green” valószerűnek hangzó életrajzát. Eszerint

harminchat éves volt, az Államokban született, de Angliában nevelkedett és ott végezte az iskoláit. A világtól elvonulva élt, az év egy részében Skóciában, az Államokban tartózkodva pedig a montanai házában. A városoknál jobban szerette a vad természetet, nőtlen volt és gyermektelen, és semmi szín alatt nem járult hozzá, hogy reklámozzák a könyvét. Nem közölhettek fényképet róla, de a kiadónak annyira tetszett a mű, hogy minden feltételét elfogadták. Kijelöltek számára egy szerkesztőt, Amanda Smitht, akivel Alex e-maileken keresztül kommunikálhat, így nem kell személyesen találkozniuk. És addigra Bert minden szerkesztési munkát elvégzett a kéziraton.

Mihelyt a tanév véget ért, visszaköltözött a kolostorba, és mindennap írt. Egy újabb regényterven dolgozott.

– Még mindig krimiket írsz, amiktől halálra rémülnek az olvasóid? – kérdezte Xavier nővér csúfondárosan, miközben egy szendvicset és néhány érett barackot tett le az íróasztalára, mert Alex aznap kihagyta az ebédet. A szobában, ahol egyfolytában kopogott az írógép, fullasztó meleg volt, de Alex nem törődött vele. Boldog volt, mint talán még soha.

– Próbálok – nézett föl a nővérré mosolyogva. Amióta az első könyve kiadóra talált, megnőtt az önbizalma. Egyedül az okozott csalódást, hogy még tíz hónapot kell várnia, hogy eladhassák a második és a harmadik könyvét. Nagyon hosszú időnek tűnt. Este aztán lement a többiekhez az ebédlőbe, hogy egy kis szünetet tartson az írásban. Elújságolta, hogy augusztusban egy hétre elutazik New Hampshire-be, egy írók számára tartandó nyári táborba. Olvasta, hogy több ismert előadót hívtak meg rá, és a táborban részt vevő írók legtöbbször még nem jelent meg

műve nyomtatásban. Úgy gondolta, érdekes lesz, de Bert szerint csak az idejét és a pénzét pazarolja vele. Alex azonban most, hogy előleget kapott az első könyvére, kicsit szabadabban bánt a pénzzel. Rose elmagyarázta neki, hogy áll a helyzet azelőleggel. A kiadó előre megbecsüli, hogy mennyi honoráriumot fizet egy bizonyos eladott példányszám után. Ha ennél több könyvet adnak el, akkor kifizetik a különbözetet. Ha kevesebbet, az előleget akkor is megtarthatja. Ez tetszett Alexnek.

– Az Isten szerelmére, mi szüksége van magának egy író táborra? Maradjon itt, és dolgozzon a regénytervén – intette Bert. – Egy csomó unatkozó önjelölt író lesz ott, akik sohasem fognak megírni egy könyvet, és lecsúszott, tehetségtelen firkászok fogják osztani az ésszt, hogy mit és hogy. – Bert nem hitt az amatőröknek szervezett kreatív írói workshopokban. És Alex már profi volt.

Bert határozott figyelmeztetése ellenére augusztusban elutazott a táborba. A program szerint esténként tábortűz lesz, sátrokban fognak lakni, és napközben előadásokkal és műhelymunkával segítik a táborlakókat, hogy minél jobban elsajátítsák az írói mesterséget. Alex számára a legnagyobb vonzerőt egy jelentős rémregényíró neve jelentette, aki állítólag szintén ott lesz; úgy gondolta, hogy érdekes és hasznos lenne megismerkednie vele.

Csak hogy ottléte alatt azt kellett tapasztalnia, hogy a szállásuk borzasztóan kényelmetlen, éjszaka mosómedvék mászkáltak a sátrokban, a szúnyogok majd megették őket, és a tanárok az írói babérokra vágyó táborlakókkal nagy egyetértésben jórészt szexeléssel vagy vedeléssel, illetve

mindkettővel töltötték az időt. Az előadások végtelenül unalmasak voltak, az ismert rémregényíró helyett egy nagyon jóképű, negyven felé közeledő író jött, aki két pornográf krimi írt, amelyekről azonban senki sem hallott, és később kiderült, hogy magánkiadásban jelentette meg őket.

A férfi leginkább a connecticuti háziasszonyok elcsábításával foglalkozott, akik nemcsak az írni tanulás végett jöttek el a táborba, és éjszakánként, ha már túl sok mojitót ittak, meztelenül úszkáltak a közeli tóban.

Az író, Josh West, nyomban kiszúrta Alexet, aki megérkezése pillanatától fogva érezte, hogy ez nem neki való hely, és többnyire a tábor körülvevő erdőt járva, kerülte a többieket. Meglepődött, és kicsit meg is ijedt, amikor egyik nap a férfi csatlakozott hozzá. Egy tisztáson üldögélt egy kövön, épp azt fontolgatva, hogy hamarabb el kéne utaznia, amikor meglátta a feléje közeledő író.

– Nagyon komolynak látszik – szólította meg a férfi. – Valami irodalmi témájú elmélkedésben zavarom talán? – kérdezte, és leült mellé, kicsit közelebb, mint ahogy Alex kedvére volt. – Jó móka itt lenni, ugye? – Tökéletes fogsorát megmutatva rávillantotta filmsztárhoz illő mosolyát, és jó előre levette az ingét, hogy Alex megcsodálhassa felsőtestének kidolgozott izmait.

– Nem egészen az, amire számítottam – felelte Alex, noha legnagyobb megdöbbenésére minden pontosan úgy volt, ahogy Bert megjósolta.

– Miért, mire számított? – lepődött meg Josh. Szinte mindenki szeretett itt lenni.

– Több írásra és kicsit kevesebb „mókára”. – Hallotta, amikor a többiek éjszaka a sátorban szexeknek, miután a tábortűz mellett ittak, és körbeadták a füves cigiket, vetkőzős pókert játszottak, vagy úszás után meztelenül jöttek vissza a táborba. Valóságos Szodoma és Gomorra volt ez az önjelölt írók számára.

– Jól tette, hogy leengedte a haját. Miket szokott írni?

A férfi eddig még nem szólt hozzá, Alex pedig került, miután látta, hogy válogatás nélkül próbálja elcsábítani az itteni nőket. Alex volt a legfiatalabb a táborban. A korban hozzá legközelebb álló fiú a Dartmouth College-ből morzsolódott le, állítása szerint a bálnákról írt könyvet, és állandóan füves cigit szívott. Mire eljött a vacsoraidő, minden áldott nap szétszívta az agyát, és már a sátra előtt elhaladva érezni lehetett a marihuána illatát.

Nem tudta, mit válaszoljon Josh kérdésére, mert az igazat nem akarta megmondani neki. Így aztán azt felelte, ami elsőként az eszébe jutott.

– Fialat lányoknak szóló regényeket.

Nevetségesnek érezte magát, amiért ezt mondja, hiszen olyan távol volt a valóságtól, de ez a válasz jobban illett ahhoz a lányhoz, akinek látszott, mint az igazság.

– Gondolom, azokban nincsen szex – jegyezte meg unott képpel a férfi, aztán ráfektette a tenyerét Alex combjára, és rámosolygott. – Talán nem ártana egy kis kutatómunkát végeznie, hogy átnyergelhessen a felnőtteknek szánt irodalom művelésére. Ámbár manapság a fiatal felnőtteknek szóló irodalomban van a nagy pénz, úgyhogy igaza van, hogy őket célozza meg, csak ne éljen úgy, mint ők.

Alexet kellemetlenül érintették a férfi szavai, és felállt, hogy lerázza magáról a kezét. Már attól piszkosnak érezte magát, hogy mellette ült.

– Visszamegyek a táborba – közölte, és elindult visszafelé. A férfi követte. Alex messze a legvonzóbb nő volt az egész táborban, csak még nem kerített rá sort. Feltételezte, hogy itt minden nőt boldoggá tesz, ha lefekhet vele; de Alexszel melléfogott, mert a lány világosan értésére adta, hogy erre nem kapható.

– Útban visszafelé úszhatnánk egyet, hm? – javasolta Josh, aki nem tágított mellőle. – És mivel nem hoztunk magunkkal fürdőruhát... – Kéjes vigyorral nézett Alexre, akit a hányinger kerülgetett. Megszaporázta a lépteit, ami még jobban felajzotta a férfit, és épp mielőtt elérték volna a tábort, elkapta és magához szorította Alexet, aki a férfi rövidnadrágján keresztül érezte az erekcióját, és noha még sohasem került ilyen helyzetbe, pontosan tudta, mit jelent ez. Húszévesen még ártatlan volt. Hogy megvédje magát, reflexből felkapta a térdét, és belenyomta a férfi ágyékába. Az előregörnyedt Josht faképnél hagyva, futva tette meg a hátralévő utat a táborig, és rögtön csomagolni kezdett. Az írotábor drága multság volt, de nem bánta. Mire a férfi sápadtan visszavánszorgott, ő már bepakolt. Josh megállt a sátránál, a dühtől és a fájdalomtól égő szemmel nézett rá.

– Mi maga? Lesbikus? – vetette oda megvetően, miközben két, arra haladó nő megtorpant, hogy lássa, mi történik.

– Nem. Író vagyok. Valószínűleg az egyetlen ebben a táborban. Mi ez itt? Szextábor unatkozó háziasszonyok és olyan alakok számára, mint maga, aki írónak tetteti magát?

– Miért, mit várt?

– Ennél azért kicsit többet. További szép hetet! – Azzal elviharzott a férfi mellett, és egyenesen a nagysátorba ment kijelentkezni. Nem adott magyarázatot az idő előtti távozására, és öt perc múlva a bérelt autójában ült. New Englanden keresztül lassan hazaautózott, és négy óra múlva már a kolostorban volt, ahol általános meglepetést keltett a korai megérkezése. A vacsoránál beszámolt a történekről, a nővérek pedig megkönnyebbülve nyugtázták, hogy hazajött. Amikor pedig egy hét múlva találkozott Berttel, elmondta, hogy igaza volt az írótaborral kapcsolatban.

– Megmondtam, hogy oda csak magukat írónak képzelők mennek, hogy igyanak, drogozzanak és szexeljenek.

– Ezt a részt elfelejtette megemlíteni – felelte Alex zavartan.

– Magának nem való az ilyen hely. Maga igazi író, ezektől nincs mit tanulnia. – Ezt ő is felismerte, s még mindig a rosszullét környékezte, ha Josh Westre gondolt. Erről is beszélt Bertnek. – Mi az, hogy pornókrimi? – kérdezte Bert nevetve.

– Nem akartam megkérdezni. De amikor tartott egy workshopot a magánkiadásról, amit nekünk is ajánlott, rájöttem, hogy így publikálta a pornókrimi-sorozatát.

– Maga mit mondott, miféle irodalmat művel?

– Ifjúsági regényeket lányoknak – felelte Alex, és ő is elnevette magát. – Ez jutott az eszembe.

– Ez illik a külsejéhez. Miközben olyan vérfagyasztó pontossággal ír le bűnügyi helyszíneket, amelyet senki másnál nem olvastam. – Nem beszélve arról, hogy milyen művészi érzékkel, mesterségbeli tudással és precizitással tette ezt. Az

eddigyi könyveiben az áldozatok gonosztevők voltak, akiknek a halála senkinek sem jelentett veszteséget. Nők és gyerekek nem váltak bűnözők áldozataivá. Az ő könyveiben nem a bennük előforduló erőszakos halálesetek jelentették a lényegét, hanem az a fordulatokban gazdag, bonyolult cselekmény, amely végül elvezetett a bűncselekmény megoldásához. A zseniális meseszöveg mindvégig ébren tartotta az olvasó figyelmét. Kerülte a hatásadás vagy az alantas ösztönökre ható fogásokat, ami cseppet sem volt könnyű, de valahogy sikerült kikerülnie a csapdákat. Intelligens olvasóknak való szellemes regények voltak – bűnügyi Rubik-kockák, melyeket előbb szétszedett, majd újra összerakott, a legegyszerűbb, senki által még csak nem is sejtett választ adva a rejtélyre.

Bert számára olyan volt Alex regényeit olvasni, mintha egy bűvészmutatványt nézne, aminek nem tud rájönni a trükkjére, de épp ezt szerette benne a legjobban. Ezekben a regényekben nem volt szex, de az olvasónak nem is hiányzott. Alex megteremtette a saját egyéni stílusát, amelyet a rengeteg általa elolvasott krimiből, detektívregényből és rémtörténetből párolt le. Bert a legutóbbi, több gyilkosságot is tartalmazó könyvét talán még az első kettőnél is erősebbnek érezte.

– Ne is halljak több írótaborról, ifjú hölgy – korholta Alexet. – Most pedig folytassuk a munkát – mondta szigorúan, majd magában kuncogva baktatott ki a konyhába, hogy töltsön egy pohár bort. Élvezte a munkát a lánnyal. Évek óta nem érezte ilyen jól magát, ráadásul ő is tanult Alextől. Mindketten jó vásárt csináltak. Hálás volt Rose-nak, amiért összehozta kettőjüket, és Alex is ugyanígy volt ezzel.

Aztán leült a kedvenc foteljébe, és hozzáfogott, hogy elolvassa az új oldalakat, amelyeket a lány elhozott neki. Időközben ugyanis elkészült a vázlattal, és elkezdte írni a könyvet.

– Ez rettenetes – nézett Alexre a homlokát ráncolva pár perc olvasás után.

– Tényleg? Azt hittem, hogy jó. Azt hittem, sokkal feszebb – felelte csalódottan Alex.

– Igaza van. Azért rettenetes, mert az égvilágon semmit sem tudok belejavítani. Maga túl jó lett nekem, Alex. Lassítson egy kicsit. Túl gyorsan tanul. Adjon egy kis esélyt egy öregembernek.

– Ne aggódjon – felelte örvendező mosollyal Alex. – A héten jól ment, ennyi az egész. Legközelebb újra kusza, zavaros szöveggel fogok beállítani.

Bert azonban nem hitt neki. Ez a lány nagyon gyorsan tanult. Egy napon nem lesz többé szüksége rá. De még nem jött el ennek az ideje. Néhány fortélyra még megtaníthatta, és Alex lelkes tanítvány volt.

Korán hazaküldte, hogy dolgozzon tovább a könyvön, és miután Alex elment, töltött magának egy újabb pohár bort. Elmerengett azon, hogy ha született volna gyermeke, csak olyan lányt szeretett volna, mint Alex. De tudta, hogy sohasem lett volna ekkora szerencséje. Már az is boldogságot jelentett, hogy a mentora és a barátja lehet. Mérhetetlen pluszt hozott az életébe. Reménykedett, hogy nem lesz vége soha. Kárpótolta valamelyest azért, amit tizenöt év óta nélkülözött.

Kilencedik fejezet

Amikor Alex szeptemberben elkezdte a harmadévét, végre sikerült a fakultatív tárgyakból többet felvennie a főtárgya, az irodalom, és a melléktantárgya, a kreatív írás mellé, ami most, hogy egy könyve már kiadónál volt, kevésbé tűnt döntő fontosságúnak. Előre örült, hogy lesznek olyan tárgyai, amelyek kifejezetten érdekelték. Szorgalmasan tanult, és tudását továbbra is jó jegyekkel honorálták. Közben már a negyedik könyvét írta, és a szombatokat ugyanúgy Bert Kingsley-vel töltötte, mint korábban. Neki mindig voltak megszívlelendő tanácsai az elkészült anyaggal kapcsolatban.

Alex megint annyi terhet vett magára, amennyit csak elbírt. A mentora úgy érezte, hogy meg fog birkózni vele, hiszen rendre jó osztályzatokat kapott. És az egész őszt bearanyozta, hogy egymás után kapta kézhez jóváhagyásra a megjelenés előtt álló könyve borítóját, fülszövegét, és a hátsó borítón megjelenő ajánlást. Gondosan elolvasta a levonatokat, és elvégezte a javításokat. Mindent az ügynökén keresztül küldtek el neki, és Rose mindent továbbküldött a kolostorba, mivel Mr. Greenről azt lehetett tudni, hogy Skóciában van.

Alexnek tetszett a könyv borítója: egy éles késpenge a csillámló acélkék háttér előtt. Alig várta a könyv áprilisi megjelenését. És a tavaszi szemeszterben jelentkezett egy regényírói kurzusra, noha az írói karrierje már lendületet vett. A tanár egy ismert író volt, Alex szerette a könyveit, mert szórakoztatók voltak, egészen mások, mint amiket ő írt. A tanársegédnek, Scott Williamsnek még nem jelent meg egy műve

sem, de elmondta a diákoknak, hogy egy regényen dolgozik éppen. Egy hónapig ő helyettesítette a tanárt, aki a legújabb könyve hét várost felölelő reklámkampányán vett részt.

Scott energikus és intelligens fiatalember volt, elmondta Alexnek, hogy tetszik neki a stílusa, de gyengének találta a cselekménybe iktatott fordulatokat, ami meglepte Alexet. Idejében beadta az elvégzendő feladatait, s az egyikre, amire különösen büszke volt, Scott C mínuszt adott. El is mondta, hogy a szereplői nem rokonszenvesek, nem hitelesek, nem keltették fel az érdeklődését. Alex utóbb rájött, hogy a fiú titokban verseng vele, és valahányszor úgy érzi, hogy jól írt meg valamit, Scott kemény kritikával illeti a munkáját. Végül elvitte néhány elbeszélését Bertnek, hogy mondjon róluk véleményt.

– Tényleg olyan rossz, ahogy ő mondja? – kérdezte arról, amelyiket nagy megdöbbenésére Scott C mínuszra osztályozott. Bért elolvasta, aztán fülig érő mosollyal ránézett.

– Viccel, ugye? A krimijeit jobban szeretem, de ez nagyszerű írás. Mi baja van annak a fickónak?

– Nem tudom. Nagyon kedves hozzám, de nem szereti az írásaimat, és folyton rossz jegyet ad rájuk.

– Ez megint a zöld szemű szörny műve, kedvesem.

– Ez mit jelent?

– Pokolian féltékeny. Maga olvasott már tőle valamit?

– Nem. Még nem jelent meg írása. A nagy amerikai regényen dolgozik, már hat éve írja.

– Maga simán lemossa őt a porondról, még egy olyan műfajban is, amiben nem a legjobb. Maga fantasztikusan jó író,

Alex. Az az érzésem, hogy a pasi nem tud írni, de felismerte, hogy maga ezzel szemben igazi író. Szeretném látni az írását.

– Akkor most mit csináljak? Nem szeretnék ilyen jegyeket kapni. Éppen ki is maradhatnék, de nem akarom abbahagyni, amikor annyi időt és energiát adtam bele. Egész mostanáig komolyan vettem azokat a feladatokat, amiket adott, de ez az utolsó osztályzat arra utal, hogy valami nincs rendjén. Vitába szállhatnék vele a jegy kapcsán, de velem sokkal szigorúbb, mint bárki mással.

– Láta a bűnügyi témájú írásait?

– Nem, dehogy. Azokat csak magának mutatom meg – felelte Alex morcosan. – Nincs szükségem rá, hogy ő tanítson arra, hogyan kell thrillert írni. Nélküle is tudom. De másféle irodalmat is meg akartam tanulni művelni.

– Akkor most átnyergel a romantikus regényekre?

– Nem. Csak arra gondoltam, hogy esetleg kapok néhány tippet, és hogy érdekes lenne valami mást is írni. – De Scott elvette a dolog ízét azzal, hogy túlzottan kritikus volt minden írásával, amit be kellett adnia.

A következő alkalommal megpróbálta megbeszélni a dolgot Scott-tal, mire ő azt javasolta, hogy menjenek el valahova vacsorázni, és beszéljék meg ott. Alex elfogadta a javaslatát; a rossz jegyei ellenére kedvelte a fiút.

Megegyeztek, hogy a campustól pár sarokra lévő Washington Square Tavernben találkoznak. A fagyos téli estén Alex biciklivel ment, és mire odaért, kipirult az arca, sötét haja pedig csillogott a lámpafényben. Scott a bárban várt rá. Amikor meglátta, felcsillant a szeme. A vacsora alatt sikerült úgy

intéznie, hogy Alex jegyeiről és munkáiról ne essék szó, és a téma csak a desszertnél került elő. Hamburgert ettek, utána pedig fagyaltot rendeltek. Alexé olvadozott, mialatt hallgatta Scott fejtegetését arról, hogy az írásai minden szempontból rosszak, és hogy miért azok. Csupa értelmetlenségeket mondott. Többször is ellentmondott önmagának, miközben a cselekményről és a szereplőkről beszélt, és kijelentette, hogy az írásaiban nincs mélység. Valójában nagyon sértő módon viselkedett, és Alex valószínűleg összeomlott volna, ha nincs a zsebében egy szerződés a könyvére, és nincs Bert, aki biztosította mindennek az ellenkezőjéről. Csak azt nem értette, hogy Scott miért viszonyul ilyen ellenségesen az írásaihoz. Udvariasan mondta, amit mondott, mosolygott is közben, de amikor Alex utólag elgondolkodott a beszélgetésükön, rájött, hogy a fiú hihetetlenül aljas volt vele.

A következő beadott elbeszélésére C minősítést kapott. Amikor Scott megint randevúra hívta, Alex elfogadta, hátha most sikerül rájönnie, miért viselkedik így vele. A második alkalommal a fiú még kritikusabb hangot ütött meg, noha vacsora közben elbűvölő és vicces volt, és amikor az autóján hazavitte, búcsúzóul szájon csókolta. Alexnek azonban csak az járt a fejében, amiket a munkáiról mondott, és ez minden mást érvénytelenné tett.

– Talán csak nem tetszik neked az, ahogy írok – kockáztatta meg, amikor a fiú elkísérte a kollégium kapujáig, de Alex nem hívta fel a szobájába. Azt mondta, a szobatársa otthon tölti az éjszakát, ami nem volt igaz, de esze ágában sem volt lefeküdni a tanársegéddel, még ha a fiú szemmel láthatólag fülig beleesett is,

ami hízelgett a hiúságának. De az írásaiba Scott a legkevésbé sem szeretett bele.

– Nincs benne semmi személyes – magyarázta Alexnek. – A többiek munkájával összehasonlítva egyszerűen hiányzik belőle az erő. Az igazat megvallva nagyon gyengék az írásaid, Alex. Szerintem te ennél sokkal jobbakat tudnál írni.

Alex azonban ahelyett, hogy visszautasította volna a fiú megjegyzéseit, furcsa módon még jobban igyekezett meggyőzni őt arról, hogy igenis tud írni, miközben maga is tisztában volt vele, hogy mit csinál. Valamiféle kihívásnak vette, hogy megnyerje magának Scottot, holott ő is tudta, hogy semmi értelme. Rövid időn belül hivatalosan is író lesz, kiadják a könyveit, arról pedig fogalma sem volt, hogy Scott tud-e írni egyáltalán. De négy éve tanársegéd volt, így feltételezte, hogy jobban meg tudja ítélni az írásait, mint ő. Nyilván nem üti meg a Scott által megkívánt mértéket. Ő pedig hitt neki.

Ezután futballmeccsre vitte, aztán moziba, és megint megcsókolta. Ám Alex bármennyire igyekezett, a jegyei nem javultak. De legalább már járt valakivel, amitől úgy érezte, hogy ő is olyan, mint mindenki más, és mellesleg Scott nagyon jóképű srác volt. A szobatársa látta őket együtt, és elismerően macsónak nevezte. A dolog tehát hivatalossá vált. Valahányszor együtt voltak, a fiú mégsem mulasztotta el, hogy bántó megjegyzéseket tegyen az írásaira, amitől Alex szörnyen rosszul érezte magát. És ezen az sem segített, hogy Scott előszeretettel mondogatta: minden más szempontból csodálatos lány, a leggyönyörűbb, akit életében látott. Ettől Alex felváltva érezte magát hol rosszul, hol jól, és sikerült végül elbizonytalanodnia az írói képességeit

illetően is. Egyedül akkor vált újra magabiztossá, amikor a legújabb regényén dolgozott Berttel, vagy ha a hétvégeken egyedül maradt a szobájában, és írt. Scott programajánlatait azzal utasította el, hogy beszámolókat kell írnia más óráira, vagy hogy rengeteg olvasnivalója van. A tavaszi szünetben a fiú síelni hívta, amit szintén elhárított, mert ezalatt a kolostorban akart időzni, hogy befejezhesse a könyvét.

Amikor egy áprilisi napon megállt egy könyvesbolt előtt, és meglátta a kirakatban a könyvét, fülig szaladt a szája, és Scott minden csípős megjegyzése kiröppent a fejéből. Ott volt. Alexander Green: *Kék acél*. Apjának ajánlotta, és olyan gyönyörű, olyan valóságos volt, hogy majdnem elsírta magát. Két napra rá ismét csak ez előtt a könyvesbolt előtt haladt el Scott-tal, és a könyv most is ott volt a kirakatban. Megálltak, hogy végignézzék az új kiadványokat, és Scott rámutatott az ő könyvére.

– Épp ezt olvasom. A pasi hihetetlen. Neked nem tetszene, túl durva, de elképesztő agya van a fickónak. Ez az első könyve, Skóciában és Montanában él, de Angliában nevelkedett. Ez aztán a férfi! Gyönyörűen megírt regény, a legszenzációsabb bűnügyi helyszínekkel, amiket valaha olvastam. Művészi módon tud leírni egy gyilkosságot.

Alex repeső szívvel hallgatta. Ezek szerint nem az írásával van baj, csak a feladatul kapott dolgozataival. Mindjárt jobban érezte magát. Elmondatta a fiúval a sztorit, csak hogy hallja, mit mond, de Scott még nem olvasta végig a könyvet. A végére egy minden képzeletet felülmúló meglepetést tartogatott.

– Állítólag szuper jó a vége – mondta, miközben tovább sétáltak.

– Az egész könyv szuper – felelte a fiú, és Alex arca felragyogott.

A tanárnő addigra visszaérkezett a könyves körútjáról, és Alex egymás után két A, majd az utolsó dolgozatára egy A+ értékelést kapott. Ezek után elhatározta, hogy az utolsó tanítási napon beszélni fog vele. A távollétében Scott olyan jegyeket adott Alexnek, amelyekkel rettenetesen le fogja rontani a tárgyra adható jegyét. Elmagyarázta a tanárnőnek a helyzetet, és megkérte, hogy nézze meg a Scott-tól kapott jegyeit, vajon egyetért-e velük. A professzornő azt felelte, hogy bár nem szokott ilyesmit csinálni, de ismerve Alex munkájának minőségét, a jegyei számára is meglepetést jelentenek, így most kivételt tesz.

Két hét múlva jelentkezett a válasszal. Szerinte nyilvánvalóan tévedés történt, Alex történetei kimagaslóan színvonalasok, és A+ jegyet adott a tárgyára. Alex megkönnyebbült, de ami ennél többet jelentett, az eset elárult valamit Scott-ról. Féltékeny volt rá, ezért visszaélt a hatalmával, hogy megalázza, és elérje, hogy Alex rosszul érezze magát a bőrében. Most úgy érezte, és joggal, hogy elárulták, és amikor a fiú este felhívta, hogy találkozzanak, azt felelte, hogy sok dolga van, nem ér rá. Már nem érdekelte, hogy Scottnak mi a véleménye az írásairól, de dühös volt rá, amiért mindent elkövetett, hogy megingassa az önbizalmát. Rendkívüli mértékű passzív-agresszív bánásmódja felért a fizikai erőszakkal. Egy

darabig működött is a dolog, de a tanárnő jegyei nyomán újra hinni tudott önmagában. Keserves lecke volt.

Mint kiderült, Bertnek és másoknak igazuk volt. Az emberek irigyek lennének az írói tehetségére, és talán egyszer majd a sikereire. Aknamezőn sétált, amikor megmutatta nekik a munkáit, Scott pedig egyenesen gyűlölte a tehetségét, ezért megpróbálta tönkretenni és elpusztítani. Alex úgy érezte, mintha meg akarta volna lopni. Ettől kezdve nem válaszolt a hívásaira, de az utolsó tanítási napon Scott megjelent a kollégium kapujában. Alex épp előzőleg küldte el a legújabb könyvét az ügynökének, és ettől boldognak és (elszabadultnak érezte magát.

– Miért kerülsz engem? – támadt rá a férfi a kollégium halijában. Már két órája várt rá, és látszott rajta, hogy mérges. – És milyen jupon hízelegted be magad a professzor asszonynál, hogy adjon jó jegyet?

– Ugyanazon a jupon, mint bármelyik diák – nézett vele farkasszemet Alex. – Ez a te személyes ügyed volt, Scott. A munkám jobb volt, mint állítottad.

– Az én véleményem szerint nem – vágott vissza rosszindulatúan Scott. – Szerintem csapnivaló volt. Megbuktathattalak volna, de nem tettem, mert helyes lánynak tartottalak. De ebben tévedtem, mert a hátam mögött elmentél panaszkodni a professzor asszonynak a jegyek miatt, amiket tőlem kaptál. – A professzor kérdőre vonta az ügyben, és nem volt vele túl kedves.

– Megkértem, hogy ő maga ítélje meg, milyen munkát végeztem, és úgy gondolom, hogy nem értett egyet veled.

– Téged csak a jegyeid érdekelnek, az írásaid minőségével egyáltalán nem törődsz. Ezzel a hozzáállással nem jutsz sehová. Mindig vacak marad, amit írsz. Szánalmas vagy – jelentette ki a férfi, és a tekintete leplezetlen lenézésről, vagy leplezetlen irigységről, vagy mindkettőről árulkodott. Megrendítő volt a felismerés, hogy Scott azért gyűlölte, ahogy írt, ami voltaképpen ajándékba kapott tehetség volt.

– Egyébként hogy végződött az a könyv?

– Melyik? – jött egy pillanatra zavarba a férfi.

– A *Kék acél*, annak az új fickónak, Alexander Green-nek a könyve.

– Szuper volt. Na, az az írás olyan minőség, amit te sohasem fogsz elérni. – Még egyszer utoljára vérig akarta sérteni Alexet, amiért visszautasította, még hozzá olyan okokból, amiket meg sem értett, vagy nem vallott be magának. De Alex már tudta, kivel van dolga, és már nem tartott a véleményétől. Scott nem győzte magasztalni Alexander Greent és az ő egészen kiváló regényét.

– Meg kell vennem ezt a könyvet – jelentette ki Alex gonoszkodó mosollyal.

– Ne izgasd magad. Úgysem fogsz tanulni belőle. Te csak a hízelgő talpnyalásban vagy jó, Alex, egyedül ezért adott neked a tanárnő jó jegyeket. Undorodom tőled.

– Lehet, hogy nem ártana még egyszer elolvasnod Green utolsó fejezetét. Talán az segítene befejezni a könyvedet. Na, viszlát – intett Alex, és elindult föl a lépcsőn. Scott megrökönyödve bámult utána. Soha senki nem bánt így vele, végképp nem egy lány. És fogalma sem volt róla, mit ért azon,

hogyan olvassa el még egyszer az utolsó fejezetet. Vajon ő is olvasta a regényt? A szavaiból ítélve olvasta, és ez meglepte a férfit. Különben honnan tudná, hogy az utolsó fejezetben egy sikertelen, küszködő fiatal író ellopja másvalakinek a regényét, és megöli az íróját?

Amikor legközelebb együtt ebédeltek, Alex elmesélte Bertnek az utolsó találkozását Scott-tal. Most éppen nem dolgoztak semmin, Alex a legújabb könyve befejezése után kis pihenőt tartott. Az első regénye csupa jó kritikát kapott, és a kiadója elmondta, hogy az első havi eladások felülmúlták a várakozásukat. Alex most Rose híreit várta, aki elküldte a *Sötétség* és a *Ne hallj rosszat* című regényeit a kiadójának, hogy megköthessék a szerződést mindkettőre.

– Óvakodjon az írótól, barátnóm – figyelmeztette Bert az ebéd végén. – Roppant féltékenyek, különösen a férfiak. Nem szeretik, ha a nők történetesen jobbak náluk, és learatják előlük a babért. Sok dühös férfival lesz dolga az életben – jövendölte. Legalább találkozott már egyikükkel, és még időben sikerült lelepleznie, mielőtt valódi kárt tett volna a lelkében vagy a szívében.

– Remélem, ebben téved – felelte a lány halkán, visszaemlékezve az apja szavaira. Hirtelen elszomorodott attól, hogy magát férfinak álcázva kellett kiadnia a könyveit. Még a kiadója sem, egyedül a legközelebbi barátai és az ügynöke tudta az igazságot.

– Nem hiszem, hogy tévednék – jegyezte meg Bert bölcsen. – Maga olyan jó író, hogy azt a férfiak többsége nem tudná elviselni, főleg ha az illető férfi szintén író. Legyen a partnere

orvos, ügyvéd vagy rendőr. Kerülje az írókat, Alex, ők minden alkalmat meg fognak ragadni, hogy megbüntessék.

– Ezt nem akarom elhinni – mondta Alex szomorúan.

– Pedig így van, kedvesem – csóválta a fejét Bert, és töltött magának még egy pohár bort. Mindketten tudták, hogy túl sokat iszik, de ez sohasem befolyásolta a munkáját. – Ha írókkal jár, vagy ami még rosszabb, egy íróba szeret bele, ő meg fogja próbálni ellopni a varázserejét. Arra azonban mindig emlékeznie kell, hogy azt nem lophatják el magától. A varázserő egyedül a magáé, és csak a maga parancsára működik.

Alex később, már útban a kollégium felé, elgondolkodott az öregember szavain. Épp ezt akarta Scott is, ellopni a varázserejét. Lehet, hogy Bertnek igaza van. Azt sem ellopni, sem kölcsönvenni, sem elhomályosítani nem lehet. Senki más nem használhatja, mert csak neki dolgozik. A varázserő az övé. Mindenki másnak meg kell találnia a magáét.

Tizedik fejezet

Két dolog történt Alexszel azon a nyáron, ami után megkezdte az utolsó évét a Boston College-ban. Rose Porter könyvenként az első regényéért kapott összeg duplájáért eladta ugyanannak a kiadónak a második és harmadik regényét. A dolog valósággal felvillanyozta. Az első regényét a kritikák egyöntetűen dicsérték, az eladások felülmúltak minden várakozást, és a kiadó lázasan dolgozott a második könyvén, a *Sötétségen*, hogy karácsonyra

megjelenhessen. Úgy tervezték, hogy a harmadikat, a *Ne hallj rosszat* címűt a következő nyáron jelentetik meg. Rose a legújabbat, a negyediket még nem ajánlotta föl nekik, mert Alex és Bert itt-ott még csiszolni akart rajta. És Rose meg akarta várni, hogy a harmadiknak milyen sikere lesz. Ha a várakozásának megfelelő, akkor a következő szerződéskötéskor sokkal több pénzt fog keresni.

Ugyancsak azon a nyáron történt, hogy teljesen véletlenül, a dolgozataira jobb jegyeket adó kreatívírás-tanárnőn keresztül, a két nyári hónapra munkát kapott New Yorkban, egy nagy könyvkiadónál.

A professzor asszony felhívta, és megkérdezte, hogy érdeklie-e a dolog, Alex pedig örömmel elfogadta a lehetőséget. Ez másfajta kiadó volt, mint az övé, ő pedig úgyis minél többet szeretett volna megtanulni a könyvkiadásról. Még aznap este megbeszélte a dolgot MaryMeg anyával, aki bátorította, hogy fogadja el az állást. Alex másnap jelentkezett. Szakmai gyakorlat volt, ezért csak nagyon keveset fizettek, de Alex-nek volt pénze a megjelent könyvéből, és az elégnél is több abból, amit apja hagyott rá. Talált egy nyárra kiadó albérletet egy lift nélküli házban, East Village-ben, amit négy másik lánnyal osztott meg, viszont elképesztően olcsó volt. Izgalmas nyárnak ígérkezett. E pillanatban nem írt semmit, így nem érzett bűntudatot, amiért mással foglalkozik, nem az írással. Bert morgott is emiatt, mert szerinte a következő regénye vázlatán kellene dolgoznia, de végül ő is egyetértett azzal, hogy jó ötlet, és Alex élvezni fogja a munkát.

Június 28-án utazott el New Yorkba, hogy beköltözzön az albérletbe, és július 1-jén, a munkaruha céljára vásárolt sötétkék kosztümben, magas sarkú cipőben, egyenes szálú fekete haját a tarkóján összefogva megjelent a Weldon és Smallnál. Nagyon felnőttnek érezte magát. Penelope Robertson mellé osztották be, aki a kiadó felettébb jól jövedelmező romantikusregényrészlegének volt a rangidős szerkesztőnöje. Rakoncátlan göndör, vörös fürtjei voltak, úgy káromkodott, mint egy kocsis, egyik kávéit itta a másik után, amiket Alexnek kellett egész nap hordania neki lóhalálában, és cigarettázott, noha az irodában tilos volt. A nő körül tapintható volt a feszültség, egyik vészhelyzet és kritikus pillanat követte a másikat, amitől Alex úgy érezte, mintha háborús övezetben dolgozna, de azért élvezte. A főnökének volt humorérzéke, és úgy kezelte Alexet, mintha tudná, mit csinál, de persze nem tudta, fogalma sem volt róla. Ám attól, hogy a főnöke rábízta, találjon ki megoldásokat, Alex úgy érezte, hogy ért a dolgához, és fontos a személye. Egyszerűen a nő bedobta a mély vízbe, ahelyett, hogy pusztán csak kávékat tegyen elébe. És azon a nyáron az ország minden részéből, mindenféle egyetemről érkeztek szakmai gyakorlatra a kiadóba. Alex kedvelte a lakótársait, akik közül hárman a NYU-ról jöttek, egy pedig, Pascale, párizsi cserediák volt. Mindnyájan munkát vállaltak a nyárra, az estéket pedig a barátaikkal töltötték a közös lakásban vagy valahol a városban.

Alex nagyon jól érezte magát New Yorkban, tetszett neki, hogy annyi mindent megtanul a könyvkiadásról, méghozzá olyan könyvek kapcsán, amik egészen mások voltak, mint amiket ő írt. Egy ízben együtt ebédelt Rose Porterrel, hogy a

könyve eladási adatairól és a rajongói tábora felépítéséről beszélgessenek.

– Tudod, Alex, a kiadód előbb vagy utóbb találkozni akar majd veled. Nem tudom, képesek leszünk-e az idők végezetéig titokban tartani előttük a személyazonosságodat. Szeretnék a következő szerződéssel magasabb szintre lépni veled, és ha több pénzt akarunk, ők is látni akarják majd, hogy kit vesznek meg. Most is megpróbáltak ragaszkodni ehhez, de nem hagytam. Azt azonban kétlem, hogy legközelebb is sikerülni fog – figyelmeztette Rose. És Alex kedvelte a szerkesztőjét, Amanda Smitht, akivel e-maileken keresztül tartották a kapcsolatot. Rose elvitte ebédelni a Le Bernardinbe, amitől Alex fontos személyiségnek érezte magát. Ez volt New York egyik legjobb étterme.

– Miért kell látniuk engem? Megkapják a könyveket, nem kell még velem is találkozniuk. – Alex burokból élt, és jól érezte magát benne.

– Itt többről van szó. Komoly pénzeket kezdtek beléd fektetni, én pedig azt akarom, hogy még többet investáljanak beléd. Most ébrednek tudatára, hogy itt a jövőről lehet szó. Egészen természetes, hogy találkozni akarnak veled.

– Nem tudom. – Ez a helyzet nagyon megfelelt Alexnek, és nem akart változtatni rajta. Egyre inkább meggyőződött arról, milyen jó húzás volt úgy intézni, hogy az olvasói, a nyilvánosság, de még a kiadója is férfinak gondolja. És ha most bevallaná, hogy nő, az olvasói úgy érezhetnék, hogy elárulta őket. Nőtt a népszerűsége, az olvasótábora, nem akarta ezt kockára tenni sem most, sem a jövőben. És azt szeretne volna, ha

a következő két könyve még nagyobb siker lenne, mint a *Kék acél*.

– A kiadód egyszer még komolyan megharagudhat, ha nem vagy hajlandó találkozni velük. És reklámozni sem lehet a könyveidet, ha titkoljuk, hogy nő vagy. Pedig egy napon szükséged lehet a reklámra, hogy növeljük az eladásokat.

– Valami más módot kell találnunk rá. A könyveket Alexander Green írja, és ennek így is kell maradnia.

– Meglátom, mit tehetek, de amondó vagyok, hogy örökké nem tarthatjuk sakkban a kiadódat. A sikeredben nagy része van a sajátos stílusodnak és az erőteljes kifejezőmódotnak. Óriási megdöbbenést keltene, ha kiderülne, hogy nő vagy. – És nemcsak hogy nő, de ráadásul egy egészen fiatal lány, de ezt már csak hozzágondolta. – Na és hogy megy a sorod New Yorkban? – kérdezte. Alex remekül nézett ki a sötétkék kiskosztümben, a hófehér blúzban, a hosszú, egyenes szálú hajával.

– Szeretek itt lenni – felelte csillogó szemmel a lány. – Rém izgalmas.

– Tényleg az – nézett rá mosolyogva Rose. Olyan érzése volt, mintha legalább annyira Alex nagymamája, vagy egy bölcs öreg nagynénje lenne, mint amennyire az ügynöke. Szívből megszerette őt. Mélyen érző, tisztességes lányt ismert meg benne, akinek sok értékes tulajdonsága volt, és a siker nem szállt a fejébe. A képességei ellenére szerény maradt, és Rose egy ideje már gyanította, hogy egyszer még rendkívül sikeres író válik belőle. Hajlandó volt keményen dolgozni ezért, megfogadta a szerkesztő tanácsait, nagyon értette a mesterséget, és rendkívüli

elkötelezettség volt benne a munkája iránt. Minden lehetőség együtt volt hát.

– Itt is akarsz maradni végleg?

– Nem tudom – felelte Alex elgondolkodva. – Nem tudom, nem lenne-e túl sok nekem. Szeretem Bostont, és szeretek a kolostorban lakni. – Soha nem gondolt erre mint hosszú távú megoldásra, de ekkor már majdnem hét éve lakott a zárdában, amit az otthonának érzett, az apácákat pedig a pótmamáinak – Még nem találtam ki, hogy mit akarok csinálni, ha lediplomáztam. Az íráson kívül, természetesen.

– Előbb-utóbb nagyobb szabadságra és függetlenségre vágysz majd, mint amennyid a kolostorban van.

Alex bólintott, de közben tudta, hogy erre még nincs felkészülve. A Szent Domonkos-rendi kolostorban biztonságban érezte magát, de a New York-i lakásban lakni izgalmas kaland volt.

– Gondolkodnod kéne azon, hogy a diploma megszerzése után New Yorkba költözz. – Addig még volt egy éve, tehát bőven volt ideje gondolkozni rajta.

– Félek, hogy itt magányos lennék – vallotta be őszintén.

– Nem, ha szerzel barátokat, és a hétvégéken továbbra is hazamehetsz Bostonba.

Alex a könyvkiadóban több fiatalemberrel is megismerkedett, akik randevúra hívták. Fiúk is érkeztek ide szakmai gyakorlatra, és a szobatársai is bemutatták a barátaiknak. Többnyire másokkal együtt járt el ide-oda, stabil partnere nem volt. A többiek nyitottak voltak egy kis nyári szerelemre, de Alex nem. Ő egyre csak ötleteket keresett a

következő regényéhez. Ezeket néha, sütizés közben megbeszélte Rose-zal, akinek tetszettek az ötletei, és magában megállapította, hogy jó irányba tart. Alex tovább akarta vinni a legutóbbi könyve detektív szereplőjét a következőbe. Az írásra még nem állt készen, de rengeteget jegyzetelt, és a jegyzeteit meg akarta mutatni Bertnek, ha majd visszamegy Bostonba. Bert a nyárra szabadságot vett ki, de egyszer felhívta Alexet, hogy közölje vele, hiányzik neki, mire ő azt felelte, hogy neki is hiányzik Bert.

Az egyik szobatársnője meghívta őt egy hétfőjére New Englandbe, Berkshiresbe, egy lány pedig, akivel munka közben ismerkedett meg, és aki a Princetonra járt, a connecticuti Greenwichbe. És többen is hívták magukkal Hamptonsba, ahol azért béreltek házat, hogy megoszthassák tucatnyi barátjukkal, így a hétfőeken felváltva ment hol ide, hol oda. írni nem írt, mindössze jegyzeteket készített a következő könyvéhez.

Amikor eljött az augusztus vége, a főnöke sajnálta, hogy elmegy.

– Nagyszerűen dolgoztál, Alex – mondta, és megölelte. – Tartsuk a kapcsolatot. Ha érdekel a dolog, biztosan találunk számodra itt egy helyet jövőre, amint megkaptad a diplomádat. – Alex ideális gyakornok volt. A kiadóban senki nem sejtette, hogy író. – Remek lektor lesz belőled – mondta, és Alex megköszönte a dicséretet. Megírta a professzor asszonynak, aki szakmai gyakorlatként ezt a könyvkiadót javasolta neki, hogy mennyire élvezte ezt a munkát, és milyen hálás a kapott lehetőségért.

Nagy szomorúságára lejárt az ideje New Yorkban. Egyik szobatársa barátjával, aki a Bostoni Egyetemre járt, ment vissza a

fiú autóján. Végigbeszélgették az egész utat. Jack a művészeti osztályon töltött el két hónapot, és képző-művészetet tanult az egyetemen. Portréfestőnek készült, de rájött, hogy előbb a reklámszakmában kell elhelyezkednie, hogy eltarthassa magát. Elmondta, hogy már több nagy New York-i és bostoni ügynökségnek elküldte az önéletrajzát és a portfólióját. Remélte, hogy korán, már januárban le tud diplomázni.

– És te? – kérdezte. – Te mit fogsz csinálni?

– Még nem tudom – felelte Alex tétován. – Írni akarok.

– Talán neked is a reklámszakmában kéne próbálkoznod – vélte Jack. – Bostonban vannak nagy ügynökségek. Lehetnél reklámszövegíró.

Alex ezt végképp nem szeretne volna; úgy tervezte, hogy mielőtt hazaér, rögtön belekezd az új regénye írásába.

– Nagyon bírtam a főnöknőmet – mesélte, miközben az autó észak felé tartott; Bostonig még rengeteg idejük volt a beszélgetésre. – Tisztára örült volt, de szerettem vele dolgozni. Ő volt a romantikus regények szerkesztője.

– Anyám és a nagymamám kedvenc olvasmányai – mosolygott Jack. – Falják ezeket.

– Mi apámmal krimiket olvastunk – nosztalgizált Alex, visszagondolva apjára. Még most is hiányzott neki, különösen bizonyos pillanatokban.

– Olvastad annak az új pasinak, Andrew Greennek vagy hogyishívják a könyvét? Már elfelejtettem, mit is írt, de úgy hallom, hogy bitang jó. Apám megvette nekem.

– Alexander Green – javította ki Alex. – Elolvastad? – Hirtelen jobban odafigyelt a fiúra. Végre itt volt az alkalom,

hogy egy vele egyidős embert megkérdezzen, mi tetszett vagy nem tetszett neki a könyvben. Saját egyszemélyes, közvetlen piackutatás.

– Nem, egész nyáron nem jutott rá időm. Minden percemet lefoglalták. – Megismerkedett egy lánnyal, akibe beleszeretett, és minden éjszakáját vele töltötte. Pascale, Alex francia lakótársa volt a barátnője, akit karácsonykor meg akart látogatni Párizsban, ha sikerül előteremtenie rá a pénzt. Talán a szülei megjutalmazzák azért, hogy megszerezte a diplomáját. Alex csalódott volt, amiért Jack még nem olvasta el a könyvét, és így nem tud referálni róla.

Amikor megérkeztek Bostonba, Alex elirányította Jacket a kolostorhoz, mert azt ígérte, hogy elviszi egészen odáig.

A fiú már épp álmélnodni készült, hogy mekkora házuk van, de aztán az ajtó fölötti nevet látva rájött, hogy az épület egy kolostor, és az arcára kiült a döbbenet.

– Apácának tanulsz?

Alex mosolyogva megrázta a fejét.

– Nem. Apám meghalt, amikor tizennégy éves voltam, anyám öt évvel korábban, ezért megengedték, hogy itt lakjam. És így ők lettek a családom.

Szavai – és az a könnyedség, amivel e szavakat mondta – felkeltették Jack kíváncsiságát.

– Olyasmi ez, mint egy árvaház? – Megsajnálta a lányt.

– Nem, csak egy zárda, ahol apácák élnek. Mindvégig nagyon jók voltak hozzám.

Ezt az egészet nagyon bizarrnak találta a fiú, de Alexet belevaló lánynak ismerte meg, úgyhogy ezek után felsegítette a

csomagjait a lépcsőn, és be az előtérbe. Mihelyt beértek, három apáca rohant, hogy köszöntse a hazatérőt. Alex bemutatta nekik Jacket, majd a fiú egy perc múlva eltűnt. Tetszett neki Alex, szívesen találkozott volna vele még, ha nem várta volna Pascalé New Yorkban, és nem lett volna fülig szerelmes belé. Most azonban hű akart maradni hozzá, és reménykedett, hogy a következő hónapokat Párizsban töltheti.

A nővérek boldog izgalommal fogadták, hogy Alex hazajött, és este, a vacsoránál mindenki megállt mellette, hogy szóljon hozzá pár szót. Mindent tudni akartak a munkájáról, az emberekről, akikkel találkozott, a szobatársairól, és hogy tetszett-e neki New York, nem akar-e odaköltözni. Azt felelte, hogy nem akar innen sehová sem menni, örül, hogy végre itthon van, de azért azt látni lehetett, hogy remek nyara volt, jóval érettebb lett. MaryMeg anya úgy látta, jót tett Alexnek, hogy egy darabig távol volt tőlük. A Boston College kollégiumából is mindig visszatért a kolostorba, mint valami postagalamb, ők pedig mindig örömmel fogadták, de egy napon el kell szakadnia a nővérektől, és el kell kezdenie a saját életét élni. MaryMeg anya tudta, hogy hamarosan elkövetkezik ez a nap. Alex nem akart gondolni rá, ahogy az őt szerető nővérek sem. Tommy nővér váltig mondogatta, hogy Alex lett a hetedik gyereke.

A visszatérése utáni első szombaton találkozott Berttel. Megmutatta neki a jegyzeteit, és elmondta, hogy milyen irányba akarja vinni a történetet. Bert néhány változtatást javasolt, nem sokat, Alex pedig elmondta, hogy ebben a regényben mélyebbre

akar menni, több pszichológiát akar belevinni, és még a korábbi könyveinél is bonyolultabb cselekményben gondolkodik. Amit elmondott belőle, az valóban nagyratörő és igényes elgondolásra vallott, de Bert úgy ítélte meg, hogy Alex meg tudja valósítani. Boldog volt, hogy viszontlátja a lányt, nélküle egy örökkévalóságnak tűnt a hosszú nyár. Hiányoztak a beszélgetéseik és a szombati közös ebédek, amikor az együtt elvégzett munka után túl sok bort ivott, és Alex megszidta érte. Már eléggé ismerte az öregembert, hogy meg merje tenni, mert aggódott érte.

Két nappal ezután elkezdődött a tanév, és minden percét lefoglalta az órái megszervezése, a tanárokkal való megbeszélés és a feladatai számbavétele. Két hétig esélye sem volt leülni írni, de legalább elkészített egy menetrendet, amely lehetővé teszi, hogy elvégezze az iskolai munkáját, éjszaka pedig a könyvén dolgozhatson. Ilyenformán csak nagyon keveset tudott aludni, de úgy gondolta, megéri. Társasági életre így persze végképp nem maradt idő. A legközelebbi találkozásukkor elmagyarázta a menetrendjét Bertnek, aki aggodalommal hallgatta.

– Maga szerint ez így jó? Hiszen tudja, hogy csak egyszer fiatal. Szórakozásra is kell egy kis időt hagyni. Ez az utolsó éve az egyetemen, az utolsó esélye, hogy gyerekek érezze magát, és büntetlenül ficáncolhasson kicsit. Nem kell úgy rohanni azzal a könyvírással. – Ez már Alex ötödik könyve volt, mindenképpen szép teljesítmény.

– De én épp ezt akarom – ellenkezett Alex. A világon a legjobban írni szeretett, az egyetemi munka pedig a kötelessége volt. A könyvírásnál külön szórakozásra nem vágyott. Emésztő

vágy sarkallta arra, hogy szavakkal töltsön meg üres oldalakat, megteremtve ezzel egy általa kitalált világot.

– Mi van, ha az idén megismerkedik egy helyes fiúval? Az egész menetrendje mehet a kukába – csúfolódott Bert.

– Nem fog – állította határozottan Alex, és látszott, hogy ezt nagyon komolyan gondolja. Bert már ismerte ezt a tekintetét, és nagyon imponált neki. Alex tudta, mit akar, és hajlandó volt megfizetni az árát. A legtöbb ember ezt nem vállalta. Csak az igazi írók voltak hajlandók feláldozni ezért mindent, és ilyenl élete során csak párszor találkozott. Alex a legelszántabb író volt azok között, akiket ismert. – Első az írás, aztán az egyetem, és csak utána a fiúk. És végtelenül sajnálom, ha ezt nem értik meg. De egyébként sem találkoztam még egyetlen helyes fiúval sem. – Még nem múlt el a csalódottsága a Scottról szerzett tapasztalatai nyomán. Nem szeretett volna belefutni egy hozzá hasonló fiúba, még ha azóta okosabb lett is, és jobban odafigyelt a passzív-agresszív viselkedés és manipulációk jeleire. Scott jelentette számára a tűzkeresztséget a féltékeny férfírók világában. És még ezerszer gonoszabb lett volna vele, ha tudja, hogy azt a könyvet ő írta. Bert ebben biztos volt, sőt figyelmeztette is rá. De Alex senkinek sem akart beszélni az Alexander Green néven megjelent könyvéről. El volt szánva rá, hogy az ügynökén, Berten és a nővéreken kívül senki nem tudhat róla. Ez az ő féltve őrzött titka, a titkos élete, amely teljes mértékben kielégítette.

Bert aggodalma ellenére az egész első félévben betartotta a szigorú napirendjét, aminek következtében jó jegyeket kapott, és szépen, sőt még a legutóbbinál is gyorsabban haladt a könyvével. Bert váltig mondogatta, hogy ne diktáljon ilyen gyors

iramot magának, szánjon rá elég időt, de Alex írói stílusához hozzátartozott a sodró cselekmény, amely nem tűrte a lassú, megfontolt építkezést. Alex nyaktörő tempóban vitte magával az olvasót egyik fordulattól a másikig, mígnem az egymást követő meglepetések teljesen összezavarták szegényt. Rajongói és a kritikusok imádták benne ezt.

A karácsonyi szünet kezdete előtt az utolsó lapot tette be az írógépbe, amikor megtudta, hogy kikerült a boltokba a második könyve, a *Sötétség*. Épp jó időben az ünnepi vásárlásokhoz; Alex és a kiadója bízott benne, hogy ez segítség lesz a könyvnek. Pár holmit berakott a csomagjába, hogy majd magával viszi a kolostorba, amikor valaki szólt, hogy a kollégium halijában lévő telefonon keresik. Gyorsan leszaladt a lépcsőn. Rose hívta lélekszakadva New Yorkból.

– Van egy karácsonyi ajándékom számodra, Alex. A *Sötétség* vasárnap óta fent van a *Times* listáján. A tizedik helyen, de fent van. Boldog karácsonyt!

Alex arca mosolyra derült, pedig legszívesebben hangosan ujjongott volna. Amikor valami nagy izgalom vagy öröm érte, újra gyerekké vált, és alig várta, hogy elmondhassa a nővéreknek.

– Valami komoly dolog alakul a könyv körül, és nem hiszem, hogy csak a karácsonyi eladások miatt – újságolta Rose. – A kritikák egyöntetűen lelkesednek érte. A *Publishers Weekly* az évtized legjobb könyvújdonságának nevezte, a kiadód pedig azt mondja, hogy az eladások az egekbe szöktek.

Alex csak úgy ragyogott.

– Várjuk meg, meddig jut el, ugyanis ádáz verseny folyik a listán a helyekért. Mindenki most, az ünnepi kínálat részeként akarja kihozni az új könyveit. – A listán szerepelt minden neves és sikeres regényíró.

Amikor másnap hazament a kolostorba, elmesélte a nővéreknek, és pillanatok alatt mindenki megtudta a házban, hogy Alex regénye felkerült a *New York Times* sikerlistájára. Már voltak, akik olvasták, mert kaptak a tiszteletpéldányokból, és az izgalmas krimiket kedvelő nővéreknek nagyon tetszett. Mások csak azért olvasták el, mert Alex írta, akire olyan büszkék voltak, hogy így is ki akarták fejezni a támogatásukat.

Egy hét múlva, amikor Rose a kolostorban hívta fel, a *Sötétség* a tizedikről már a lista negyedik helyére ugrott előre. Majd ezek után karácsonyi ajándékképpen megkapta, hogy még egy hellyel előbbre rukkolt, és két hétig meg is maradt a lista harmadik helyén. A regénye a véres téma ellenére a szezon meglepetés sikere volt, de az is igaz, hogy főleg férfiak olvasták. Alexnek nem volt stabil női olvasótábora, és nemigen akadt férfi, aki ezt a könyvet vette volna meg karácsonyra egy nőnek. Maguknak viszont megvették, vagy a feleségük vette meg nekik.

Bert nyomban felhívta, hogy gratuláljon neki, és Amanda, a szerkesztője, a heti rendszerességgel küldött e-mailjeiben számolt be a listán elért helyezéséről, és arról, hogy ez milyen boldoggá teszi őt.

– A kiadód rettentően fel van dobva, Alex – mesélte Rose a telefonban. – Ez nagyon fontos lépés a pályádon. – Huszonegy évesen. Nehéz volt elhinni, a kiadója pedig nem is tudta, hogy milyen fiatal, mivel minden ügyüket, még a szerződéskötést is,

az ügynökén keresztül bonyolították. A személye rejtély volt a kiadója számára, egyedül a mitikus Alexander Green életrajzát ismerték, amelyet Rose-zal együtt kreáltak.

Alex nehezen vagy egyáltalán nem fogta fel, hogy mit jelenthet ez a jövője szempontjából. Valószínűleg több pénzt, mint az előző könyvéénél, remélhetőleg több olvasót, és megint a bestsellerlistán szereplést. De ezen túl nem látott, és nem is kellett. Azt jelentette, hogy az írásból el tudja tartani magát, egyelőre legalábbis, ha az olvasók nem unják meg a könyveit. Most még nem akart erre gondolni, de tartott tőle, hogy a buborék egyszer kipukkad. Évekbe telt, míg kinevelődött egy John le Carré, egy Stephen King, Georges Simenon, Frederick Forsyth vagy egy Agatha Christie. Ő még nem tartott ott, és nem is remélte, hogy valaha eléri azt a szintet. De csodálatos érzés volt tudni, hogy a könyve ilyen sikert ért el. Be-benézett a helybeli könyvesboltokba, csak hogy elgyönyörködjék a sikerkönyvek asztalára kitett könyveiben. Valahányszor meglátta, fülig szaladt a szája, a nővérek pedig minden könyvesboltban, ahol csak megfordultak, buzgón fényképeztek.

A könyve elképesztő sikere ellenére a karácsonyi szünet után visszament az egyetemre, hogy elvégezze az utolsó félévet. A diploma megszerzéséhez már csak néhány könnyebb tárgy maradt; a nehezeket jóval korábban letudta, hogy az utolsó félévben már ne legyen gondja rájuk.

A tavaszi szünetben befejezte az ötödik könyvét, megkapta rá Bert áldását, és meleg fogadtatásban reménykedve elküldte Rose-nak. Ügynöke egy hét múlva telefonált.

– Eljött az igazság órája, Alex – mondta aggodalmas hangon.
– Az utolsó két könyvedre új szerződést akarunk kötni. Méghozzá a *Sötétség* sikere után jóval nagyobb összegről.

– Még ott volt a harmadik regénye is, amelynek a nyáron kellett megjelennie, és azóta elkészült két újabb könyvvel.

– De azt mondták, hogy nem szerződnek addig, amíg nem találkoznak veled személyesen. Három napja vitatkozom velük erről.

– Mondd nekik azt, hogy Európában vagyok, és mindkét lábam el van törve – felelte Alex félig tréfásan, de Rose nem vette a lapot.

– Azt mondják, nem számít, meddig kell várniuk. Találkozni akarnak azzal a csodálatos emberrel, aki ezeket a könyveket alkotja. Lehet, hogy arról akarnak meggyőződni, hogy egyetlen emberről van-e szó, nem pedig valami csoportról. Egyre gyakrabban fordul elő ugyanis manapság, hogy az író megírja a szinopszist, aztán fél tucat „néger” összehozza neki a regényt. De bármi legyen is az ok, azt mondják, addig nincs szerződés, amíg nem találkoznak veled. Az utolsó két könyvedet sem fogadják el addig.

– Nevetséges! Az utolsó könyvem sikere után akkor is meg kellene venniük az újakat, ha háromfejű gnóm lennék.

– Mellékes – hárította el Rose. – Találkozni akarnak veled, és nem engednek, amíg ezt el nem érik. Éppolyan makacsok, mint te – tette hozzá érezhetően feszült hangon. Alex jövője volt a tét, még ha ő maga nem értette is ezt. Néha képes volt úgy viselkedni, mint egy akaratos gyerek.

– Könnyen elronthatnak mindent, ha kifecsegik, hogy nő vagyok – tiltakozott Alex, aki komolyan tartott ettől. – Rám haragíthatják az olvasókat. Talán nem is hinnék el, hogy én írtam a könyveket. – Az életkora miatt még inkább, mint a neme miatt.

– Ügyvéd által megfogalmazott szigorú titoktartási fogadalmat kell kikötnünk, óriási kártérítéssel, ha eljár a szájuk. Ez nem ismeretlen dolog. Őket is érdekeltté kell tenni a dologban, és szigorú szankciókat kell kilátásba helyezni. De nem kerülheted ki a velük való találkozást. Mostanára már komoly befektetést jelentesz számukra, nem beszélve

Alex attól tartott, hogy Rose talán túl sok pénzt kért a könyvekért, és ezért megharagudtak rá, de az ügynök biztosította, hogy nem ez volt a probléma.

– Mennyi pénzt kértél? – kérdezte Alex gondterhelten.

– Az utóbbi és az első könyved eladását alapul véve épp a megfelelő összeget – válaszolta Rose szűkszavúan. – De mindenképpen ez történt volna. Már a múltkor is nagyon be voltak sózva. Nem bújhatsz el örökké az árnyékba.

– Kénytelen vagyok. Ők is, és mindenki más azt hiszi, hogy férfi vagyok – felelte eltökélten Alex. – És tudom, hogy nem hiszel nekem, de sok férfi nem vesz olyan kimit, amit nő írt. Ezt apám mondta. – Alex mindvégig hitt az apjának. És ez nem volt a megfelelő idő arra, hogy megnézzze, érvényes-e az elmélet.

Rose viszont nem akarta kockáztatni, hogy a kiadó megharagudjon, amiért Alex nem akar találkozni velük. Ráadásul most új szerződést szerettek volna kötni, ami nem fog menni, ha nem jön létre a találkozás. És komoly veszélye volt annak, hogy ha az olvasók megtudják: a Green-könyvek írója

egy huszonegy éves egyetemista lány, aki tizenkilenc évesen kezdte írni a regényeit, becsapottnak fogják érezni magukat. Alex bizonyos értelemben zseni volt, de Rose nem akarta, hogy ezt el kelljen magyarázni az olvasóknak, vagy éppenséggel a kiadónak.

– Hadd beszéljek egy ügyvéddel arról, hogy milyen megállapodást érdemes kötnünk, amely szerint súlyos pénzeket kell fizetniük, ha lelepleznek. De elképzelhető, hogy majd nem lesznek hajlandók belemenni – figyelmeztette Alexet.

Rose ügyvédjének egy hétbe telt, mire olyan szöveget tett eléjük, amellyel mindketten megelégedtek. Tízmillió dolláros jóvátételt határoztak meg arra az esetre, ha Alexet a jövőben a kiadó indiszkréciója miatt veszteség érné. Jóllehet egy másik álnév alatt mindent újrakezdhetne, a stílusa immár kiforrottá és felismerhetővé vált.

Rose Alex engedélyével elküldte a megállapodás szövegét a kiadónak, és várta, hogy mit szólnak hozzá. Alexet biztonságérzettel töltötte el, hogy a kiadója tízmillió dollárt kockáztat. Nem gondolta, hogy megér nekik ennyit, és elképzelni sem tudta, hogy ennyi pénze lehetne, de úgy vélte, ez elég ösztönző erő lesz, hogy megőrizték az inkognitóját.

Rose nagy meglepetésére két nappal ezután felhívta a kiadó vezetője.

– Ki az ördög ez a fickó? Az Egyesült Államok elnöke? És miért ér tízmillió dollárt a személyazonosság?

– Nem, nem az elnök – felelte Rose higgadtan. – De súlyos kárt okozna a karrierjében, ha leleplezné a személyazonosságát.

– Mindaddig, amíg alá nem írták a megállapodást, nem állt szándékában elárulni, hogy a Green-könyvek szerzője nő.

– Bűnöző? Kínos helyzetbe fog hozni bennünket, ha megtudjuk, ki ő?

A kiadó igazgatóját nyilvánvalóan – és joggal – nyugtalanította ez a rengeteg pénz. Egy véletlenül elejtett szó is egy vagyonba kerülhetett, Alex pályájában pedig jóvátehetetlen kárt okozhatott. Egy szót, ha már elhangzott, nem lehetett meg nem történné tenni, és az olvasók reagálását sem lehetett előre megjósolni.

– Szó sincs róla – sietett megnyugtatni Rose. – Itt a szerzőnek van kockázatnivalója, nem maguknak.

– Az ördögbe is, tízmillió a tét, ha valakinek eljár a szája – füstölgött a férfi. – Jelentkezem egy-két nap múlva. Ezen még gondolkoznunk kell.

– Helyes – válaszolta Rose nyájasan. Még aznap este beszámolt a telefonról Alexnek. Nem maradt más dolguk, mint várni, míg megtudják, mire jutott a kiadó. Rose úgy vélte, hogy bele fognak menni. Túl sok pénz volt még ezekben a könyvekben, semhogy lemondjanak róla.

A dolog tovább tartott, mint gondolta; a kiadó vezetője egy hét múlva hívta vissza. A hangja nem tűnt boldognak, amikor elmondta, hogy egy egész testület határozott úgy egyhangúlag, hogy nincs más választásuk. Most azonban nagyon nyugtalanítja őket, hogy ki lehet a szerző, nem valamiféle gengszter-e, vagy akinek a művét nem akarták volna kiadni, ha tudták volna az igazságot, még ha Rose biztosította is őket afelől, hogy nincs szó ilyesmiről. És őt még a megállapodás birtokában is aggasztotta a

személyes találkozás. Sejtelve sem volt, mi lesz, ha megtudják, hogy a sztárszerzőjük, aki a nagy pénzt hozza, az új felfedezettjük egy lány, aki épp csak kinőtt a tinédzserkorból. Azt tudták, hogy Bert Kingsley szerkeszti Green írásait, ami tetszett nekik, mivel korábban sokszor dolgoztak együtt vele, és tudták, hogy milyen kiváló szerkesztő. De az író kilétéről fogalmuk sem volt, épp ezért akartak találkozni vele, mielőtt borsos áron egy újabb könyvet vesznek tőle, netalán kettőt. Ez nem volt valami túlzó kívánság, csak éppen roppant kényes és kockázatos ügy.

A találkozót péntek délután három órára beszéltek meg Rose irodájában. Ide várták a kiadó elnökét, igazgatóját, főkönyvelőjét, főszerkesztőjét és Amanda Smitht a kiadó részéről, akivel Alex rendszeres e-mailezéssel tartotta a kapcsolatot, és akit kedvelt. Rose Amandát kivéve ismerte valamennyiüket. Külön-külön mindannyian aláírtak egy titoktartási kötelezettséget, amelynek megszegéséért vállalniuk kell az anyagi felelősséget.

A kitűzött napon Alex Bostonban vonatra szállt. Vadonatúj sötétkék ruhát és hozzáillő kabátot viselt, amit hat hete vett a diplomaosztást követő ünnepi vacsorára. És számolva azzal, hogy későn érkezik, és ezért végig kell rohannia az állomáson, a lapos sarkú kis fekete cipőjét vette fel. Leengedett, fényes fekete, sima hajával most még inkább, mint máskor, bárki diáklánynak nézte volna, amikor fél háromkor befutott Rose irodájába. Idegességében tágra nyílt szemmel, feszengve ült a szék szélén, Rose íróasztalával szemben.

– Minden rendben lesz. Ne aggódj – igyekezett Rose megnyugtatni. – Tetszeni fogsz nekik. – Persze majd csak azután, ha magukhoz tértek a kezdeti sokkból; legalábbis hitt ebben. Alexről egy pillanatig sem feltételezte volna senki, hogy képes lenne a Green-könyvekhez foghatóan szövevényes cselekményű, ragyogó stílusú és annyi erőszakot felvonultató történeteket írni. Pedig képes volt rá, noha az elmúlt hat és fél évet egy zárdában és egy egyetemi kollégiumban élve töltötte.

A könyvkiadót képviselő csoport pontban három órakerkezt. Hallgatagságukon a várakozás feszültsége érződött, amikor egy alkalmazott elvezette őket Rose sarokszobájába. Rose kigondolta, hogy a palackozott vizek mellett egy üveg skót whiskyt, egy üveg bourbon whiskyt és egy jegesvödörbe készített pezsgőt is kitesz a hosszú dohányzóasztalra, amelyet egy bőrrel bevont kanapé és négy fotel vett körül a fontos megbeszélések résztvevői számára. Úgy gondolta, szükségük lesz egy italra, miután megtudták az igazságot, akár ünnepelni, akár felmosni őket. Így vagy úgy, jót fog tenni az idegeiknek.

Közvetlenül mielőtt beléptek volna, Alex ösztönösen felállt, és odament Rose mellé, mintha érezné, hogy szüksége lesz a védelmére a kiadói stábbal szemben. Már levette a kabátját, ami még fiatalabbnak és törekenyebbnek mutatta. Riadt tekintetével úgy festett, mint Hófehérke, vagy egy fekete hajú Aliz Csodaországban, amikor a négy férfi és egy nő merev arccal bevonult Rose irodájába. Miközben sorra kezét fogott mindannyiukkal, és helyet kínált nekik, Rose attól tartott, hogy Alex el talál ájulni. A vendégek látták az italokat az asztalon. De nem szóltak semmit. Mind az öten feszültek voltak, és Alexre

ügyet sem vetettek. Ő félig az ügynöke mögött állt, egészen kicsire húzva össze magát, mint aki láthatatlanná szeretne válni, Rose pedig gyanította, helyesen, hogy az asszisztensének gondolják. Igaz, hogy ehhez sem látszott elég idősnek a hosszú hajával, festetlen arcával és a lapos sarkú cipőjével.

– Ő hol van? – kérdezte kurtán John Rawlings, a könyvkiadó igazgatója. – Késik, vagy egy másik szobában készül a hatásos antréra? – Rendkívül rosszul érezte magát amiatt, hogy alá kellett írniuk egy titoktartási megállapodást, de az elnök meggyőzte, hogy nincs más választásuk.

– Itt van – felelte Rose, egy perccel tovább fokozva a feszültséget, és élvezte, hogy a kiadót képviselő öt ember várakozó arccal mered rá. – Pontosan itt. – Azzal nyugodtan lépett egyet oldalra, teljes egészében megmutatva az eddig félig mögötte álló Alexet, aki úgy nézett ki, mintha mindjárt sírva fakadna. – Szeretném bemutatni önöket ügyfelemnek, Alexandra Winslow-nak... más néven Alexander Greennek.

Dermedt csend ülte meg a szobát, miközben az öt kiadói ember, köztük néhányan szó szerint tátott szájjal bámultak rá. Rose gyengéden rátette Alex vállára a kezét, ő pedig visszabámult az öt emberre, és halkán, szinte suttogva mondta, hogy „Helló”.

– Nem mondja komolyan – szólalt meg az igazgató halálsápadtan. – Ez valami tréfa akar lenni? Miféle játszmát játszik velünk? – támadt rá az ügynökre, továbbra sem méltatva figyelemre Alexet, akit eközben Hugh Stern, az elnök, alaposan szemügyre vett. Volt valami nagyon érdekes a lány tekintetében, ami élesen elütött a diáklányos külsejétől. Szinte látta, hogy noha

nyilvánvalóan megrettent tőlük, a zsenik borotvaéles, elszánt és határozott pillantásával rögtön felmérte őket.

– Szó sincs tréfáról – felelte Rose nyugodtan. – Alexandra két és fél évvel ezelőtt, tizenkilenc évesen jelentkezett nálam egy közös ismerősünkön keresztül. Bostonból jött, ahol él, és nálam hagyta a *Kék acél* kéziratát. Engem ugyanúgy elképesztett, mint önöket. Alex csak azt az egyet kötötte ki, hogy soha senki nem tudhatja meg, hogy az írója nő, sőt ez idő szerint még csak fiatal lány. Szerinte a férfiak nem vesznek olyan krimi, amit nő írt, és noha én nem osztom a véleményét, de az édesapja ezt mondta, és ő hisz neki. Abban azonban egyáltalán nem vagyok biztos, hogy az utolsó könyvével ekkora sikert értünk volna el, ha az olvasók tudják, hogy egy huszonegy éves lány írta. Alexnek e műfajjt illetően óriási tapasztalata van, de ezen belül a saját útját járja, ami a jelek szerint a sikerhez vezető út. Hétéves korától kezdve olvasott az édesapjával együtt detektívregényeket és thrillereket. És merem állítani, hogy mindet olvasta. Rávettem Bert Kingsley-t, hogy segítsen neki megszerkeszteni az első könyvét, és azóta is együtt dolgoznak. Ismerik Kingsley munkáját. És Alexét is. A mai napig csupán a nevét, az életkorát, és azt nem tudták róla, hogy egy fiatal nő. De most már tudják. Most már értik, miért követtünk el mindent, hogy titokban tartsuk a személyazonosságát, hogy ne ártsunk vele a könyveinek, és ne riasszuk el a férfi olvasókat. És úgy sejtem, hogy mostantól önök is meg fognak tenni mindent ennek érdekében.

Alexben lassan kezdett oldódni a feszültség, miközben a kiadót képviselő vendégek úgy ültek ott, mintha áramütés érte

volna őket, az egy Amanda Smith kivételével, akinek az arcán megjelent egy széles mosoly, Alex pedig szégyenlősen visszamosolygott rá. Amanda Smithnek volt egy vele egyidős lánya, így borzasztóan tetszett neki mindaz, ami itt elhangzott. Az meg különösen jóleső elégtétellel töltötte el, hogy a szabadszájú, kemény és agresszív stílusú, briliáns Alexander Greenről, akibe mindenki szerelmes volt, kiderült, hogy egy fiatal nő.

Az igazgató két kezével eltakarva a szemét, hátradőlt ültében, és úgy nézett ki, mint aki mindjárt infarktust kap.

– Úristen – csak ennyit tudott mondani, a főkönyvelő pedig komoran nézett maga elé. A főszerkesztő láthatóan tanácstalan volt, hogy most mit mondjon. A következő pillanatban azonban az elnök harsányan nevetni kezdett. Míg Rose-t és Alexet nézte, megveregette az igazgató karját.

– Meg kell mondanom, hölgyeim, sikerült bennünket alaposan meglepniük. Soha, de soha nem jutott volna az eszembe, hogy a Green-könyveket egy nő, ráadásul egy egészen fiatal lány írta. Alex, magának roppant csavaros észjárása van. – Ezt bóknak szánta, amit Alex boldog mosollyal fogadott.

Rose ekkor leült az egyik fotelba, és intett Alexnek, hogy kövesse a példáját.

– Most már értik, miért nem akarjuk, hogy a dolog kitudódjék. Csak ártana a könyveknek.

– De meddig tudjuk titokban tartani? – jajdult fel az igazgató, lekapva a kezét a szeme elől. Rose eközben pezsgőt töltött a poharakba, és körbeadta. Senki sem utasította vissza. Az igazgató sóvár pillantást vetett a Johnnie Walkerre, mire Rose

töltött neki belőle, jégkockákat is dobott bele, és a férfi úgy kapott utána, mint fuldokló a mentőöv után.

– Remélhetőleg örökre – válaszolta Rose. – Vagy legalább sok-sok évig, amíg a védjegy stabillá nem válik. Megteremtettünk egy személyt, aki ezeket a könyveket írta. Egy visszavonultan élő író. És a regények természetéből adódóan ez eddig bevált. Senki sem követelte, hogy találkozhasson vele, nem is panaszkodott senki, hogy miért nem ismerkedhet meg az íróval. Falják a könyveit, és nekünk, mindnyájunknak ez a fontos. És még ennél is fontosabb, hogy Alex rendkívül keményen dolgozik, elkötelezte magát az írás mellett. Amióta ismerem, folyamatosan dolgozik, és az életkorát tekintve, azt hiszem, hosszú távon számolhatnak vele, uraim.

Az elnök szája ismét mosolyra húzódott. Hihetetlennek találta az egészet. Ez volt az a pillanat, amikor mindenki egyszerre kezdett beszélni: Amanda Alexszel, a többiek egymással és Rose-zal. Amanda gratulált Alexnek a sikeréhez. Két óra hosszat ültek ott a kockázatokról és a lehetőségekről tanácskozva, meg hogy hogyan kovácsolhatnának tőkét a szerző titokzatos imidzséből, és persze szóba került, hogy milyen nagyszerűek Alex könyvei. Mindeközben sűrűn ürítették a poharakat, Rose már a harmadik pezsgőt bontotta ki, az igazgató meg már a negyedik whiskysénél tartott: ennyi kellett, hogy túl tudjanak jutni az első megrázkódtatáson.

Hat órákor mentek el, nem éppen színjőzanon. Alex egy pohár pezsgőt ivott, Rose pedig egy pohár Johnnie Walkert jégkockával, egy lötytyintés vízzel hígítva. A kiadó elnöke kifelé menet megölelte Alexet. A távozásuk előtt Rose emlékeztette

őket, hogy ismerjék fel a tehetséget, akárhol bukkan is fel, és sohase utasítsák vissza vagy térjenek ki előle.

– Hála Istennek, hogy maga, Rose, nem ezt tette – kiáltott fel meghatottan az elnök Rose szavai hallatán. A maga részéről tökéletesen egyetértett az ügynökkel, és óriási szerencsének tartotta Alex felfedezését. – Hétfőn elküldöm az új könyvekre szóló szerződést – biztosította Rose-t, aki bólintott. Ismét minden a legjobb úton haladt.

Amikor egyedül maradtak, Rose leroskadt egy fotelba, és fölnézett Alexre.

– Nos, Mr. Green, mi a véleménye? – Ami őt magát illeti, rendkívül elégedett volt azzal, ahogy a tárgyalás lezajlott. Jobban nem is mehetett volna.

– Halálosan félttem – vallotta be Alex, és ivott egy kortyocskát a maradék pezsgőjéből. Nem mert túl sokat inni.

– Attól félttem, hogy John Rawlings itt, az irodámban fog szívrohamot kapni – mondta Rose, mire mindketten nevettek. – Sohasem fogom elfelejteni az arckifejezését. De Hugh

Stern tényleg jó fej. – Azzal, hogy elsőként elnevette magát, megtört a jég.

– Örülök, hogy találkoztam Amandával. Nagyon helyes nő, és mindig olyan segítőkész – tette hozzá Alex.

– És jó szerkesztő, még ha nem is annyira jó, mint Bert.

Még egy fél óráig boncolgatták az imént befejeződött megbeszélést, de aztán Alexnek el kellett érnie a vonatját. Már így is taxival kellett kimennie a pályaudvarra.

– Nagyon büszke vagyok rád, Alex – mondta búcsúzóul Rose, és megölelte.

– Szerintem meg te voltál csodálatos – felelte Alex halkán. – Gondolod, hogy meg fogják őrizni a titkot?

– Nem akarnak tízmillió dollárt bukni, úgyhogy igen, meg fogják őrizni a titkot. Most már büntársak vagyunk abban, hogy megvédjük a valódi személyazonosságodat.

Alex ezek után visszaindult Bostonba, Rose pedig töltött magának még egy pohárral. Az első percekben nagy volt a feszültség, de végül sokkal jobban ment, mint gondolta.

Hugh Stern, az elnök, állta a szavát: hétfőn elküldte az aláírt szerződést Alex következő két könyvére. Rose elmosolyodott, amikor meglátta. Mostantól a felnőtt ligában fociznak. Alex kiadója kétmillió dollárt fizetett a két új könyvéért, egy-egy milliót egy-egy könyvért. Az üzlet megkötött. És Alexander Green biztonságban érezhette magát, remélhetőleg örökre.

Tizenegyedik fejezet

Mary Margaret anya két repülőtéri minibuszt bérelt Alex diplomaosztó ünnepségének napjára. Valamennyi nővér ott akart lenni, s most izgatottan szálltak be a buszokba, amelyek közül az egyiket Tommy nővér, a másikat egy idősebb apáca vezette. Megvették a jegyeket, egy teljes sort fognak elfoglalni az auditoriumban. Alex a kollégiumban öltözött át, így majd csak akkor fogják látni, amikor a végzősök bevonulnak. Mindnyájan nagyon büszkék voltak rá. Alex életében ez volt az egyik legizgalmasabb nap. Még a Buchanan házaspár is eljött. Elena

egy New York-i családnál dolgozott, így kapcsolatuk az évenkénti karácsonyi üdvözlőlapokra zsugorodott, hogy teljesen azért ne szakadjanak el egymástól. Alex sok éve nem látta őt. Azon a nyáron, amikor New Yorkban dolgozott, szeretett volna találkozni vele, de Elena épp abban az időben Martha's Vineyardban nyaralt a családdal. Ez nagy csalódást jelentett Alexnek.

Gyönyörű idő volt, amikor a családtagok és a barátok elfoglalták a helyüket a Művészetek és Tudományok Kollégiuma Robsham Termében. A nővérek alig bírtak nyugton maradni, és élénk társalgás közepette várták az ünnepi szertartás kezdetét. Aztán meglátták Alexet, amint a padsorok közötti folyosón közeledik párban az évfolyamtársaival, hogy elfoglalják a helyüket, és majd átvegyék a diplomájukat. A nővérek még annál is hangosabban éljeneztek, mint az érettségi bizonyítvány ünnepélyes kiosztásakor, a végzettek pedig a ceremónia befejezésekor hangos csatakiáltás és felszabadult üvöltés kíséretében hajították a magasba négyszögletű kalapjaikat. Igazán különleges nap volt.

Buchananék meghívták mindnyájukat ebédre a város legrégebbi kikötői épületében lévő Chart House-ba. Alex arca ragyogott a boldogságtól, amikor a nővérek egyenként megölelték, és külön-külön mindegyikükkel lefényképezkedett. Végül egy helyett huszonhat anyja mellett nőtt fel, és ez nagyon jót tett neki. Boldog, kiegyensúlyozott ember lett belőle, és jóllehet továbbra is hiányzott az apja, immár több mint hét éve élvezte a nővérek szeretetét és gondoskodását. Huszonkét éves volt, és Bill, aki elképedt azon, hogy milyen óriási összegű

előleget kapott a legutóbbi könyveiért, őszintén gratulált neki. Ez a pénz, meg amit az apjától örökölt, együttesen hosszú időre biztos megélhetést jelentett Alex számára.

Alex Bertet is meghívta a diplomaosztó ünnepségre, de ő azzal hátrította el, hogy nem akar öltönyt viselni, majd az adott időben megiszik egy pohár bort, esetleg rumot az egészségére és a jövőendő sikereire. Alex szerette volna, ha ő is ott van, de Bert közölte, hogy a ceremóniák alatt kényelmetlenül szokta érezni magát.

Mire az ebédből késő délután visszaérkeztek a kolostorba, Alex teljesen kimerült. Mindent megköszönt Buchananéknak, megölelte, megcsókolta az összes nővért, visszavitte a kölcsönzött talárt, a sapkáról emlékbe megtartotta a bojtot, és az íróasztalára állította a bőrtokot, benne a diplomájával. Határkő volt ez az életében. Diplomát szerzett. Most egy európai út volt az álma, főképpen Franciaország és Olaszország. A nővérek aggódtak, de MaryMeg anyja végül megbeszélte a dolgot Tommy nővérral, aki meggyőzte, hogy engedje el Alexet. Próbára kell tennie a szárnyait. És mivel pénze is volt, jó környéken lévő rendes szállodákban tud megszállni. Mindketten úgy ítélték meg, hogy tud magára vigyázni, tehát biztonságban lesz. Értelmes lány volt, a viselkedésével még sohasem hozott magára bajt. Egy hét múlva indult Rómába, s már alig várta.

Az ágyán fekvé épp az indulás napjára gondolt, amikor halk kopogás hallatszott az ajtaján, és Regina nővér bújott be rajta. Mostanában jobban nézett ki. Visszaszedett magára pár kilót, és nyugodtabbnak tűnt. Leült Alex ágya végébe, és rámosolygott.

– Nagyon büszkék voltunk ma rád.

Alex visszamosolygott rá. A nővérek mindig is büszkék voltak rá.

– Csodálatos nap volt. – Mindent elért, amiről valaha álmodott, és még annál is többet. Egyedül az apja hiányzott a tökéletes boldogságához.

– Valamit el kell mondanom neked – kezdte Regina nővér óvatosan. Mary Margaret anya megkérte, várjon vele, hogy ne vonja el Alex figyelmét a diplomaosztó ünnepség alatt. Nem akarta, hogy bármi is elrontsa az örömét, ha netán felzaklatná a hír. De Alex már sejtette, miről van szó.

– Elmész?

Regina könnyes szemmel bólintott, de ezek nem a bánat, hanem a túlcorduló érzelmek könnyei voltak. Évek óta töprengett, rágódott rajta, s amikor végül döntött, tudta, hogy helyes elhatározásra jutott. Alexet a dolog nem lepte meg, és azt is tudta, milyen nehéz volt Regina nővér számára a döntés.

– El kell mennem. Ha nem teszem, örökké bánni fogom, és közben elrohan mellettem az élet. MaryMeg anya azt mondja, visszajöhetek, ha akarok. Nem leszek kitiltva, sem kiközösítve, semmi ilyesmi. De muszáj egy időre kipróbálnom a kinti életet, hogy lássam, való-e nekem. Lehet, hogy a végén fületem-farkamat behúзва oldalgok majd vissza, de ha nem megyek el, életem végéig becsapottnak fogom érezni magam. Olyan ez, mintha te sohasem próbáltál volna megírni egy könyvet. Neked erre van szükséged, hogy önmagaddá válhass, én pedig ki akarom próbálni az életet férjjel és gyerekekkel, ha Isten úgy dönt, hogy ezt kell tennem. – Alex ezt észszerű dolognak, és Regina részéről a lehető legjobb döntésnek tartotta, remélte,

hogy barátnője odakint a világban megtalálja majd, amit keres. Ha gyerekeket szeretne, akkor legyenek gyerekei.

– Hol fogsz lakni?

– Egy nagyon kicsi lakásban, ahol lesz egy szobatársam. És már munkám is van, egy állami iskolában fogok tanítani Dél-Bostonban. Augusztus végén kezdek. Júliusig maradok a zárdában, azután kiköltözöm, és berendezkedem a lakásban. – Regina úgy érezte, ez az utolsó esélye, hogy megvalósíthassa azt az életet, amelyről álmodott.

– A többiek tudják?

– Még nem. Te vagy az első, akinek elmondtam. Egy hónappal ezelőtt határoztuk el. Anya nagyon kedves volt. De mondd – nézett hirtelen elszomorodva Alexre –, ugye továbbra is tartjuk a kapcsolatot egymással? – Hét és fél éve tartott a barátságuk, Regina látta tinédzserből felnőtt nővé válni Alexet, és tanúja volt a tehetsége kibontakozásának. Ő is tervezte, hogy ír egy könyvet, egy apácáról szóló regényt, aki elhagyja a zárdát. Tudta, hogy benne nincs meg az a tehetség, ami Alexben megvan, de ezt a történetet el akarta mesélni akkor is, ha csak egy könyvet ír meg életében. – De remélhetőleg az én könyvemben nem ölnek meg senkit – tette hozzá, miután elmesélte a tervét Alexnek.

Nevetve ölelték meg egymást, és Alex megígérte, hogy írni fog neki Európából.

– Mennyi ideig leszel távol?

– Nem tudom – válaszolta Alex. – Nincs miért hazasietnem. Pár hónapig szeretnék utazgatni. Őszre visszajövök. Úgy

tervezem, hogy akkor belekezek egy új regénybe. Ámbár tudok írni addig is, amíg úton leszek.

– Ha visszajössz, gyere, látogass meg.

Vacsoraidőig ültek és beszélgettek Alex ágyán mindkettőjük izgalmasnak ígérkező közeljövőjéről, aztán együtt lementek az ebédlőbe. A főnökasszony látta rajtuk, hogy Regina nővér megosztotta a titkát Alexszel, és nem bánta. Tudta, milyen közel állnak egymáshoz. És Regina nem büntetésből, kegyvesztetten hagyja el a Szent Domonkos-kolostort, hanem az áldásukkal, azért, hogy megtalálja önmagát. MaryMeg anya nagyon jól tudta, hogy a szerzetesélet nem való mindenkinek, és Regina a húsz évvel ezelőtti, serdülőkori elhívását, amely akkor olyan biztosnak látszott, harmincöt éves nőként már nem érezte megmászhatatlannak.

Alex egy hét múlva – miután azzal az ígérettel, hogy írni fog neki, vagy időnként felhívja telefonon, elköszönt Berttől – útnak indult. Bert azt tanácsolta neki, hogy két hónapig ne is gondoljon az írásra, meglátja, nagyon jót fog tenni neki, alkalma lesz újabb feltöltődésre. Öt regényt írt viszonylag rövid idő alatt, és Bert arra számított, hogy Európa új ötleteket ad majd neki. Sok helyre el akart menni: Párizsba, Rómába, Firenzébe, Pisába, Provence-ba. Hosszú listája volt azokról a városokról és helyekről, amelyekről olvasott, és évekig csak a képzeletében látta őket, de valamennyi fantasztikus helyszíne lehetne egy új regénynek.

Regina, Xavier és Tommy nővér vitték ki a repülőtérre, ahová mindössze két bőrönddel ment. Az egyik nagyon nehéz volt, mert a Smith Corona írógépet is beletette. Magával hozta a

laptopját is, és apja kedvenc könyvei közül kettőt. Kényelmes ruhadarabokat és két szebb ruhát csomagolt el, továbbá pár jegyzetfüzetet, ha valamit kézzel akarna lejegyezni. Indulás előtt megölelte MaryMeg anyát, és megköszönt neki mindent. De hogy mondhat az ember köszönetet valakinek azért, hogy az élete egyharmadában otthont és családot biztosított számára? Alex nem tudta, ezért csak ölelték egymást szorosán, aztán a zárda főnökasszonya áldást mondott rá, és kérte, vigyázzon magára, és néha-néha hívja fel telefonon. Alex megígérte. A repülőtéren könnyes búcsút vett a három másik apácától, akik a legközelebb álltak hozzá, akik a pótanyák voltak számára az ott töltött évek alatt. Újra meg újra megölelték, megcsókolták egymást, és integettek utána, amikor be kellett mennie a biztonsági ellenőrzésre. Sírva-nevetve autóztak vissza a kolostorba, egész úton felemlegetve, hogy miket mondott és csinált Alex, amikor még fiatalabb volt. Mire visszaértek, Alex már a gépen ült, és rájuk gondolt. Volt benne egy kis félsz attól, hogy egyedül utazik, de tudta, hogy ha balul sikerül, nem muszáj maradnia, bármikor hazamehet.

Az utazás azonban a legmerészebb várakozásait is túlszárnyalta. Rómát a Colosseummal, a Szent Péter-bazilikával, a Vatikánnal és a számtalan mesébe illő kis templomával a leggyönyörűbb helynek találta, amit életében látott. Egy hetet töltött a városban, és bejárta az egészet. Azután Firenzébe utazott, ahol napokat töltött az Uffiziben. Majd következett négy nap Velencében, végigjárt minden templomot és műemléket, ami a listáján szerepelt. Velencében villant fel benne egy ötlet, és itt kezdett

jegyzeteket írni egy új könyvhöz. Arra gondolt, hogy a csatornák és a palazzók különösen éjjel tökéletes helyszíneként kínálóznak egy szörnyű bűntényhez, amihez be lehetne hozni az Interpolt is, és mindezekhez kitalált egy olasz nyomozót. Rövid milánói kitérő után Párizsba repült, ahol két hetet töltött el. Ez már július közepe táján volt; többször is felhívta a kolostort, hogy tudassa velük, hol jár, így nem aggódtak érte. Autót bérelt, bejárta a Loire völgyét, ahol megnézte a kastélyokat, és amikor leért Provence-ba, rögtön beleszeretett a vidékbe. Egy merész elhatározással elrepült Írországba, ami a szörnyű időjárás ellenére nagyon tetszett neki, majd London következett, ahol két teljes hetet szánt a város felfedezésére. Ekkor már több mint két hónapja barangolt Európában, és még mindig nem akart hazamenni. Közben a notesze megtelt az új regényéhez készült jegyzeteivel.

Bloomsburyben talált egy kis hotelt, és azon gondolkozott, hogy mit is csináljon legközelebb. Amikor felhívta Rose-t, hogy jelentkezzen nála, az ügynöke tett egy érdekes javaslatot.

– A kiadódnak van egy irodája Londonban. Elképzelhető, hogy kivételesen hajlandók lennének egy időre alkalmazni téged, csak hogy érezd az ottani élet hangulatát. Mivel egy amerikai cégről van szó, tudni fogják, hogyan szerezhetsz engedélyt, hogy dolgozhass, és vagy az Államokból kapnád a fizetésedet, vagy szakmai gyakorlatként számolnák el.

Alexnek tetszett az ötlet, úgy gondolta, ez legalább ürügyként szolgálna, hogy tovább maradhasson, mivel még nem állt készen a hazautazásra. Azt nem mondhatta el nekik, hogy ő Alexander Green, de a New York-i gyakorlati idejét

felhasználhatta referenciaként, hogy itt is kaphasson hasonló lehetőséget. Mivel jónak találta Rose javaslatát, néhány nap múlva elsétált a kiadóhivatalba, és megkérdezte, nincs-e valami lehetőség szerkesztői asszisztensi gyakorlatra. Azt felelték, hogy éppenséggel lehet szó róla, mivel az egyik fiatal, kezdő szerkesztőjük a közelmúltban férjhez ment, és visszautazott az Államokba, a helyettést pedig, aki átvette a munkáját, előléptették. Megbeszélték, hogy másnap odamegy állásinterjúra, és gyakornokként megkapja a kezdő szerkesztő munkáját, amíg nem találnak munkavállalási engedéllyel rendelkező állandó helyettést.

Alex felöltözött a kettő közül a szebbik ruhájába, és miután két órán keresztül több emberrel is találkozott, felvették a kiadóba. Keveset fizettek, de volt pénze. Tapasztalatszerzés céljából akart dolgozni, nem a fizetségért. Irigylésre méltó helyzet volt ez Reginához képest, aki arra készült, hogy visszaveszi a Brigid O'Brien nevet, és erősen aggódott, hogy miként fog majd megélni a tanítónői fizetéséből. Alexnek módjában állt, hogy azt tegye, amihez kedve van, és addig maradjon, amíg akar. Neki pedig tetszett, hogy Londonban dolgozhat. Felhívta Mary Margaret anyát, hogy elmondja, hogyan döntött, és fogadkozott neki, hogy pár hónapnál nem marad tovább, mivel valószínűleg találnak majd a helyére egy állandó munkatársat.

– Azért vagy ott, hogy felfedezd magadnak a világot. Meglátod, hasznára válik az írásaidnak – biztatta a főnök-asszony.

Alex elment egy ingatlanoshoz, hogy keressen neki egy bútorozott albérletet, és talált is egy kicsi, de nagyon szép lakást Knightsbridge-ben, ami megfelelt, így kivette három hónapra. Észszerűbb megoldásnak tűnt, mint szállodában lakni. Volt tehát munkája, lakása, és egy darabig egy számára új városban fog élni. Másnap, amikor munkába indult, vakmerőnek érezte magát. A kiadóban Margaret Wiseman, egy idősebb szerkesztő fogadta, akinek a történelmi regények volt a szakterülete. Fagyosan közölte Alexszel, hogy melyik íróasztalt foglalhatja el, de nem tett különösebb erőfeszítést, hogy otthonosabban érezze magát. Aztán a kezébe nyomott egy halom elvégzendő munkát. Alantas munka volt, például iktatás, de elfoglaltságot adott Alexnek. Amikor elérkezett az ebédidő, az egyik fiatal asszisztens, Fiona, odament hozzá, és megkérdezte, van-e kedve velük ebédelni, ő pedig elfogadta az invitálást. A lány három évvel idősebb volt nála. Egy szendvicsezőben ültek le, és mindenki nagyon barátságos volt. Mindenféléről beszélgettek, többek között számára ismeretlen emberekről is, és roppant érdekesnek találták, hogy Bostonból jött ide dolgozni szerkesztőgyakornokként. Alex elmesélte, hogy júniusban kapta meg a diplomáját, és azóta utazgat Európában.

– De jó neked! – kiáltott fel az egyik lány csodálattal. Végül együtt mentek vissza az irodába, és amikor beszálltak a liftbe, velük együtt beszállt egy fekete inget, fekete farmert és fekete motoroscsizmát viselő, rendkívül jóképű férfi is. Fekete haja zilált volt, és úgy nézett ki, mint aki egy hete nem borotválkozott, amit Alex szándékosnak vélt. Elnevette magát, mert a férfi emlékeztette az egyik könyve egyik szereplőjére.

– Új lány a városban? – szólt hozzá a férfi, aki ugyanott szállt ki a liftből, ahol ők, és ugyanarra indult el, amerre Alex. A lány farmernadrágot és pulóvert viselt, mert mondták neki, hogy bizonyos határok között megengedett a kényelmes, sportos öltözék. Strandpapucs, sort, pántos top nem, de farmer mehet.

– Igen – felelte Alex a melléje szegődő férfinak.

– Á, amerikai?

– Bostoni.

– Érdekes. – Rámosolygott, amikor Alex az íróasztala felé indult. Vajon mi dolga lehet itt, gondolta Alex, mivel a jelek szerint az egész emeleten kiadói emberek dolgoztak. A férfi eltűnt egy másik folyosón, és Alex nem is látta viszont, csak amikor a munkaidő végén összefutottak a kapuban.

– Hogy tetszett az iskola? – kérdezte a férfi.

– Első napnak nem volt rossz – nevetett Alex. A munka eddig elég egyszerűnek tűnt, legalábbis az, amit neki adtak. Nagy része iktatás volt, az izgalmat az jelentette, hogy egy másik országban dolgozik, és egy új város vár felfedezésre. A nyelvnek köszönhetően könnyű dolga volt Londonban.

– Barátoknál lakik? – kíváncsiskodott tovább a férfi, mialatt Alex megpróbálta kitalálni, hogy majd milyen buszra szálljon. Volt nála térkép, de cikisnek gondolta, hogy elővegye, mint valami turista.

– Nem, szerencsére találtam egy bútorozott lakást.

– Elvagyem? – mutatott a férfi egy ütött-kopott kis Fiatra, amely a járdaszegély mellett parkolt, és nem angol, hanem európai módra a bal oldalon volt a kormánykereke. Alex némi

habozás után bólintott. Tudta, hol dolgozik a férfi, vagyis nem volt teljesen ismeretlen számára.

– Oké, köszönöm.

– Hol lakik? – Amikor Alex megmondta, a férfi szemöldöke felszaladt a homlokára. – Nagyon elegáns. Knightsbridge. Én Notting Hillben lakom. – És hazafelé menet azt javasolta, hogy menjenek el vacsorázni. Alex kicsit gyorsnak találta az iramot, nem tudta eldönteni, vajon a férfi csak barátkozni akar vele, vagy ráhajtott. Nehéz volt megállapítani. – A lakása közelében van egy pub, ami tetszene magának. Mit szólna egy sörhöz és egy hamburgerhez?

– Ismerősen hangzik – mosolygott a férfira Alex. – Nem bánom, köszi.

Amikor megérkeztek, vacsorát és bort rendeltek. A pub barátságos helynek látszott, és meglehetősen sötét volt odabent. Alex ekkor döbbsent rá, hogy nem is tudja a férfi nevét, ő mindenesetre bemutatkozott.

– Ivan White – pótolta az elmaradt bemutatkozást a férfi. – Maga mi akar lenni, ha felnő? – kérdezte, mialatt az ételre vártak. – Talán csak nem szerkesztő?

– Nem valószínű. És maga?

– Én jelenleg nem szépirodalmi műveket szerkesztek. És valahol van bennem egy regény. Várom, hogy előjőjön. – Ezt hallva Alex majdnem felnyögött. Csak ne egy másik író, még ha csak kolléga is, és nem szívügy. De a férfi máris őrá terelte a szót. – És maga nem író? – kérdezte meglepetten.

– Nem mondhatnám. Az egyetemen írogattam kicsit – felelte Alex bizonytalanul. – Leginkább iskolai dolgokat. És pár elbeszélést, még a középiskolában.

– És nem akar női regényeket írni?

– A legkevésbé sem – felelte nyomatékosan Alex, és ez legalább igaz volt.

– Egy üdítő kivétel! A legtöbb nő, akivel találkozom, regényíró akar lenni. Mondhatom, rém fárasztó.

Alex nem értette, miért érzi Iván rendjén valónak, hogy ő maga szeretne egy regényt írni, de a nők, akikkel találkozgat, ne írjanak. De nem feszegette a dolgot.

– Miért nem kedveli a női írásokat?

– Túl komolyan veszik magukat, és az írásaik túl érzelmesek, felfokozottan drámaiak vagy romantikusak. Brrr. – És elfintorodott.

– És milyen típusú regényt szeretne írni? – Most már kíváncsi volt a férfiről, aki nagyon magabiztosnak látszott, talán mert maga is tudta, hogy milyen jóképű. Még az ötnapos borosta is csak színlelés volt, de ez is jól állt neki. El tudta volna képzelni egy regény maffiózó főhőseként, és talán az is volt.

– Azt hiszem, a stílusom leginkább Tom Wolfe-éra hasonlít – jelentette ki vidáman Ivan, miközben kihozták a hamburgereket.

– Imponáló.

– Ez a stílus tetszik nekem, és az az érzésem, hogy ha majd nekiülök, és megírom a saját könyvem, nagyjából olyan lesz, mint az ő írásai. – Alex szórakoztatónak találta a férfi mérhetetlen önbizalmát.

– Én a krimiket szeretem, egész életemben detektívregényeket olvastam – mondta, hogy kicsit más irányba terelje a beszélgetést.

– Például kit?

Alex felsorolt pár nevet, amelyek hidegen hagyták Ivánt, majd úgy döntött, hogy játszik vele egy kicsit.

– Olvasott valamit Alexander Greentől?

Ivan bólintott.

– Nagyon jó, de minden könyve egy kaptafára íródott, nem gondolja? – Az, hogy szabvány szerint ír, ahelyett, hogy minden könyve más lenne, mint az előző, komoly sértés volt.

– Hány könyvét olvasta?

– Kettőt, azt hiszem. Furcsa, hogy maga olvasta. Tényleg nagyon brutálisak.

– Annak idején olvastunk apámmal néhány nagyon véres krimi.

– Maga nem az a hétköznapi lány, ugye? – nézett Alexre tünődve a férfi. – Körbejárja a világot, megáll Londonban, szerez magának egy állást, kibérel egy lakást, férfiaknak való könyveket szeret olvasni. Fiús kislány lehetett. Milyenek a szülei?

– Még egészen fiatal voltam, amikor meghaltak. Apám egy építőipari cégnél dolgozott, anyám színésznő és modell volt.

– Elég szerencsétlen lehetett a házasságuk – jegyezte meg a férfi két falat között.

– Az volt. Hétéves koromban anyám elhagyott minket. Attól kezdve kettesben éltünk apámmal, egészen tizennégy éves koromig.

– És aztán?

– Hosszú történet. – Alex nem akart mesélni a kolostorról. Nem ismerte a férfit elég jól, és már eddig is többet mondott el neki, mint szándékában állt.

– Vagy nagyon szomorú, vagy kivételesen boldog történet – vélte Ivan.

– Nagyon boldog. Végül minden jól alakult.

– Férjhez ment, és lett három gyereke.

– Nem, nem úgy értettem! – nevetett Alex.

– Igaz is, hány éves? – Azóta szeretne volna megkérdezni, amióta reggel meglátta a lányt a liftben. Gyors iramban haladt, és szeretett volna minél többet megtudni róla.

– Huszonkettő. Júniusban végeztem az egyetemen.

– Most pedig Európában utazgat – állapította meg a férfi. – Gazdag szülők. Szegény emberek ezt nem tehetik meg. Egy halom pénzt hagytak magára?

– Maga kicsit tapintatlan, nem gondolja?

– Azzal nem ártok, ha megkérdezem. Ha sok pénzt hagytak magára, akkor maga fizeti a vacsorát. Ha nem, akkor én. – Félig-meddig ugratta Alexet.

– Felezzünk. – Amúgy sem akart a férfi lekötelezettje lenni. És jól akarta indítani a kapcsolatukat, hogy barátok maradhassanak. De a végén Ivan közölte, hogy csak tréfált, és nem engedte, hogy Alex kifizesse a vacsoráját. Utána hazavitte a kocsiján, és azzal búcsúzott, hogy nagyon szórakoztató estét töltött el vele.

– Én ugyanezt elmondhatom – válaszolta Alex könnyedén. Nem voltak itt barátai, úgyhogy tiszta lappal indíthatott. És úgy

akarta intézni, hogy ha már berendezkedett, maradjon ideje az írásra.

– Szerintem viszont maga hazudik nekem – vádolta meg a férfi.

– Miről? – Ez meglepő megjegyzés volt Iván részéről.

– Szerintem maga titokban írni szokott.

– Miből gondolja?

– Abból, ahogy megfigyeli az embereket. Észrevettem, hogy engem is figyel, és mindenki mást a helyiségben. Le merném fogadni, hogy mindenkiről tudna személyleírást adni, aki ma este az étteremben volt. Igazam van?

– Természetesen nincs. – Pedig tökéletesen igaza volt, ami arra utalt, hogy ő legalább olyan éles szemű megfigyelő, mint Alex.

– Úgy nézi az embereket, ahogy egy író szokta, figyel a reakcióikat és az érzelmeiket, és ezeket elraktározza későbbre.

– Úgy állít be engem, mintha valami emberevő pók vagy kígyó lennék.

– Talán az is, csak még nem tud róla. – Igazság szerint semmit nem tudtak egymásról. Iván nem mesélt magáról semmit cserébe azért, amit Alextől kérdezett, és amit a lány a szüleiről elmondott. Ez így elég egyoldalú társalgás volt.

– És maga hol nevelkedett? – kérdezte Alex.

– Londonban. A nagymamám nevelt. A szüleim színészek voltak, állandóan turnéztak valahol. Alig láttam őket. Ezek szerint gyerekként nem sokban különbözött az életünk. Talán épp ezért vonzódtunk egymáshoz. – Túl sokat engedett meg magának. Csak most ismerték meg egymást, Alex még

egyáltalán nem „vonzódott” a férfihoz, mindössze kíváncsi volt rá, és Scott után egyébként is nagyon óvatos volt. – Az az érzésem, hogy a működésképtelen családból származó emberek ösztönösen mindig egymást keresik, maga nem így gondolja? Eddig minden barátnőm elvált szülők gyereke volt.

Alex szülei elváltak, de az apjára minden ráillett volna, csak az nem, hogy működésképtelen. Nagyon is stabil személyiség volt, leszámítva azt az óriási baklövését, hogy Alex anyját vette feleségül.

– Nem vagyok benne biztos, hogy helytálló az elmélete – válaszolta.

– Biztosíthatom, hogy az. És sok minden van, amit még nem mondott el nekem.

– És talán nem is mondok el soha – felelte csúfondárosan Alex. Túlságosan rámenősnek találta Ivánt ahhoz képest, hogy ez volt az első közös estéjük. A háza elé érkezve megköszönte a vacsorát, és gyorsan kiszállt a kocsiból.

– Ismételjük majd meg – szölt a férfi, mintha ezt ő döntené el, aztán integetve elhajtott. Alex fölment a lakásába. Még volt egy bőröndje, amit ki kellett pakolnia, a ruhákat meg eltennie a helyükre, és miközben ezzel foglalatосkodott, Ivan White járt az eszében. Írónak készült. Az ő ízlésének kissé túl agresszív és tolakodóan kíváncsi volt. Úgy ítélte meg, hogy jó lesz távolságot tartani tőle. Kicsomagolta apja fényképét és a két kedvenc könyvét, amiket magával hozott, és többé nem gondolt Iván White-ra.

A következő hetekben Ivan meglepő szívóssággal ostromolta. Valahányszor vacsorázni hívta, Alex mindig valami

elfoglaltságára hivatkozott. De Ivan tudni akarta, hogy mi dolga van, kivel, és hogy van-e barátja Londonban. Alex azt felelte, hogy nincs.

– És nem is szeretnéd, hogy legyen?

– Nem feltétlenül. Szeretném itt kiismerni magam, rájönni, hogy mi legyen a munkám, felfedezni Londont, barátokat szerezni, kicsit dolgozni azon a munkán, amit magammal hoztam, és ha mindeközben felbukkana egy kedvemre való férfi, az szép lenne, de nem létkérdés.

– Félsz a férfiaktól?

– Nem. Attól félek, hogy hibát követsz el, és boldogtalan leszek.

– Akkor be kell fejezned, és újrakezdeni valaki mással.

– Ezt még hallani is kimerítő. Én inkább az elején szeretnék óvatos lenni.

– Nevetséges. Az életet meg kell ismerni. Hogy akarsz tapasztalatokat szerezni, ha soha nem követsz el hibákat?

Ivan mindig megpróbálta meggyőzni őt valamiről. Alex egy teljes hónapig nem ment el vele vacsorázni, de Ivan addig nyaggatta, mígnem végül beadta a derekát. Addigra már megtudta róla, hogy huszonhét éves, nemrégiben szakított a barátnőjével, aki elhagyta őt egy másik férfiért. A lányok az irodában odavoltak érte, de azt mondták róla, hogy szélhámós. Alex ebéd közben megkérdezte, hogy honnan tudják. Azt felelték, ez csak megérzés. Alex különösen egy Fiona nevű lányt kedvelt, aki Dublinból jött. 3-6 éves gyerekeknek készülő képeskönyveket szerkesztett, és úgy tűnt, hogy szereti csinálni.

A munka nem jelentett Alex számára különösebb kihívást. A főnöke sohasem adott neki érdekes feladatot, leginkább csak iktatnia kellett. Azt feltételezte róla, hogy nem marad sokáig. Úgy tűnt, hogy neheztel rá, és barátságtalanul bánt vele. Ettől unalmassá váltak a napjai, és nagyon kevés öröme telt a munkájában. Hétfvégeken írt, ezzel foglalta el magát. A következő könyve vázlatán dolgozott.

Ivan mint „nem szépirodalmi művek szerkesztője” leginkább azzal foglalkozott, hogy közvetlenül a művek nyomdába kerülése előtt korrektúrázta a szövegeket. Egyikük munkája sem volt tehát különösebben érdekes, de Alex igazából azt szerette, hogy Londonban dolgozhat. Maga ez a tény elégedettséggel töltötte el. Már nagyon közel jutott ahhoz, hogy nekilásson az új regénye írásához, és erről több ízben folytatott telefonbeszélgetést Berttel. Neki nagyon tetszett a téma, és úgy gondolta, hogy a kiadónak is tetszeni fog.

Ivan szívesen volt együtt Alexszel, állítólag mint barát, és ilyenkor sokat beszélt a regényről, amit írni készült. Ez idegesítette Alexet. Ha a férfi rájött volna, hogy Alex író, akinek már megjelent könyve, ette volna a sárga irigység, ahogy korábban Scottot, és valami módon bosszút állt volna rajta. Márpedig ő nem akarta még egyszer átélni ezt a helyzetet. Ennélfogva nagyon megválogatta, hogy mit mond el neki.

Egy alkalommal a férfi Alex lakásán várta, hogy elinduljanak a Viktória és Albert Múzeumba, amikor meglátott az íróasztalon egy Alex ügynöke által küldött borítékot, benne értesítéssel a megjelenés dátumáról, és az első könyve után járó ötvenezer dolláros honoráriumról szóló csekkel. Szerencsére a papírokon

sehol nem szerepelt Alexander Green neve, sem a könyv címe, csak a megjelenés időpontja. Amikor Alex visszajött a szobába, látta, hogy Ivan belenéz a borítékba, majd gyorsan ellép az íróasztaltól. Amikor a férfi ránézett, az arcán látszott, hogy meglepődött. Az ügynökség neve jól ismert volt kiadói körökben, még Angliában is.

– Mire kell neked egy irodalmi ügynök? – Ezt úgy kérdezte, mintha vádolná, mintha Alex elvett volna valamit, ami az övé volt.

– Semmire. Egy nyáron dolgoztam nekik – próbálta feltalálni magát Alex, de még az ő fülének sem hallatszott túl meggyőzően. – Néha küldenek egy levelet, és tartoznak is nekem valami adó-visszatérítéssel. – Ezt arra az esetre tette hozzá, ha Ivan netán meglátta volna, hogy egy csekk is van a borítékban. Közben persze dühös volt rá, amiért hihetetlenül bunkó módon belenézett a levelébe.

– Akkor egy vagyont fizethettek neked – jegyezte meg a férfi szárazon, némi éllel a hangjában.

– Nem fizettek egy vagyont. Miért? Miért mondod ezt? Miből gondolod?

– Abból, hogy egy ötvenezer dolláros adó-visszatérítést küldtek neked.

Alex összerezzent e szavak hallatán.

– Semmi közöd hozzá, Ivan – mondta, lezárva a témát.

– Nem, tényleg nincs, és szemtelenség volt tőlem, hogy megnéztem, de kíváncsi voltam rá, hogy mit írnak neked.

– Engedélyt kellett volna kérned rá. Ne kutakodj a postámban.

– Van valami, amit nem mondasz el nekem, igaz? – mondta Ivan szemrehányón. Alex tudta, hogy ez olyan történet, ami jókora megrázkódtatás lenne a férfinak, de szerencsére a borítékban nem volt semmi, ami elárulta volna, hogy ő a Greenkönyvek írója. A kiadó nagyon körültekintően kezelte ezt a dolgot, ezért a könyvelőségen sem tudták. Minden honoráriuma Rose Porter ügynökségére ment, és Alex rajtuk keresztül kapta meg. A könyvekre pedig a cím és a szerző nevének említése nélkül csak úgy utaltak, hogy 1. könyv, 2. könyv és így tovább. A csekk azonban nagy összegről szólt, és ugyan miért küldene egy irodalmi ügynökség ekkora összeget neki?

– Nincs semmi, amit nem mondok el neked, vagy amiről tudnod kellene.

– Írtál egyszer egy könyvet? – kérdezte egyenesen a szemébe nézve Ivan. Alex korábban már mondta, hogy nem, és hogy nem érdeklí az írás, ami teljes egészében hazugság volt, és a férfi érezte, hogy a lány valamit titkol előle.

– Néha szórakozásból írok elbeszéléseket, de már régóta nem írtam azt sem.

– Ez ahhoz képest nagyon nagy pénz, Alex.

– Mialatt ott dolgoztam, írtam az egyik sztárszerzőjük neve alatt. – Szorult helyzetben nagyon vágott az esze, és ez tényleg hihetően hangzott. Majdnem sikerült meggyőznie Ivánt, de nem teljesen.

– Ezt eddig miért nem mondtad el nekem?

– Azért, mert aláírtam egy titoktartási szerződést azzal a sztárszerzővel, úgyhogy nem mondhattam el, és továbbra sem tehetem – közölte kissé affektálva.

– Egyeseknek piszok mázlijuk van – jegyezte meg bosszúsan a férfi. – Én is szeretnék ennyiért négerkedni. Ki volt az?

– Mondtam már, nem árulhatom el, mert azzal megszegném a szerződést.

– Férfi vagy nő? – ütötte a vasat Iván.

– Férfi. – Alex menet közben találta ki a válaszokat.

– Ez hülyeség. Miért alkalmaznának egy nőt arra, hogy egy férfi helyett írjon? Ha egy nő ír valamit, azt rögtön fel lehet ismerni. Olyan nő nem létezik, aki úgy tudna írni, mint egy férfi.

– Számos ilyen nő létezett a történelemben, de Alex ebbe nem akart belemenni. Ivan ugyanolyan korlátolt és előítéletes nézeteket vallott, mint sokan mások, és ő éppen miattuk írt férfi álnéven.

– Egyedül én voltam hajlandó erre. Az illető nagyon nehéz természetű ember.

– Mindenesetre átkozottul szerencsés voltál, hogy ennyi pénzt kaptál érte. Ezek szerint mégsem volt gazdag apád, csak kifogtál egy szerencsés melót egy nyáron. Na, itt nem fogsz ennyit keresni – mondta, mire Alex bólintott, remélve, hogy Ivan lehiggad, és napirendre tér a dolog felett. Betette a borítékot az íróasztalfiókjába, majd pár perc múlva elindultak a múzeumba. De Ivan egész nap mogorva és ingerlékeny volt, még vacsora közben is tartott a rosszkedve, és újra a majdani regényéről kezdett beszélni. Alex valósággal rettegett attól, hogy ez a téma újból előjőjön kettőjük között. Tudta, hogy ha Ivan megtudná az igazat, és azt, hogy mennyi pénzt kapott a két újabb regényéért, egy életre meggyűlölné. Úgy érezte, soha nem tud megszabadulni a féltékeny önjelölt íróktól, akik ha megtudnák,

hogy rejtőzködve él, és másnak adja ki magát, elirigyelnék a sikerét. Mára fiktív személylé vált, nem Alexander Greenné.

– Miért nem írod meg a regényedet, ahelyett, hogy csak beszélsz róla? – csattant fel, amikor vacsora közben Iván megint szóba hozta a témát. – Ha könyvet akarsz írni, ülj le a fenekedre, és írd meg.

– Mégis mikor? Egész nap dolgozom, és mire hazaérek, fáradt vagyok. – Alex is az volt, ahogy négy éven keresztül az egyetemen is, de néha fölkel hajnali négykor, hogy még az órái előtt írni tudjon, vagy miután végzett a feladataival, fenn maradt egész éjjel, és írt. A hivatása ezt követelte tőle.

– Írhatnál a hétvégeken – mutatott rá.

– Olyankor más dolgom van – felelte panaszos hangon a férfi. – És ahhoz is idő kell, hogy megjöjjön az ihlet, nem lehet csak úgy leülni és körmölni, mint egy könyvelő, keze ügyében a számológéppel.

– Pedig néha épp ezt kell tenned – jelentette ki meggyőződéssel Alex. Benne megvolt az ehhez szükséges energia, Ivánból viszont hiányzott. Ő a szabadidejében szeretett volna írni, amikor megvolt hozzá a hangulata. Nem vette komolyan az írást, és Alex tudta, hogy soha nem is fogja megírni azt a regényt. Csak beszél róla. Ha mindenáron meg akarná írni, már megírta volna. De ő csak siránkozni tudott, és haragudni másokra, akikben megvolt hozzá a kellő határozottság és bátorság. Az írás korántsem könnyű mesterség, sőtátkozottul nehéz. Lemondott érte az alvásról, a szórakozásról, a bulikról, a randevúkra járásról és olyan kapcsolatokról, amelyek amúgy megszülettek volna. Alex számára nem más, mint az írás

jelentette az életet, és a jutalom az volt, amikor az utolsó oldal végére ért, tudva, hogy a történet mindvégig fogva tartja majd az olvasóját. Érezte, hogy Ivan sohasem fogja átélni ennek örömét, mert nem hajlandó meghozni érte az áldozatot.

– Miből gondolod, hogy te olyan sokat tudsz az írói mesterségről? – kérdezte a férfi mérgesen. – Csak mert bedolgoztál valami menő csávónak, aki hajlandó bitang jól megfizetni érte?

Alexnek nem tetszett sem a hang, sem a szöveg.

– Tudom, hogy mibe kerül. Sok mindent fel kell adnod azért, hogy megírhasd egy könyvet. De sokkal többet kapsz vissza érte.

– Na igen, a pénz – legyintett Ivan keserűen.

– Nem, nem a pénzre gondoltam, hanem a munkád feletti büszkeségre – felelte Alex, és olyan fény gyúlt a szemében, amelyet Ivan eddig nem látott benne. – A pénz jó dolog, de ehhez valójában nincs semmi köze.

– Én gyűlölöm a munkámat – mondta ekkor a férfi, és Alex megsajnálta.

– Akkor talán valami mást kellene csinálnod.

– Például?

– Nem tudom. A könyvíráson kívül mit szeretnél még? – Egyáltalán nem volt meggyőződve arról, hogy Ivan valóban meg akarja írni azt a könyvet, és nem csak beszél róla.

– Az írásban az a szép, hogy önmagaddal versenyzel, nem valaki mással.

– Baromság. Minden író arra vágyik, hogy ott legyen a sikerkönyvek listáján. – Leereszkedő hangon beszélt, mint aki

mindent tud a témáról, szemben Alexszel, aki viszont teljesen tájékozatlan.

– Persze, de amikor írnak, akkor egyedül vannak, egyedül kell megmászniuk az Everestet.

A férfi értetlenül bámult rá, mintha valami butaságot mondott volna, és természetesen nem hitt neki.

– Te sohasem fogsz megírni egy könyvet, Alex – jelentette ki mély meggyőződéssel. – Nem is tudod, miről szól az egész.

– Én is azt hiszem – bólogatott egyetértően Alex, és végül elérte, hogy Ivan másról beszéljen, például a kiállításról, amit aznap láttak. De megdöbbsentette, hogy a férfi milyen keveset tud arról, amivel foglalkoznak, és hogy az írók min mennek keresztül, mire megírnak egy könyvet. Alex mérhetetlenül tisztelt más írókat. Mindannyian magányos utazók voltak, a csúcra törő sziklamászók, akik menet közben egyrészt a saját életükért, másrészt a hőseik életéért küzdöttek. Olyan volt ez, mint amikor a szobrász kibontja a szobrot a márványtömbből, életet lehel bele, átadva neki az emberi test melegét. Ok is így adnak életet könyvük minden egyes szereplőjének. Iván azzal, hogy csak a pénzre összpontosított, a legjobb részt hagyta ki, holott az író által megteremtett szöveg, történet és karakterek sokkal, de sokkal értékesebbek és érdekesebbek, noha természetesen a pénz is tud örömet szerezni. De senki sem csak a pénzért lesz író, mert a végeredményért vérrel, verejtékkel és könnyekkel kell fizetni.

Vacsora közben még sok mindenről beszélgettek, és végül Ivan is jobb kedvre derült. Élvezte Alex társaságát, és úgy érezte, hogy van benne valami titokzatosság. Olyankor, amikor kedves

volt és szórakoztató, Alex is kedvelte őt, de ha elfogta a düh és a féltékenység, a legszívesebben elfutott volna tőle. Szinte mindig érezhető volt benne valami keserű irigység, néha meg kimondottan elbűvölő tudott lenni. Alex maga sem tudta, mit érez iránta, hogy csak barátkozni akar-e vele, vagy ennél többre vágyik. Abban azonban biztos volt, hogy sohasem akarna beszélni neki a munkájáról. Szeretett volna valakit a bizalmába avatni, hogy beszélhessen neki a könyveiről, de tudta, hogy Iván sohasem lehetne ez a valaki.

A barátságuk szeszélyesen folytatódott, Alex néha örömmel ment el Ivánnal valahova, de pár hét múlva hozzákezdett az új könyve írásához, és attól fogva nem maradt annyi ideje a férfirra, mint ahogy a lányokra sem, akik az irodából hívogatták ide-oda. Sok időt töltött a telefontól, amikor Berttel beszélgetett a könyvről, és meghallgatta az öreg tanácsait. Bert olyan volt számára, mint a karmester, ő pedig a zenekar, amelyben azok a hangszerek szólaltak meg, amelyekre a karmester rámutatott. Kimondhatatlanul tisztelte őt, és mindig elfogadta, amit mondott. Bertnek nagyon tetszett az új regény finom lélektani elemekkel gazdagított bonyolult meseszövése. Az írása érettebbé vált, s ez a könyve, ha majd a végére ér, jobb lesz, mint bármelyik, amit eddig írt. Mialatt a regényt írta, hetekig nem ment el Ivánnál sehova. Amikor végül egyszer újra együtt vacsoráztak az irodához közeli pubban, a férfi kérdőre is vonta ezért.

– Valaki mással jársz? – nézett rá gyanakodva. Alex először arra gondolt, hogy megint négermunkára hivatkozik, de aztán nem merte megtenni. Mit mondana, kinek dolgozik itt? Nem

ismert senkit Angliában, csak Ivánt, a főnökét és a lányokat a kiadóban. Most, hogy újra írni kezdett, ideje sem volt arra, hogy újabb barátokat szerezzen. Iván látta az íróasztalán a Smith Corona írógépet, de a kéziratlapokat Alex zárt fiókban tartotta.

– Nem, nem járok – felelte ártatlanul. Kivéve a könyve szereplőit, akik hús-vér embereként éltek benne.

Ivan időnként úgy viselkedett, mintha a pasija lenne, máskor meg mint egy jó barát. Alex vonzódott hozzá, de félt is tőle, mert a felszín alól egyre-másra előbukkant a féltékeny, versengő természete. Nem volt hozzá való, de nagyon szexi volt, és amikor egyik este vacsora után hazakísérte és megcsókolta, a csókja perzselő volt. A vacsoránál jóformán egymaga ivott meg egy egész üveg bort. Alex szenvedélyesebben viszonzta a csókot, mint akarta. Ivántól felváltva kapott hideget-meleget, és olyan sokat kritizálta, hogy néha Alexnek mindentől elment a kedve, de amikor megcsókolta, mintha az egész teste tüzet fogott volna. Iván nagyon értette a módját, hogyan szítsa fel benne a vágyat, és Alex ártatlanul adta át magát a minden fortélyt ismerő kezeknek. A férfi a szexet használta eszközként, hogy rávegye a nőket, tegyék azt, amit ő akar, és ez eddig mindig bevált. Alex úgy gondolta, nyugodtan felhívhatja a lakására, de utóbb rájött, hogy ez hiba volt.

– Ne – mondta halk, erőtlen hangon, amikor a férfi, mihelyt leültek a kanapéra, lehúzta a farmernadrágja cipzárját. – Nem szabad... nem akarom... – Ivan csak nevetett, és becsúsztatta a kezét Alex csipkés bugyijába, amiktől olyan különös érzések hullámozottak át rajta, hogy a meglepetéstől elakadt a lélegzete. Minden eddig megtapasztalt érzésnél erősebb volt, el sem tudta

képzelné, hogy ilyen létezik. Írt ugyan szexjeleneteket is, de csinálni sohasem csinálta.

– Most melyik? – súgta Ivan két csók között, miközben ujjai már Alex mellén kalandoztak. Egyszerre indított támadást minden irányból, a szája, a mellbimbója ellen, benyúlt a lába közé, hogy Alex jóformán levegőt sem kapott, – Nem szabad... vagy nem akarod? És miért nem szabad, Alex? – Neki hirtelen nem jutott eszébe a helyes válasz. Ő is ivott egy-két pohár bort, amit nem kellett volna, hogy tiszta fejjel tudjon gondolkodni. De már nem emlékezett rá, hogy miért olyan fontos ez... hogy miért kellene tiszta fejjel gondolkodnia, amikor Ivan olyan hihetetlen dolgokat művel vele. És már húzta is le róla a farmernadrágot, és Alex már csak azt tudta, hogy ő is akarja, és hogy ez az egész nagyon is rendjén való. Hirtelen úgy megkívánta a férfit, mint soha azelőtt. – Kellesz nekem, Alex... szükségem van rád – suttogta Ivan szenvedélyesen, és Alex ugyanezt érezte. Ivan szétfeszítette a lábát, és beléhatolt. Letépte róla a blúzt, és lehajolt, hogy megcsókolja a mellbimbóit. Alex nyöszörgött. Mindenütt magán érezte a mohó kezeket és száját, és amikor a férfi ritmikusan mozogni kezdett rajta, Alex a nevét mormolta, mígnem hirtelen élesen feljajdult, mert a férfi oda sem figyelve mélyebbre nyomult benne. Alex a hátába mélyesztette a körmeit, és egyszerre akarta volna, hogy Iván hagyja abba, és hogy a végtelenségig folytassa, amit csinál. Ivan ekkor egy hangos, remegő kiáltást hallatott, és vele együtt Alex is felkiáltott. Fájdalmat és gyönyört érzett egyszerre, a férfi pedig ott feküdt rajta, és amikor rájött, hogy mi történt, meglepett arccal lenézett rá.

– Szűz voltál?

Alex bólintott, és két kövér könnycsepp gördült le az arcán. Azt akarta, hogy szenvedélyes szerelemmel szeresse azt, akinek először adja oda magát, és ne a pár pohár bor keltette vágy miatt veszítse el a fejét. Szégyellte, amit tett, de annyira kívánta a férfit. Ivan ekkor lassan legördült róla, és elment, hogy törülközőt keressen, és letörölgesse a vért Alex lábáról. Azután szorosán magához ölelte. Alex szerette volna, ha most azt mondaná, hogy szereti őt, de nem mondta, és ő sem szerette Ivánt. Még abban sem volt biztos, hogy néha kedvelte őt, de volt, hogy jól érezte magát vele. Most, amikor hozzábújt, elveszettnek, zavartnak és bűnösnek érezte magát, de amikor a férfi újból hozzáért, csak arra vágyott, hogy csinálja megint azt, amit az imént.

Tizenkettedik fejezet

Alex számára zavarba ejtő volt a kapcsolatuk. Iván néha úgy viselkedett, mintha gyűlölné őt, máskor meg mintha szeretné, és abban sem volt biztos, hogy ő maga mit érez a férfi iránt. Gyűlölte az epés és haragos megjegyzéseit, a sértődöttségét azokkal szemben, akiknek többjük volt, mint neki, vagy elértek valamit, amiről úgy gondolta, hogy az őt illetné meg. Máskor meg szelíd volt és gyöngéd, az ágyban a csúcsig repítette, amitől Alex úgy kötődött hozzá, hogy maga is megrettent tőle. Ez nem az a fajta kapcsolat volt, amiről álmodott, amit elképzelt

magának, időnként mégis úgy érezte, hogy ők ketten a legjobb barátok.

A saját írói működését illetően sohasem avatta Ivánt a bizalmába, és tudta, hogy ezt a jövőben sem teheti meg. Iván érezte, hogy Alex nem fogja megosztani vele a személyisége egyes részeit, azokhoz ő nem férhet hozzá. Alexnek titka volt, amit ő nem fog megtudni, a kódot nem fogja megismerni. És Alex abból sem engedett, hogy szüksége van időre, amikor írhatja a könyvét. De a távollétére soha nem adott magyarázatot, ahogy a távolságtartására sem, ami olyankor volt érezhető, amikor gondolatban a regényével foglalkozott. Ivánnak néha most is eszébe jutott, hogy vajon nem egy másik férfi áll-e mindezek mögött, de ezt azért nehezen tudta elhinni. Az ágyban nagyszerűen megértették egymást, de Alex időnként teljesen bezárult, és még a közelébe sem engedte Ivánt. Nem tűrte, hogy bármi akadályt gördítsen a regény elé, amelynek létezéséről a férfi nem is tudott. Számára most is, mint mindig, az írás volt az első. És közben büntudat gyötörte, amiért énjének ezt a részét szigorúan megtartja magának.

Épp azt fontolgatta magában, hogy hazamenjen-e Bostonba a vakációra, amikor Fiona meghívta magukhoz Írországba, ahol a családja élt. Alex megörült a lehetőségnek. Ivan azt mondta, hogy gyűlöli a karácsonyt, minden évben elutazik valahova, ahol nem kell hallania karácsonyi történeteket, és nem kell léptenyomon ajándékokat és karácsonyfát cipelő embereket látnia. Az idén Marokkóba készült utazni, és Alexet is hívta, hogy tartson vele, de ő vagy haza akart utazni a nővérekhez, vagy Fionával az ő családjához, s még azt sem vetette el, hogy Londonban marad,

és élvezi az angol karácsonyt. Esze ágában sem volt az ünnepről tudomást sem véve Marrakeshbe utazni Ivánnal. Mielőtt a férfi elindult Marokkóba, Alex felállította a karácsonyfát. Végül Fiona meghívását találta a legvonzóbbnak. Barátnője egy hétre tervezte az írországi vakációt, szilveszterre már újra Londonban akart lenni, a barátaival. Iván két hétre ment Marrakeshbe, így Alex egyedül tölti a szilvesztert. Haragudott Ivanra, amiért elmegy, meg is mondta neki, hogy a kapcsolatuknak nem csak a szexről kellene szólnia. Szeretett volna együtt lenni vele, de Ivánnál nem lehetett beszélni.

– Nem szeretem az ünnepeket. Gyerekkoromban rémes ünnepeink voltak. És ma már nem akarok senkivel sem együtt ünnepelni – közölte hidegen. Alexnek sok minden nem tetszett a kapcsolatukban: az, ahogy vele bánt, amikor rosszkedve volt, a dolgok, amiket azért mondott, hogy megalázza őt, az, hogy a szex mindennél fontosabb volt neki, és sohasem mondta Alexnek, hogy szereti, máskor meg gyöngéden bánt vele, és figyelmes volt. És igen, a szex csodálatos volt vele, Ivan számára ez helyettesítette a szerelmet. Alex néha eltöprengett azon, hogy vajon a nőket gyűlöli, vagy önmagát, és ettől olyan boldogtalan. Néha nehéz volt kiigazodni rajta, és mire kezdetét vette a karácsonyi vakáció, Iván már olyan kibírhatatlan volt, hogy megkönnyebbülést jelentett, amikor végre elutazott.

Alex levelet kapott Brigidtől, az egykor volt Regina nővértől, amiből megtudta, hogy barátnője élvezi a tanári munkáját, és összejött az iskolában a matektanárral, karácsonykor meg fogja ismerni a családját is. A férfi harmincnyolc éves, írta Brigid, még nem volt nős, és szeretne gyerekeket. Érezhető volt a levélből,

hogy barátnője mennyire odavan a férfiért, és Alex együtt örült vele. Rose Porter küldött neki egy hófehér kasmírsálát a hozzá való egyujjas kesztyűvel, hogy ne fázzon. Néha nagyon hiányoztak neki ezek a jó barátok, de az élete most itt zajlott, és ő végig akarta csinálni, amit elkezdett.

Felhívta Mary Margaret anyát, hogy elmondja, nem megy haza karácsonyra, mert Írországba készül a barátnőjével.

– Amíg egy családnál töltöd a karácsonyt, addig nem aggódom érted – felelte a főnökasszony nagylelkűen. – Majd bepótoljuk, ha visszajöttél. Csakhogy Alex nem tudta, mikor lesz az. Nem akarta otthagyni Ivánt, sem a munkahelyét. Fogalma sem volt, meddig tart a kapcsolata a férfival, akinek az érzelmei naponként változtak irányában, és teljesen kiszámíthatatlanul viselkedett.

– Szereted őt? – kérdezte Fiona, amikor felszálltak a vonatra, hogy a Heathrow-ról elrepüljenek Írországba.

– Nem tudom – válaszolta Alex őszintén. – Nem vagyok benne biztos.

– A szex mindent összekuszál, ugye? – kérdezte Fiona vágyakozva. Volt egy fiú Írországból, akibe szerelmes volt, és hozzá akart volna menni feleségül, de aztán elköltözött Londonba, itt összejött valakivel, és minden elromlott. Fiona négy éve élt Londonban, ezalatt sok mindent átélt, sok tapasztalatot szerzett. Alex zárdában nevelkedett, és utána, egészen egy félévvel ezelőttig, kollégista volt, újabban viszont minden megváltozott az életében. És igazat kellett adnia Fionának, a szex csakugyan összekuszált mindent. Már nem tudta, mit érez, hol a helye. Időnként semmi másra nem vágyott,

mint visszamenni Bostonba, de még nem tudta rászánni magát, hogy otthagyja Ivánt. Hátha idővel megszeli a karcos énje, és elmúlik belőle a keserűség. A férfi a világtól várta, hogy megadja neki azt, amire vágyik, például egy sikeres regényt, de erőfeszítésre, áldozathozatalra nem volt hajlandó érte. Azóta, hogy elrepült Marrakeshbe, Alex nem hallott hírt felőle. Már korábban is járt ott, azt mesélte róla, hogy olcsó, napfényes, szórakoztató, és ő nem is vágyik másra e két hét alatt.

Alex csodálatos hetet töltött Fiona családjánál. Velük együtt lakott egy százkét éves dédnagymama is. Mindenki nagyon kedves volt hozzá, és mindenben igyekeztek a kedvében járni. Mielőtt karácsony estéjén elindultak volna az éjféli misére, felhívta a zárdát. Bostonban akkor még csak este hét óra volt, a nővérek a karácsony esti vacsorához készülődtek. Sikerült mindenkivel beszélnie. A nővérek elmondták, hogy nagyon hiányzik, de úgy gondolják, hogy nagyszerű tapasztalatokat szerez azzal, hogy most Londonban dolgozik. Végül szomorúan tette le a telefont. Fiona látta rajta, hogy honvágya van. Aznap éjjel a templomban Alex imádkozott a nővérekért.

Másnap reggel Fionával kimentek a konyhába, és elkészítették a reggelit; egy óra múlva az egész család, a kerekesszékes dédivel együtt, ott szorongott a konyhában. Fionának négy öccse és két húga volt, Alex pedig örült, hogy eljött, és hálás volt, amiért befogadták. Kicsit szomorkodtak, amiért szilveszter reggelén elmennek, de Fionának tervei voltak aznap este Londonban az új pasijával. Ez a dublini kiruccanás jót tett Alexnek. Jó érzés volt egy normális családnál időznie. Egy szobában aludtak Fiona húgaival, emeletes ágyakon, és ettől

megint gyereknek érezte magát. Amikor azonban megérkezett a londoni lakásába, feltámadt benne a vágy az írásra.

Hozzá is fogott rögtön, és komolyan kezdte fontolgatni, hogy feladja a gyakornoki állását, hogy csak a könyvírással foglalkozzék. Nehéz volt egyszerre mindkettőt csinálni. De még nem állt készen a kilépésre. És azt is tudta, hogy Ivánt kiborítaná vele. Bizonyos szempontból jó volt, hogy egy helyen dolgoznak.

A nővéreknek nem beszélt Ivánról, de MaryMeg anyja sejtette, hogy van valakije. Nem akart rákérdezni, de úgy gondolta, vagy legalábbis remélte, hogy Alexnek sikerült olyat választania, aki hozzá való.

Mire a férfi visszatért Marrakeshből, Alex jócskán előrehaladt az írásban.

– Hiányoztam? – Ivan ezzel lépett be a lakása ajtaján, anélkül, hogy előre szólt volna. Alex azalatt zárta el a kéziratot, mialatt a férfi fölfelé jött a lépcsőn. Azon nyomban magához ölelte Alexet, majdhogynem letépte róla a ruhát, és az ágyig el sem jutva, a nappali padlóján tette a magáévá. Néha úgy bánt vele, mint valami szextárggyal, nem pedig azzal a nővel, akit szeret. Eleinte hízelgő volt és izgalmas, de már jó ideje elkedvetlenítette Alexet, hogy minden csak a szexről szólt, és a szerelemről soha nem esett szó. Ő többre vágyott a pusztaszeretkezésnél, és nem volt benne biztos, hogy Ivan rendelkezik-e azzal, amit kapni szeretne tőle. Meg sem kérdezte, hogy érezte magát Dublinban, és nem kért bocsánatot, amiért egyszer sem kereste. Olyan volt, mint egy vad csődör, amelyik csak azért fut be az istállóba, hogy meghágja a kancát. Aznap éjjel háromszor szeretkeztek, azután Ivan kijelentette, hogy ki kell pakolnia, és

fel kell készülnie a holnapi munkára, így hazament. Mihelyt elment, Alex elővette a kéziratot. Mindig egyenesbe hozta és megnyugtatta, ha dolgozhatott rajta. Aznap éjjel, miután Ivan elment, beleírt a regénybe egy szexjelenetet. Kíváncsi volt, mit szól majd hozzá Bert. Nem említette a telefonban, nem akarta, hogy Bert megsejtse, mi történik vele, vagy arra gyanakodjon, hogy mostanra megváltozott az élete. Ő ugyanis továbbra is az írásnak szentelte magát, ebben senki és semmi nem akadályozhatta meg.

Ivan marokkói útja után pár hónapig nyugodt időszak következett a kapcsolatukban, és a külön töltött karácsonyi szünidő nem került szóba köztük. De márciusban Alex intenzívebben dolgozott a könyvén, és emiatt kevesebb időt töltött Ivánnal, aki megint kezdett komiszul bánni vele. Már majdnem hat hónapja jártak együtt. Fejezetenként küldte el a regényt Bertnek, aki úgy tervezte: májusban Londonba jön, hogy együtt dolgozhassanak az eddig megírt fejezeteken. Alex izgalommal várta Bert jövetelét, és egyik este említett valamit ezzel kapcsolatban Ivánnak, aki dührohamot kapott.

– Ki ez a fickó, és minek jön ide? A szeretőd?

– Dehogy. Szűz voltam, nem emlékszel? És olyan öreg, hogy a nagypapám lehetne. Csak egy nagyon kedves barátom. – Azt nem mondhatta, hogy a szerkesztője, sem azt, hogy miért jön ide, és Ivan nem is gyanított semmi ilyesmit, mégis egy hétig bosszankodott és lamentált miatta. Hogy túl sok a titok Alex életében. – Egyetemista koromban segített nekem a beszámolók készítésében. Olyasféle volt számomra, mint egy mentor. – Ez látszott a leghihetőbb magyarázatnak.

– De te már nem vagy egyetemista. Mondd meg neki, hogy ne jöjjön.

– Ő a barátom. Sőt olyan, mintha a rokonom lenne.

Parázs veszekedés kerekedett a dologból, és mintegy jelképévé vált mindannak, amit Ivan Alex körül érzett, de nem értett. És három héttel később, amikor Alex egy este Fionával vacsorázott, mert Ivánnak valami dolga volt, látta Fionán, hogy valami bántja.

– Valami baj van? – kérdezte. – A munkáddal van valami probléma?

Fiona megrázta a fejét, de nem tudta, mit mondjon, vagy hol kezdje.

– Hallottam egy pletykát – mondta végül, tekintetét a tányérjára szegezve, majd hirtelen felpillantva a barátnőjére. Nem tudta, mikor cselekszik helyesen, és nem akart fájdalmat okozni Alexnek.

– Miféle pletykát?

– Ivánról. Jött egy új gyakornok a sajtóosztályra. Valaki szólt, hogy Ivan sokat van együtt vele. Nem tudom, igaz-e, de gondoltam, jó, ha tudod. Aki ezt mondta nekem, a múlt héten egy étteremben látta őket vacsorázni.

Alexnek rögtön eszébe jutott, hogy a múlt héten a könyvén dolgozott, és nem sokat látta Ivánt. De mivel a hét végére megígért egy újabb fejezetet Bertnek, nemigen tudott mit tenni, muszáj volt dolgoznia. Erről azonban Ivánnak fogalma sem volt. Vajon arra használta ezt az időt, hogy megcsalja őt?

– Gondolod, hogy viszonyuk van? – kérdezte Fionát.

– Nem tudom – felelte Fiona tanácstalanul. Nem ez lenne az első alkalom Ivánnál. Ő rögtön az elején figyelmeztette Alexet. – Szerintem meg kellene kérdezned tőle.

Másnap este valóban megkérdezte, és Ivan a szeme közé nevetett.

– Mit számítana neked, ha tényleg úgy lenne? Te nagyon jól elvagy magaddal.

– Volt egy munkám, amit meg kellett csinálnom – válaszolta Alex kitérően.

– Kinek?

Alex sokáig vívódott; szeretett volna becsületesen válaszolni. Már hat hónapja jártak együtt, egyszerűbb lett volna az egyenes út, csak azt nem árulva el, hogy mit ír, és milyen néven.

– Könyvet írok – súgta alig hallhatóan.

– Nem hiszek neked. Nincs meg hozzá a képességed.

– Honnan tudod? Soha egy szót sem olvastál abból, amit írok. Emiatt jön ide a barátom a jövő hónapban. Ő a szerkesztőm.

– És mit szerkeszt?

– Ez is egy négermunka. – Alex nem tudta, mi mást mondhatna.

– Kinek írod?

– Azt nem mondhatom meg – felelte Alex nagy kínban. A maga szötte hazugságháló már erősen fojtogatta.

– Egyébként nem is érdekel. Te nem vagy író, Alex. Irodai alkalmazott vagy, az ég szerelmére. Négermunkát végezni valami hírességnek nem egyenlő a regényírással. És miből gondolod, hogy egyáltalán tudsz írni? – Ezt sem mondhatta meg Ivánnak. Ostobának érezte magát, amiért megpróbálja

elmagyarázni neki a dolgot. – Most mit akarsz ezzel? Hogy szarul érezem magam? Hogy megmutasd, hogy jobb vagy nálam? Elmondtam neked, hogy írni akarok egy regényt, mire fogod magad, és te is írsz egyet? Nem érzed, milyen szánalmas ez? Mi akar ez lenni, valami verseny?

Sikerült elterelnie Alex figyelmét a kérdésről, amit feltett neki, de Alex kisvártatva újra megkérdezte:

– Megcsalsz? Viszonyod van valakivel?

A férfi sokáig habozott, majd vállat vont, és hátradőlt a székben.

– Meglehet. Nem vagyunk házasok. Sohasem mondtam, hogy nem fogok lefeküdni más nővel. Ne légy már olyan ósdi felfogású. Nagyon aranyos lány, valamelyik este akár hármásban is elszórakozhatnánk.

Alex elképedve meredt rá, nem akart hinni a fülének. Ivan javaslata elárulta, hogy szemernyi tisztelet sincs benne iránta, de a másik lány iránt sem. Tudta, hogy vannak, akik ilyesmiket csinálnak, ő viszont nem akart beállni közéjük. Ivan nem ismerte sem az erkölcsöt, sem a tisztességet. Elkényeztetett, semmittevő alak volt, aki azt hitte, neki mindent szabad, és valóban mindig azt tette, amit ő akart. Alex végre tisztán látott. Megértette azt is, hogy a férfi nem szereti őt. Csak szexpartnernek használta. És túl idegesítő volt, hogy mindig el kellett dugnia előle a kéziratát, nem beszélve arról, hogy azt sem tartotta tiszteletben, hogy ír, sőt egyenesen azt feltételezte, hogy nem tud írni.

– Menj el. Tűnj el – mondta, és felállt. – Ezt nem csinálom tovább. El sem kellett volna kezdenem. Te mindig haragszol, Ivan. Ne légy dühös rám, amiért írok. Te is írhatsz egy regényt,

ha akarsz, még ha fáradt vagy is munka után, vagy nem akarsz éjjel fennmaradni, vagy hajnalban felkelni azért, hogy írj. Mások is megteszik, te is képes lennél rá. Engem pedig ne büntess azért, mert írok. És nem, nem fogok elszórakozni veled és egy másik lánnyal. Ez undorító. Te nem tisztelsz semmit, és nem törődsz senkivel, csak magaddal. Többé nem akarok így élni, szüntelenül azon aggódva, hogy miért fogsz megint megharagudni, attól félni, hogy féltékeny leszel, vagy kiborulsz attól, amit csinálok. Lépten-nyomon megsértődsz valamiért. És ha ráadásul még meg is csalsz, akkor nekem ebből elég. Nem csinálom tovább. Dolgom van. Menj haza.

– Ó, ne csináld már! Miféle dolgod? Írsz egy elbeszélést? Miből gondolod, hogy tudsz írni? Vagy egy romantikus regényt?

– Nem fontos, hogy mit írok. Én legalább írok. Te mit csináltál a szexelésen és a panaszkodáson kívül, és az őrjöngésen kívül, amiért mások csinálnak valamit, vagy van valamijük? Rossz ember vagy, és minden jel szerint szélhámos is. Végeztem veled. Tűnj el innen.

Ott állt, várva, hogy a férfi elmenjen. Ivan végül kelletlenül feltápáskodott a székből, és elindult az ajtó felé. Nem úgy nézett ki, mint aki nagyon bánja, hogy el kell mennie.

– Különben jobban néz ki, mint te, és a didkói is nagyobbak – közölte már az ajtóban, amit jól bevágott maga után. Alexet elfogta a rosszullét attól, hogy Ivan képes volt ezt mondani, és hogy ilyen kevésbé számított neki. Nem, Ivan sohasem szerette őt. Képtelen volt önmagán kívül bárkit is szeretni.

Azon az éjszakán nagyon rosszul aludt, és másnap reggel dolgozni ment. Az előtérben meglátta Ivánt, aki keresztülnézett

rajta, és meg sem próbált beszélni vele. Délután pedig a sajtóosztályon dolgozó kis szőke lánnyal látta csókolózni a hátsó folyosón. Most, hogy együtt látta őket, végre magához tért. Milyen bolond volt! Iratok iktatásával töltötte a napjait, csak hogy elmondhassa, állása van Londonban, és igazolja, hogy miért van ott. Holott nem volt szüksége igazolásra. Ha akar, nyugodtan időzhet Londonban. És meg akar írni egy könyvet. Egy hónap múlva idejön Bert, addigra kész anyagot kell produkálnia. Már tudta, hogy csak azért tartotta meg az állást, hogy napközben is láthassa Ivánt. Örültség volt. Egy időre elvesztette a józan eszét. És már a szex sem volt jó vele. Felfújta hólyag volt. Kezdetben elbűvölte őt, de kiderült róla, hogy egy senki. Az idő nemhogy javított volna, inkább rontott a kapcsolatukon. És most ráadásul meg is csalta. Megborzongott, ahogy visszagondolt a sok sértésre, amit majdnem hét hónapon keresztül eltűrt tőle. De most megfogadta, hogy ez soha többé nem fog előfordulni.

Aznap délután beadta a felmondását, és le sem kellett töltenie a kétheti felmondási időt, mivel csak gyakornok volt. Most rögtön elmehetett, ha akart. Úgy ment el, hogy Ivánnal nem találkozott, és remélte, hogy nem is fog soha többé. Meg kellett írnia a könyvét, és Ivan csak feltartotta ebben a munkában. Most majd végre be tudja fejezni a kéziratot.

Elmondta Fionának, hogy kilép a kiadóból, és megbeszélték, hogy hamarosan elmennek vacsorázni. Fiona büntudatot érzett, amiért ő okozta a szakításukat azzal, hogy elmondta, amit hallott, de nagyon dühös volt Ivanra, amiért a bolondját járatta Alexszel. És meglepő módon Alex teljesen nyugodtnak látszott.

Visszament a lakásba, aminek a bérletét karácsonykor júniusig meghosszabbította. És egy hónapja megkapta a vízumot, amelynek birtokában tovább maradhatott az Egyesült Királyságban. A gyakornoki munkáját nem említette, de most egyébként is megszűnt az állása. Kitétte az írógépét az íróasztalára, kivette a fiókból a kéziratot, és leült, hogy munkához lásson. Elég volt a szórakozásból. Alexander Greenre egy detektívregény megírása várt, mégpedig olyané, ami még a leghűségesebb Green-rajongókat is el fogja kápráztatni.

Még csak szomorúságot sem érzett, mert Ivan egy másik nőhöz pártolt tőle. Nem veszített vele semmit. A férfi ugyanolyan üres és keserű ember volt, mint amikor megismerte, de már nem érdekelte. Rettenetes tévedés volt, Alex semmi másra nem vágyott, mint sürgősen elfelejteni, és visszatérni ahhoz a munkához, ami mindennél többet jelentett számára.

Tizenharmadik fejezet

Most, hogy sem Iván, sem a kiadói munka nem vonta el a figyelmét és az energiáját, Alex belemerült a munkába. Folyamatosan írt, naponta annyi órán keresztül, ameddig győzte; megkönnyebbülés volt ismét belefeledkezni az írásba. Késő éjszaka, amikor felállt az íróasztal mellől, néha eszébe jutott Iván, és a kapcsolatukat összehasonlította a Scott és közte lévő viszonyal. Scott féltékeny volt az íráskészségére, és szüntelenül ócsárolta, hogy a képességét leértékelve önmagát magasabb

polcra helyezze. Ivan esetében azonban nem az írásáról volt szó, hiszen ő soha egy sort sem olvasott tőle – nála minden kifogás alá esett: a kitartása, az odaadása, a céltudatossága, az, hogy nem volt hajlandó letérni arról az útról, amely a kitűzött célhoz vezetett.

Ivánt dühítette, hogy Alex mindig szem előtt tartotta a célt, mivel neki nem voltak céljai. Csak mondta, hogy vannak, például a regény, amit állítólag meg akart írni, de sohasem fog. Ahhoz túl lusta volt. Mindent hanyagul csinált, és haragudott azokra, akik nem így intézték a dolgaikat. És noha sejtelve sem volt Alex titkos karrierjéről és az Alexander Green-regényekkel való kapcsolatáról, érezte, hogy a lány egyszer még messze túlnő rajta, és gyűlölte őt ezért. Magának szeretett volna minden díjat és elismerést, de dolgozni nem volt hajlandó érte. Alex eltöprengett azon, hogy hány hozzá hasonló ember élhet a világon – irigykedve másokra azért, amijük van, miközben ők maguk egy szalmaszálat sem tennének keresztbe, hogy valamijük nekik is legyen. Ivan sohasem örült együtt vele, mindig csak haragudott rá. Amikor azt mondta neki, hogy menjen el, úgy érezte, mintha nagy teher esett volna le a válláról. Fárasztó volt kezelni azt, hogy a férfi valamiért mindig haragszik rá, és örökké azon lenni, hogy kárpótolja valamivel azért, mert valami kellett volna neki, amije nem volt, de úgy gondolta, hogy jár neki.

Mire Bert májusban megérkezett Londonba, Alex elkészült a regénye első fogalmazványával. Kivett neki egy szobát a lakásához közeli kis szállodában, Bert ugyanis úgy tervezte, hogy egy hétig marad, amit intenzív közös munkával fognak

eltölteni. Egy-egy rész elolvasása és Bert javaslatai után Alex elvégzi a javításokat, amennyiben egyetért velük – és általában egyetértett –, majd folytatják a következő résszel. Mialatt Alex dolgozik, Bertnek lesz ideje sétálni, és gyönyörködni a városban. Hosszú évek óta nem járt Londonban.

Amikor becsöngetett Alex ajtaján, az olyan volt, mintha egy családtagja érkezett volna látogatóba. Alex megölelte az öregembert, aki viszonzta az ölelését, aztán mogorván mondott néhány szót, miközben a lány bevezette a lakásba. Farmernadrágot, kopottas tweedzakót és túrabakancsot viselt, a haja és a szakála ziláltan meredezett, mint mindig. Alex boldog volt, hogy viszontláthatja. Tizenegy hónapja jött el Bostonból, és Bert nagyon hiányzott neki.

Leültette egy kényelmes, kicsit már elnyűtt bőrfotelba, és rögtön hozott neki egy pohár vörösbort, amit Bert örömmel elfogadott. Közölte, hogy az elmúlt évben Alex még csinosabb lett, de soványnak találja.

– Eszik rendesen? – kérdezte az első korty bor után. – Mert nem úgy néz ki.

– Egy hónapja nagyon intenzíven dolgozom, hogy készen legyek, mire megjön.

– Találkozom majd a barátjával? – Bert kíváncsi volt a férfira, mert nem tetszett neki az, amit Alex mesélt róla, de nem akarta őt elijeszteni tőle. Nem tartotta ugyanis valószínűnek, hogy a kapcsolat jó véget ér a lány számára. Az a férfi, akit Alex leírt, csak nyerhetett ebből a viszonyból, de Bert nem látta, hogy Alex mit kaphat tőle a fejfájáson és talán a jó szexen kívül, de kérdezni nem kérdezett semmit. Sejtette, hogy a lány szűz volt, amikor

eljött, és gyanította, hogy miután hét hónapig együtt járt egy huszonhét éves férfival, már nem az. Még Alex sem lehet ilyen szent, elvégre ő is csak ember, és már huszonhárom éves.

Bert kérdésére válaszul Alex megrázta a fejét.

– Szakítottunk – felelte egyszerűen. – Nem volt jó.

– Mit jelent ez? – kérdezte Bert a lány arcát fürkészve. Nem látta rajta, hogy boldogtalan lenne, legfeljebb fáradt, de tudta, hogy az utóbbi időben nagyon szorgalmasan írt. – Ő dobta magát, vagy maga dobta őt? – Annak alapján, amit korábban hallott, az utóbbiban reménykedett. – Akarja, hogy seggbe rúgjam? Megteszem, ha összetörte a maga szívét. De ha maga törte össze az övét, az rendben van. Valószínűleg megérdemelte.

Alex nevetett a mentora lojalitásán.

– Én vettem véget a dolognak. Mindig haragudott rám, és féltékeny volt mindenre, amit csináltam, pedig még csak nem is tudott a könyvekről. Nem mondtam el neki.

– Reméltem is. – Bért láthatóan megkönnyebbült. – Mondtam, hogy tartsa távol magát az íróktól.

– Nem volt az. Azt állította, hogy egyszer majd írni fog egy regényt, de ahhoz is túl lusta volt, hogy elkezdje. Csak a dicsőséget és a pénzt akarja. Elméletileg szerkesztő lenne, de nem ismeri a szó jelentését. Alapvetően csak egy alacsony szintű alkalmazott.

– Jézusom, akkor gyűlölte volna csak igazán, ha tudott volna a Green-könyvekről.

– Azt mondtam neki, hogy négermunkát végzek. Egyszer meglátott egy csekket az íróasztalomon, és mondanom kellett valami magyarázatot a pénzre. Nem vagyok biztos benne, hogy

elhitte. A helyzeten nem segítette, hogy hazudtam neki, és ezt ő is érezte. De mindegy is, mert megcsalt, és ez már sok volt. Előbb kellett volna abbahagynom, vagy el sem kellett volna kezdenem.

– Részvétem, Alex – mondta Bert együtt érzően. A lány már két kapcsolatával vallott kudarcot, és ez nyilvánvalóan komolyabb, mélyebb és tartósabb volt az előzőnél. – Nagyon megviselte a dolog? – Remélte, hogy nem, nem látott erre utaló jeleket a lányon.

– Inkább megkönnyebbültem – válaszolta zavartan Alex. – Akadályozott a munkámban, és azt nagyon utáltam. Olyan fiú lenne jó nekem, aki nem igényli magának minden időmet, és nem féltékeny arra, amit csinálok, nem irigyli azt, amit elértem.

– Az szép lenne – mosolygott Bert. Örült, hogy viszontlátja Alexet; nagyon hiányzott neki, még ha telefonon sűrűn beszéltek is egymással, és ezalatt a tizenegy hónap alatt is folytatták a közös munkát. Ez azért más volt, mint szemtől szemben ülni egy szobában, és úgy beszélni meg egy változtatást vagy problémát. Ez alatt az egy hét alatt itt, Londonban, sokkal könnyebben fog menni a munka. – Na és hol van a könyvünk?

Alex fölkapta a kéziratot az íróasztaláról, és odaadta Bertnek. A férfi lerakta a poharat, feltette a szemüvegét, és olvasni kezdte egyik lapot a másik után. Néhányszor mosolyogva felpillantott, olvasás közben hol bólintott, hol a szemöldökét ráncolta, egyszer pedig meglepetten Alexre nézett.

– Szexjelenet? – Alex elpirult, Bert pedig bólogatott. – Nahát! – De nem volt ellenvetése; a végén újra fölnézett, és azt mondta, hogy Alex most menjen játszani, ő addig rendesen végigolvassa még egyszer a szöveget. Tetszett neki az, amit eddig a lány

elküldött neki: a stílusa minden eddiginél karakteresebb, a hangja tisztább lett, a kifejezések, szófordulatok ügyes alkalmazása színesebbé tette a nyelvezetét. A cselekményt már ismerte, és az is a kedvére való volt.

Mialatt Bert olvasott, Alex rendet rakott a konyhában, eltett néhány elöl hagyott ruhát, elolvasta az íróasztalán heverő papírokat, és a férfi keze ügyébe helyezte a vörösboros üveget. Bert azonban színjózan volt, amikor három és fél óra múlva lerakta az első néhány fejezetet. Pár ceruzás jelzést tett a szövegben, de tényleg csak párat. Amikor visszahívta Alexet a nappaliba, a lány szorongva ült le vele szemben.

– Mi a véleménye?

– Szerintem ez eddig a legjobb könyve. És szépen oldotta meg azt a szexjelenetet is. Éppen csak annyira maszkulin, hogy ne rántsa le az álarcát, de roppant elegánsan adja elő. És a cselekmény kibontakoztatása mesteri. Még engem is zavarba ejt, pedig már ismerem a sztorit.

Alex megnézte, hol tart Bert a szövegben, és bólintott.

– A gyilkosság a következő fejezetben következik. De kettő is van belőle, a másodikra később kerül sor. Utólag írtam bele. Izgalmasabbá teszi a könyvet.

– Ugyanaz a gyilkos? – kérdezte Bert.

– Természetesen nem. Az unalmas lenne.

Bert nevetve nyugtázta a kijelentést, majd kisvártatva folytatta az olvasást. Hét órán keresztül olvasott, akkor abbahagyta, mondván hogy fáj a szeme, és több borra van szüksége. Addigra kiürítette a borosüveget, de nem látszott rajta, hogy részeg lenne.

Mialatt ő olvasott, Alex vacsorát vett kettőjüknek; a pásztorpítét a mikrobán melegítette fel, s közben a Bert által szükségesnek vélt változtatásokat beszéltek meg. Szerencsére nem volt sok, úgy tűnt, hogy ezúttal könnyű dolguk van.

A vacsora során még egyszer átbeszélték a cselekményt. Bert azt javasolta, hogy Alex írjon bele még két szereplőt, egy meglévónél pedig úgy érezte, hogy nincs különösebb szerepe, ezért ki kellene hagynia, vagy nagyobb, fontosabb alakká formálva adni neki létjogosultságot a könyvben. Bert javaslatai eddig mindig a könyvei javára váltak, Alex tehát tudta, hogy most is így lesz.

Evés után Bert visszament a szállodájába, Alex pedig hozzálátott, hogy végrehajtsa az általa javasolt változtatásokat. Hajnali két óráig dolgozott, és elégedett volt az eredménnyel.

Bezuhant az ágyba, de reggel kilenckor Bert már ismét ott volt. Hozott egy zacskó fánkot és croissant-t, Alex pedig dzsemet és tejszínt tett az asztalra a fánkhoz, ami nagyon brit dolog volt, de ő már megszokta. Kávét is főzött, azután megmutatta Bertnek, hogy mit végzett az éjjel.

– Meg vagyok elégedve – bólogatott Bert, croissant-morzsákkal a szakállában. Zabolátlan hófehér loboncával minden korábbinál jobban hasonlított Einsteinre.

Egész héten szorgalmasan dolgoztak, és a hét végére Bert több olyan javítási javaslattal állt elő, amelyek nyomán újabb ötletek születtek meg Alex fejében, és a végeredménnyel mindketten rendkívül elégedettek voltak.

– Fenntartom, amit az ideérkezésemkor mondtam. Eddig ez a legjobb könyve – állította Bert.

– Remélem, a kiadónak is ez lesz a véleménye – felelte Alex feszülten. Keményen hajtotta magát, és soha nem feltételezett előre semmit. Minden alkalommal félt, hogy nem fog a kiadónak tetszeni, ami még gondosabb munkára ösztökélte. Bert ezt is nagyon kedvelte benne, ahogy azt is, hogy Alex hajlandó volt nagyon keményen dolgozni.

Az utolsó estén a Rib Roomba mentek vacsorázni. A szerkesztés jól ment, a változtatásokat Alex elvégezte. A beszkenelt kéziratot e-mailben elküldte Rose Porternek, hogy nyújtsa be a kiadónak. Óraműpontossággal dolgozott, és a legutóbbi regénye gyors ütemben kúszott felfelé a sikerkönyvek listáin. Már állandó szereplője volt ezeknek a listáknak, de még nem unta meg. Valahányszor kapott egy e-mailt Amandától, amelyben gratulált neki, amiért valamelyik regénye már hetek óta a sikerkönyvek között szerepel, mindig elfogta az örömteli izgalom. Az Alexander Green-regényeknek már kultuszuk volt a bűnügyi rémregények avatott műértői körében.

A kiadójánál még mindig el voltak képedve attól, hogy a könyveket egy fiatal nő írja, és hétpecsétes titokként őrizték a személyazonosságát. A sajtóosztály időnként megjelentetett egy-egy hírt a szerzőről, hogy éppen Skóciában vadászik, vagy valahol anyagot gyűjt az új regényéhez, vagy most tért vissza a montanai rancháról, hogy hozzákezdjen a következő regénye megírásához. A név már élte a maga életét, annyira, hogy Alex néha majdnem elhitte, hogy valóságos személy, afféle alteregő. Mindig mókásnak tartotta, amikor küldtek neki egy újságkivágást a megfoghatatlan Alexander Greenről szóló cikkel,

akit épp valami egész valószínűtlen helyen, például Berlinben véltek látni.

Miután Bert elutazott a rendkívül eredményes látogatása leteltével, Alexnek új lakás után kellett néznie. Annak idején a lakást a második ütemben júniusig vette ki, és a tulajdonos egy hosszabb ausztráliai tartózkodás után hazajött, és be akart költözni.

Ezúttal két hétbe telt, mire talált egyet Kensingtonban. Valamivel kisebb volt, mint a régi, de ez is bútorozott, ami megfelelt neki. Nagyjából az év végéig szeretett volna Londonban maradni, és úgy tervezte, hogy utána visszamegy Bostonba. Egyelőre még nem érezte késznek magát a hazatérésre. Egy másfél éves külföldi tartózkodás továbbra is észszerűnek tűnt. Nem akart végleg külföldön letelepedni, inkább úgy fogta fel, mintha diák lenne, aki meghosszabbította a külföldi tanulmányi idejét. Élvezte, hogy önállóan lakik egy lakásban, habár hiányoztak a nővérek, és az a meleg, családi légkör, ami köztük élve körülvette. Az is boldoggá tette, hogy egy olyan lakásba költözik, ahol nem volt együtt Ivánnal. Túl akart lépni a róla őrzött emlékein. Két hónapja nem hallott hírt felőle, és nem számított rá, hogy valaha is hallani fog, sőt remélte, hogy nem fog.

Az új lakás világos volt és napfényes, ha éppen sütött a nap Londonban. Egy fiatal nő volt a tulajdonosa, és Alex rögtön otthon érezte magát a női ízléssel, szépen berendezett, egy hálószobás lakásban. Eszébe jutott róla, hogy vajon nem kellene-e saját lakásról gondoskodnia, ha majd visszatér az Államokba,

még ha ehhez ki is kell költöznie a mind ez idáig otthonának érzett Szent Domonkos-kolostorból.

Ráadásul Bill Buchanan néhány héttel korábban komoly döntés elé állította. Mind a mai napig ő volt a tulajdonosa annak a háznak, ahol az apjával élt, és amely az öröksége része volt. Nem volt valami elegáns, vagy különösebben nagy lakás, de megbízható, komoly befektetésnek számított apja megtakarított pénze és biztosítási kötvénye mellett, amelynek nagy részéből a tanulmányai finanszírozását fedezte. Az egykori házukban kilenc éve, apja halála óta bérlők laktak, a saját holmijuk azóta is egy raktárban volt elhelyezve csekély havi összeg fejében, amit Bill automatikusan fizetett a nevében. Az elmúlt kilenc esztendő alatt két bérlője volt a háznak, a második öt éve lakott benne, és tett egy ajánlatot, ha Alex hajlandó lenne eladni neki. De ő nem tudott dönteni.

Érzelmi okokból nagyon nem szívesen vált volna meg a háztól, és a lakbér is állandó biztos jövedelmet jelentett, amit jó volt kézhez kapni, ugyanakkor azt sem tudta elképzelni, hogy újra abban a lakásban éljen még akár évekig, talán férjes asszonyként, gyerekekkel. Állandó szomorúság forrása lenne számára. De véglegesen feladni szintén fájdalmas lenne, hiszen elváгна vele egy szálát, ami mindmáig összekötötte az apjával és a múltjával. Azt felelte Billnek, hogy még nem döntött, gondolkoznia kell rajta. Bill júliusban újra jelentkezett, azzal, hogy a bérlők tudni szeretnék, mi a szándéka, mert ha nem akarja eladni, számukra most kínálkozott egy másik lehetőség. Ezek után döntenie kellett.

Ami nehezebb volt, mint gondolta, de több álmatlan éjszaka után, visszaidézve az apjával töltött éveket, végül úgy határozott, hogy eladja a házat. Felhívta Billt, és elmondta neki, mire az ügyvéd azt felelte, hogy szerint jó döntött. Megígérte, hogy kapcsolatba lép a bérlőkkel, és majd jelentkezik, ha megkapta tőlük a vételárra vonatkozó ajánlatukat. Ez meg is történt egy hét múlva: tisztességes árat ajánlottak, tekintetbe véve, hogy fel kellett újítani a tetőt, továbbá ráfért némi javítás és korszerűsítés. Például klímaberendezést akartak beszereltetni, ami eddig nem volt. Alex alkudozás nélkül elfogadta az ajánlatukat, aminek a bérlők nagyon örültek. Beleegyezett egy harmincnapos fizetési határidőbe, így szeptemberre a ház már nem lesz az övé. A gondolat egyszerre ébresztett benne örömet és fájdalmat, de végső soron rendjén volt így.

Egy napra rá, hogy elfogadta a bérlők ajánlatát, meglepő hírről tudósító levelet kapott Brigidtől. Augusztus végén lesz az esküvője Patrick Dylannel, a matektanárral, akivel épp hat hónapja járnak együtt. Alex osztozott az örömeiben, és annak különösen örült, hogy MaryMeg anyja és az összes nővér is ott lesz az esküvőn. Az érsekség már felmentette Brigidet a fogadalma alól.

Barátnője Alexet is meghívta az esküvőre, amely bensőséges körülmények között zajlik majd le a plébániatemplomukban, utána Patrick szüleinek Boston kertvárosában lévő lakásán rendeznek fogadást, a lakodalmi ebédet pedig a férj lánytestvérei készítik el. De Brigid azt is megírta, hogy ha nem tud ott lenni, azt is megérti, hiszen rövid az idő, és hosszú az út Londonból, nem beszélve arról, hogy tervei közt nem szerepelt mostanában

a hazautazás. Alex egész nap ezen gondolkozott. Még nem akart visszamenni Bostonba, de arról szó sem lehetett, hogy ne legyen ott Brigid esküvőjén. Négy hét volt hátra addig, egy hétre haza tudna menni, azalatt találkozna mindenkivel, aztán egy időre még visszarepülne Európába.

Küldött Brigidnek egy e-mailt, hogy jön, azután felhívta MaryMeg anyát. Ő biztos volt benne, hogy Alex hazajön az esküvőre, hiszen Brigid volt a legjobb barátnője. Alex elmondta neki, hogy egy hétig marad Bostonban. Amikor a nővérek megtudták, határtalan volt az örömük. Mindnyájan ott lesznek hát Brigid esküvőjén.

Öt nappal az esküvő előtt repült Bostonba, hogy legyen ideje mindenkivel találkozni. A nővérek majdnem ugyanolyan boldogok voltak attól, hogy láthatják őt, mint az esküvőtől, és az érkezése estéjére ünnepi vacsorát készítettek. Alex csak ekkor döbbsent rá, mennyire hiányoztak neki, és hogy milyen régen elszakadt tőlük. De élvezte a londoni életét is, és még nem akart visszaköltözni. Decemberig lakhatott a kensingtoni lakásban, ha akart, és Xavier nővér meg Tommy nővér csalódottan vette tudomásul, hogy hamarosan visszamegy Londonba.

Mielőtt minden idejét arra fordította volna, hogy segítsen Brigidnek az esküvői előkészületekben, még sikerült együtt ebédelnie Berttel. Azután már csak a barátnőjével foglalkozott. A nagy napon ő öltöztette fel abba a csodaszép régi menyasszonyi ruhába, amit barátnője egy secondhand üzletben talált, és amely tökéletesen illett rá. Végtelenül békés, boldog arccal nézett Alexre, és valósággal ragyogott, amikor barátnője a fejére

illesztette a fátylat. És amikor végiglépdelt a kis templom padsorai között, valamennyi nővér, velük együtt Alex is, könnyes szemmel nézte. Hosszú, küzdelmes út állt Brigid mögött, Alex boldog volt, amiért eljött, és most itt lehet vele. Brigidnek nem volt saját családja, kivéve az apácákat és Patrick népes, lármás családját. Alex gyanította, hogy hamarosan gyerekeik is születnek. Harminchat és harmincnyolc évesen már nem sok vesztegetni való idejük maradt.

Az esküvői fogadás zajos volt és vidám. Patrick egyik öccse egy zenekarban játszott, és eljött az egész banda. Mindenki táncolt, az ennivaló bőséges volt és finom, a nővérek öröme nem ismert határokat, Patrick és Brigid pedig a világ legboldogabb párjának látszottak. Alex nem győzött gyönyörködni bennük. Miután az ifjú pár elindult kétnapos nászútjára egy Long Island-i fogadóba, amely egy ismerősüké volt, Alex a nővérekkel együtt visszament a kolostorba.

Az esküvő után még három napig maradt ott, azután a nővérek nagy bánatára visszarepült Londonba. Arra gondolt, hogy karácsony táján végleg visszatér Bostonba, de MaryMeg anyja azt tanácsolta neki, hogy majd csak akkor jöjjön vissza, ha tényleg ezt akarja. Most még fiatal és szabad ember, és ez az idő soha többé nem tér vissza. Amikor a gépe leszállt a Heathrow-n, jóleső érzés volt arra gondolnia, hogy elment Brigid esküvőjére. Reményt adott neki, hogy látott két embert, akik így szeretik egymást.

Az idő közben rosszra fordult Londonban. Borús, esős, szürke világ vette körül, így egy hirtelen ötlettől vezérelve elhatározta, hogy egy hétre elutazik Olaszországba. Elmegy

Portofinóba, Sorrentóba, le délre, egészen Capriig. A pénze és az ideje megvolt hozzá. Kérte Fionát, hogy tartson vele, de ő nem tudott kivenni szabadságot, így aztán Alex egyedül utazott el. Tíz napig maradt távol, és nagyon jól érezte magát. Furcsa volt ugyan egyedül barangolnia ezeken a romantikus helyeken, és néha bizony magányosnak érezte magát. De sorra járta a turisták által kedvelt helyeket, vett egy Italom könyvet olvasni, ezenkívül sokat úszott és nagyokat aludt. A tíz nap leteltével visszarepült Londonba, és hozzáfogott egy új könyv vázlatának a megírásához.

Az őst a lakásába bepackolódva töltötte az új regényén dolgozva, és azon kívül, hogy néha elment vacsorázni Fionával, nem járt el otthonról, nem találkozott senkivel. Fiona elmesélte, hogy Ivan két lánnyal randizik a munkahelyükről, és mivel mindkettővel lefekszik, hamarosan egetverő botrány fog kitörni, mert az egyik lány elég temperamentumos, és mellesleg szerinte kurva.

– Örülök, hogy ebből kimásztam – jegyezte meg széles mosollyal Alex.

– Kicsit sem sajnálsz? Nagyon dögös pasi volt. Most is az.

– Egyáltalán nem – vágta rá habozás nélkül Alex.

– Nincs senki más?

– Ki sem mozdultam a lakásból, kivéve amikor veled találkoztam – vallotta be Alex őszintén.

– Nem egészséges dolog – róttá meg Fiona. – Mit csinálsz itt egész álló nap?

– Olvasok... leveleket írok... – Nem tudta, mivel indokolja meg a barátnőjének, miért őrzi a házat hetek óta, mivel az igazat neki sem árulhatta el.

– Túl fiatal vagy ahhoz, hogy ilyen remeteéletet élj. – Persze nem erről volt szó. Író volt, ami egészen mást jelentett. De ezt senki sem tudta róla. Volt egy titkos élete, amely minden mást kizárva kitöltötte a nappalait és az éjszakáit. – Ha mindig itthon gubbasztasz, sohasem fogsz összejönni valakivel – próbálta győzködni Fiona. És elő is állt egy javaslattal. A karácsonyi szünetben fél tucat másik lánnyal együtt síkirándulást szerveztek Franciaországba. Egy szingliklub tagjai voltak mindnyájan, amely alacsony összegű tagdíjat szedett, és szívesen látott külsősöket is a programjain. – Eljössz velünk?

– Nem vagyok valami nagy síelő – szabadkozott Alex. Egyetemista korában kétszer ment el síelni, de akkor sem volt túl sok szabad ideje sportra, hobbikra, fiúkra. Akkoriban is folyamatosan írt valamit. Sok mindenről lemondott, hogy huszonhárom éves korára megír hasson öt regényt, melyek közül három bestseller lett. De a sítúra kellemesnek ígérkezett, Fionát pedig nagyon kedvelte. Ő is nemrég szakított a barátjával, és szívesen megismerkedett volna valakivel. A kapcsolatai sohasem voltak hosszú életűek, de úgy tűnt, hogy bőven van választék, és mindig sikerült rövid időn belül új partnert találnia.

– Egyikünk sem az – nyugtatta meg Fiona. – Többről szól ez az út, mint havas lejtőről. A klubban akad jó néhány klassz srác is, akik elhosszák a barátaikat. Lehet, hogy ott megismerkedsz valakivel. Méghozzá nem egy Ivan-féle lúzerrel. – Az újabb kalandjai miatt Ivan híre sokat romlott a munkahelyén. Egy

évvel ezelőtt még nem volt ilyen hírhedt, inkább bizonyos titokzatosság lengte körül. Most viszont már nyilvánvaló volt, hogy egy szélhámós alak. – Szemétláda – mondta ki Fiona a lesújtó ítéletet felette, és Alex kénytelen volt egyetérteni. Ostobának érezte magát, amiért együtt járt vele, s még inkább, hogy épp neki adta oda a szüzességét. Kettőjük kapcsolata a szexről szólt, nem a szerelemről, hiába is reménykedett abban, hogy még szerelem is lehet belőle. Esély sem volt rá. Ivan erre képtelen volt.

– Szóval, eljössz? – unszolta Fiona. – Nagyon gyorsan be szokott telni a létszám. – Tíz napról volt szó a francia Alpokban, benne a karácsonnyal és a szilveszterrel, olcsó áron. Nehéz volt visszautasítani, még úgy is, hogy megígérte, karácsonyra visszamegy Bostonba, és nem akart csalódást okozni a nővéreknek.

– Rendben – felelte széles mosollyal és büntudattal.

– Hála Istennek. Ha nem teszed ki a lábad záros határidőn belül a lakásból, akkor a Mikulás lesz az egyetlen férfi, akivel találkozni fogsz, amikor majd leereszkedik a kéményedből. Kár, hogy ő túl öreg hozzád.

Alex nevetett, és gondolatban már előre örült az útnak. Ódzkodott bevallani a nővéreknek, hogy mégsem megy haza karácsonyra, de aztán mégis felhívta őket, és elmondta. Pótanyái szomorúan fogadták a hírt, de azt mondták, hogy megértik. A sítúra nekik is remek programnak hangzott.

Amikor a tulajdonos felajánlotta, Alex hat hónappal meghosszabbította a lakásbérleti szerződését, és vele együtt a vízuma érvényességét is. Remélte, hogy júniusig Londonban

maradhat. Addigra épp két éve lesz, hogy eljött Bostonból. Elröppent az idő, és itt megtalálta a békéjét meg az íráshoz szükséges nyugalmat.

December elején elküldte az ajándékait a nővéreknek, és kikölcsönözte az úthoz szükséges sífelszerelést.

Az új könyvével jól haladt, de megígérte magának, hogy félreteszi arra a tíz napra, amíg síelni megy. Elég nehezen szánta rá magát. Néha még az éjszaka közepén is felkelt, hogy visszaüljön dolgozni. Nem volt senki, aki ellenezze, aki ráparancsolt volna, hogy ne tegye – mellesleg épp ez volt a legjobb abban, hogy szingli volt. Azt tehette, amit csak akart. El sem tudta képzelni, hogy ha egyszer megismerkedik valakivel, akit megszeret, hogy tud majd erről lemondani. A szabadság mára mindennél fontosabbá vált számára, hogy amikor csak akarja, bárhogyan és bármikor folytathassa az írást. Egyedül ő rendelkezett az idejével, és ez nagyon megfelelt neki. Élete nagy szerelme ma is az írás volt, sokkal inkább, mint akármilyen férfi.

December 22-én kelt útra Fionával és a barátaival a francia Alpok Trois Vallées régiójába, Courchevel közelébe. A csapat pontosan olyan életvidám és szórakozni vágyó fiatalokból állt, ahogy azt Fiona ígérte. Előfordultak nagy ivások, flörtölések és spontán szexelés, de minden lazán, könnyedén, senki sem érezte kötelességének, hogy megtegyen olyasmit, amit nem akart. Eleinte több férfi is vonzónak találta Alexet, de érzékelték, hogy ő viszont egyikük iránt sem mutat érdeklődést, amitől Fiona csalódott volt. Legalább annyira szerette volna, ha Alex összejön egy jó pasival, mint ha vele történne ugyanez, de Alex nem

segített ebben. A szilvesztert leszámítva majdnem minden este korán ágyba bújt, és a szobájában órákig jegyzetelt valamit a füzetébe. Javíthatatlan volt, és ezt ő is tudta magáról.

De hazafelé a buszon azt mondta Fionának, hogy nagyszerűen érezte magát, és ez így is volt. Fiona pedig megismerkedett egy férfival, aki nagyon tetszett neki. Clive könyvelőként dolgozott egy ügyvédi irodának, jó állása volt, jól nézett ki, remekül síelt, és szemmel láthatóan odavolt Fionaért. Szilveszterkor Fiona lefeküdt vele, és Clive nyomban el akarta vinni valahova, mielőtt visszatérnek Londonba. Biztató kapcsolatnak indult, és Alex együtt örült a barátnőjével.

Odahaza levél várta Brigidtől: három hónapos terhes volt, júniusra várták a babát. A dolog még annál is gyorsabban történt, mint remélték, szűk egy hónappal az esküvőjük után, anélkül, hogy bármivel rásegítettek volna. Négy hónapja voltak házasok, úgyhogy ez tényleg gyorsan ment. Mire a baba megszületik, Brigid harminchét éves lesz. Azt is megírta, hogy fiúban reménykednek, különben Patrick apja borzasztóan csalódott lesz. Alex ujjongva fogadta a hírt.

Brigid tehát férjhez ment, és babát vár. Minden álma valóra vált. Fionának új pasija lett. Neki pedig ott vannak a könyvei. Nem volt hiányérzete, amiért nincs férfi az életében. Megkapta azt, amit akart, az írói karriert, amiről álmódott, sőt túlszárnyalva a legmerészebb álmait is. Ennél tökéletesebben nem is kezdhette volna az új évet.

Tizennegyedik fejezet

Alex április elejére befejezte az új regényét, és elküldte Bertnek szerkesztésre. Ezek után úgy határozott, hogy ellátogat néhány városba, ahol még nem járt, de meg akarja nézni, mielőtt júniusban hazamegy.

Elrepült Madridba és Barcelonába, Münchenbe és Berlinbe, és Prágába, mert azt hallotta, hogy a város gyönyörű, és nem is csalódott. Mostanra tapasztalt magányos utazó lett. Jó szállodákban lakott, mert megengedhette magának az írással megkeresett pénzből. Korán vacsorázott jó hírű, de egyszerű éttermekben, ahol biztonságban érezte magát, vagy a szobaszolgálattól rendelt ételt. Előre megtervezve járta az adott város múzeumait, templomait és turistalátványosságait. Útja utolsó állomása Párizs volt, ahova még egyszer el akart menni, mielőtt maga mögött hagyja Európát.

A májust csomagolással meg a nővéreknek szánt apró ajándékok vásárlásával töltötte, és többször is együtt vacsorázott Fionával meg az új barátjával. Barátnője azóta is együtt járt Clive-val, a könyvelővel, akivel a sítúrán ismerkedett meg, és a dolog kezdett komollyá válni. Mindketten huszonhét évesek voltak, és Clive nem tudott betelni Fionával. Mindketten halálosan szerelmesek voltak egymásba.

Egyik este épp az iratait dobozolta be, amikor Rose felhívta. New Yorkban délután három óra volt, Londonban este nyolc, és Alex kicsit szomorkásan készült az utazásra. Igaz, hogy nem találkozott álmai lovagjával, ami mellel nem is szerepelt a legfőbb céljai között, de nehéz szívvel vált meg Londontól, és

vágyakozva gondolt vissza az európai utazásaira, amelyek közül ez a legutolsó volt a legjobb.

– Nagyon érdekes ajánlatot kaptunk ma egy tekintélyes Los Angeles-i produkciós irodától – kezdte Rose. – Meg akarják venni a *Sötétséget*, hogy filmre vigyék. – Ez volt Alex második regénye, egyben az első sikerkönyve. – Már a forgatókönyvíró is megvan, és elkezdték a tárgyalásokat nagy sztárokkal. A rendező is nagy név. Ez fantasztikus lehetőség számodra, és a pénz sem lesz rossz. A könyveknek pedig semmiképpen sem fog ártani. Mindössze egy bibi van, de azt hiszem, meg tudjuk oldani.

– Mi lenne az? – kérdezte Alex meglepetten. Eddig nem gondolt arra, hogy megfilmesíthetik a regényeit; túlságosan el volt foglalva azok írásával.

– Azt akarják, hogy Alexander Green is jelen legyen a forgatáson, végezze el a javításokat a forgatókönyvön, működjön együtt az írójával, hogy amennyire csak lehet, a film hű legyen a könyvhöz.

– Akkor itt nincs miről tárgyalni. Erre nem vállalkozom – felelte Alex egy másodpercnyi csalódottság után.

– Egész nap ezen gondolkoztam. Green mostanára híres arról, hogy a világtól elvonultan él. Bemutathatnánk téged úgy, mint az asszisztensét. Azt mondanánk, hogy ő valahol L. A.-ben lakik, te pedig vihetnéd ide-oda a kéziratokat: éjszaka elvégeznéd a javításokat, és reggel azon melegében visszavinnéd a hírhedten láthatatlan író keze munkáját. Kicsit meredek, de működhet, amennyiben hajlandó vagy négy-öt hónapon keresztül Los Angelesben ücsörögni egy filmforgatás

díszletében. Az egész filmet műteremben és Los Angeles-i helyszíneken fogják felvenni.

– Még az afrikai jeleneteket is? A könyvben több esemény az őserdőben játszódik.

– Nyilván. Nem akarnak drága pénzen afrikai helyszíneket keresni, kockáztatva, hogy a sztárjaikat megegye egy óriáskígyó – magyarázta Rose nevetve. – Mit szólsz ehhez? – kérdezte, mivel Alex hallgatott. – Tárgyaljak velük, vagy utasítsam őket vissza?

– Nem tudom. Nem akarom, hogy lelepleződjek, és azzal tönkretegyünk mindent. Túl sok energiát fektettünk bele abba, hogy titokban tartsuk. Nem akarom, hogy valaki rájölessen az igazságra.

– Hadd beszéljek a producerrel. Ha túl rámenősnek érzem, még mindig elutasíthatjuk őket. Ha annyira fontos nekik Alexander Green, akkor el fogják fogadni a feltételeinket. Ígérem, nem kockáztatom, hogy lelepleződj. – Rose-t eddig is a legerősebb szövetségesének tartotta, és szerette, csodálta ezért. Fantasztikus nő volt, és igazi jó baráttá vált. Tökéletesen kezelte a kiadót is, Alex tehát bízott benne, hogy a filmesekkel is elboldogul. – Rendszeresen beszámolok neked a fejleményekről. Mikor jössz vissza?

– Tíz nap múlva.

– Addigra valószínűleg még semmit sem fogok tudni, de utána hamarosan jelentkezniük kell. Már a bankban van a pénz, amit kaptak rá, hamarosan kiválasztják a színészeket, és szeptemberben el is kezdik a forgatást, ha megkapják azokat a sztárokat, akiket szeretnének. Úgyhogy talán júniusban, vagy

legkésőbb július elején tudni fogjuk. – Alex megköszönte Rose-nak, aztán befejezték a beszélgetést. A következő napokat enyhe kábulatban töltötte, egyre azon töprengve, hogy hallgasson-e Rose-ra, és vajon menni fog-e a dolog. Veszélyes játéknak tűnt a valódi személyazonossága titokban tartása szempontjából, ugyanakkor nagyon izgalmasnak is. Az elutazásáig Rose nem jelentkezett újabb hírral.

Az utolsó estén együtt vacsorázott Fionaékkal. Már be volt csomagolva, az aktatáskája degeszre tömve, és egy bevásárlótáskában magával viszi a korrektúrát, amit majd a repülőgépen lesz ideje olvasni. És persze viszi a legutolsó kéziratát is. A lakást tisztán, rendben adja át. Végtelenül szomorú volt, amiért otthagyja Londont.

Finom vacsorát ettek a Notting Hill Gate-i Shedben, és a két nő az este végén könnyes szemmel búcsúzott el egymástól, szentül megfogadva, hogy írni fognak, és tartják a kapcsolatot. Fiona a lelkére kötötte, hogy Bostonban keressen magának valakit, mielőtt vénkisasszony válik belőle, amivel a könnyein keresztül is megneveltette Alexet. Egy szóval sem említette Fionának a tervezett filmet, mivel nem tehetette. Brigidnek beszélhet róla, majd ha találkoznak, a nővéreknek is, és persze Bertnek, de senki másnak. Az igazi élete rejtve maradt Fiona előtt, aki azt hitte, hogy abból a szerény örökségből él, amit apja hagyott rá, nem is kell dolgoznia, egyszóval nagyon szerencsés lány. A vacsora közben Clive sejteni engedte, hogy talán összeházasodnak, és Alexnek akkor vissza kell jönnie az esküvőre. Nagyszerű lánynak tartotta őt, még ha kicsit csendesnek és visszahúzódónak is, de az volt a véleménye róla,

hogy szép is, okos is, és még kedves is. Fiona elmesélte neki, amit a múltjáról tudott, mire Clive megjegyezte, hogy valószínűleg azért ilyen, mert hét évig apácák között, egy zárdában kellett élnie, és nincs szüksége másra, csak hogy végre megtalálja a hozzá való férfit. Fiona maga is így gondolta.

Másnap feladta a csomagjait a Heathrow-n, majd a degeszre tömött kézipoggyászával felszállt a Bostonba tartó repülőgépre. Most megint úgy érezte magát, mintha elköltözne hazulról, de izgatottan várta, hogy újra találkozzon a nővérekkel. Az egyetem után Európában eltöltött két évvel kezdetét vette a felnőtt élete, noha külsőre nem változott. Ma is évekkal fiatalabbnak látszott a koránál, és huszonnégy éves létére lapos sarkú cipőben meg farmernadrágban tinédzsernek látszott.

Nem számított rá, ezért meglepetésként érte, hogy Xavier nővér és Tommy nővér kijött elé a repülőtérre. Mindhárman elsírták magukat, amikor a keblükre ölelték Alexet. Utoljára tíz hónapja, Brigid esküvőjén látták egymást, és az már régen volt.

– Hála Istennek, hogy újra itthon vagy! – lelkesedett Xavier nővér, miközben a parkolóház felé indultak, ahol a kocsi állt. Mindkét nővér nyomban megállapította, hogy Alex jól néz ki, boldognak látszik, ráadásul a két év önálló élet után láthatóan magabiztosabbá vált. Felnőtt. És megegyeztek abban is, hogy még szebb lett, mint volt. – Visszakaptuk a lányunkat – sóhajtott Xavier nővér megkönnyebbülten, és elindította a kocsit.

Alex útközben mesélt nekik arról, hogy legutóbb mely európai városokban járt.

– Mindig is szerettem volna eljutni Madridba – mondta Xavier nővér ábrándosan, már az autópályán hajtva.

– Én egyszer voltam bikaviadalon még a férjemmel – felelte Tommy nővér. – Szörnyű volt. Neki tetszett. Az a szegény bika. Majdnem elhántam magam. – Ezen mindhárman jót nevettek. Egy óra múlva megérkeztek a Szent Domonkos-kolostorba, ahol már az összes nővér őt várta. Valódi hazaérkezés volt. Alex elsőként MaryMeg anyát ölelte meg, és csak sokára bontakozott ki a főnökasszony ölelő karjaiból.

– Ha most nem jöttél volna haza, már indultunk volna, hogy elraboljunk – tréfálkozott MaryMeg anyja. – Isten hozott itthon, Alex.

– Köszönöm, Anyám – felelte Alex békességgel eltelve. Aztán felment az emeletre, a szobájába, amely ugyanúgy várta, ahogy utoljára kilépett belőle. Az ő szobája volt, amely mindig hazavárta, íróasztalán a gyerekkorából megőrzött kis kék bárányos lámpával.

– Hogy van Brigid... Regina? – kérdezte Xavier nővértől, mielőtt elvált tőle.

– Olyan, mint aki mindjárt kipukkan – nevetett a nővér.

– Egy hónapja járt nálunk. Szegény már akkor is alig tudott járni, olyan terebélyes volt, de nagyon boldog. – Nem tudták a baba nemét, arra vártak, hogy majd a világra jövelekor meglátják, de fiúban reménykedtek. – Megígérte, hogy rögtön telefonál, mihelyt a baba megszületett. – Alex már tudta, hogy Brigid férje és az egyik húga jelen lesz a szülésnél, és rémisztőnek találta. Olyan téma volt ez, amiről semmit sem tudott, és nem is akart tudni, egészen addig, amíg kénytelen nem

lesz rá, ha ugyan eljön az a nap. Néha arra gondolt, hogy élete végéig szingli marad, író lesz és semmi más, sem feleség, sem anya. Nem bánta. És nagyon bátornak tartotta Brigidet.

Kipakolta a holmiját, kitette az íróasztalára a papírjait, és elrendezkedett a régi szobájában; bizonyos értelemben nagyon furcsa volt. Mintha el sem ment volna soha. Másnap reggel a szerzetesnőkkel együtt ment le reggelizni, és reggeli után, amikor a többiek elmentek, beszámolt MaryMeg anyának a filmes lehetőségről.

– Újabb hírt nem hallottam Rose-tól, úgyhogy talán nem is lesz belőle semmi. Azt hiszem, a filmbiznisz már csak ilyen: a sok tervből csak kevés film születik meg.

– Hogy tudnál jelen lenni a forgatáson anélkül, hogy rájöjjenek, ki vagy?

– Nem tudom. Ez engem is aggaszt, de Rose szerint meg lehet csinálni úgy, hogy megjátszom, mintha én lennék Mr. Green asszisztense. Örült ötletnek tűnik. – De hát az élete sem volt normális: álnéven írt bestsellereket, ráadásul férfinak adva ki magát. Ennél Rose javaslata sem volt nagyobb örültség.

– Ez nagyon izgalmas, Alex – mondta MaryMeg anya büszkén. A lány karrierje a szeme előtt ívelt egyre magasabbra. – Szóval megint elhagysz minket – tette hozzá szomorkásan.

– Csak pár hónapra. – Egy napon vissza akart menni Londonba. Nagyon megszerette a várost, az embereket, a kultúrát, a történelmüket, a brit humort és a dolgokhoz való hozzáállásukat.

A főnökasszony elsietett az irodájába, Alex pedig ígéretéhez híven felhívta Brigidet. Barátnője meghívta magukhoz ebédre,

mondván: ő már túl kövér ahhoz, hogy mozogjon, vagy hogy elmenjen hazulról. A szülés várható időpontjáig két nap volt hátra, és ő végig megtartotta az óráit. A tanításnak vége lett, és most januárig szülési szabadságon volt.

Alex elképedt, amikor meglátta Brigid méreteit.

– Úristen, milyen hatalmas vagy! – kiáltotta fülig érő szájjal, mire Brigid csüggedten lenézett strandlabda méretűre nőtt hasára.

– A sok csokis keksz miatt van... meg az a rengeteg sajttorta... és talán a diós pite és a muffinok... – sorolta bűnbánóan, és boldogan ölelte magához Alexet, amennyire tudta. – Annyira hiányoztál!

– Te is nekem – felelte Alex, és úgy érezte, mintha a nővérét kapná most vissza. Párizsban vásárolt egy hímezett fehér rózsabimbókkal díszített fehér kötött rugdalózót a babának, amit Brigid boldogan tartott a magasba, hogy elgyönyörködjék benne. Ez volt a legbájosabb babaholmi, amit valaha is látott. Brigidnek az arca is kikerekedett, és csak úgy sugárzott róla a derű. Egész délután beszélgettek, Alex elmesélte, mivel foglalkozott Londonban az esküvő óta eltelt évben, beszámolt az utazásairól, a Fionával való barátságáról, és némileg megszelídítve az Ivánnál való kapcsolatáról. Igaz, hogy Brigid már férjes asszony volt, de úgy gondolta, nem muszáj minden részletről tudnia, elég, ha sejtí. Amikor elbúcsúzott, Brigid kidöcögött vele a kocsihoz, amit Alex a kolostorból kért kölcsön.

– Majd felhívlak a kórházból, ha be kell mennem – ígérte, és még egyszer megköszönte az aranyos babaruhát. – Remélem, hamar meglesz. Például ma éjjel – tette hozzá nevetve. – Már

enni sem tudok, lélegezni is csak nehezen, és estére mindig ég a gyomrom. – Alexnek mindez rémesen hangzott, de Brigidnek a leghőbb vágya teljesülését jelentette, és a boldogság netovábbja volt. Alex a vacsoránál beszámolt a látogatásáról a nővéreknek. Ők is úgy várták már a baba megszületését, mint egy egész házra való rajongó nagynéni. És mihelyt felkeltek az asztaltól, telefonált Brigid.

– Már vajúdok! – jelentette MaryMeg anyának diadalmasan. Húsz perce érkezett meg a kórházba, és két centiméterre tárgult, amiről a főnőkasszony tudta, hogy messze nem elég. Még soká lesz, mire magához ölelheti a kisbabáját.

– Mindnyájan imádkozunk érted – mondta gyengéden. – Észre sem fogod venni, és már túl is leszel rajta. Most próbálj kicsit pihenni.

– Nagyszerűen érzem magam! – kiáltotta felfokozott izgalmi állapotban Brigid.

– Azért csak pihenj – intette a főnőkasszony, azután jelentette a többieknek, hogy Regina nővér vajúdik. Mindenki izgalomba jött a hír hallatán.

Alex felhívta Bertet, és megbeszélték, hogy két nap múlva együtt ebédelnek. Az új regény megszerkesztése kapcsán volt mit megbeszélniük. Alex nem említette a filmterveket, mert úgy gondolta, hogy nem lesz belőle semmi.

Másnap a reggelinél nem jött újabb hír Brigidtől, ami Alex nagy meglepetésére a jelek szerint senkinek sem okozott aggodalmat.

– Nem kellene aggódnunk? – kérdezte a főnőkasszonytól.

– Egyáltalán nem – mosolygott rá szelíden MaryMeg anyja. – Tegnap este hét óra tájban kezdett vajúdni. Csodálnám, ha mostanára már megszületett volna a gyerek. Talán majd valamikor késő délután vagy este.

– Este? Mennyi ideig szokott tartani? – Alex még sohasem gondolkozott ezen. Nem voltak nőrokonai, és egy csomó apácával élt együtt, ráadásul senkinek, akit ismert, nem volt kisbabája.

– Első gyereknél átlagosan huszonnégy-harminchat óráig tart a vajúdás. És ő nagyon az elején tartott, amikor telefonált. Az szinte még nem is számított annak. Biztos vagyok benne, hogy mostanra már erős fájásai vannak.

Jól sejtette, és amikor az irodájából felhívta a kórházat, a szülésznő elmondta, hogy Brigid Dylan a vajúdás előrehaladott állapotában van, és ötujjnyira tágult, amiről a főnőkasszony, lévén maga is ápolónő, tudta, hogy ez bizony még órákig el fog tartani. Hosszú órákig. És nehéz lesz. Különösen egy ekkora babánál.

– Hogy halad? – kérdezte aggódva. Brigid, még ha férjhez ment is, a szívében továbbra is az ő lánya volt.

– Ahogy az várható volt harminchét éves korban, első gyereknél, aki ráadásul ilyen nagy – válaszolta a szülésznő nyíltan, amikor a főnőknő bemutatkozott. – Talán majd este. – Vagy császározás lesz, ezt mindketten tudták, ha a vajúdás túlságosan elhúzódik. De még nem tartottak itt, még nem kezdődött el a nyomás szakasza sem. Még várni kell.

Délután kettőkor Alex bedugta a fejét az ajtón, hogy van-e valami újság, de MaryMeg anyja mosolyogva megrázta a fejét.

– Egészen biztos, hogy jól van – mondta. A nővérek reggeli után fogadásokat kötöttek, és egyikük arra fogadott, hogy éjfélkor lesz meg a baba. Ezt hallva Alex ijedten összerándult. A többség este nyolc és tíz óra közöttre tippelt, de Alexet ettől is a rosszullét környékezte, és arra gondolt, hogy vajon Brigid tudta-e, mire vállalkozik.

Nyolc órakor épp befejezték a vacsorát, amikor Brigid kérésére Patrick felhívta őket. Rögtön azután, hogy telefonált a szüleinek. MaryMeg anya visszajött, hogy elmondja nekik, „Brigidnek megszületett a kisbabája. Fiú. Ötkilós, és fogós szülés volt. Este hét óra negyvenegy perckor jött a világra. Anya és kistia jól vannak.” A főnökasszony megdicsőült arccal nézett végig rajtuk, az egyik nővér pedig az asztaluknál megjegyezte, hogy ez nem is olyan rossz eredmény. Huszonöt órás vajúdás az első gyereknél még rövidebb is, mint lehetett volna, különösen egy ekkora babánál. Alex arra gondolt, hogy vajon Brigid egyetértene-e vele. Elképzelni sem tudta. Huszonöt órán keresztül vajúdni! Kész rémálomnak tűnt számára.

– Én nyertem! Én nyertem! – kiáltott fel az egyik idősebb apáca egy hátul lévő asztalnál, amitől Alex úgy érezte, mintha valami tombolán lenne. – Háromnegyed nyolcra tippeltem. – A nővérek éljeneztek, Alex pedig odafordult MaryMeg anyához:

– Mi az, hogy fogós szülés?

– Egy nagy fogóval segítik kihúzni a babát, ha túl nagy. A konyhában is használunk ilyen eszközt.

– Jaj, Istenem. Nekem nem lesznek gyerekeim – jelentette ki Alex, és komolyan is gondolta.

– Meg fogsz lepődni. Holnapra, amikor a babát magához öleli, el fogja felejteni az egészet.

– Remélem – vágta rá Alex szívből jövő őszinteséggel, miközben az idős apáca beszedte a nyereményét az asztalnál ülő társaitól. Több mint hat dollárt nyert összesen. – Mikor látogathatjuk meg?

– Holnapig adjunk neki időt. Ma éjjel még kimerült lesz, és el lesz foglalva a babával.

Így aztán Alex másnap ebédidőben látogatta meg Brigidet a kórházban. Sötét karikákat látott a szeme alatt, és kicsit féloldalasan ült, amikor a nővér megmutatta neki, hogyan szoptassa a babát, de Alexet megpillantva széles mosolyra derült. A baba mélyen aludt a karjában, nem érdekelte a szopás. Brigid elmondta, hogy Patrick épp az imént ment haza, hogy aludjon valamicskét, mert egész éjjel ébren voltak, gyönyörködtek a kisfiúkban. Alex nézte a babát, akinek az arca olyan volt, mint a rózsabimbó, aztán megpuszilta a barátnőjét. A nővér ekkor elvette a kicsit, betette egy mózeskosárba, és egy időre kitolta a csecsemőosztályra.

– Milyen volt? – kérdezte Alex, és leült az ágy melletti székre.

– Szörnyű, rosszabb, mint amit valaha el tudtam képzelni. Azt hittem, belehalok, amikor kibújt. De minden pillanata megérte. Már most újra végigcsinálnám.

– Őrült vagy – felelte Alex, de Brigid csak nevetett.

– Miért, hát nem gyönyörű? Egészen olyan, mint Pat. – Alex ezt nem tudta megállapítani, neki a kicsi olyan volt, mint minden baba, de tényleg nagyon szép és nagyon nagy baba volt.

– Ignatius nővér hat dollárt nyert a jóvoltodból tegnap este. – Ezen mindketten jót nevettek. – Pontosabban hat dollár huszonöt centet. Fogadást rendeztek, hogy hánykor fog megszületni a gyerek. Én betegre aggódtam magam érted.

– Nagyon jól ment – felelte Brigid derűs nyugalommal. – Igazán csak az utolsó négy-öt óra volt rossz.

– Én haladéktalanul elköttem a petevezetékeimet – felelte Alex idegesen összerázkódva, de aztán egy darabig nyugodtan beszélgettek. Alex együtt örült a barátnőjével, aki most tehát megkapott mindent, amire vágyott.

– Az az érzésem, hogy az elkövetkező húsz évben nem fogok írni – vallotta be zavartan Brigid. – Nincs meg bennem a te elhivatottságod és tehetséged. Én is szerettem volna egy könyvet írni, de azt hiszem, erre sohasem kerül sor.

– Anya lettél, felmentést kapsz. – Megpuszilta Brigidet. Közben visszahozták a babát, és betették az anyja karjába. A csecsemő hangosan sírt; éhes volt. Brigid megpróbált rájönni, hogy kell szoptatni, Alex pedig kiment a szobából, és megnyugodva, örömmel eltelve visszatért a kolostorba.

Több nővér összeállt, és még aznap este közösen meglátogatták Brigidet. Elvitték a kis kabátkákat, cipőcskéket, sapkákat, amiket a babának kötöttek, és visszatérve elmondták, hogy Brigid nagyszerűen néz ki, és a kicsi gyönyörű. Alex magában továbbra sem győzött ámulni a csodán, hogy Brigid valóban anya lett. A kisbaba a Steven Michael nevet kapta. Alex és az összes nővér minden jót kívánt neki és a szüleinek.

Másnap Alex együtt ebédelte Berttel. Szendvicseket vett, azt ették, és közben Bért megmutatta a megszerkesztett kéziratot,

meg hogy milyen változtatásokat javasol. Kérte, hogy a jelenet élénkítése érdekében, és hogy még nehezebben lehessen rájönni az elkövető személyére, közöljön több részletet a bűnügy helyszínéről. Bert szigorú volt, sokat követelt, de Alex tökéletesen megbízott benne, és rendszerint igaza is volt, úgyhogy megfogadta a tanácsát. Tudta, hogy még aznap este elkezd dolgozni a változtatásokon.

Szerette volna még egyszer meglátogatni Brigidet, de aznap, harminchat órával a szülés után már haza is ment.

Amikor felhívta telefonon, hallani lehetett, hogy nagy felfordulás van náluk, ugyanis Pat szülei, testvérei és a barátaik mind eljöttek hozzájuk látogatóba. Brigid kimerült volt, és Alex nem akart súlyosbítani a helyzetén. Nélküle is volt dolga épp elég.

Rose a délután folyamán üzenetet hagyott neki a kolostor irodájában. Mihelyt Alex visszaért Berttől, felhívta.

– Meg akarják venni, és jó árat fizetnének érte. És elfogadták a Mr. Greenre vonatkozó feltételeinket. Bérelnek neki és a közvetítő szerepét betöltő asszisztensének egy házat. Ez az asszisztens lennél te, Alex. – Rose ezek után felsorolta a filmben szerepet vállaló sztárok nevét, amitől Alex egy percig meg sem tudott szólalni. – Azt kérik, hogy te és Mr. Green legyetek ott az augusztus huszonötödikéi gyártáselőkészítő megbeszélésen.

– Mindjárt elájulok – szolt Alex, és lehuppant egy székbe MaryMeg irodájában. Egyedül volt a szobában.

– Kérlek, ne tedd. Holnap elküldik a szerződést. E-mailben továbbítom neked. Lesz egy filmed, Alex. Ez nagy dolog,

különösen ezzel a rendezővel és szereposztással. – Alex volt Rose legfiatalabb, és e pillanatban az egyik legsikeresebb kliense. A dolog neki is imponált, és ő is izgult Alexért. Még soha nem látott ilyen tüneményes gyorsasággal felívelő karriert. De Alex keményen dolgozott, tehát megérdemelte.

– Köszönöm – mondta Alex, és még akkor is a telefont bámulta, amikor egy perc múlva MaryMeg anya belépett az irodába.

– Valami baj van?

– Meglesz a film. A *Sötétség*ből mozifilmet csinálnak. – És elsorolta a szereplőket, aminek hallatán a főnökasszony is elámult.

– Ó, egek! – mosolyodott el. – Brigidnek kisbabája született, a te könyvedet meg megfilmesítik. Mi jön még? Csupa jó dolog történik mostanában errefelé. – Azzal magához ölelte Alexet, a vacsoránál pedig kihirdette az örömteli újságot. Alexnek, mielőtt augusztus végén útnak indulna Hollywoodba, még volt annyi ideje, hogy elvégezze a szükséges változtatásokat a legújabb könyvében. De még most sem hitte el igazán. Aznap éjjel ébren feküdt az ágyában, és egyre azon gondolkodott, hogy mivel érdemelte ki ezt a nagy szerencsét. Bért is fellelkesült, amikor felhívta telefonon.

Alexander Green volt a legjobb dolog, ami Alex életében történt. A világ úgy tudta, hogy Alexander Green a sikerszerző, de közben a háttérben, láthatatlanul, Alex művelte a varázslatot. Nevetnie kellett, amikor arra gondolt, hogy bizonyos értelemben ő Óz, a Nagy Varázsló.

Tizenötödik fejezet

Alex szokása szerint határidő előtt elvégezte a kéziratot a szükséges változtatásokat, úgyhogy a regény végleges szövege elkészült, mire el kellett mennie Hollywoodba. Bert elégedett volt. Alex indulás előtt elment hozzá, hogy elköszönjön. Most egy darabig nem fognak együtt dolgozni, mert Alexnek nem lesz ideje, hogy belefogjon egy új regénybe. A film minden idejét és energiáját igénybe fogja venni. Ezzel a kiadója is tisztában volt, de Alex határidő előtt elkészült a munkájával.

Brigidhez is elment, hogy elbúcsúzzon. Steven még nem volt három hónapos, de kétszer olyan idősnek látszott, olyan nagyra nőtt. Brigid épp befejezte a szoptatást, amikor Alex megérkezett, és Steven most jóllakottan aludt anyja karjában. Brigid minden percet élvezett, amikor együtt voltak.

– Úgy néz ki, mint akire már öltönyt kéne adni, és a kezébe aktatáskát nyomni – ugratta a barátnőjét Alex. – Mire visszajövök Los Angelesből, talán már görkorigizni fog. – A filmnek januárra, esetleg december végére kellett elkészülnie, és utána még hat-nyolc hétig tartanak az utómunkálatok. Alex úgy számolt, hogy körülbelül hat hónapig lesz távol.

– És mire újra találkozunk, megint elefánt lesz belőlem – újságolta Brigid boldogan, mire Alex zavartan nézett rá. Brigidnek nem sikerült leadnia a baba miatt felszedett kilók jó részét, így most is négy-öt hónapos terhesnek látszott. De Steven hasfájós volt, sokat sírt, Brigidnek pedig mellette nem volt ideje tornázni. És diétázni sem tudott, mert a szoptatás miatt állandóan éhes volt.

– Miért mondod ezt? Addigra leadod a pluszkilókat, Brig, ne aggódj.

– Nem egészen. – Ezután hosszú hallgatás következett, Alex meg csak nézett rá, magyarázatra várva. – Pár hete volt egy kis félrelépés nálunk, mert mindig úgy tudtam, hogy a szoptatás hatékony születésszabályozó, de mint kiderült... szóval... szóval most háromhetes terhes vagyok. Tegnap tudtuk meg. – Egyszerre látszott elgyötörtnek és elragadtatottnak. Kétségtelenül nehéz helyzet állt elő, a létszámбővülés hihetetlen terhet jelent a családi költségvetésben, ő és Pat azon törték a fejüket, hogyan legyen.

– Ugratsz? – meredt rá elképedve Alex. – Jön a második? Máris? Hiszen ő is csak most született.

– Ír ikrek – válaszolta csöppnyi zavarral Brigid. Nehéz lett volna megmagyaráznia Alexnek, aki még fiatal volt, hogy mennyire szeretne családot, mielőtt túl késő lenne, még ha ez azzal járna is, hogy anyagilag tönkremennek, öt-tíz évig, vagy még tovább is csórók maradnának, amire jó esélyük volt. De Pat is családot szeretett volna. Felvillanyozta az újabb baba híre, és nem bánta, hogy ilyen hamar jön. – Tudom, hogy a te szemedben örültségnek tűnik. Ha fiatalabb lennék, várnék veled, de tudod, bennünket már sürget az idő.

– Hányat akartok? – kérdezte Alex elképedve.

– Hármat vagy négyet, ha bírni fogjuk anyagilag. Pat szülei megígérték, hogy segítenek. Egy darabig szűk esztendőik következnek, de megéri.

– Bolond vagy, de szeretlek – nevetett a barátnőjére Alex. – Úgy sejtem, ezért hagytad ott a zárdát.

– Igen, ezért – mosolygott szélesen Brigid.

– Nem félsz, hogy újra végig kell csinálnod? Rémesnek hangzott.

– Nem volt az olyan rossz – mondta Brigid könnyedén, mire Alex a fejét csóválta.

– MaryMeg anyja tudta, hogy ezt fogod mondani. Ez valami amnézia lehet. Huszonöt órás vajúadás?

– De nézd csak meg, mit kaptam cserébe – mutatott Brigid az alvó kisbabára, aki úgy pihent a karjában, mint egy kis angyal. Hát persze hogy minden további nélkül újra vállalkozik rá.

– És Pat is rendben lévőnek találja?

– Mindketten ezt szeretnék. Azt hiszem, szándékosan voltunk óvatlanok.

– Akkor gratulálok – kiáltotta Alex, és megölelte Brigidet.

– Szeretnék, ha te lennél Steven keresztanyja. Megvárjuk a keresztelővel, amíg visszajössz.

Alex meghatottan ölelte meg barátnőjét, azután melegen elbúcsúzott tőle. Még most sem akarta elhinni, hogy máris jön a második baba. Megkérdezte Brigidtől, hogy titokban kell-e tartania a hírt, de miután engedélyt kapott rá Brigidtől, este a vacsoránál elújságolta a nővéreknek.

– Én is így szültem az enyéimet – jegyezte meg Tommy nővér. – Mindnyájan tíz-tizenegy hónapra jöttek az előző után. Egy év volt a legtöbb. – Alex számára ez továbbra is meredeknek tűnt, de Brigid cseppet sem bánta, sőt alig várta, hogy megszülessen az újabb bébi. Alex nem tartotta kizártnak, hogy az elkövetkező négy évet újabb és újabb terhességgel szeretné eltölteni.

Másnap reggel taxival ment ki a repülőtérre. Mindenki elfoglalt volt, így a házban búcsúzott el a nővérektől. Ezúttal nem olyan hosszú időre utazott el, és a többiek egyébként is hozzászórtak már, hogy időnként elmegy. Egyetlen bőröndnyi nyári holmit vitt magával; ahhoz, hogy a forgatás helyszínén dolgozzon, nem lesz szüksége szép ruhákra, ezért csak egy jobb darabot pakolt be arra az esetre, ha netán meg kellene jelennie valahol.

A hatórás repülőút után helyi idő szerint egy órakor érkezett meg. A reptéren limuzin várta, amelynek a sofőrje egy nagy táblát tartott maga előtt, rajta az ő nevével. Alex azt mondta nekik, hogy Mr. Green majd csak este érkezik magángéppel. Vele kapcsolatban a producer asszisztense külön intézkedett. Alexről a stúdió gondoskodott mint Mr. Green asszisztenséről. Amikor megérkeztek a Bel Air negyedben „kettejük számára” bérelt villához, a bőröndjét a sofőr vitte be. A házat egy olyan színész adta bérbe, aki nyolc hónapig Thaiföldön forgatott. Azt kérték, hogy a házban ne legyen személyzet, mivel Mr. Green magával hozza a saját személyzetét. Alex nyilvánvalóan nem akarta, hogy valaki jelentse: a házban rajta kívül nincs senki. Úgy tervezte, hogy majd ő felvesz valakit, aki takarít. Bonyolult dolog volt személyazonosságot kreálni egy nem létező személy számára.

A sofőr a ház hátsó traktusában lévő kis hálósobába vitte Alex bőröndjét, feltételezve, hogy az lesz az ő szobája. Miután elment, Alex átvitte a nagy hálósobába.

A ház gyönyörű volt: csupa üveg, és a padló mindenütt pasztellszínű kőlapokkal volt kirakva. A bútorok

elefántcsontszínű bőrrel voltak bevonva, és a kertben hatalmas medence állt a lakók rendelkezésére. A hifiberendezéssel akár egy rockkoncertet is meg lehetett volna rendezni, és a mozizásra szolgáló filmvászon egy egész falat betöltött. Miközben bejárta a házat és mindent megnézett, nem győzött mosolyogni magában. Úgy érezte magát, mintha egy film szereplője lenne, nem pedig dolgoznia kellene egy filmen. A hatalmas ágygal szemközti falra is felszereltek egy filmvásznat, és a konyhában háromszáz fős vendégsereg etetése-itatása sem jelentett volna gondot, mint ahogy már rendeztek is ilyen nagyságrendű partikat. Fejedelmi módon gondoskodtak Alexander Green kényelméről. Jó lett volna, ha van valaki, akinek megmutathatná mindezt, de nem volt. Fionának és Brigidnek biztosan tetszene.

Röviddel az érkezése után felhívta a producer asszisztense, és megkérdezte, meg van-e elégedve mindennel Mr. Green.

– Tetszeni fog neki – biztosította őt Alex. – Még nincs itt, ma éjszaka érkezik a saját gépével. De nagyon meg lesz elégedve. Hálás köszönet érte.

– Van valami kívánsága?

– Köszönöm, rendben vagyok. – A kocsifelhajtón állt egy fehér Cadillac Escalade, amit az ő rendelkezésére bocsátottak. A garázsban lévő fehér Rolls kabriolet-t Mr. Greennek szánták, de Alex nagyon szerette volna kicsempészni onnan. Egyelőre nem merte, de talán majd idővel.

A hűtő tele volt mindenféle enni- és innivalóval, és talált képes magazinokat, szappanokat, kölnit, tusfürdőt. A stúdió listát kért tőle Mr. Green kedvenc márkáiról és termékeiről, ő pedig megragadta az alkalmat, és felsorolta. Most pedig itt

voltak, sőt olyanok is, amikre ő nem is gondolt. Olyan fokú luxus volt ez, amit eddig nem tapasztalt, és voltaképpen esztelen pazarlásnak tűnt számára. Azt sem tudták, mit csináljanak a rengeteg pénzükkel, de Hollywood már csak ilyen volt, és azt akarták, hogy a fantomírójuk boldog legyen. Boldog volt, de sokkal kevesebbel is az lett volna. Nekik azonban a Rose és őáltala kitalált személyiséghez kellett igazítaniuk az igényeiket, és Alex úgy vélte, a hófehér Rolls a meglepetés akart lenni, amivel az egészre feltették a koronát. Kiment a garázsba, hogy megnézze, aztán percekig ült benne, és élvezettel beszívta a vadonatúj bőr illatát. Felhívta Bertet a mobilján, és elmesélte neki.

– Le fogják csukni, ha egyszer lebukik – ugratta a férfi.

– Nem fogok. És nem fognak. Nagyon óvatos leszek.

– Legyen is, különben vége a bújócskának!

– Nem vagyok annyira ostoba, Bert.

– Na jó, akkor élvezze a kaland minden percét, és csókolja meg helyettem a Rolls-Royce-ot.

– Meglesz – ígérte Alex.

Aznap este Alex egymás után két filmet is megnézett, és a nagy hálószobában aludt. Másnap reggel hat órakor felkelt, és úszott egy nagyot a medence tökéletes hőmérsékletűre temperált vizében. Azután felöltözött, és nyolc órakor indulásra készen állt, hogy fél kilencre beérjen a stúdióba. Beállította a fényűző Escalade GPS-ét, és pontosan időre megérkezett. A forgatás nagy része, leszámítva a külső helyszíneket, a stúdióban zajlik majd. A ház előtt letette az autót, és besétált. Már várta egy asszisztens,

és amikor bemutatkozott mint Mr. Green asszisztense, rögtön felajánlotta, hogy elvezeti a tárgyalóba.

– Mr. Green rendben megérkezett az éjjel? Elégedett volt mindennel? – tudakolta aggodalmasan.

– Tökéletes volt minden – nyugtatta meg Alex. – Éjfél körül érkezett, és nagyon tetszett neki a ház. Rögtön úszott is egyet a medencében.

– És a takarítók rendes munkát végeztek?

– Kiváló. – Erről megint eszébe jutott, hogy szüksége lesz bejárónőre, különben fél évig sikálhatja a fürdőkádakat és vécét, amit nem szeretett volna. Még a délután folyamán felhív egy takarítócéget. Rose már meg is szerezte az egyik nevét egy L. A.-ben élő barátnőjétől.

Az asszisztens bevezette egy szobába, ahol már többen ültek a hosszú, ovális asztal körül, és bemutatta nekik a lányt. Alexen fehér farmernadrág volt, a többiek rövid sortot és strandpapucsot viseltek.

A rendező elsőként mutatkozott be neki. Sam Jackowitznak hívták; ő mutatta be azután a forgatókönyvírónak, Malcolm Harrisnak, akivel majd együtt kell dolgoznia.

– Köszönöm, hogy megkönnyíti számunkra ezt a munkát – mondta a rendező hálásan, miközben Makóim csak végignézett rajta, és mindeddig egy szót sem szólt. Ekkor fél tucat produkciós asszisztens vonult be a tárgyalóba. Ez volt az utolsó alkalom, hogy tisztázzák a legapróbb részleteket is, mielőtt másnap találkoznak a színészekkel, hogy meghallgassák az ő forgatókönyvvel kapcsolatos észrevételeiket és megjegyzéseiket.

Egy órája ültek már a tárgyalóban, mire Malcolm először szólt Alexhez.

– Maga a valaha élt legnagyobb író asszisztense – mondta alig hallhatóan, mire Alex csak bámult rá. Nehezebbre esett hitelt adni a férfi rajongásának.

– Nagyon hízelgőnek fogja találni, ha elmondom neki – felelte udvariasan.

– Minden könyvét olvastam. Íróként rengeteget tanultam tőle. Szuper lehet neki dolgozni – áradozott a férfi.

– Valóban az – bólogatott Alex.

– Mióta dolgozik mellette?

– Régóta. Amióta dolgozni kezdtem. Egyetemistaként nála voltam gyakornok. – Mindezt Alex ott, abban a pillanatban rögtönözte, de még az ő fülének is meggyőzően hangzott, Malcolm pedig simán bevette.

– A *Sötétség* a kedvencem a könyvei közül – folytatta áhítatosan.

– Az enyém is – felelte Alex. – Ő is nagyon örül annak, hogy épp ezt fogják megfilmesíteni.

– Csodálatos filmet fogunk csinálni belőle – ígérte Malcolm. – Mi a véleménye a forgatókönyvről?

– Még nem olvasta. – Mint ahogy ő sem.

– Tegnap oda kellett volna adniuk magának. – Malcolm odaszólt valamit az egyik asszisztensnek, aki elsietett, hogy hozzon két példányt Alexnek. – Erről jut eszembe, szeretnék mutatni valamit benne, hogy megkérdezhesse, neki mi a véleménye róla. Egy párbeszédre van szó, amit kiírtam a könyvből, de egy másik szereplő jelenetébe illesztettem be. –

Kinyitotta a számárfüles példányát a szóban forgó oldalon, és megmutatta Alexnek. O elolvasta, és bólintott.

– Jó lesz – mondta. – Tetszik.

Malcolm lenéző pillantást vetett rá.

– Nem azt kérdeztem, hogy *magának* tetszik-e. Azt szeretném tudni, hogy *neki* tetszik-e.

Alex egy percig majdnem elfelejtette, hogy neki mint asszisztensnek nincs döntési felhatalmazása, most tehát gyorsan elnézést kért.

– Természetesen. Ma este meg fogom kérdezni tőle.

– Napközben fogad telefonhívásokat?

– Nem veszi fel a mobilját – közölte Alex, mire Malcolm bólintott. Bálványozott írójának minden szeszélyét készséggel elfogadta.

A megbeszélés hosszúra nyúlt, és sok üresjárat volt benne. Délben hatalmas büfét nyitottak, utána pedig este hatig taglalták a legjelentéktelenebb részleteket is. Alexnek azonban nem volt más választása, végig kellett ülnie az egészset. Már egy egész listára való kérdése volt, amit fel kell majd tennie a vélt munkaadójának, és meg kellett ígérnie, hogy még aznap este megírja e-mailben a válaszokat. Természetesen minden kérdésre tudta a választ, de butának kellett tettetnie magát. Épp beült az Escalade-ba, amikor odament hozzá Malcolm. Kisportolt, jó alakú férfi volt, szépen kidolgozott izmokkal. Sűrű sötét haja a válláig ért, napbarnított arcában világított a kék szeme. Szabvány strandpapucsában, sortban úgy nézett ki, mint egy úszómester.

– Holnap nehéz napunk lesz – figyelmeztette Alexet. – A színészek mindig egy sor idióta kérdéssel jönnek, és mindenféle kifogásuk van a dialógusok ellen. Mondja meg Mr. Greennek, hogy emiatt ne izgassa magát, és a viláért se vegye a szívére. Majd én elintézem.

– Az nagy könnyebbség lesz számára – válaszolta Alex tiszteletudón, és vigyázott, el ne nevesse magát azon, hogy Malcolm úgy beszél, mintha ők ketten összeesküvők lennének.

– Nézze, én tudom, mik az alapszabályok, de esküszöm, nem mondom el senkinek. Nem tudna valahogy odavinni, hogy láthassam, ha csak pár percre is? Életem legszebb napja lenne.

Alex úgy döntött, legjobb lesz csírájában elfojtani Malcolm vágyait, nehogy később gondok legyenek belőle.

– Ezt nem tehetem. Ő a munkaadóm, abban a pillanatban kirúgna.

– Mint egyik író a másik írot – suttozta Malcolm. – Talán ha elégedett lesz a forgatókönyvvel...

– Nem fogad senkit – vágott a szavába határozottan Alex. – Soha senkivel nem tesz kivételt. Egy családi tragédia óta elzárkózik a világtól. Semmiképpen nem merném átlépni a vonalat, amit ő húzott meg.

– Ó, Istenem, nem is tudtam... Kije halt meg? A felesége? Gyereke?

– Erről nem beszélhetek, és ami azt illeti, nem is tudom.

– Mielőbb szeretett volna kiszabadulni a csapdából, amit maga állított fel. – Sokkal régebben történt, amikor még nem dolgoztam neki. Én is csak pletykákat hallottam, azt sem tudom, igazak-e.

– Jó, de ha lát valami lehetőséget, szóljon nekem, megteszi? Szeretnék találkozni vele, mielőtt befejezzük a filmet.

– Alex a legszívesebben rákiáltott volna, hogy „Itt vagyok, te idióta!”, de továbbra is tisztelettel vegyes áhítattal nézett rá, mint akinek semmihez sincs felhatalmazása.

– Ma este elküldöm magának e-mailben a kérdésekre adott válaszokat – közölte nyomatékosan.

– Tudja, hogy mikor? Ma este randevúm van. Mondjam le? Telefonon hajlandó lenne velem beszélni?

– Nem, nem fog. Ne mondja le a randevúját. Mihelyt hazaérek, beszélek vele. És rögtön meg is írom magának a válaszokat.

– Köszönöm. – Azzal elballagott, Alex pedig beült a kocsiba, beállította a GPS-t, és hazahajtott. A stáb egyetlen tagja, legyen az a rendező vagy a legkisebb beosztott, sem tudhatta, hol van Green bérelt háza, és Alex erősen remélte, hogy nem csúszik be semmilyen hiba, és paparazzik sem várják a kapuban. Most kezdte csak sejteni, hogy milyen bonyolult lesz a helyzete a forgatáson. A dolog megvalósítható, de állandóan hazudnia kell.

Mihelyt belépett az ajtón, egyenesen a számítógéphez ment, hogy kimentse Malcolmot szorult helyzetéből. Minden kérdésére tudta a választ, és öt perc sem telt bele, már el is küldte őket.

Malcolm válasza tíz perc múlva érkezett.

– Húha! Kész csoda ez az ember! Köszönöm a gyors válaszokat, kérem, tolmácsolja neki. Ez kellemes munka lesz.

„Csak nem nekem”, gondolta Alex.

– Megmondom neki – írta vissza, aztán lement a földszinti teraszra, ledobta a ruháit, és beugrott a medencébe. Hosszú,

hihetetlenül unalmas nap állt mögötte, tele bárgyú kérdésekkel és saját fontosságuk tudatától felfuvalkodott, mondanivaló híján lévő emberekkel. A rendező volt az egyetlen, akire érdemes volt odafigyelni, Malcolm pedig olyan ömlengő dicshimnuszokat zengett Alexander Green-ről, hogy Alex a végén enyhe hányingert érzett, mintha túl sok csokis kekszet evett volna.

A következő nap még rosszabb volt. Négy sztár volt jelen, akik egymással versengve követeltek figyelmet, akarták hallatni a hangjukat, sorolták a problémáikat a forgatókönyv majd' minden oldalával, hangoztatták kétségeiket, hogy tényleg jól értik-e a szerepüket, képesek lesznek-e „zsigerből” hozni, vagy a figura egyszerűen nem „fekszik” nekik. Sam mesterien kezelte őket, míg Malcolm sorra belement minden vitába, Alex pedig csak annyit tudott tenni, hogy lejegyezte azokat a dolgokat, amiket később a feltételezett munkaadója szájába adva kifogásolni fog.

Akadtt néhány heves szóváltás is: a női főszereplő és az egyik mellékszereplőt alakító színésznő gyűlölték egymást, és amikor senki sem nézett oda, a férfi főszereplő lazán végigsimított Alex mellén, majd tovább haladva rákacsintott.

– Ez most valami vicc volt? – motyogta Alex, miután a férfi elment, Malcolm pedig odasétált hozzá.

– Láttam. Mindig ezt csinálja. Ne vegye magára.

– Bók volt vagy sértés? – kérdezte Alex, mire Malcolm nevetett.

– Talán mindkettő. – Ezek után Malcolm a női főszereplőre kezdett panaszkodni, akivel szerinte nem lehet együtt dolgozni. Egyszer már volt hozzá „szerencséje”. De Alex úgy látta, hogy a

nő legalább őszinte, és nyíltan megmondja, ha valami nem tetszik neki. Neki kevésbé volt rokonszenves mézesmázos passzív-agresszív stílusával a másik nő és a férfi főszereplő.. És Malcolmnak is voltak feszültségei a forgatókönyv kapcsán. Alexet eddig nem zavarta, amit Malcolm írt, de nem is volt elragadtatva tőle. Ugyanakkor már rájött, hogy a film esetében kompromisszumokat kell kötni.

Mindegyik sztárszínész hamarabb ment el, mint gondolták. Másnapra ruha- és szövegpróba volt előirányozva. Mire este nyolckor Alex elszabadult, zúgott a feje. Két órát elpazarolt Malcolmmal, aki folyton önmagáról beszélt, és újra megpróbálta rábeszélni, intézze el, hogy Mr. Green fogadja őt, amire megint csak azt válaszolta, hogy nem tudja elintézni. Még aznap este telefonált Rose Porter.

– Hogy megy?

– Nem is tudom. Sokféle alkat, temperamentum és személyiség, sok helyezkedés, és a forgatókönyvíró azt hiszi, hogy Alexander Green az Isten.

– Jó érzés lehet hallani őt.

– Nem mondhatnám. Azt szeretné, ha belopnám a házba, hogy megcsókolhassa Mr. Green lábát. Úgy kezel engem, mint egy küldöncöt, vagy Green szobalányát.

Rose nevetett.

– Hollywood akkor is bolond hely, ha épp nem kell titkolni valakinek a személyazonosságát. – De sok pénzt és óriási presztízst jelentett. – Igénybe vetted azt a takarítószerkeletet, amit ajánlottam?

– Igen. Holnap kezdenek. Nincsenek nagy igényeim, nem fogok bulikat rendezni, és semmi ilyesmit. – Nem is tehetné, különben rögtön lebukna. Senkit nem hívhat meg magához, és semmi módon nem kockáztathat. – Hosszú hat hónap lesz.

– Lehet, hogy élvezni fogod – bátorította Rose.

– A végtelenségig el vannak telve maguktól, de még az asszisztensek is. Ezzel együtt szórakoztató a sztárokat figyelni.

Salátát készített magának vacsorára, úszott egyet, aztán korán ágyba bújt, és megnézett egy újabb filmet. Csodás DVD-gyűjteményt talált a házban. Másnap folytatódott a mulatság az egyik színésznő hisztijével, akinek nem tetszett a ruhája, egy másik meg Malcolmmal rúgta össze a port a forgatókönyv miatt, és kiviharzott a díszletből. A rendező mindkét nőt lecsillapította, aztán egy kis időre leült Alex mellé. Nyugodt, kiegyensúlyozott ember benyomását keltette, aki hihetetlen érzékenységgel és eleganciával bánt mindenkivel. Vele ellentétben Malcolm egy díva volt: ebéd után savanyú, mogorva arccal tért vissza, és a káprázatos külseje dacára úgy viselkedett, mint egy dühös gyerek.

– Alig várom, hogy eljussunk a gyilkossági jelenethez, és mindkettőjüket összekenhessem vérrel – morogta összeszorított foggal.

– Mr. Greennek nem fogom elárulni, hogy ezt mondta – nevetett Alex.

Malcolm ettől némileg lecsillapodott, és még egy doboz kólát is adott Alexnek, miközben az egyelőre elég kezdetleges stádiumban lévő próbafolyamatot nézték. Sam minden színésznek külön elmagyarázta az általa megformált alak

lélektanát, még hozzá tökéletesen, amint azt a feszülten figyelő Alex megállapította. Néhány dolgot lejegyzett, amit Malcolm észre is vett.

– Miért jegyzetel?

– Mr. Green elvárja, hogy elmondjam neki, mi történt aznap. Itt most én vagyok a szeme és a füle.

– És figyel arra, amit maga mond neki? – ámult Malcolm.

– Legtöbbször igen. A kapcsolatunk a kölcsönös tiszteleten alapul.

– Neki nincs szüksége senki tanácsára – jelentette ki a férfi áhítatos tisztelettel. – Igaz is, mi volt a véleménye a forgatókönyvről?

– Tetszik neki. Van ugyan itt-ott néhány elnagyolt rész, de semmi olyan, amit ne tudna elfogadni, vagy amin ne lehetne finomítani.

– Arra számítottam, hogy szigorúbb lesz.

– Ez egy jó forgatókönyv – bókkolt Alex.

– Mondja meg neki, hogy köszönöm. – Azzal Malcolm megint eltűnt.

Ismét estig dolgoztak, és Malcolm azzal lepte meg, hogy megkérdezte, hazafelé menet nincs-e kedve megállni valahol és enni valamit, persze csak ha van rá ideje, és Mr. Green nem bánja.

– Persze. Miért is ne? Neki nem lesz ellene kifogása. – Malcolm fontos szövetségese lehet, gondolta, ezért megéri jobban megismernie.

Hazafelé menet megálltak a Polo Lounge-nál, és a férfi ezernyi kérdést tett fel a munkáltatójáról. Órála egyet sem. Alex

viszont megtudta, hogy Malcolm a USC filmfakultására járt, és a televízióban dolgozott, mielőtt átnyergelt a játékfilmekre, továbbá hogy szeretne saját sorozatokat készíteni. Harminchárom éves volt, nőtlen, gyerekei sem voltak, és nemrégiben szakított egy kezdő sztárocskával, aki otthagya egy másik pasi kedvéért.

– Tulajdonképpen nem is bánom – jelentette ki Malcolm. – Még csak három hónapja jártunk együtt. – Ahogy Alex hallgatta, olyan érzése támadt, hogy Hollywood egyfajta szerencsejáték, amelyben ahhoz, hogy valaki feljebb jusson, folyamatosan cserélgetnie kell a partnereit. Még hozzá úgy, hogy az aktuálisnál mindig egy fokkal fontosabbat újítson be. Ez nagyon fárasztónak, hihetetlenül manipulatívnak és felszínesnek tűnt számára.

– Bonyolult lehet itt az élet.

– Az – ismerte el a férfi. – Az együttjárás arról szól, hogy mit akarok, kivel lássanak együtt. Mint a kocsi, amit vezetsz. Az a lényeg, hogy hová és milyen messzire visz. A személy az az eszköz, amely eljuttat a következő szintre. Ott aztán sebességet váltasz, és a következő ötven-száz mérföldet hegynek föl már valaki mással teszed meg.

– Előfordul, hogy valaki egy igazi emberrel jár el ide-oda? – Ebben a világban, ahol minden hamis volt, a haj, a fogak, a mell és a szív, nem akart bennfentessé válni.

– Nem nagyon – válaszolta őszintén Malcolm. – Az időpazarlás lenne.

– Szoktak itt az emberek szerelmesek lenni? – faggatózott tovább Alex, mire Malcolm elnevette magát.

– Úgy beszél, mint a mesék legkisebb királykisasszonya. Hollywood a filmgyártásról és a sztárrá válásról szól. Itt nincs helye szerelemnek. Ha szerelmet akar, menjen Arkansasba. Vagy Nebraskába. Ott élnek az igazi emberek, nem itt. Maga hova valósi?

– Bostoni vagyok.

– És Skóciában él Mr. Greennel?

Alex bólintott, visszaemlékezve a szerepére és az ügynökével együtt kitalált személyazonosságára.

– Igen.

– Vele megy Montanába is?

– Többnyire igen. – Elfogta az idegesség, nehogy Malcolm elkezdjen kérdezősködni Montanáról, amiről semmit sem tudott.

– Az utóbbi két évben Európában voltam vele.

– Hol, merre?

– Olaszországban, Írországbán, Franciaországban, Angliában, Németországban, Csehországban, Spanyolországban – hadarta azokat a helyeket, ahol járt, és látta, hogy a szavai megtették a hatásukat.

– Mr. Greennek van háza mindezekben a helyeken?

– Némelyiken – hazudta Alex.

– Nagyon érdekes élete lehet.

– Nem mondhatnám. Állandóan ír. Nem él társadalmi-életet, csak ritkán mozdul ki hazulról. Az írás a szenvedélye. – Önmagáról beszélt, amit persze Malcolm nem tudott.

– Ezért ilyen jó író. Hogy fordult az érdeklődése a krimik felé?

– Azt hiszem, még gyerekkorában az apja szeretettette meg vele a műfajt.

A férfi szomjasan itta minden szavát.

Együtt jöttek el az étteremből, miután megfelezték a számlát, és együtt mentek elkérni az autóikat. Malcolmé egy lízingelt Porsche volt.

– Csak olyankor járok jó kocsikkal, amikor egy filmen dolgozom – mondta, miközben kinyitotta kocsit, és beszállt. – Itt fontos, hogy az ember milyen kocsival jár.

Alex a hófehér Rollsra gondolt, amit Mr. Greennek béreltek. Itt mindennél fontosabb volt a látszat, legalábbis a film forgatása idején. Utána mindenki visszaváltozik fehér egerek húzta tökhintóvá, egészen a következő filmig. Fura lehet így élni, gondolta Alex.

– Köszönöm, hogy elvitt vacsorázni – mondta, és rámosolygott a férfitra.

– Szórakoztató volt. Adja át üdvözetemet a mesternek.

Alex bólintott, aztán mindketten elhajtottak. A lány elgondolkodott Malcolm szavain. Hátha mégis vannak itt igazi emberből való emberek is. Hirtelen hangosan felnevetett. Hiszen ő sem igazi! Los Angelesben ő is csak egy szélhámós, aki egy nem létező férfinak adja ki magát.

Tizenhatodik fejezet

A forgatás első napjai vesződésesek, fárasztók voltak, egészen addig, amíg a színészek végül kezdtek belejönni, és megérteni a figuráik lelki mozgatórugóit. Sam képes volt újra meg újra elmagyarázni nekik, mígnem sikerült egyé válniuk a szerepükkel, miközben Makóim a forgatókönyv minden szaváért ádáz harcot vívott, amivel csak visszafogta a színészek lendületét. Ehhez jöttek még a naponta felmerülő, Mr. Greennek címzett kérdések, melyekre Alex adta meg a választ e-mailben, mihelyt hazaért. Egy hónap elteltével kezdett hiányozni neki az írás, a hely, ahová elvonulhat, és ahol nem zavarhatja senki. Néha kimondottan szenvedett.

Már mindenki ismerte őt a stábból. A rendező mindig nagyon kedves volt hozzá, Malcolm hol ilyen, hol olyan, a hangulatától, vagy attól függően, hogy milyen volt az előző estéje. Alexnek volt egy olyan érzése, hogy mozgalmas szexuális életet élhet, de erről Malcolm szerencsére nem beszélt. Időnként kicsit mintha rámozdult volna, de igazából sohasem kezdett ki vele, és Alex nem is számított ilyesmire tőle. Annak ellenére, hogy jóképű és vonzó férfi volt, remélte, hogy nem kell tartania a közeledésétől. Fionának tetszett volna, ha látja őket. De csak kollégák voltak, semmi több. Ő volt a csatorna Malcolm imádott bálványához, ahogy Sam, a rendező szokta emlegetni. Nem volt ebben semmi sértő, hiszen az ő szemükben csakugyan ez volt a szerepe. Nem tudták, hogy ő az, aki nézi és hallgatja őket, nem áll mögötte senki más.

Hat hete dolgoztak már együtt, amikor Malcolm meglepte azzal, amit mondott. A bűnügyi jeleneteket kezdték forgatni, amitől a munka még érdekesebbé vált. Alex feszülten figyelt, hogy biztos legyen benne, jól értik a részleteket. Eddig minden rendben volt.

– Kisegítenél ma este? – kérdezte az egyik szünetben. Kicsit rosszkedvűnek tűnt, amúgy meg legalább annyira szeszélyes volt, mint a színészek.

– Miről van szó?

– A partnerem lemondta a mai estét. Jobb programja akadt. Egy premierre kell mennem, és már mindenkit megkérdeztem, de senki sem ér rá.

Nem volt valami hízelgő felkérés, de amióta megérkezett, Alex minden estéjét otthon töltötte, és már nagyon unta. – A premier izgalmasnak és határozottan szórakoztatóbbnak ígérkezett, mint tévét nézni a nagy képernyőn. Barátai pedig nem voltak Los Angelesben, hogy eljárhatott volna velük,

– Szívesen elmegyek. – Csakhogy összesen egy ruhát hozott magával, és nem volt biztos benne, hogy megfelelő erre az eseményre. Rövid, fekete, szolid darab volt, Londonban vette két éve, hogy legyen mit felvennie, amikor Írországba utazik Fiona családjával karácsonyozni. – Milyen ruhában illik menni?

– Valami dögös, szexis cucban. De igazából mindegy, feltéve, hogy nem farmerban állítasz oda. Egyébként sem fog senki rád figyelni. Azt sem tudják, ki vagy. – Mint ahogy ő sem tudta. Ha bárki más mondja ezt, vérig sértette volna. De Malcolm csak a tőle megszokott stílusban fejezte ki a saját világlátását.

– Elmehetek korábban?

– Persze. Miért? Mr. Green nehezményezni fogja?

– Ő hagyja, hogy azt csináljak, amit akarok. Vennék egy ruhát ma estére. Nem szeretnék kínos helyzetbe hozni.

– Nem fogsz. De jól van, menj csak, amikor akarsz. – Hirtelen eszébe jutott valami, és lehalkította a hangját. Ez eddig fel sem merült benne. – A barátnője vagy?... Úgy értem, Greennek.

Alex ránézett, és elnevette magát. Szerette volna azt válaszolni, hogy igen, de azzal csak tovább bonyolította volna a helyzetet. Sajnálkozva megrázta a fejét.

– Nem, nem vagyok – súgta vissza.

– Biztos? Nem fog haragudni, ha eljössz velem? A világért sem szeretném magamra haragítani.

– Én sem – biztosította Alex. – Nem, nem bánja, akárkivel megyek is el. – Aztán javasolt valamit, amiről tudta, hogy Malcolmot boldoggá teszi vele. – Akarod a Rollsot használni? Odaadja nekem, ha kérem.

– Naná! – csillant fel Malcolm szeme. – De nem csak úgy elemeled, ugye?

– Dehogy. – Malcolm azonban ezt kicsit gyanúsnak találta. Ha Alexander Green ilyen nagylelkű ezzel a lánnyal, akkor valami többnek kell lennie köztük. De ettől Alex csak érdekesebb lett a szemében. Egyszeriben barátkozásra érdemes tiltott gyümölcsé vált. – Hová menjek érted? – kérdezte Alex.

Malcolm lefirkantotta egy darab papírra a címét.

– Hétre legyél ott. – Ha elég dögösen fog kinézni, leviszi a vörös szőnyegre a fotósok elé. Az este kezdett ígéretesebbé válni, mint percekkel azelőtt, amikor a partnere lemondta. A nő egy

bevaló fiatal pasival megy valahová, akivel ő amúgy sem tudná felvenni a versenyt.

Alex nem sokkal ezután elment, és egyenesen Beverly Hillsbe, a Neiman Marcushoz hajtott. Végigjárta a divatosztályt, és talált is egy testhezálló fehér szaténselyem Saint Laurent-miniruhát, amelyet az eseményhez illőnek gondolt. Egy strasszokkal kirakott ezüst túsarkú szandált és egy kis ezüst borítéktáskát választott hozzá. Sikerült találnia egy gyémántnak látszó, nagyméretű strassz fülbevalót a hozzá való karkötővel, majd bepakolta az összes zacskót a kocsiba, és elégedetten hazahajtott. Már csak annyi ideje maradt, hogy megfürödjön, hajat mosson, és felöltözve hétre ott legyen Malcolmnál. Láta, hogy egy szegényebb negyedben lakik, de a lerobbant ház előtt ott parkolt a Porsche. Úgy látszik, Los Angelesben számított, hogy milyen kocsival jársz, de az nem, hogy hol laksz. Kiszállt az autóból, és megnyomta a jelzőgombot, mire egy perc múlva elegáns szmokingban, hófehér ingben, nyakkendő nélkül és borotvátlanul megjelent Malcolm. A lábán me-zítlábra húzott méregdrága fekete lakk papucscipő. Ez nagyon L. A.-módi volt: anyagul elegáns és trendi, azt a benyomást hivatott kelteni, hogy az illető nem görcsölt rá az öltözködésre, de azért tudja, mit és hogyan. Alex nem értette az ebben rejlő üzeneteket és jelképeket, de a férfi jól nézett ki.

Amikor Malcolm meglátta, füttyentett.

– Szépen kirittentetted magad – mondta elismerően. – Tetszik a ruhád. – Sokkal jobb volt, és egészen más stílusú, mint az, amiről eldöntötte, hogy nem veszi fel, és amiben úgy nézett volna ki, mint egy árva gyerek vagy egy görög özvegy.

Átengedte Malcolmnak a volánt, amiért a férfival madarat lehetett volna fogatni.

– Nem bánta? – kérdezte, „Mr. Greenre” utalva.

– Jó szórakozást kívánt – nézett rá mosolyogva Alex.

Hosszú és érdekes éjszaka következett. Malcolm elégedett volt Alex külsejével, így levitte a vörös szőnyegre, ahol bőszen fényképezték őket, mivel nagyszerűen néztek ki. Malcolm haja is sötétbarna volt, akárcsak Alexé, a szeme viszont kék, akár az ég. Alex az ebédszünetekben kiült a napra, amitől gyönyörűen lesült, és a fehér Saint Laurent-ruha remekül mutatott rajta. A premier élvezetes volt, az összes filmsztár megjelent. Malcolm észrevette a nőjét a rapper-rel, és keresztülnézett rajta. Az esemény után a Chateau Marmont-ban vacsoráztak, majd átmentek egy éjszakai mulatóba, ahol hajnali kettőig beszélgettek. Most, hogy egy éjszakába nyúló estét együtt töltött Malcolmmal, jobban megkedvelte őt. Még mindig érzett benne valami művit és őszintétlent, de a Los Angeles-i filmes világban ilyennek kellett lenniük a férfiaknak. Alex maradéktalanul élvezte ezt a számára teljesen szokatlan és új estét, ami ráadásul jó alapanyagul szolgált jövőző regényekhez.

– Próbálok rájönni, hogy működik itt ez az egész – mondta egy pohár pezsgő mellett.

– Mire gondolsz?

– Például hogy mi az, ami számít, és miért. – Arra gondolt, hogy egyszer majd felhasználhatja egy Los Angeles-i gyilkosságról szóló regényben. A társasági élet legtöbb szabályát már tapasztalatból ismerte, de szóbeli megerősítést szeretett volna hallani Malcolmtól, hogy biztos legyen benne, jól gondolja.

– Minden számít: hogy kit ismersz, kivel vagy, hová mész, hol voltál, milyen kocsi vezet, mit viselsz, ki a fodrászod. – Ez mind csupa mélység nélküli felszínes dolog volt, és semmi sem volt valódi, akárcsak a gyémántnak látszó fülbevalója és karkötője.

– És mi a helyzet azzal, amit gondolsz, vagy amiben hiszel, vagy amit érzel?

– Az nem olyan fontos. – A férfi rámosolygott, és most először támadt benne valami halvány kíváncsiság a lány iránt. – Te szörnyen komoly lány vagy. Hány éves vagy? Huszonhét? Huszonnyolc?

– Huszonnégy – válaszolta Alex, akit az ártatlanság friss levegője vett körül, anélkül, hogy neki tudomása lett volna róla.

– Nahát, milyen fiatal vagy. A korodhoz képest szuper jó állásod van.

– Itt tényleg csak az számít, hogy kit ismer az ember? – Szeretett volna hinni abban, hogy valami mélyebb dolog is létezik ennél, de Malcolm eloszlatta az illúzióit.

– A kapcsolataid révén válhatsz híressé. Attól vagy fontos, hogy kinek dolgozol. Híres leszek, ha egy hírességgel randizok. A partnerem kiadja az utamat, ha megismerkedik egy nálam fontosabb emberrel. Vagy én dobom őt ugyanilyen okból. – Ezt ő normális dolognak tartotta.

– Köszívűség így bánni emberekkel – jegyezte meg Alex.

– Ez itt így megy. Itt ezek a szabályok. Így jutsz el oda, ahová el akarsz érni.

– Mi van akkor, ha a saját utadat járod?

– Senki sem csinálja. És nagyon sokat, nagyon keményen kellene dolgozni érte. Jobban megéri lerövidíteni az utat.

– Csakhogy akik a rövidebb utat választják, belül üresek – vélekedett Alex, és a filmbizniszben mozgó emberek nagy része valóban ilyen volt.

– Ha nem vagy tehetséges, akkor így kell csinálnod. L. A. olyanokból csinál nagy sztárt, akik sohasem dolgoztak, és tehetségük sincs. A paparazzik mindenütt a nyomukban vannak. – Fel is sorolt fél tucat nevet, és Alex tudta, hogy igaza van. – Itt minden kartonpapír és talmi csillogás, de működik. Többnyire senki sem veszi a fáradságot, hogy bepillantson a díszletek mögé.

– Lehangelő – mondta Alex, és elgondolkodva ült egészen addig, amíg meg nem érkeztek Malcolm háza elé. Ott a férfi ránézett, és elmosolyodott. Nem ittak sokat, úgyhogy mindketten józanok voltak.

– Akarsz feljönni, és elszórakozni kicsit?

– Mire gondolsz? – De persze sejtette.

– Egy kellemes éjszaka barátok között?

– És utána? – Alex tudni akarta, pontosan mire gondol Malcolm, és ez az egész mit jelent neki.

– Ha jó volt, megismételjük. Vagy nem. Majd meglátjuk. Eljátszunk addig, amíg nem jön valami jobb. – Brutálisan őszinte válasz volt.

– Neked biztosan örültségnek hangzik, Malcolm, de én ennél többet akarok. Ma éjjel nagyon jól éreztem magam, de nem vágyom senkire, „amíg nem jön valami jobb”. Addig jól megvagyok egyedül.

– Nem így működik? Az ember egy darabig ezzel is beéri, nem?

– Miért? – Alex nem értette a szabályokat, amelyek szerint Malcolm élt.

– Te mit akarsz? Kérjék meg a kezedet, jegyezzenek el, akkor hajlandó vagy lefeküdni?

– Nem egészen. Csak olyan legyen, aki tudja, hogy ki vagyok, aki a hibáimmal és a hiányosságaimmal együtt szeret, és nem úgy használ, mint egy buszt, ami elviszi a következő megállóig.

– Ez elég nyers megfogalmazás – felelte a férfi, eltűnődve Alex szavain.

– De igaz, ugye? Te nem ismeresz engem. Én sem ismerlek téged. Nem akarok lefeküdni egy idegennel.

– Korrekt válasz. – Malcolm odahajolt, és megcsókolta Alexet. – Ma este fantasztikusan néztél ki. Viszlát holnap.

Miközben kiszállt a kocsiból, Alexnek eszébe jutott valami, és átcsúszott a vezetői ülésbe.

– Ha nem Alexander Greennek dolgoznék, elvittél volna magaddal, vagy le akartál volna feküdni velem?

A férfi elgondolkodott a kérdésen, aztán nevetve válaszolta:

– Valószínűleg nem. Potyára nem csinálom. Ez drága dolog.

Alexnek ezt szörnyű volt hallania, de Malcolm komolyan beszélt. Itt mindenki azt nézte, hogy kit tudna kihasználni. Egyetlen alkalmat vagy véletlen találkozást sem lehetett kihagyni. Ha szimatot fogtak, futottak, mint a vadászkutyák.

– Gondoltam. Köszönöm, hogy őszinte voltál.

Malcolm bólintott. Nem is tudta, miért beszélt ilyen nyíltan ezzel a lánnyal. Talán mert ő is őszinte volt hozzá.

– Tulajdonképpen kedvellek. Jobban, mint gondoltam volna. A forgatáson elég mereven szoktál viselkedni.

– Olyankor dolgozom.

– Biztosan nem kellenél neki, ha nem lennél okos. Ő tudja, mit csinál. Az az ember zseni. – Ezt már korábban is mondta, és miután intett, majd bement a házba, Alex rájött, hogy Malcolm beleszerethetett volna Alexander Greenbe azért, mert az volt, aki, de őbelé biztosan nem. Malcolm a szimpla kis Alexandra Winslow-t látta, és mint ilyen, nem ütötte meg a mértéket. De ez kölcsönös volt.

A forgatás alatt többször is elmentek vacsorázni Malcolmmal. És néha nagyon közel járt hozzá, hogy beadja a derekát, de mégsem tette. A bűnügyi jelenetek felvétele egy örökkévalóságig tartott, de végül mind jól sikerült. Alex részletesen ellenőrizte a napi anyagokat, hogy beszámolhasson róluk „Mr. Greennek”. Sam egyszer meg is jegyezte, hogy szeretné, ha neki is ilyen asszisztense lenne. Alexnek sasszeme volt, és fáradhatatlanul dolgozott azon, hogy védje Mr. Green és a regény érdekeit.

A stáb által rendezett hálaadási vacsorán ő is ott volt, mivel nem voltak barátai L. A.-ben. Malcolm addigra már a filmben szereplő egyik fiatal nővel szexelt rendszeresen, és többen is látták őket együtt a városban. Szép jövő előtt álló, nagyon csinos lány volt. Karácsony előtt két nappal fejezték be a forgatást, és Alex három hét szabadságot kapott, mielőtt vissza kellett térnie az utómunkálatok elvégzésére, így aztán hazautazott Bostonba.

Két éve nem töltötte otthon a vakációkat. A nővérek hatalmas fát állítottak fel az előtérben, karácsony estéjén együtt vacsoráztak, az első napján pedig egy hajléktalanszállón dolgoztak. Alex kihasználta az alkalmat, hogy a városban van, és meglátogatta Brigidet és a babát. Brigid már öt hónapos terhes volt, ismét jó nagy hassal, és bizony egy babával várandósan, és egy másikkal a karjában elég fárasztó volt számára. Alex amikor csak tudott, eljárt hozzá segíteni. Brigid tartós szabadságra ment az iskolából, hogy otthon maradhasson a kicsikkel, és Patrick szülei ígéretükhöz híven támogatták őket anyagilag, amennyire erejükből telt.

– Ha nem tennék, nem lenne mit ennünk – mesélte Brigid Alexnek, de közben látszott rajta, hogy olyan boldog, mint még soha. És ezúttal tudták, hogy a baba kislány lesz, ami külön izgalmat jelentett Brigidnek.

Alex január közepén repült vissza Los Angelesbe, ahol Malcolm már egy másik sztárocskával járt, akivel egy karácsonyi bulin ismerkedett meg. Alex örült, hogy nem szállt be ebbe a játékba. Makóimban nem volt semmi rosszindulat, semmi személyesség, csak éppen a kapcsolatai felszínesek, hamis ragyogásúak voltak. Alex alig várta, hogy vége legyen a filmmel kapcsolatos munkájának, és hozzákezdhessen egy új regény írásához. És azon is gondolkozott, hogy hol éljen ezentúl. A Los Angeles-i házban, és korábban Londonban élve lassanként rájött, hogy bármennyire is szereti a nővéreket, már nem akar visszaköltözni a kolostorba. Beszélt erről Bertnek, aki New Yorkot javasolta számára.

– Maga már felkészült arra, hogy az első ligában játsszon, Alex. Ott izgalmas élet várja. Nem rejtőzködhet örökké.

Rose egyetértett vele. Úgy gondolta, New York pezsgése jól fog tenni neki, egy időre mindenképpen.

Alex félretette majdnem minden pénzét, amit az írással keresett, és megvult az apja házának eladásából származó összeg is. Rose azt tanácsolta neki, hogy az egyik divatos negyed belvárosában béreljen lakást, ahol általában fiatalok élnek, és majd meglátja, hogy érzi ott magát.

– Ha nem szereted, még mindig visszamehetsz Bostonba. Próbáld ki – biztatta. Alex még fiatal volt, szüksége volt némi irányításra, még úgy is, hogy Londonban és Los Angelesben sok hatás érte, és érettebbé vált.

Március közepére elkészültek a filmje utómunkálataival. Minden gördülékenyen zajlott, soha senki nem fogott gyanút, hogy ő több lenne, mint a rejtőzködő író asszisztense. Remekül játszotta a szerepét. Ezután visszament Bostonba, és előadta a terveit MaryMeg anyának. Borzasztóan meglepte, hogy a főnökasszony egyetértett Berttel és Rose-zal.

– Te nem vagy apáca, Alex, és nem is kellene azzá lenned. Ez nem a te életed. Nem élhetsz örökké itt, mintha közénk tartoznál, ki kell lépned a világba, új emberekkel kell találkoznod, és a munkán kívül mással is kell foglalkoznod.

– Kidob? – kérdezte Alex szomorkás mosollyal.

– Szó sincs róla. Itt mindig lesz egy szobád. Szeretünk. De most menj játszani a veled egyidős gyerekekkel – mondta mosolyogva, Alex pedig elnevette magát.

– Muszáj? És ha nem akarok? – Londonban akart, de most félt. Velük olyan biztonságos volt az élete Bostonban, és olyan jó volt otthon lenni. Nagyon bizonytalan volt abban, hogy hol éljen.

– Igen, muszáj – nézett rá határozottan MaryMeg anyja. – Miért ne próbálnád ki New Yorkot egy időre? Ha úgy adódik, meg is gondolhatod magad. De szánj rá legalább féléves próbaidőt. – Rose majdnem ugyanezt mondta. Alex már lakott New Yorkban, amikor a nyári szünet alatt ott dolgozott, de az más volt. Akkor még gyerek volt, más lányokkal lakott együtt, ráadásul rövid ideig tartott, és előre tudta, hogy mikor lesz vége. És New Yorkba költözni egyedül, önálló lakásba, még ijesztőbbnek tűnt, mint Londonban élni, bár nem nagyon tudta volna megmondani, miért.

Még két hétig gondolkodott, aztán áprilisban elment az ügynökéhez, és megnézett pár lakást West Village-ben. Talált is egyet, ami tetszett neki. Egy nagyméretű loft volt, csodás kilátással a Hudson folyóra; gyéren volt berendezve, de szép és nagyon jó minőségű bútorokkal. A lakbér drága volt, de megengedhette magának, és a lakók biztonságáról állandó portaszolgálat gondoskodott. Hat hónapra adták ki, s miután kivette, visszarepült Bostonba a holmijáért. Egy hétre rá beköltözött. A nővérek szomorúan vettek búcsút tőle, de MaryMeg anyja egyre nógatta, hogy menjen, lépjen tovább. És Bert is bátorította.

Mihelyt beköltözött New York-i lakásába, nekilátott egy új regény írásának, de Rose sorra küldte neki a meghívókat kiállításmegnyitókra és más eseményekre, amikről úgy gondolta, hogy érdekelni fogják, és ahol új embereket ismerhet meg. Alex

eleinte rettenetesen félénk és tartózkodó volt, és nem egy kiállításmegnyitót otthagyt a félórával az érkezése után. Nem voltak barátai a városban, senki, akivel elmehetett volna valahova, legfeljebb Rose, de ő rendszerint csak a meghívókat küldte el, személyesen nem jelent meg az eseményeken.

Egyik este egyedül álldogált egy SoHo-beli galéria megnyitásán, és nagyon hülyén érezte magát, amikor egy harmincegynéhányéves-forma fiatalember beszélgetést kezdeményezve odalépett hozzá. Csaknem egy óráig társalogtak. A férfi is most költözött New Yorkba, csak ő San Franciscóból, és egy csúcstechnológiát alkalmazó start upnak próbálta megteremteni az anyagi alapjait. Tim Richardsnak hívták. Alex szabadúszó írónak mondta magát – legújabbán így határozta meg a foglalkozását. A program végeztével a férfi megkérdezte, találkozhatnak-e ismét. Alex megadta neki a telefonszámát, és bár nem tudta, tényleg felhívja-e a férfit, mindenesetre jól érezte magát vele. Mindketten szerették a kortárs képzőművészetet. Tim Richards másnap felhívta azzal, hogy szombaton ebédeljenek együtt a Modern Művészetek Múzeumában, és nézzék meg az új Jackson Pollock-kiállítást. Csábítónak tűnt az ajánlat, úgy döntött hát, hogy ad magának pár óra szabadságot az új könyv írása közben, és elfogadta a meghívást. Nem várt semmit ettől a randevútól, de arra gondolt, hogy érdekes lenne megismerni őt mint barátot, és félretette az írást. Bertnek is megemlítette a dolgot, és a férfi is azt javasolta, hogy tartson szünetet.

Meleg tavaszi nap volt, úgy döntött hát, hogy gyalog megy, már csak a mozgás örömeért is. Nyugodtnak és fesztelennek

látszott, amikor megpillantotta a rá várakozó Timet a múzeum előcsarnokában. A férfi megörült a jöttének, és már indultak is a büfébe, hogy előbb megebédeljenek, azután végignézzék a kiállítást. Mint kiderült, a rendezők imponáló mennyiségű művet állítottak ki, jó néhányat magángyűjteményekből kölcsönkérve.

– Mindig meglep, hogy emberek ilyen tengersok pénzt képesek kiadni műkincsekért, hogy aztán a lakásukban őrizzék őket – jegyezte meg Tim az egyik olyan kép előtt, amelyet egy magángyűjtő kölcsönzött a múzeumnak. Alex önkéntelenül is arra gondolt, hogy fura dolog erre figyelni. Ő élvezettel nézte a képeket, és eszébe sem jutott, hogy mennyibe kerülhetnek. A kiállítás után elsétáltak a Central Parkba.

– Hol töltötted a gyerekkorodat? – kérdezte Tim.

– Bostonban. – Alex nem említette a kolostort, sem a szülei korai halálát, mert úgy vélte, ez túl sok információ lenne az első randevún. Tim elmondta, hogy két évig dolgozott a Wall Streeten, aztán egy évre San Franciscóba költözött, hogy csatlakozzon az induló céghez, ahonnan visszaküldték New Yorkba. Elmondta, hogy a mostani munkája tele van kihívásokkal, de szereti.

– Nehéz az induláshoz tőkét szerezni – vallotta be, de amikor elmesélte, mi volt a vállalkozásuk lényege, Alex jónak találta az elgondolást, csak a szakmai részét kicsit nehezen tudta követni. Aztán valahogy a könyvekre terelődött a szó, és Tim megemlítette Alexander Green nevét. – Ő a kedvenc íróm – jelentette ki. – Irt néhány hihetetlenül jó könyvet. Te biztosan nem olvastál tőle semmit. Tény, hogy döbbenetesen brutális

írások, de épp ettől olyan meglepők – magyarázta. Alex nem bírt ellenállni a kísértésnek, és közölte Timmel, hogy ő is olvasott tőle egy-két regényt, és jónak találta őket.

– Te olvasol bűnügyi thrillereket? – csodálkozott a férfi.

– Apám szoktatott rá még gyerekkoromban – válaszolta Alex, épp amikor beértek a parkba.

– Én leginkább azt szeretem Green bonyolult és nagyon karakteres történetészövésében, hogy sohasem látom előre, mi lesz a végkifejlet. Minden alkalommal meg tud lepni.

Alex a legszívesebben megköszönte volna, amit Tim mondott, de nem tette.

– Engem is meglepett – mondta, majd témát változtatott, nehogy véletlenül elárulja magát. De már kezdte nagyon zavarni, hogy sohasem beszélhet nyíltan és őszintén. Soha senkinek nem mondhatja azt, hogy „Én írtam ezt!” A hat évvel ezelőtt felvett hamis személyazonosság néha bizony nehéz teherré vált. Még azt sem mondhatta meg becsületesen, hogy miből él. De Tim legalább nem volt író, nem művelte az írás egyetlen formáját sem, így nem kellett attól tartania, hogy féltékeny lesz rá, vagy versenyezni akar vele. Alex azonban időnként csalónak, hazugnak érezte magát. Aztán Londonról kezdett mesélni, és arról, hogy milyen jól megvolt ott az alatt a csaknem két év alatt, amíg a városban élt.

– És mit csináltál ott?

– Egy brit könyvkiadónál voltam szakmai gyakorlaton, de valójában irattárosként foglalkoztattak – felelte mosolyogva. Ez volt az egyetlen munka, amiről nyugodtan beszélhetett, noha

mindössze pár hónapig dolgozott ott, a fennmaradó időben a regényeit írta.

Később az egyetemről és az európai utazásairól beszélgettek. Tim a Stanfordin végzett, és jellegzetesen konzervatív, felső középosztálybeli fehér protestáns amerikaiaként nézett ki, feltehetőleg gazdag felmenőkkel, de Alex nem bánta. Tim elkísérte a parkon át egészen a metróig, amivel Alex visszautazhatott a belvárosba. Búcsúzóul elmondta, hogy nagyon élvezte a vele töltött időt, és reméli, hogy még találkoznak. Amire Alex azt felelte, hogy ő is szívesen találkozna újra vele. Feltételezte, hogy ugyanabban a negyedben laknak mindketten, mivel a Sohóban találkoztak, de kiderült, hogy nem. Tim elmondta, hogy a városközponttól távolabb, kijebbi lakik, és azzal vált el Alextől, hogy hamarosan felhívja.

Mialatt Alex a belváros felé metrózott, végiggondolta, hogy mi mindent nem mondhatott el Timnek. Például hogy az elmúlt hat hónapban Los Angelesben dolgozott a mozifilmjén. Olyan volt, mint aki megjárta a börtönt: egész hosszú időszakok voltak az életében, amelyekről nem tudott számot adni, hacsak nem mondta el az igazat, ami viszont tabu volt.

Tim egy hét múlva telefonált, amikor Alex épp benne volt az írásban, és nem akart kiszakadni belőle, ezért elfoglaltságra hivatkozva elhárította a férfi vacsorameghívását. Tim hangja csalódottnak tűnt, de azt felelte, hogy majd újra felhívja, amit újabb két hét elteltével meg is tett. Alex épp akkor fejezett be egy nehéz fejezetet, és remek hangulatban volt. Tim mozi és pizzát javasolt, amit ő elfogadott. A lakásához közeli kis olasz étteremben vacsoráztak, s közben Tim elmondta: most olvasta,

hogy filmet készítettek Alexander Green egyik regényéből, a *Sötétség*ből, szeretné vele megnézni, ha majd bemutatják, mivel Alex azt mondta, hogy ő is olvasta az író pár könyvét.

– A filmek sohasem olyan jók, mint a könyvek, könnyen lehet, hogy csalódnunk fogunk – figyelmeztette jó előre Tim.

– Ez a könyv javára írandó. De úgy tudom, kikérték az író véleményét, és az egész forgatás ideje alatt ott volt az asszisztense – kottyantotta ki Alex. Mire kimondta, a legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Túl sokat tudott a témáról.

– Honnan tudod? – kérdezte a férfi meglepetten.

– Olvastam valahol. Azt hiszem, nagyon odafigyel a művei utóéletére.

Tim bólintott. Mindkettejüknek tetszett a film, amit aznap este láttak, és erről beszélgettek utána, miközben a férfi hazakísérte Alexet. A lány gondolkozott azon, hogy felhívja magához egy pohár italtra, de nem ismerte őt eléggé, ezért mégsem hívta meg. Egyébként is tele volt az ebédlőasztal a kézírata lapjaival, és nem akarta, hogy Tim meglássa. A kapu előtt elköszönt hát tőle, mire Tim pusztit nyomott az arcára, azután leintett egy taxit.

A következő hetekben még kétszer vacsoráztak együtt, és Tim mindig kedves és udvarias volt. Alex érdeklődött, hogy halad a start up indításához szükséges támogatószerzéssel, mire Tim elmondta, hogy nehezen talál befektetőket, de még nem adja fel. Olyan eltökéltnek látszott, hogy Alex egészen megsajnálta. Azután Tim megkérdezte, mit fog csinálni nyáron.

– Dolgozom. Nincs semmi más tervem. Hát te?

– Tíz barátommal együtt bérelünk egy házat Hamptons-ban. Egy nagy, öreg házat. Mindegyikünkre két hétvége jut havonta.

– Kicsit zavartan Alexre mosolygott. Harminckét éves volt, és nyilván anyagi gondokkal küzdött, azt is sejteni engedte, hogy aggódik a vállalkozásbeli jövőjét illetően, amennyiben nem sikerül befektetőket találnia.

– Jól hangzik – utalt vissza Alex a hamptonsbeli házra.

– Egyszer eljöhetnél velem – kockáztatta meg Tim, mire Alex elgondolkodva bólintott. Még nem érezte késznek magát a dologra. Tetszett neki a férfi, de az, hogy nem volt hozzá őszinte, akaratlanul is gátat emelt kettőjük közé. Tim szóvá is tette, amikor legközelebb együtt vacsoráztak egy kávézó utcai teraszán, egy teleholdas, meleg májusi estén. Csütörtök volt, Brigidnek megszületett a kisbabája, így Alex másnap haza akart menni Bostonba, hogy meglátogassa őket. Lemondta a szombat esti vacsorát, és a csütörtököt javasolta helyette.

– Alex, jársz valakivel? – kérdezte Tim némi habozás után. A lányt meglepte a kérdés.

– Nem, nem járok – rázta meg a fejét.

– Nem tudom, miért, de mindig az az érzésem, hogy sok mindent nem mondasz el nekem, és hogy sokszor nagyon elfoglalt vagy. – Mindez igaz volt, és nehezen megmagyarázható. Alex számára mindig a könyvei és a Bérítől kapott feladatok voltak az elsők. Mihelyt megkapta, szerette minél hamarabb, azon frissiben elvégezni a kéziratot a szerkesztési munkálatokat.

– Néha nagyon belemerülök a munkába. Szabadúszóként rendszerint rövid határidejű munkákat kapok.

A férfi bólintott, de látszott, hogy nincs teljesen meggyőződve a hallottak felől, és Alexet ismét elfogta a bűntudat, amiért megint hazudott neki. Néha eltöprengett, hogy ezzel az életmóddal vajon lesz-e valaha normális kapcsolata, de volt valami Timben, ami mindig visszariasztotta attól, hogy ennél többet áruljon el az igazságból. Talán csak az, hogy a férfi élete küzdelmes volt, az övé meg nem. Emiatt kínosan érezte magát, és tudta, hogy Tim számára már a ház is árulkodó, ahol ő lakik. És még egyszer sem hívta fel őt a lakására: valami furcsa ösztönös késztetés minden alkalommal meggátolta benne. De egy lift nélküli bérházban sem akart lakni valami rossz környéken csak azért, hogy a férfi, akit megismert, fesztelenebbül érezze magát. Végére is keményen dolgozott, jól ment neki, és elégedett volt az életével. De tény, hogy ez bizonyos távolságot hozott létre kettőjük között.

– Még soha semmit sem mutattál meg az írásaid közül – jegyezte meg Tim. – Hol jelennek meg a cikkeid?

– Leginkább női magazinokban. Nyilván nem olvasod ezeket. Nem férfiaknak szólnak.

– Legalább ismered az olvasóközönségedet – nevetett Tim. – Azt hiszem, ezért szeretem annyira Alexander Green könyveit. Rögtön látni, hogy egy férfi írta őket. Ilyet nők nem tudnak.

Ezt hallva Alex kis híján felnyögött. Tim ezzel csak azt bizonyította, hogy apjának igaza volt, és hogy ugyanolyan előítéllettel viseltetik a női írók iránt, mint az apja.

– Ezt nem tudhatod. Vannak írók, akiken igencsak meglepődnél. És vannak nagyon jó női krimiírók is.

– Például Agatha Christie? – nevetett ismét a férfi.

– Nem. Nála keményebbekre gondolok. Patricia Cornwellre vagy Karin Slaughterre... – A legszívesebben magát is hozzájuk sorolta volna, de nem tehetette. Aznap este pedig, amikor Tim hazakísérte, megbánva eddigi faragatlanságát, mégiscsak felhívta magához egy pohár italtra. Mihelyt beléptek a lakásba, rögtön tudta, hogy rossz döntés volt. A légkör egy pillanat alatt fagyossá vált. Tim feszültnek látszott, amikor leült, és Alex töltött neki egy pohár bort.

– Ezt nevezem – nézett körül a nyilvánvalóan nagyon drága loftlakás tágas nappalijában, amely sokkal jobban imponált neki, mint ahogy Alex számított rá.

– Egy barátomé, én csak vigyázok rá, amíg hazajön – jegyezte meg gyorsan, látva Tim arcát. Ez megint hazugság volt.

– Vagy van egy vagyonos apád – mondta erre a férfi rosszindulatúan. Az eddigi kedvessége eltűnőben volt.

– Az apám tizenegy évvel ezelőtt halt meg – felelte Alex csendesen, és leült Timmel szemben egy régi bőrfotelbe.

– És egy nagy alapítványi vagyont hagyott rád. Milyen rendes dolog volt tőle. – Volt valami a szemében, amit Alex eddig nem látott. Mostanáig nagyon jó természetűnek látszott, de hirtelen és megmagyarázhatatlanul minden szavának éle lett.

– Hagyott rám valamennyit, nem sokat, semmiképpen sem alapítványi vagyont. Amióta elvégeztem az egyetemem, keményen dolgozom – folytatta nyugodtan. Nem mintha magyarázattal tartozott volna a férfinak, most mégis így érezte.

– Akárcsak én – válaszolta Tim szinte dühösen, ami megdöbbsentette Alexet. – Egy akkora garzonban lakom, mint egy kamra. Egy lift nélküli házban. Az Upper East Side-i

lakáscím ugyan jól hangzik, de a ház össze akar dőlni, és macskapisitól bűzlik. Nálunk nincs portás, és nem ilyen lakásban lakom. És amíg te recepteket vagy miket írogatsz női magazinokba, én halálra dolgozom magam, hogy pénzt szerezzek egy olyan vállalkozás beindítására, amelyikbe senki sem akar investálni, és a végén még ki is rúghatnak! – Egyszeriben lehullott róla a szeretetre méltó, iskolázott, felső középosztálybeli, fehér bőrű angolszász protestáns maszkja, és ott ült előtte egy nagyon keserű, nagyon dühös pasi. – És az én apám is hagyott volna rám egy alapítványi vagyont, ha nem lett volna alkoholista, és nem itta volna el az összes pénzünket, mielőtt az eszét is elitta, tizenhat éves koromra. Azóta dolgozom, ösztöndíjakkal és diákhitelekkel tudtam csak végezni a Stanfordon, úgyhogy nem sajnállak, amiért ebben a luxuskégliben kell gürcölnöd szabadúszóként.

Felállt, és olyan rosszul leplezett dühvel nézett le Alexre, hogy a lány szinte megrémült az arcától, mert egy pillanatra úgy nézett ki, mintha meg akarná ölni.

Alexnek olyan érzése volt, mintha az egyik könyve szereplője lenne. Az ösztöne azt súgta, hogy szabaduljon meg a férfitől, mielőtt történne valami tragédia, de Tim már el is indult az ajtó felé.

– Sajnálom, ha ez nem volt egy szerencsés találkozás. Neked mindenesetre nincs szükséged egy gazdag férjre. Vagy nem akarsz befektetni abba a cégbe, amelyiknek dolgozom? Az a gyanúm, hogy nem vagyok valami jó játékos, különben itt maradnék, és addig nem nyugodnék, amíg el nem bűvöltelek. De te kicsit túl ekszkluzív vagy hozzám. Azt hiszem, erre már

magad is rájöttél. – Azzal Alexet szóhoz jutni sem hagyva kilépett az ajtón, és jól be is vágta maga után. De Alex nem is akart semmi mást, mint kívül tudni az ajtón, még mielőtt megtalálná őt fojtani. Gyorsan be is zárta utána, aztán egész testében remegve leült a kanapéra. Tim komolyan megrémítette, ráadásul teljesen váratlanul, mert egyáltalán nem számított rá. Egészen mostanáig szelíden és illedelmesen viselkedett. Nyilvánvalóan nehéz volt az élete, és rossz dolgok történhettek vele. De az ő gyermekkorában sem telt felhőtlen boldogságban. Hétéves volt, amikor az anyja elhagyta, de volt egy nagyon jó apja, tizennégy évesen teljes árvaságra jutott, később a zárdában a nővérek is szerették, mindig kedvesek voltak hozzá, a könyveivel pedig óriási szerencséje volt, ezt ő is tudta, ezért nem tartotta magától értetődőnek.

De ilyen gyűlöletet még senkinek a szemében nem látott, és most eltöprengett azon, hogy vajon élete végéig mindenki irigy lesz-e rá, és gyűlölni fogja-e a sikerei miatt. Ez a gondolat mélyen elszomorította, s még másnap is ki volt borulva, amikor felszállt a bostoni vonatra. Egyenesen Bert lakására ment. Ő volt az egyetlen férfi, akit ismert, és akivel beszélgethetett, és egy kicsit apaként tekintett rá.

Elmondta neki, hogy mi történt, és Bert cseppet sem lepődött meg rajta.

– Már régen megmondtam magának, még akkor, amikor elkezdett írni, hogy sok irigy férfival fog találkozni élete során. Akkor nem hitt nekem, vagy csak nem akart hinni.

– De mindig ez történik velem. Már az a szemét tanársegéd is a Boston College-ban féltékeny volt az írásaimra, és a professzor

asszony távollétében mindig rossz jegyeket adott nekem. Amikor meg visszajött a professzor, és kijavította a jegyeimet, ahogy megérdemeltem, egyenesen meggyűlölt. Aztán ott volt az a srác, akivel együtt dolgoztam Londonban, aki azért utált, mert írtam, és mert ő is akart egy könyvet írni, csak lusta volt hozzá, ráadásul még meg is csalt. Ez a pasi itt New Yorkban azt hiszi, hogy recepteket írok női magazinokba, még azt sem tudja rólam, hogy író vagyok, de megvet, amiért egy szép lakásban lakom, és ettől gazdagnak tart, amit szintén gyűlöl bennem. A forgatókönyvíró szerint pedig, akivel Los Angelesben dolgoztam együtt a filmforgatáson, csak olyan nőekkel érdemes mutatkozni, akiknek már van nevük, és rajtuk keresztül hasznos ismeretségekre lehet szert tenni, vagy a sajtóban megjelenni. Ő afféle belépőjegynek tekinti a nőket a kapcsolatok révén elérhető sztár státuszhoz. Nekem pedig hazudoznom kell mindenkinek arról, hogy ki vagyok, és mivel foglalkozom. Úgy állítom be, mintha romantikus történeteket írogatnék, vagy szabadúszóként női magazinoknak dolgoznék, vagy négermunkát végeznék, vagy mások szövegeit gondoznám. Senki sem tudja, mit csinállok, csak maga, Rose és a nővérek, ezek a férfiak pedig, noha nem tudják, hogy ki vagyok, mégis féltékenyek rám.

Kifulladásra elhallgatott, az öregebb pedig komolyan nézett rá, és nekiszegte a kérdést:

– Ki akar lépni a nyilvánosság elé? Készen áll rá, és tudja, hogy ez mivel járhat? Elveszítheti az olvasótábora egy részét, ha megharagszanak magára, amiért hazudott nekik arról, hogy kicsoda valójában. De ha nem tud együtt élni azzal a mítosszal, amit megteremtett, akkor kiléphet elébük, és elmondhatja nekik,

hogy maga írja ezeket a könyveket. Tudnia kell azonban, hogy bármit tesz is, sok irigy ember él a világban, nemcsak férfiak, akik kevesebbnek érzik magukat a maga közelében, de nők is. Az ilyenek rosszul vannak attól, ha mások sikereit látják. Nem érzik jól magukat a saját bőrükben, ezért bántani akarják majd, lehúzni a saját szintjükre, és megbüntetni. Maga nagyon-nagyon sikeres, Alex. A hivatásában óriásnak számít. Kevés férfi áll olyan biztos lábakon, hogy egy ilyen nőt be tudjon fogadni az életébe. Megmondtam magának hat évvel ezelőtt, amikor erről beszélgettünk, hogy a megfelelő időben eljön majd a megfelelő férfi, és maga pontosan tudni fogja, hogy ki az, amikor meglátja őt, és nem fogja elijeszteni magától. De nagyon sok seggfej él a világban, még sok ilyennel fog találkozni, és még többel, ha nyíltan vállalja a Green-regényeket. A maga fénye úgy világít, hogy elvakítja az embereket. Néha engem is elvakít, de én külön szeretem magát ezért. Majd szétvet a büszkeség maga miatt. Ez a fény sokakat magához fog vonzani, és a rosszakat égetni fogja, sérteni fogja a szemüket, amit megpróbálnak majd megtorolni magán. Vigyáznia kell velük, meg kell tanulnia felismerni őket, és távol kell tartania magát tőlük. És eközben türelemmel kell várakoznia az igazira. Nem szükséges keresnie őt, majd ő megtalálja magát. Ami a saját fényét illeti, nem tehet semmit. Az olyan, mint egy jelzőfény. Nem tompíthatja le, nem olthatja ki, de nem is kellene. És az a férfi majd meglátja a maga jelzőfényét, és egy napon megjelenik az ajtajában. Addig meg rugdossa ki a rosszfiúkat, írja a könyveit, és hagyja abba a siránkozást. Most pedig menjen, és hozzon nekem még egy üveg bort – mutatott a

konyha felé, mire Alex vigyorogva felállt, és arcon csókolta az öregembert.

– Köszönöm – mondta csendesen, és kiment a konyhába az üveg borért. Bertnek igaza volt. Annak idején figyelmeztette, hogy a férfiak féltékenyek lesznek rá. Akkor még csak tizenkilenc éves volt. Most huszonöt. Tim az előző éjjel megdöbbsentette a rosszindulatú kirohanásával és a gyűlölködő tekintetével. Nem látta az előjeleit. Talán mert nem akarta látni. A férfi dühös volt, pedig nem is tudta, hogy ő mennyire sikeres. De nem akarta leleplezni magát, nem akart megválni az álnevétől. Tehát továbbra is együtt kell élnie ezzel, és reménykedni, hogy Bertnek abban is igaza lesz, hogy a megfelelő időben majd eljön az igazi. Eddig is jól megvolt egyedül, néha még jobban is szerette, mert nyugodtan tudott írni.

Kicsit még elüldögélt Berttel, azután elindult, hogy meglátogassa Brigidet és az újszülött babát. Már otthon voltak, a kis Steven nemrég tanult meg járni, épp felfedezte a házat. Brigidet ágyban találta, egy felfújható tömlőn ült, mert közvetlenül a szülés után még nem tudott ülni, az újszülött pedig a karjában fekvé aludt. A Camilla nevet adták neki, gyönyörű, több mint négykilós baba volt, nagy, mint a bátyja. Brigid anyának született, mondta róla az anyósa, és valóban látszott rajta, hogy boldog a gyerekeivel és a férjével. A férj főzte a vacsorát mindannyiuknak, s közben próbálta szemmel tartani Stevent, miközben hol a barátok, hol a rokonok ugrottak be, hogy megnézzék őket. Olyan volt, mintha egy tűzoltóállomást látogatott volna meg, miután befutott egy tízes fokozatú riasztás.

– Nem tudom, hogy felejtettem el, milyen rossz volt a múltkor. Remélem, valaki emlékeztet rá, mielőtt még egyszer vállalkozom erre – mondta Brigid, miközben fájdalmasan összeránduló arccal elhelyezkedett a gumitömlőn. – Rosszabb volt, mint a múltkori, ha ez egyáltalán lehetséges, pedig ő kisebb, ha csak tíz dekával is.

A babának azonban aranyos arcocskája, hosszú lába, szépen formált ujjai és gyönyörű keze volt, és Brigid meghatottan rá-ránézett az apró lábujjaira.

– Akkor jusson eszedbe, mielőtt két nap múlva megint azt csináljátok Patrickkal – figyelmeztette nevetve Alex. Sokkal jobban érezte magát, amióta beszélt Berttel. Csak azt élte át a férfiakkal való kapcsolatában, ami együtt járt a nőknél nem mindig méltányolt sikerrel, kemény munkával és elszántsággal. De még arra sem érezte késznek magát, amit Brigidnél látott. Még nem, és talán még hosszú ideig nem. Továbbra is írni akart, akár egész életében, ha úgy adódik, és lehetőleg mindig jobbakat és jobbakat, Bert segítségével, amíg hajlandó segíteni. Most semmiképpen sem akarta, hogy bármi vagy bárki elvonja a figyelmét, legyen az férj vagy gyerek.

Fél óra múlva elkészönt Brigidtől. Barátnője kimerültnek látszott: túl sok ember volt körülötte, s közben ott volt az újszülött, és gyakran kikiáltott a konyhába Patricknak, hogy minden rendben van-e, és adott-e már Stevennek vacsorát.

– Hogy van Brigid? – kérdezte MaryMeg anyja, amikor visszaért a kolostorba.

– Nem tud ülni, elcsigázottnak látszik, millióan nyüzsögnek náluk, Patrick főzi a vacsorát, és a baba gyönyörű.

A főnökasszony nevetett, ahogy elképzelte a hallottakat.

– Így szokott kinézni egy ház, ahol újszülött baba van. Aztán egykettőre megint várandós lesz. Szereti a gyerekeit. És te hogy vagy? – A múltkor úgy látta, mintha valami bánataná Alexet. – Minden rendben van New Yorkban?

– Jobb nem is lehetne. Jól érzem magam. – Megölelte MaryMeg anyát, aztán fölment a szobájába. Jó volt hazajönni a hétvégére. Vasárnap este visszamegy, és tovább vívja a harcait.

Tizenhetedik fejezet

A hétfője után jobb kedvvel érkezett vissza New Yorkba. Hétfőn későig aludt, és elhatározta, hogy aznap szabadnapot vesz ki. Épp elindult vásárolni, amikor Rose Porter felhívta.

– Mit csinálsz éppen? – kérdezte. Hetek óta nem beszéltek egymással.

– Épp elindultam a szupermarketbe, aztán körülnézek a háztartási boltban, és beugrók a tisztítóba. A hétfőjét Bostonban töltöttem.

– Örülök, hogy elcsíptelek. Most kaptam egy nagyon érdekes hívást Angliából, egy tévétársaságtól. Jelenleg három sorozatuk megy a tévében. – Megnevezte őket, Alex ismerte mindhármát. Népszerű sorozatok voltak, az Államokban is műsorra tűzték őket. – Sorozatot akarnak csinálni a *Ne hallj rosszat*ból. – Ez volt Alex harmadik regénye, és eddig a legsikeresebb. Rose tehát nem volt meglepve. – Azt hiszem, nagyon jól meg tudnák

csinálni. Meg akarnak nyerni hozzá néhány nagy nevet. Igazi sztárokat. A csapda persze az, hogy téged is akarnak. Azt akarják, hogy Alexander Green tanácsadóként legyen jelen a forgatáson. Mondtam nekik, hogy erre nincs lehetőség, ilyesmibe ő sohasem megy bele, de ragaszkodtak hozzá, úgyhogy elmeséltem, hogyan oldották meg a dolgot Los Angelesben. Tetszett nekik. Már megvan a forgatókönyvíró, és úgy gondolják, hogy augusztusra készen is lesznek a részletes tervvel. Szeretnék, ha onnantól kezdve három hónapig te is ott lennél. Október végén, november elején jöhetnél vissza. Mit szólsz hozzá?

Rose azt is elmondta, hogy mennyit fizetnének; az összeg tetemes volt, és az ajánlat csábító.

– Ha L. A.-ben működött a dolog, miért ne működne Londonban is? – folytatta Rose. – A Claridge’sban akartak lakosztályt bérelni, de mondtam, hogy Mr. Greennek egy házra van szüksége a maga és a személyzete számára, és ebbe is belementek. Nem akarod végiggondolni az ajánlatot?

Alexnek nem volt szüksége arra, hogy végiggondolja. Újabb három hónapig kellene eljátszania, hogy ő Mr. Green asszisztense, de a sorozat gondolata vonzó volt, és három hónap nem tűnt túl hosszú időnek. Meg kell majd hosszabbítania vagy meg kell szüntetnie a lakásbérleti szerződését, de ez is, az is megoldható.

– Megcsinálom – válaszolta egyszerűen. Ha most nem, akkor mikor fog ilyesmiket vállalni?

– Na, ez könnyen ment – mondta Rose, és hallani lehetett a hangján, hogy mosolyog. Azt gondolta, hogy majd rá kell

beszélne. Fel is készült rá, mert hiszen nagyon sokan megnéznék a sorozatot, olyanok is, akik nem olvasták a könyveit, és a tévé elé nők is odaülnek. – Beszélek velük. – És valóban beszélt, mert amikor Alex megjött a vásárlásból, Rose újra felhívta. – Sikerült felvillanyozni őket. Azt mondták, máris elkezdik keresni a megfelelő házat. Szeretnék, ha augusztus elsején már ott lennél. – Alex közben azon gondolkodott, hogy ha már elmegy Európába, akkor július utolsó két hetét érdemes lenne Dél-Franciaországban töltenie. Tényleg csodálatos élete van, gondolta. – Majd csak tavasszal kerül adásba – mondta tovább Rose. Neki is ez volt az első tévésorozata, ez magyarázta a szokatlan izgalmát. Még beszélgettek pár percig, aztán elkészöntek, és letették a telefont. Alex összedobott magának egy könnyű ebédet, azután összeírogatta, mi mindent kell tennie, mielőtt elutazik. Fölhívta az ingatlanközvetítőt, hogy az év végéig meghosszabbítsa a lakásbérleti szerződését. Az ügynök azzal hívta vissza, hogy a tulajdonos kapható rá. Ezek szerint a holmiját itt hagyhatja, nem kell visszahurcolnia mindent Bostonba. És ha majd visszajön, úgy tervezte, hogy eltölt még egy kis időt New Yorkban, hiszen eddig nem sok alkalma volt kihasználni a város kínálta lehetőségeket, most pedig egy időre elmegy.

Júliusban ismét eltöltött egy hétvégét Bostonban, hogy elköszönjön a nővérektől meg Berttől, és meglátogassa Brigidet. Ezúttal barátnője még nem volt áldott állapotban.

– Csúszásban vagy – ugratta, de ő csak nevetett.

– Adj még egy hónapot – mondta.

– Reménytelen eset vagy – állapította meg Alex. De mindkét gyerek tündéri volt, és Brigid sugárzott a boldogságtól.

Július 12-én repült New Yorkból Nizzába, hogy eltöltsön két hetet egy Cap d'Antibes-i szállodában, amelyről olvasott, de ahol még sohasem volt. A luxus netovábbja volt, de azt szerette volna, ha kényeztetik, és édes semmittevéssel töltheti a napokat, mielőtt elkezdi a munkát Londonban. A szálloda mindenben megfelelt a várakozásának: a fantasztikus ételek, a termálmedence, a gyönyörű szoba és hozzá a saját pihenőkabin, a kabána, ahol kedvére napozhatott és olvashatott, anélkül, hogy bárki láthatta vagy zavarhatta volna.

Július harmincegyedikén érkezett meg Londonba, napbarnítottan, kipihenten, kisimult arccal. Egy éjszakára bejelentkezett a Claridge'sba. Úgy volt, hogy másnap kapja meg a kulcsokat a házhoz, amelyet a produkciós társaság bérelt ki Mr. Greennek abban a reményben, hogy meg fog felelni az igényeinek. Hat hálószoba van benne az író és feltételezett személyzete számára. Alexnek szüksége volt a házra, hogy fenn tudja tartani a látszatot, jóllehet neki magának mindössze a nagy hálószoba kellett. Azt tervezte, hogy a takarítást maga szervezi meg, ahogy Los Angelesben is tette. És első dolga volt, hogy telefonáljon Fionának. Majdnem egy éve már, hogy elköltözött Londonból, azóta Fiona férjhez ment, és most gyermeket várt. Megbeszélték, hogy este elmennek vacsorázni; Alex alig várta, hogy láthassa a barátnőjét.

A Sohóban lévő Barrafinában találkoztak, ahol Fiona beszámolt róla, milyen az élete férjes asszonyként, hogy milyen boldogan élnek Clive-val, és hogy már nagyon várják a babát.

– És te hogyhogy visszajöttél? Mit csinálsz itt? – érdeklődött.

– Egy itt készülő tévésorozat produkciós asszisztense leszek – felelte Alex szerényen. – Alacsony színvonalú munka, de azt hiszem, szórakoztató lesz. Csak három hónapra szól.

– Klasszul hangzik – lelkesedett Fiona, és fel sem merült benne, hogy produkciós asszisztentst bőven találtak volna Londonban is, nem kellett volna New Yorkból hívniuk valakit. Egyszerűen boldog volt, hogy láthatja a barátnőjét. Miután Alex elment, állást változtatott, így már egy éve nem találkozott Ivánnal. Hallotta, hogy kirúgták, de nem tudta, igaz-e a hír vagy sem.

Hazafelé menet kitette Alexet a szállodánál, miután megígérték egymásnak, hogy hamarosan ismét találkoznak. Alex elmondta, hogy a produkciós társaság fizeti a szállodát, pár nap múlva pedig átköltözik egy házba. És majd ő keresi Fionát.

Másnap reggel farmerban, pólóban és bőrdzsekiben jelent meg a munkakezdekskor. A rendelkezésére bocsátottak egy autót, sofőrrel együtt, hogy az vigye el a tévéstudióba. Irodát is kapott, és mindjárt körbevezették, hogy megmutogassanak mindent.

– Feltételezem, hogy Mr. Green nem fog eljönni személyesen – jegyezte meg diszkréten a vezető produkciós asszisztens. – De ha mégis, arra az esetre berendezünk az ő számára is egy irodát.

– Nem szükséges, nem fog eljönni – válaszolta Alex határozottan. – Ő minden munkáját otthon végzi, és én fogom elhozni vagy e-mailen elküldeni a megjegyzéseit.

– Természetesen. – Úgy bántak vele, mint egy fejedelmi személyel, és mindenkinek bemutatták. A forgatókönyvíró nő volt, méghozzá jó hírű, a rendező pedig kedélyes, vidám fickó. Alex épp az íróasztalánál ült, és a számítógépével ismerkedett, amikor a producer bedugta a fejét az ajtón.

– Helló, Isten hozott nálunk! Miles McCarthy vagyok üdvözölte széles mosollyal. Fiatalabbnak tűnt, mint Alex várta, habár az életrajzából tudta, hogy negyvenegy éves. Elsétált az íróasztalig, hogy kezet fogjon vele. Magas, szikár férfi volt, ugyanúgy öltözve, mint Alex, csak neki egy baseballsapka is volt a fején, ellenzőjével a tarkóján. A sapkát előző este kapta, egy koncerten. – Minden úgy van, ahogy kérted? Csak szólj, ha valamit elfelejtettünk volna. Az irodám a folyosó végében van, az asszisztensemé pedig közvetlenül mellette.

– Minden tökéletes így, ahogy van – biztosította Alex, mire a férfi visszavonult. Ezek után Alex elment a házhoz, amelyet neki és „Mr. Greennek” béreltek, hogy találkozzon az ingatlanossal, és átvegye tőle a kulcsokat. Gyönyörű régi ház volt, közel a Hyde Parkhoz, kifogástalanul berendezve, a falakon mindenütt lovakat és rókavadászatot ábrázoló grafikákkal, az előírások ebédlővel, egy faburkolatos könyvtárszobával, lifttel, és egy roppant elegáns úri lakosztállyal. Alex tudta, hogy ezen a környéken egy ilyen házat egy vagyonért lehet bérelni.

Épp csak annyi ideje volt, hogy áthozza a holmiját a Claridge'sból, már rohannia is kellett vissza a délutáni megbeszélésre.

Egész sereg ember ült körül a nagy asztalt, és a producer a rendezővel felváltva sorra vette a műsor különböző

szempontjait. Elmondták, hogy Alex lesz az összekötő a stáb és Mr. Green között. Ezen senki sem akadt fenn. A megbeszélés végeztével Miles odament Alexhez, és elmondta neki, hogy a színészek másnap elkezdik a próbákat. Látszott, hogy mindenki késedelem nélkül teszi a dolgát.

– A házzal minden rendben van? – kérdezte aggodalmasan Miles.

– Fantasztikus! Biztosan tetszeni fog neki.

– Az asszisztensem választotta – jegyezte meg a férfi elégedetten. Alex észrevette, hogy hirtelenszőke hajába már ősz szálak vegyülnek, a szeme pedig világító kék. – Igaz is, mikor érkezik Mr. Green?

– Ma késő éjjel, a magángépével, és hozza a személyzetét is. – Ugyanezt mondta Los Angelesben is, és mindenki elhitte.

– Nagyon örülünk, hogy engedélyezte a sorozat elkészítését. Szuper lesz, majd meglátod. A forgatókönyvíró is érti a dolgát. Már két műsorban dolgoztam együtt vele. Különösen a krimikben és a fantasykban remekel.

– Biztos vagyok benne, hogy Mr. Green boldog lesz, ha meghallja.

A producer ezután elköszönt tőle, hogy utánanézzon még ezer dolognak, és Alex ekkor tudta meg, hogy van külön egy asszisztense csak arra, hogy gondoskodják a színészek szükségleteiről. Hibátlanul volt megszervezve minden. Ezek után elment megnézni a színteret, ami szintén lenyűgözte. A nap végeztével hazament pihenni a meseszép házba, amelyet a tudtuk nélkül egyedül neki béreltek. Miközben kicsomagolt, egy hatalmas virágcsokor érkezett az ő, és egy „családi” üveg pezsgő

Mr. Green részére. Nagyon sajnálta, hogy ez utóbbit nem tudja átpasszolni Bertnek, de beszámolt róla a telefonban, amikor felhívta őt.

– Mit érek veled, ha én itt vagyok, az meg Londonban? – kesergett Bert. Alex mesélt neki a produkciós társaságról és a házról, de ekkor Bert nagy hirtelen elkészönt tőle, ugyanis csöpögött a konyhai vízcsapja, és épp megérkezett a vízvezeték-szerelő.

Alex ezek után kicsomagolta a maradék holmiját, és minden szükséges dolgot kirakott az íróasztalára. Készen állt arra, hogy másnap elkezdje a munkát, és alig várta a reggelt, amikor majd a kezébe adják a forgatókönyvet. Szerették volna, ha Mr. Green a lehető leggyorsabban közölné az észrevételeit, és Alex megígérte, hogy gondja lesz rá.

Mire másnap megérkezett az irodájába, már óriási volt a nyüzsgés. A színészek az öltözőikben készültek, a büfések felállítottak egy étellel-itallal tele asztalt, hogy aki akar, megreggelizhessen. Mindenféle fodrászok és sminkesek jöttek-mentek, és a producer asszisztense az ígéretnek megfelelően hozott Alexnek két példányt a forgatókönyvből, egyet neki, egyet Mr. Greennek. Rögtön el is kezdte olvasni, és mindjárt meg is állapította, hogy nagyon jó. Olvasás közben jegyzeteket készített, de nagyon kevés helyen fűzött a szöveghez megjegyzést, vagy javasolt változtatást.

– Na, milyen? – dugta be a fejét Miles.

– Nagyszerű. Nagyon meg lesz elégedve veled. – Jóformán nem volt vele semmi munkája.

– Mi lenne, ha eljőnnél az első olvasópróbára? – invitálta a férfi.

Egy nagy tárgyalóban tartották, ahol a székeket csoportokba rendezték, és a színészek ezeken a székeken ülve első ízben találkoztak a forgatókönyv szövegével, és minden további nélkül megtehették az észrevételeiket. Az olvasópróba nagyon jól ment, a színészek vérprofik voltak, és távolról sem olyan nehéz természetűek, mint amerikai kollégáik. Miles maga mellé ültette Alexet, és suttogva elmondta neki, mit kell tudni az egyes színészekről. Mindent megtett, hogy Alex a stáb tagjának érezhesse magát, és a próba után Rachel Wooster, a forgatókönyvíró is odajött, hogy megkérje, az ebédnél üljön az ő asztalához. Végül a rendező, egy remek humorú író is csatlakozott hozzájuk, végignevezték az egész ebédet. A légkör és a munkatársak kapcsolata egészen kiváló volt, Alex teljesen fesztelenül érezte magát közöttük, és noha mindenki csak a híres író asszisztensének tartotta, rendkívül barátságosan bántak vele. Rangja volt a csapatban.

A nap végén kiballagott a kocsijához, amelyhez sofőrt is kapott. Miles vele egyszerre indult el motorral, és egy percre megállt Alex mellett.

– Remélem, te is úgy érezted, hogy jól ment ma a munka – mondta. Egész nap nagyon figyelmes volt hozzá, ahogy a stáb többi tagja is.

– Jobban nem is mehetett volna. És nem hiszem, hogy Mr. Greennek lenne bármi problémája a forgatókönyvvel.

– Két apró változtatási javaslatot akart elküldeni, mindkettő jelentéktelen volt, de nem mondhatta el neki, amíg „Mr. Green” hivatalosan nem látta.

– Olyan jó lenne, ha egyszer eljönne, és megtapasztalná, hogy milyen örömmel látjuk. De tudom, hogy nem kapható rá. Vagy ha mégis, akkor nagyon boldoggá tenne bennünket – mondta Miles kedvesen.

– Nagyon hálás lesz. De engem küld ki a világba, hogy képviseljem őt – felelte mosolyogva Alex. Miles ekkor figyelt fel napbarnított arcára, amelyből zölden világított ki a szeme.

– És kiváló követet talált, hogy képviselje az érdekeit – viszonzta a lány mosolyát.

– Köszönöm – nevetett Alex. – Nem biztos, hogy mindenki egyetértene veled, de én nagy szerencsémnek tartom, hogy megkaptam ezt az állást. Nagyon könnyű dolgozni vele.

– Veled is. Ma az egész stáb szerelmes lett beléd, az élen velem. Nagy rajongója vagyok Mr. Greennek, és mostantól neked is. Minden könyvét olvastam. Egészen rendkívüliek.

– Örülni fog, ha elmondom neki. – Olyan volt, mintha egyes szám harmadik személyben beszélne magáról. Furcsa érzést keltett benne, noha Los Angelesben hat hónapig tette ugyanezt, és soha nem árulta el magát. Remélte, hogy itt sem fogja. Itt mintha jobban odafigyeltek volna mindenre, mint a filmes stáb, és a színészeket nem kényeztették el annyira. Miles kivételesen segítőkész és barátságos volt, öröm volt vele dolgozni.

– Szívesen hazaviszlek a motoromon, ha gondolod – ajánlotta.

– Én ahhoz túl gyáva vagyok – vallotta be Alex őszintén.

– Talán csak józan – felelte a férfi, majd intett, és elrobogott, Alex pedig hagyta, hogy a sofőr hazavigye.

Röviddel a hazaérkezése után elküldte „Mr. Green” két apró változtatását, majd bevonult pihenni a hálószozája melletti kényelmes kis dolgozószobába. Kifejezetten élvezte a mai munkanapját, és megkedvelte a stáb tagjait. Nem találkozott ellenszenves vagy nehezen kezelhető emberrel, és így már előre örült a másnapi közös munkának. A színészek is jól viselkedtek, jókat lehetett velük beszélgetni, és a nevük meg a sztárságuk ellenére nem voltak allűrjeik. A rendező és a producer olyan hangot ütött meg, és olyan példát mutatott, amitől mindenki jó hangulatban, tehetsége legjavát nyújtva működött együtt a csapattal. Minden tekintetben elsőrangú produkciós csapat jött össze. És még a büfé is osztályon felüli volt.

Meglepődött, amikor a konyhában megszólalt a telefon, épp amikor az előre csomagolt salátáját bontogatta, amit hazafelé jövet vacsorára vett. Mivel senki sem tudta ezt a vonalas számot, el sem tudta képzelni, ki telefonálhat. Miles McCarthy volt, azt tudakolta, hogy Mr. Green meg van-e elégedve a munkájukkal.

– Most éppen lepihent, de amikor hazaértem, első dolgom volt, hogy elmondjam neki, milyen remekül ment ma a munka, és ennek ő is nagyon örült.

– Hát ez nagyszerű – felelte Miles, majd néhány perc múlva elköszönt. Alex leült a konyhaasztalhoz, hogy megegye a salátáját, és közben Milesről gondolkodott. Nagyon-nagyon jó első munkanap volt.

Egy hétbe telt, mire a színészek felvették a forgatókönyv ritmusát, és elkezdtek istenigazában játszani, sőt néha még improvizálni is, ami ellen Alex nem tiltakozott, és persze „Mr. Green” sem. Nagyjából ennyi időbe telt a stábnak is, amíg összeszokott csapattá vált, és két hét elteltével mindnyájan már mint régi barátok dolgoztak együtt. Valóban nagyon tapasztalt, profi szereplőgárdával és stábbal kerültek össze.

Alex a színtéren ülve a forgatókönyvbe bejegyzett kisebb változtatást tanulmányozott, amikor odament hozzá Miles, és leült a mellette lévő székre. Alex fölnézett, és egymásra mosolyogtak. Valahányszor összefutottak, a férfi úgy kezelte, mint akit régtől fogva jól ismer. Alex tudta, hogy jelentős és sikeres a szakmájában, és egyáltalán nem olyan volt, mint ahogy számított rá. Sokkal közvetlenebbnek és szívélyesebbnek találta, mint a többieket, akikkel eddig közelebbről megismerkedett. Ugyanakkor nagyon szerény is volt, ellentétben a hollywoodiakkal, ahol a szerepjátszás egyfajta életmóddá vált. Malcolm erre a legjobb példa.

– Mi a véleményed a legutóbbi változtatásokról? – kérdezte Miles.

– Tetszenek. Gördülékenyebbé teszik a dialógust.

– Akkor jó. Nem szeretnék kontár módra bánni a Mester szavaival. – És rámosolygott Alexre.

– Kedves tőled, de tényleg jobb így.

– Remélem, a Mester is egyet fog érteni veled – folytatta a férfi óvatosan, habár eddig nem volt semmi probléma. – Tudom, hogy este veled vagy, úgyhogy ez megint egy hosszú nap lesz

számodra. De nem akarsz egyszer velem vacsorázni? Mehetünk későn is, ha úgy jobb neked. Én amúgy is éjjeli bagoly vagyok.

– Nyolc órára rendszerint szabad vagyok – felelte Alex könnyedén. – Nem veszi igénybe túlságosan az időmet. Rendszerint nagyon figyelmes és tapintatos velem.

– Ezt jó tudni. Valahogy úgy képzeltem, hogy aki ennyire visszavonultan, a világtól elzárkózva él, az kicsit zsarnok is lehet.

– Ő nem zsarnok. Csak nagyon bizalmatlan – vette védelmébe a munkaadóját, aki nem létezett, de a létezésében mindenki hitt.

– Nagyon szeretnék, ha itt üdvözölhetnék őt – próbálkozott újra Miles, majd ismét Alexre fordította a figyelmét.

– Milyen jellegű ételeket szeretsz?

– Bármit, az egyszerű kajákat is.

Miles a *Mon Plaisirt* javasolta, amit Alex korábbról már ismert, és nagyon kedvelt.

– Mit szólnál a ma estéhez? Vagy jobb lenne holnap?

– Legyen ma este – mosolygott szélesen Alex. Úgy érezte, hogy a férfi a kedvében akar járni, és ez jólesett.

– Te nagyon fontos személy vagy itt – mondta Miles komolyan.

– És ezt te érezteted is velem.

– Akkor nyolcra érted megyek. Kocsival, nem a motorommal – tette hozzá vigyorogva.

– Köszönöm.

Miles ezek után visszament a többiekhez, és Alex aznap nem is látta többé.

Munka után elküldte e-mailben „Mr. Green” jóváhagyását, azután megfürdött, felöltözött, és mire Miles csengetett, már készen várta őt. Farmer miniszoknya, bőrdzseki és túsarkú cipő volt rajta, és amikor ajtót nyitott, Miles elismerő pillantással mérte végig. Ő fekete bőrnadrágot és szintén bőrdzsekit viselt, és Alex észrevette, hogy megborotválkozott.

– Bejössz egy pohár italra? – ajánlotta, mivel a lebukás veszélye nélkül mondhatta azt, hogy Mr. Green már visszavonult az emeletre. De a férfi lehalkította a hangját, és csak annyit mondott:

– Nem akarom zavarni őt. Menjünk egyenesen az étterembe.

Kivezette a ház előtt parkoló autóhoz, egy ütött-kopott öreg Jaguárhoz, amely a repedezett bőr ülészatával egészen varázslatos látványt nyújtott. Milesnak megvolt a maga sajátos stílusa.

– Nem bánja, hogy most eljöttél velem? – fordult Alex felé, miközben elindultak. – Ez eszembe sem jutott, csak amikor már elhívtalak vacsorázni.

Alex sietett megnyugtatni. Malcolm ugyanezt kérdezte tőle Los Angelesben.

– Azt tehetem, amihez kedvem van. Nem sajátítja ki az estéimet, sem a szabad időmet. Nagyon belátó, normális ember. És nem vagyok a barátnője – jelentette ki világosan. – Nem töltjük együtt az éjszakákat vagy a hétvégeket.

Úgy látszott, hogy Miles ennyivel be is érte, mert ezek után sokkal lazább lett. Útban az étterem felé fesztelenül beszélgettek mindenféléről.

Alexnek alaposan sikerült meglepnie a férfit, amikor önmaga számára is váratlanul elárulta, hogy már kevés híján két évet élt Londonban.

– Ezek szerint nem olyan régóta dolgozol neki? Az önéletrajzodban mintha azt írtad volna. – Miles láthatóan zavarba esett.

– De igen. Vele voltam akkor is.

– Nem is tudtam, hogy Angliában is élt egy darabig. Azt tudom, hogy van egy háza Skócia valamelyik vad vidékén, de Londont senki sem említette.

– Knightsbridge-ben béreltünk lakást, mialatt itt írt. – Minden, amit mondott féligazság volt, és borzasztóan kimerítette, hogy örökké hazudnia kell, de úgy, hogy elkerülje a veszélyes buktatókat.

Az étterem most is olyan volt, ahogy emlékezett rá: barátságos, meghitt, de nem olyan sötét, hogy ne tud elolvasni az étlapot, vagy házastársaikat megcsaló szerelmespárok megbízható találkahelye lehessen. Tökéletes hely volt arra, hogy egy hosszú munkanap után lazíts egy kicsit egy barátoddal, mint ahogy éppen ez volt Miles célja azzal, hogy őt ide hozta.

Alexet meglepte, hogy milyen fesztelenül érzi magát a férfi társaságában, és ha jobban belegondolt, ez kezdettől fogva így volt. Miles stílusa volt ennek a kulcsa, és az, hogy nagyon kedvesen beszélt hozzá, ráadásul volt valami nagyon szexi a sármos lazaságában.

Megrendelték a vacsorát és hozzá egy-egy pohár bort, majd a férfi sóhajtott egyet, és Alexre mosolygott.

– Te túl fiatal vagy, még biztosan nem voltál házas. Én épp most vagyok túl egy nehéz váláson, megkönnyebbülés számomra, hogy a munkámra összpontosíthatok. És ez egy nagy lélegzetű munka. – Mindig olyan lelkesen beszélt a projektről, hogy Alex egészen izgalomba jött tőle. Miles tele volt energiával és jobbnál jobb ötletekkel.

– Együtt érzek veled a válásod miatt. Biztosan megviselt. Vannak gyerekeid? – Voltaképpen nagyon keveset tudott a férfiről, csak ami a nyilvánosságnak szánt életrajzából kiderült: Oxfordban végzett, és negyvenegy éves.

– Két gyermekem van. Nagyon fiatalon nősültem, rögtön az egyetem után, úgyhogy már eléggé nagyok, lassan felnőttek lesznek. A lányom tizenhét, a fiam tizenöt éves. Egyik sem könnyű életkor, és sokat voltak ide-oda rángatva. Az anyjuk Dél-Afrikába akar költözni a barátjával, aki odavalósi, jelenleg is ott él, Johannesburgban van vállalkozása, én meg nem szeretném, hogy a gyerekek ilyen messze kerüljenek tőlem. Nagyon szoros a kapcsolatom velük – tette hozzá kesernyés hangon.

– Meg tudod akadályozni, hogy elköltözzön?

A férfi megrázta a fejét, és Alex nagyon megsajnálta. A tekintetéből kiolvasta, milyen fájdalmas neki ez a gondolat.

– A bíró ellenem döntött, és azt mondta, hogy nem tarthatom őt itt erővel. Megosztottunk a gyerekefelügyeleti jogon, és a gyerekek mindkettőnket egyformán szeretnek. Egyiküinktől sem akarnak megválni, ezért a bíróság olyan határozatot hozott, hogy amennyire csak lehet, legyenek itt is, meg ott is, ami elég nagy terhet fog jelenteni számukra. A lányom bentlakásos iskolában tanul, mint a vele egyidős diákok nagy része, jövőre pedig

egyetemre megy, de a fiam Johannesburgba költözik az anyjával. Az én időbeosztásom mellett pedig nem látom mindig előre, hogy mennyi szabad időm lesz, amikor épp itt van. És ő nem akar bentlakásos iskolába menni.

– Én sem akartam az ő korában.

– Az Államokban ez nem megszokott dolog, de itt szinte mindenki ilyen iskolába jár. Felvették Etonba, ami szuper iskola, én is oda jártam, de ő nem volt hajlandó oda menni.

– Az iskola nevéből Alex arra következtetett, hogy a férfi jó társadalmi státuszú családból származik, ennek ellenére nyomokban sem volt tapasztalható nála a hasonló háttérű emberek sznobizmusa és nagyképűsége. Volt alkalma Angliában megismerni olyan embereket, akik a legjobb iskolákban tanultak, és elviselhetetlenek voltak. Míles semmiben sem hasonlított rájuk. – Miért jártál bentlakásos iskolába? Olyan rosszul viselkedtél, hogy el akartak küldeni otthonról? – tréfálkozott Míles.

– Nem. Az apám meghalt, amikor tizennégy éves voltam, anyám pedig jóval korábban, úgyhogy muszáj volt. Nem volt hol laknom, mert nem maradhattam csak egy házvezetőnővel egyedül apám házában. De a végén nagyon jól sült el a dolog. Egy zárdában laktam, csupa nagyon kedves apáca között. Most is náluk lakom, amikor visszamegyek Bostonba. Csak nemrégiben költöztem New Yorkba.

Alex története meghatotta a férfit. Nagyon különleges, amellet jólelkű és érdekes lánynak találta. Még nem ismerte közelebbről, de igyekezett minél jobban megismerni. Erezte, hogy a személyisége egy részébe nem enged akárkinek

betekintést. Arra a gyerekre emlékeztette őt, aki elbújik a fa mögött, abban a hitben, hogy ott senki sem látja, miközben a fa csak félig takarja el. Figyelte, és próbálta jobban megérteni.

– És mikor talákoztál a nagyszerű Mr. Greennel? – Ezt is elbűvölőnek találta a lányban. Mély benyomást tett rá, hogy ez a rendkívüli tehetségű, híres író ennyire megbízik ebben a fiatal nőben. Ezek szerint csakugyan olyan jó képességű lehet, amilyenek eddig nekik mutatta magát.

– Amikor az első könyvét írta. Tizenkilenc éves voltam akkor, még egyetemista.

– Ez hol volt? – Úgy látszik, ez a lány már sokfelé járt. Míles azt már tudta, hogy hat hónapot Los Angelesben töltött Green filmjén dolgozva, most pedig megtudta, hogy Londonban is élt már két évig.

– Valamennyi időt Bostonban töltött, ott találkoztunk. Már hat éve dolgozom neki – magyarázta Alex nyugodtan. Közben megérkezett a vacsorájuk, Míles pedig tovább kérdezgette, hogy végre összerakja a lány életének mozaikdarabkáit. A legbiztosabb elemnek az Alexander Greennek végzett munkája tűnt, amiben az volt a vicc, hogy igaz volt.

– Ezek szerint most huszonöt vagy – állapította meg. – Öreg embernek tűnhetnek a szemedben – tette hozzá nevetve, mire Alex azonnal tiltakozott.

– Nem foglalkozom sem a saját korommal, sem másokéval. Csak az számít, hogy mi van valakinek a fejében, és hogy valaki mennyire érett személyiség. Van, aki sohasem jut el odáig, mások meg idő' előtt éretté válnak. Én régóta felelős voltam

magamért, és Mr. Green valószínűleg felismeri az ilyesmit valakiben.

Ahogy Miles is felismerte. A volt felesége vele egyidős volt, és amióta csak ismerte, mindig elkényeztetett gyerekként viselkedett. Ilyesmi nyomokban sem volt felfedezhető Alexben. Ő az életkorától függetlenül józan eszű nő volt, és ettől úgy érezte, mintha vele egykorú baráttal beszélgetne a finom vacsora mellett.

– Évekkel ezelőtt vettem egy csodálatos lovastanyát Dorsetben – kezdett bele egy kevésbé fájdalmas személyes témába Miles. – Nagyon élvezzük a gyerekekkel. Valójában lovakat tenyészttek ott, arab telivéreket, versenylovakat. Sok munka van vele, de nagyon eredményes és érdekes. Egy vagyonba kerül a fenntartása, de van néhány versenylovunk, és ők szép pénzt hoznak. Épp most van egy új lovunk a tanyán. Egyszer el kell jönnöd. Körülbelül háromóránnyira van Londontól. Ha később majd tartunk egy kis szünetet a forgatásban, elviszlek oda. Időnként a színészeknek szükségük van pár nap pihenésre, ha egy jelenet kulcsszereplője megbetegszik, vagy egyszerűen elfáradnak. Ilyenkor jobb kis időre elengedni, mint tovább hajszozni őket, és elszúrni mindent.

Ez Alex számára is észszerűnek tűnt, és újabb bizonyítékul szolgált Miles gyakorlatias gondolkozására és intelligenciájára. Rendkívüli nyitottsága és egyenessége nagyon tetszett neki.

– Szívesen megnézném a tanyát, de sem a lovakról, sem a vidéki életről nem tudok semmit. A zárdában, ahol nevelkedtem, nem voltak lovak. Igaz, hogy gyerekkoromban lovagoltam

apámmal – tette hozzá nevetve. – Egy darabig tanultam lovagolni.

– Miket csináltatok az édesapáddal? – érdeklődött kedvesen a férfi.

– Krimiket olvastunk, meg mindenféle detektívtörté-neteket, amit csak meg tudtunk szerezni – vágta rá Alex. – Óriási gyűjteménye volt ilyen könyvekből, köztük jó néhány első kiadású is. Mindet megőriztem. Tizenegy éve egy raktárban pihennek.

– Az a gyanúm, hogy ez a közös benned és a munkaadódban. Bizonyára imponáltál neki a témába vágó tájékozottságoddal, amikor alkalmazott. – A jelek szerint olyan szenvedély volt ez, amelyben apa és lánya osztozott.

– Vannak, akik szerint a nők nem olvasnak, vagy nem értik a bűnügyi regényeket, és végképp nem írnak ilyeneket, ami egyáltalán nem igaz. Még az apámnak is ez volt a véleménye. Pedig vannak nagyszerű női krimiírók, még akkor is, ha az apám a maga részéről a férfi írókat kedvelte, és ebből nem engedett. Csak most jövök rá, hogy ebben elég korlátolt nézetet vallott, és emiatt nem vett tudomást néhány egészen kitűnő női íróról.

– Te is író szeretnél lenni? – kérdezte a férfi, mire Alex megrázta a fejét. Nem, ő nem „szeretne”, ő már most profi író.

– Nem – felelte vidáman, s közben azt kívánta, bárcsak őszinte lehetne Mileshez.

– Az én érdeklődésem egészen más irányú. Szeretek minőségi tévéműsorokat gyártani, és mindenki másnál jobban értek ahhoz, hogy megállapodást kössek, de sohasem tudnám megírni egy műsor szövegét. Egy levelet is alig tudok megírni.

Egyszerűen hiányzik belőlem a kreativitás génje, ezért is csodálom annyira Alexander Greent. Azt hiszem, neked is hasonló tehetséged van, mint nekem: a szervezés képessége. El tudjuk érni, hogy a dolgok megtörténjenek. Csak azt ne kívánd tőlem, hogy írjak egy forgatókönyvet vagy egy regényt. Felismerem, ha valami jó, mint például a lovagnál. De az írást meghagyom az olyan zseniknek, mint Mr. Green.

Miles most is szerényen beszélt a saját képességeiről, de Alex tehetségét illetően tévedett. De hogy ismerhette volna fel, amikor Alex és mások annyit hazudtak neki? Így mindössze a nagyon hatékonyan dolgozó asszisztenst látta benne.

– Lehet, hogy sokkal jobban tudnál írni, mint gondolod. Csak sohasem próbáltad – felelte Alex nagylelkűen.

– Inkább meghagyom neki. – Miles mosolya arról árulkodott, hogy tökéletesen elégedett az életével és a munkájával. Egyedül az keserítette el, hogy a válásukat a gyerekeik sínylik meg. A vacsora közben azt is elmondta Alexnek, hogy egyikük sem követett el semmi szörnyűséget a másik ellen. Túl fiatalon házasodtak össze, és ennyi volt benne. Elmesélte, hogy a felesége tehetséges fotós volt, de nem akart egész életében csak ezzel foglalkozni. Miles saját bevallása szerint ő messze nem volt olyan tehetséges, mint a felesége, de mindig izgatta a pályája, és kellőképpen becsvágyó is volt.

Alex azt tanácsolta neki, hogy ne adja magát olcsón. Látta, hogy milyen ötletes, kreatív ember; nem volt csekélység sikeres televíziós műsort létrehozni, és ehhez megszerezni azokat az embereket, akiktől működött a dolog. Végtelenül hálás volt a férfinak, amiért az ő művét választotta a következő

vállalkozásához, és izgalmas volt belegondolnia, hogy együtt fog dolgozni vele. Elmondta, hogy Mr. Greennek nagyon tetszik, amit Miles csinál, és ez is nagyon jólesett a férfinak. Bevallotta, mindnyájan reménykednek, hogy a sorozat nagy siker lesz, mire Alex azt felelte, hogy neki is ez a vágya.

– A te észrevételeidnek nagyon őszintéknek kell lenniük, mivel nem vagy érdekelt, és nem nyersz velük semmit – mondta Miles már a vacsora utáni kávé mellett. – Mi, többiek sok pénzt akarunk keresni vele. Téged nem fertőzött meg úgy a pénzhőség, mint minket – bókkolt neki, mire Alex összerezett.

– Néha engem is utolér a kapzsiság bűne – ismerte be, és Miles nem tudta, hogy ez az igazság.

– Olyannak látszol, mint aki két lábbal áll a földön.

Alex elnevette magát a dicséret hallatán.

– Én ugyanezt gondoltam rólad – árulta el.

– Nem vagyok olyan józan, mint amilyennek látszom. Telivérek tenyésztése, versenylovak nevelése költséges hobbi. Észszerűnek semmiképpen sem mondható. Drága szenvedély, de én szeretem.

– Jó lehet.

– Az. Alig várom, hogy megmutathassam neked a tanyát. A ház egy régi, Tudor-kori kúria, műemlék, még vizesárok is van körülötte, meg saját tó, és a vidék mesés. Én igazi angol vagyok, erősen kötődöm a földhöz. A családom nemzedékekkel ezelőtt elveszítette a vagyonát, de én mindig is szerettem volna saját földet, amit majd örökül hagyhatok a gyerekeimre. Végre van, és nagyon fontos számomra.

Alex ezen az estén olyan oldaláról ismerte meg a férfit, amely amúgy rejtve maradt volna előtte, és amikor kiléptek az étteremből, tudta, hogy barátira talált benne. A kocsi felé ballagva Miles átkarolta a vállát, és amikor jó éjszakát kívánt, meleg fény csillogott a szemében, de nem próbálta megcsókolni. Alex az ajtóból még visszaintett neki, és közben olyasmit érzett, amit eddig még soha. Nem tudta biztosan, hogy mi ez az érzés, de nagyon határozottnak és egyszerűnek tűnt. Csak egyvalami bonyolította. Gyűlölte, hogy hazudnia kell neki arról, valójában kicsoda ő.

Tizennyolcadik fejezet

A szünet, amelyet Miles várt, hogy elvihesse Alexet a lovastanyájára, egy hónappal a forgatás megkezdése után következett el. Addig többször is együtt vacsoráztak, és sok mindent megtudtak egymásról. Miles tudott a nővérekről, Brigidről és Alex egyetemi éveiről. Tudott az apjáról, és arról is, hogy Alex még soha nem volt szerelmes. Láta, hogy milyen keményen dolgozik, és hogy mennyire elkötelezett. Megismerte a sebezhető oldalát és az erősségeit, és látta, hogy milyen intelligens. Csak azt nem tudta, mert nem tudhatta, hogy ő írta Alexander Green regényeit. Ezt az egy dolgot Alex továbbra is titkolta előtte, és tudta, hogy nincs más választása. Nem vonhatta be a férfit az élete legbelső körébe – nem tartozott oda, és ha egyszer visszaélne a tudásával, tönkretenné a pályáját, amit

nem engedhetett meg senkinek. Körömszakadtáig védte a munkáját, még a szívénel is jobban.

Miles elmesélte, milyen volt a gyerekkora az észak-angliai Yorkshire-ben, az iskola Etonban, az egyetem után Írországban eltöltött év, a BBC-nél végzett munka, mesélt a lovak iránti szenvedélyes szeretetéről, a gyerekeiről és a házassága kudarcáról. Nem akart újraházasodni. Amióta külön élt, majd elvált a feleségétől, összejött néhány nővel, de egyiket sem szerette különösebben, és egyikükkel sem akarta szorosabbra fűzni a kapcsolatát.

Elmondta, hogy a színésznők a gyengéi, ami nem vált az előnyére. Hihetetlenül nárcisztikusak, panaszkolta, mire Alex bevallotta, hogy neki meg az önjelölt írókkal gyűlt meg a baja. Miles megint azt firtatta, hogy az együtt töltött évek alatt volt-e valami romantikus kapcsolat közte és Alexander Green között. Számára logikusnak tűnt, hogy ilyesmi megtörténhet – végtére is Alex nagyon szép nő –, de a válasz ismét csak az volt, hogy nem volt, és a tekintetén is látszott, hogy igazat mond. Ezzel együtt a férfinak néha határozottan az volt az érzése, hogy Alex bizonyos dolgokat nem mond el neki. Feltételezte, hogy gyerekkori traumákról lehet szó, az anyjáról, aki elhagyta, és az apjáról, akit korán elveszített. Az fel sem merült benne, hogy valami más, ennél sokkal bonyolultabb dolog lehet.

Határozottan vonzódott Alexhez, de nem akarta, hogy bármelyikük is nehéz helyzetbe kerüljön emiatt a stáiban, ezért titkolta a dolgot. És fogalma sem volt arról, hogy Alex hogy érez iránta. Rendkívül élvezte az együtt töltött estéiket, de a lány tartózkodó maradt, sok tekintetben nagyon félénk volt, és

bizonyos szempontból még nagyon fiatal. Sejtette, hogy kevés lehet a tapasztalata, és Alex be is vallotta neki, hogy csak néhány kapcsolata volt, s hogy mindig a munka volt számára az első. Mindig ilyen nőt keresett, de már nem akart újra megházasodni. A válás után megfogadta, hogy másodszor nem követi el ezt a hibát. Alex nem az a fajta lány volt, akit könnyedén vehetett volna, és amúgy sem akart fájdalmat okozni neki. Egy laza, kényelmes viszony, még ha belemerne is, elképzelhetetlen tiszteletlenségnek tűnt a lánnyal szemben. Világos volt, hogy Alex nem az a fajta nő, így tehát megbeszélte magával, hogy legjobb, ha barátok maradnak. A barátságuk pedig napról napra mélyült. Sok olyan dolog volt, amit mindketten szerettek, és sok közös vonást fedeztek fel egymásban. Egyre természetesebbnek tűnt, hogy amikor csak lehet, együtt vannak. Mindketten élvezték, hogy kapcsolatuk megmaradt egészségesnek és tisztának.

A sorozat férfi főszereplője ekkor szörnyen megfázott, amiből végül hörghurut lett. A női főszereplő elkapta tőle, ezért pár napra le kellett állni a forgatással, sőt féltő volt, hogy egy hét is lesz belőle. Amíg még lehetett, forgattak nélkük, de aztán le kellett állni teljesen.

– Megkaptuk! – lépett be Miles széles mosollyal Alex irodájába.

– Mit kaptunk meg? – nézett föl Alex szórakozottan az egyik legújabb forgatókönyvből.

– Az időt, hogy lemehezzünk a lovastanyára. Teljesen kifeküdtek, és a doktor most mondta, hogy ha nem hagyjuk őket

pihenni, a végén tüdőgyulladás is lehet belőle. Mit gondolsz, Mr. Green elengedne pár napra?

– Megkérdezem, de biztos vagyok benne, hogy elenged. Most egyébként is benne van az írásban, és ilyenkor nem szereti, ha zavarják. – A hazugságai egyre hihetőbbekké váltak, és igyekezett a szükségletekhez mérten kiszínezni őket. Mosolyogva nézett a férfirre; ha vele volt, mindig nyugodtnak, békésnek érezte magát. A kapcsolatuk zavartalan, minden túlfűtöttségtől vagy kényelmetlenségtől mentes volt. Afféle révbe érés mindkettőjük számára. – Mikor akarsz menni?

– Ma este, ha lehet. – Miles fia épp most repült vissza Johannesburgba, így szabad volt. – Indulhatnánk is, mihelyt délután végzünk. – Még el kellett intéznie pár dolgot, mielőtt egy időre leállnak a forgatással. – Hat-hét óra körül indulhatnánk, akkor még nem érnénk oda túl későn. Két és fél, legfeljebb három óra az út odáig. Elég pár pulóvert és farmert hoznod, meg valami bakancsot a sár miatt, ha esni találna. Ha nincs, akkor kölcsönkaphatod a lányomét. Úgy látom, nagyjából egyforma a méretetek. – Amúgy teljesen másképp néztek ki. Alex látott róluk fényképeket, mindkét gyerek hirtelenszőke volt, mint az apjuk. Egyszer a férfi lakásán vacsoráztak, ami a maga kellemes eklektikusságában a kényelem és otthonosság érzését keltette benne. Innen rossz volt hazamennie az elegáns belvárosi házba, szívesebben maradt volna ott a férfival. De a gondolat abszurd volt, Miles sohasem viselkedett vele másképp, mint jó barát.

– Fel tudod hívni most Greent, hogy megkérdezd tőle? – kérdezte Miles reménykedve.

– Hidd el, minden rendben lesz. Majd megkérdezem, ha hazamentem, de nem fog nemet mondani. És neki is jobb, ha nem lábatlankodom körülötte, amikor ír.

– Jól van, ha te mondod. Én korán lelépek, ha tudok, és hatra érted megyek. – Miles teljesen fel volt dobva attól, hogy elviheti Alexet a tanyájára. Már hetek óta tervezte, hogy megmutatja neki, csak azt nem tudta, hogy fogja megszervezni. A két sztár megbetegedése gondviselészerű volt, noha nekik szerencsétlenséget jelentett.

Alex is korábban ment el valamivel, és hazavitette magát, hogy összepakoljon. A sofőrnek adott két nap szabadságot, azzal, hogy telefonál, ha visszaérkezett.

– Mr. Greennek nem lesz rám szüksége, asszonyom? – kérdezte a sofőr. Eddig egyszer sem igényelte a szolgálatait, ahogy a személyzet egyik tagja sem, akiket sohasem látott, csak tudta, vagy legalábbis gondolta, hogy ott vannak a házban.

– Nem, Lambert. Köszönöm.

Felsietett a hálósobába, és mialatt csomagolt, betett valami zenét. Szuper berendezés volt a házban, gyakran hallgatta Prince, a Black Eyed Peas, Santana, Michael Jackson, Stevie Wonder és mások számait. Negyed óra alatt összepakolt, azután felhívta Milest, hogy elmondja, Mr. Greennek nem volt ellenvetése. Húsz perc múlva Miles visszahívta, hogy a ház előtt áll. Nem akart becsengetni, hogy ne zavarja Mr. Greent. Alex egy sporttáskával és egy degeszre tömött válltáskával ment ki hozzá. Úgy gondolta, mindent bepakolt, amire a hétvégén szüksége lehet.

– Mondhatom, elég szemtelen voltál – mondta a férfi rosszállón, mint amikor egy gyerekre szól rá az ember, miközben elvette, és berakta a csomagtartóba a csomagjait.

– Miért? – szeppent meg Alex, nem tudva mire vélni a férfi szemrehányását.

– Hallottam a telefonban, hogy csak úgy harsogott a zene. Az a szegény ember írni próbál, Alex, hogy tehetted ezt vele? Csodálom, hogy nem fojtott meg.

– Épp vacsorázott a konyhában – nevetett Alex. – Az ilyesmiben egyébként is nagyon laza szokott lenni. Nem tettem volna be azt a számot, ha épp írt volna.

– És mit mondott? Tényleg nem bánta, hogy eljössz?

– Egyáltalán nem. Azt mondta, hogy érezzem jól magam.

– Olyan lehet, mint egy jóindulatú apa.

– Néha tényleg az – válaszolta Alex, kinézve az autó ablakán. Gyűlölte a hazugságokat, amelyek már olyan könnyen hagyták el a száját. Annyira, hogy néha már maga is elhitte öltét, és tudta, hogy a férfi végképp elhiszi minden szavát. Galádság volt ilyet tenni azzal az emberrel, akit szeretett és tisztelt. De mi más választása volt? Nem bízhatta rá az életét, márpedig azt tette volna, ha megbízik benne. Ehelyett megteremtett egy nem létező személyt, aki mostanára már valóságosnak tűnt számára.

Három óra hosszat autóztak kényelmes tempóban, mindenféle mellékutakon Dorset felé. Az első órában még főútvonalon haladtak, a másik kettőben már régi, kanyargós vidéki utakon. Szeptember lévén a fák lombjai még zöldelltek, a levegő sem hűlt le, de már érezni lehetett az őszt közeledtet. Öreg tanyák és itt-ott díszes kapu mögött megbújó házak mellett

mentek el. Útközben láttak gyümölcsöskerteket, szelíden hullámzó dombokat, legelésző teheneket, birkákat és lovakat. Egész úton beszélgettek, először a most forgatott sorozat jeleneteiről, aztán az életről, arról, hogy miként látnak dolgokat, emberekről, akik fontosak voltak számukra, az ifjúkori álmaikról.

– Szerencsés vagy, még előtted az egész élet – mondta Miles mély érzésekről árulkodó hangon. – Még csak most vagy az út elején.

– Te is – felelte Alex nagylelkűen.

– Nem, én nem – ingatta a fejét a férfi. – Én már félúton járok, ami történt, megtörtént. És azok a hibák, amiket az ember ilyen idősen elkövet, élete végéig elkísérik. – Bölcs szavak voltak. De nem úgy tűnt, mintha túl sok hibát követett volna el. Volt két gyereke, akiket szeretett, és egy felfelé ívelő, sikeres karrierje. Az egyetlen tévedése egy rossz házasság volt, ami Alex szemében nem tűnt olyan rettenetesnek. Neki pedig megszülettek a könyvei, amelyek megírására az elmúlt hat évben minden energiáját áldozta, és ezen kívül nem volt semmi. Nem teremtett kapcsolatokat a már meglévők mellé. És majdnem biztos volt abban, hogy a jövőben nem akar gyerekeket. Úgy vélte, a gyerekvállalás túl nagy kockázattal jár. Mi lesz, ha történik valami vele vagy az apjukkal? Egyedül maradnak, mint annak idején ő, és nem biztos, hogy lesz olyan szerencsájük, hogy találnak egy családot vagy szerető apácákat. Nem akart ekkora veszélynek kiténni egy gyereket, és ezt meg is mondta Milesnek egy este, vacsora közben, amin a férfi nagyon meglepődött. Ő el sem tudta képzelni az életét a gyerekei nélkül, míg Alex saját

gyerekekkel nem tudta elképzelni a magáét. Megrémítette a gondolat.

Egy órával a megérkezésük előtt besötétedett, és Miles végül egy tárva-nyitva álló öreg vaskapun át hajtott be a tanyára. A kaput szándékosan nyitva hagyták. A Jaguár ezek után ráfordult egy keskeny földútra, és hosszú autózás után Alex végül megpillantott egy hatalmas, régies istállót és egy nagy kőházat. A rét tele volt vadvirágokkal, gyönyörű öreg tölgyfákkal, a távolból idelátszott a Miles által említett tó, és az egész tájat bevilágította a fényes telehold. A férfi leállította a kocsit, kiszálltak, és Miles, nyomában Alex-szel, a vizesárok feletti kis hídon át egy óriási kapuhoz vitte a csomagokat. A kapun volt egy nagy sárgaréz kopogtató, de Miles kulccsal nyitotta ki, és az előtérbe belépve felkapcsolta a villanyt.

Alex egy hosszú bejárati hallt látott, a vidék egykori gyönyörű berendezésével, több száz éves kopott, de valamikor csodaszép szőnyegekkel, és amikor beléptek a tökéletes arányaival tágasnak látszó, de mégis lakályos nappaliba, elsőként az óriási kandalló ötlött a szemébe. Volt még egy könyvtárszoba, egy kisebb szalon, egy helyiség, ahol a cipőket és a kabátokat tartották, és egy hatalmas vidéki konyha. Ilyen egy igazi angol vidéki kúria, állapította meg magában Alex, nem a tévében vagy egy magazinban, hanem a való életben. Miles azon nyomban ellazult, mint aki hazaérkezett. Nagyon szeretett itt lenni, mindig eljött, amilyen gyakran csak tudott. A gyerekei itt nőttek fel, és itt élte le a házassége nagy részét. A birtok a sikeres pályája egyik gyümölcse volt, évekkel ezelőtt, az első bombasikert aratott sorozatából vásárolta. Nagyon kötődött

hozzá, és boldoggá tette, hogy most kis időre megoszthatja Alexszel.

Ő pedig megtisztelve érezte magát, hogy itt lehet a férfi életének belső szentélyében.

– Míles, ez egyszerűen tökéletes!

A férfi rögtön látta, mennyire tetszik Alexnek a ház, és ez, meg a meleg fényű csillogás a szemében úgy meghatotta, hogy nem tudott uralkodni magán: odament hozzá, átölelte, és most először megsókolta. Alex nem utasította vissza. Mindketten ezt akarták, és ennél jobb helyen nem is történhetett volna meg. Úgy érezték, mintha hazaérkeztek volna.

– Borzasztó sokat jelent nekem, hogy kedvedre való. – A férfi kézen fogva fölvezette az emeletre, és sorra megmutogatta a hálósobákat, a sajátjában a mennyezetes ágygal, amelyben, mint valami békés szigeten, el lehetett bújni a világ elől. A gyerekek szobái a folyosó végén voltak: ma is úgy néztek ki, mint kisgyerekkorukban, de nem akarták megváltoztatni. Ezen kívül volt még vagy fél tucat imponáló berendezésű vendégszoba. Az udvarházat annak idején a vidéki élet velejárójának számító házibálokra és vadászhetvégekre alkalmasnak építették. Az emeleten volt még tucatnyi szoba a személyzet számára, az istálló mögötti épületben pedig, mesélte Míles, az istállóban dolgozó férfiak szállása volt kialakítva. Egy másik épület is állt itt, amelyet már nem használtak, mivel már nem dolgoztak olyan sokan a lovak körül. Míles valamikor úgy tervezte, hogy majd átalakítja mindkettőt a gyerekei számára, hogy ha felnőnek, ide költözhessenek a családjukkal együtt. Álmai otthona volt ez a ház, és Alex megértette, hogy miért. Itt minden

a szeretetről beszélt. Miközben Miles végigvezette a házon, Alex mindvégig érezte a szoros kötődését ehhez a helyhez.

– A volt feleségem mindig azt akarta, hogy adjuk el. Utált itt lenni. Itt nincs semmi, csak egy öreg falu, néhány másik tanya és udvarház. Ő a belvárosban akart élni, és ehelyett inkább Saint-Tropez-ban házat venni, de erre nem került sor. Talán akkor megmenekült volna a házasságunk, de nem tudtam rászánni magam, hogy megváljak ettől a helytől, és a gyerekek ugyanúgy szeretik, mint én. Ez az én menedékem, benne van a lelkem egy darabja. – És újra megcsókolta, Alex pedig nem tudott ellenállni a csókjának. Eddig senki iránt nem érezte azt, amit Miles iránt érzett, a férfi pedig úgy kívánta őt, hogy szinte elállt tőle a lélegzete. Kezdetől fogva így érzett Alex iránt, és most, hogy megnyíltak a zsilipek, többé nem kellett visszatartaniuk azt, amit egymás iránt éreztek. – Alex... tudom, hogy örülségnek hangzik, de szeretlek... nem akarok fájdalmat okozni neked... és nem tudom, mi fog történni... – Pár hónap múlva Alex visszamegy New Yorkba, a saját világába, míg az övé itt van, de képtelen volt elszakítani magát tőle, és azt is tudta, hogy többről van szó, mint pusztán testi vágyról.

– Nem bánom... szeretlek... – suttogta Alex. Visszamentek a férfi hálószobájához, s az ajtóban Miles megállt, hogy újra megcsókolja. Aztán felkapta, mint egy játék babát, és gyengéden letette a hatalmas ágyra. Ez a drága drapériákkal körbevett ágy most volt tanúja először olyan gyöngéd szerelemnek, ahogy a férfi szelíden kibontotta és levette Alex ruháit, majd maga is levetkőzött, és bebújtak a takaró alá. Miles meggyújtott egy gyertyát az ágy mellett, amitől csak úgy táncoltak körülöttük az

árnyékok, miközben szeretkeztek. Alex úgy adta át magát Milesnak, ahogy még soha férfinak, és végül úgy aludt el Miles karjában, hogy életében először tökéletes biztonságban érezte magát.

Két órával később egyszerre ébredtek fel. A gyertya még égett. Alex mosolyogva nézett a férfi szemébe, és megcsókolta őt.

– Álmodom? – kérdezte Miles szinte félve. Az az erős, energikus, önbizalommal tele férfi, akit Alex egy hónapja megismert, elolvadni látszott a karjában, és bármire kész lett volna, amit ő kér tőle. – Mitől lettem ennyire szerencsés? Istennek hála, amiért Green elhozott ide magával.

– Én mindenhová vele megyek – felelte Alex halkán, és még jobban befészkelte magát a férfi karjába. Szeretkezés közben átélte a gyönyör mámoros érzését, és Miles férfiereje eddig soha nem tapasztalt magasságokba vitte.

– De mi lett volna, ha valami rémséges banyát hoz magával? – suttogta Miles, mindkettőjükből önfeledt nevelést váltva ki. Fél óra elteltével aztán mindketten beismerték, hogy nagyon megéheztek. Miles befűttetett a házban, mielőtt megérkeznek, és arra is megkérte az istálló mestert, hogy tegyen be valami ennivalót a hűtőszekrénybe. Kézen fogva, úgy, ahogy voltak, meztelenül lementek hát a konyhába. Egyedül voltak az egész házban, és ahogy megálltak a nagy, régimódi konyhában, Miles kedvére gyönyörködhetett Alex hibátlan testében. Olyannak látta őt, mint egy gyönyörű erdei nimfát. Úgy szerette, hogy akár meghalni is hajlandó lett volna érte, és nem bánta volna, ha a

lány karjai között, a boldogság önkívületi állapotában érné a halál.

– Mit műveltél velem? – súgta, és újra magához ölelte Alexet.
– Megbabonáztál.

Alex szégyenlősen felmosolygott rá, és egészen odabújt hozzá. Nem is gondolta volna, hogy az élet ilyen tökéletes tud lenni, és hirtelen eszébe jutottak Bért legutóbb megismételt szavai, miszerint egy napon, a megfelelő időben el fog jönni a megfelelő ember. Ő fog rátalálni, neki nem kell keresnie őt, és akkor boldog lesz. Igaza volt.

Amikor leültek megenni a sajtból, kenyérből, némi szeletelt kolbászból álló vacsorájukat, amihez finom francia bort ittak, mesélt Milesnek Bertről.

– Ő kinek a szerkesztője? Nem értem. – Alex úgy beszélt róla, mintha a saját szerkesztője lenne, de gyorsan helyesbített, hogy neki csak a mentora.

– Mr. Green szerkesztője, de nagyon sok időt tölt velünk, és nagyon bölcs ember.

Miles bólintott. Érdekes élete van, gondolta, tele különleges emberekkel, öreg bölcsekkel, mentorokkal és apácákkal, a legjobb barátnője egy kétgyerekes kiugrott apáca, és a világ egyik legjelentősebb írójának dolgozik. Rendkívüli élet, rendkívüli egzisztencia egy ilyen korú lánynak, mint ahogy ő maga is rendkívüli nő. Miles nem volt biztos benne, hogy megérdemel egy ilyen nőt, és Alex ugyanezt érezte vele kapcsolatban. Csodálta Milest, fülíg szerelmes volt belé, és el sem akarta hinni, hogy mindez megtörténik vele.

Vacsora után visszamentek az emeletre, s egy újabb szerelmes együttlét után gyertyafény mellett halkán beszélgettek. Amikor a férfi meggyújtotta a tüzet a kandallóban, éppolyan elbűvölve nézte a férfi meztelen testét, mint Miles az övét. Ilyen lehetett Ádám és Éva az Édenkertben, gondolta.

Beszélgetés közben, a kandallóban lobogó lángok mellett aludtak el. Miles hajnalban felébredt, és mosolyogva nézte, hogy Alex selymes fekete haja titokzatos fátyolként takarja az arcát. Finoman végigsimított a testén, majd lehajolt, és megcsókolta.

– Azt hiszem, meghaltam, és az éjjel felkerültem a mennyországba. – És ezzel nemcsak a szeretkezéseikre gondolt, hanem mindarra, amit Alex iránt érzett. Soha egyetlen nő iránt sem érezte még ezt. Belefájdult a szíve a gondolatra, hogy mit mulasztott volna el, ha nem jönnek el ide. Úgy érezte, a sors vigyázó keze van abban, ahogyan a dolgok alakultak, és most már a lány is vigyáz rá.

Mielőtt kimentek volna a házból, kiélvezték a hatalmas antik fürdőkád luxusát, aztán egy kis gyümölcsre meg egy csésze kávéra megálltak a konyhában, végül tettek egy sétát a kertben. A gyönyörű napsütésben a gyümölcsöskertek mellett elhaladva kisértáltak a birtok végében elterülő régi temetőbe. A sírköveken az 1600-as évekből származó feliratokat is láttak, mint ahogy a vidéken máig állt még sok hasonlóan régi ház. Visszafelé megálltak egy kis patak partján, letelepedtek a fűbe, egy darabig beszélgettek, aztán szeretkeztek. Később elmentek az istállóba, ahol Miles megmutogatta a lovakat és a gyönyörűen tisztán tartott bokszokat. Néhányba be is mentek, hogy Alex közelről is lássa a lovakat, de még az ultramodern fedezőhelyet is, ahová

más tenyésztők is elhozták a lovaikat, hogy egyesítsék őket az itteniek vérvonalával. Egy órát időztek az istállóban, majd elautóztak a faluba, hogy az egyik régi kis pubban, ahol a tulajdonos melegen üdvözölte Milest, megebédeljének. Az étel, amit kaptak, egyszerű volt, de ízletes.

Ebéd után visszaautóztak a házhoz, amely olyan barátságos és lakályos volt, hogy valósággal elbűvölte Alexet. Miles megmutatta a könyvtárat, ahol sok régi, értékes könyv sorakozott a polcokon, Alex meg is jegyezte, hogy nagyon tetszenének az apjának. A nap végén Miles a könyvtár kandallójában gyújtott tüzet, és összebújva nézegették a könyveket, vagy éppen csókolóztak. Az egész olyan új volt és olyan tökéletes, hogy mindketten ösztönösen tudták, ez a pillanat a most megszülető szerelmükkel megismételhetetlen. Aznap éjjel úgy aludtak egymás karjaiban, mint a gyerekek.

Másnap kora reggel, amikor a nap éppen csak felért a dombok tetejére, kilovagoltak. Miles kiváló lovas volt, Alex alá pedig egy szelíd lovat adott, így a férfi mellett haladva biztonságban érezte magát. Órákig maradtak kint a lovakkal, azután visszavezették őket az istállóba. Alex úgy érezte, örökre itt tudna maradni, és szerette volna, ha így is lenne. De mindketten tudták, hogy másnap vissza kell menniük. Miles telefonált, és megtudta, hogy a sztárszínészek már jobban vannak. Egy napjuk maradt még a paradicsomban, azután folytatódik a forgatás.

Miles tojást sütött a hosszú lovaglás után, azután csendesen beszélgettek, mígnem a férfi egyszer csak különös tekintettel

Alexre nézett, mint aki előre zavarba jön attól, amit majd kérdezni fog.

– Kérdezhetek tőled valamit? Lehet, hogy örültségnek hangzik, és valószínűleg tévedek. Nem akarsz egyszer te is írni? Tudom, már kérdeztem, és azt felelted, hogy nem, de amennyire a könyveket szereted, van egy olyan érzésem, hogy bujkál benned valahol egy író. Egy nagy író mellett dolgozol. Az apád és te szenvedélyesen szerettétek a krimiket és a thrillereket. Soha nem kaptál kedvet ahhoz, hogy magad is írj egy könyvet? A te helyedben én biztos megpróbálnám.

Ahogy a férfit hallgatta, Alexnak a hideg futkosott a hátán.

– Az ilyesmit nem lehet csak úgy elhatározni – felelte csendesen. – Tehetség kell hozzá, ami nekem nincs. Attól, hogy a közelében vagyok, még nem leszek író. Az emberek azt hiszik, ők is írhatnának könyveket, ha akarnának, és lenne rá idejük. De ez nem így működik.

A férfi bólintott; úgy van, ahogy Alex mondja.

– Valamikor én is akartam írni egy könyvet, de aztán rájöttem, hogy nem tudok. Nincs meg bennem, ami kell hozzá.

Alex megkönnyebbült, hogy sikerült megúsznia ezt a dolgot, de bántotta is a bűntudat. Egy hosszú percig hallgatott. Milyen volt az egyetlen, akinek nem akart hazudni, és lám, megint bűbe esett. Gonoszságnak érezte, amit tett, noha minden igaz volt, amit az írásról mondott, csak éppen nem őrá volt igaz. Gondolatokba merülve nézett le a tányérjára. Hirtelen válaszúthoz érkezett, ahová nem akart eljutni, főleg ezzel a férfival, a szerelmével. És amikor ismét felnézett rá, a férfi

megijedt a tekintetétől. Nem tudta volna megmondani, mi van Alex fejében, de látta, hogy valami nagyon felzaklatta.

– Nem akarok hazudni neked – mondta elgyötört hangon Alex.

– Hazudtál? – lepődött meg Miles. Becsületos lánynak látszott. De Alex most nagyon megijedt. Borzasztóan nagy kockázatot vállal azzal, ha megmondja neki az igazat. Megbízott a férfiban, de mi van, ha téved?

Miles megérezte, hogy Alex veszélyes vizekre evezett, és hogy ő nyitott utat valami felé, amitől a lány fél, de nem tudta, mi lehet az. Az írásra vonatkozó kérdése jóindulatú volt, nem jelentett számára fenyegetést, legalábbis így gondolta. Most mégis rémültnek látszott, és nem értette, mi lehet az oka. Féltő volt, hogy mindjárt felugrik és elrohan, ezért Miles kinyújtotta a kezét, és megfogta Alexát. Aztán megcsókolta, hogy megnyugtassa, de Alex számára már nem volt visszaút. Megértette, hogy tovább nem hazudhat neki, és csak akkor lehet őszinte, tisztességes kapcsolata vele mint férfival, ha elmondja neki az igazságot.

– Nem voltam őszinte hozzád – fogott bele akadozva a vallomásába. – De ha őszinte leszek, tönkre tudsz tenni. Meg kell esküdnöd, hogy soha nem árulsz el.

Miles el sem tudta képzelni, mit akar Alex elmondani neki. Talán mégiscsak Green szeretője? Fohászzkodott, hogy ne erről legyen szó.

– Ígérem – felelte, és szorosabban fogta a lány kezét, hogy erőt adjon neki, és el tudja mondani, amit neki tudnia kell, bármi legyen is az. – Ünnepélyesen megígérem, hogy bármi történjék is

kettőnk között, soha senkinek nem fogom elmondani, amit most elmondasz nekem.

Alex tekintete elárulta, hogy hisz neki, és azt is látta, hogy a lány remeg. Bármiről legyen is szó, számára élet-halál kérdése, és ennyi elég is volt Milesnek. Szerette Alexet.

– Miről van szó, Alex? Ne félj – suttogta.

– Nem az vagyok, akinek vagy aminek hiszel.

Miles nem értette, mire gondol, és most már ő is megijedt. Talán rosszabb, mint gondolta. Lehet, hogy ő és Green házасok. Most már majdnem biztos volt benne, hogy Alex a híres író szeretője, és ő csak pár napra vette kölcsön vagy lopta el őt. Nyilván nem szabad ember, különben nem gyötrődne most ennyire. És aztán Alex kimondta, de olyan elhaló hangon, hogy először alig hallotta:

– Alexander Green én vagyok.

A férfi kifejezéstelen tekintettel meredt rá, vagy nem fogta fel, amit a lány mondott, vagy azt hitte, rosszul hallotta. Talán azt mondta, hogy „Alexander Green vagyok”, megerősítve ezzel a legrosszabbtól való félelmét, hogy egy másik férfi, ráadásul egy számára éppen most nagyon is fontos ember nőjébe vagy feleségébe szeretett bele. És akkor Alex, látva, hogy Miles nem érti, újra kimondta, hangosabban, érthetőbben:

– Én vagyok Alexander Green.

Ezúttal nem lehetett félreérteni a szavait.

– Hogy *mi* vagy? – meredt rá elképedve Miles. – Hogy érted ezt? Nem lehetsz ő. Ő férfi. – Mert abban az egyben biztos volt, hogy Alex nem az. Erre teljes bizonyosság volt az elmúlt pár nap.

– Én vagyok ő. Ez az írói álnevem. Alexander Green nem létezik. Létrehoztam egy képzeletbeli személyt, mert az apám azt mondta, hogy soha senki nem olvasna el olyan krimiket, amiket nő írt. Hittem neki. Tizenkilenc éves koromban írtam az első könyvemet, de mivel senki nem vett volna komolyan, kitaláltam az „Alexander Green” nevet. Mindenkinek hazudok, hogy megvédjem ezt a nevet, de neked nem akarok hazudni. Túlságosan szeretlek. – Könnyei végigperegtek az arcán, a férfi pedig döbbenten meredt rá. Először mozdulni sem bírt, aztán csak letörölte a lány könnyeit, és megcsókolta, s közben megpróbálta felfogni az elhangzott szavakat.

– Várj egy percet. Ki lakik a londoni házban? Hiszen ő ott van, az Isten szerelmére. – Egy émelyítő pillanatig felmerült benne, hogy a lány örült, megpróbálja elbitorolni Green személyazonosságát és tehetségét. De Alex állta a pillantását. Ha most hazudott, akkor vagy nagyon ért hozzá, vagy nagyon beteg.

– Én lakom a londoni házban. Senki más. Green nem létezik.

Miles egy hosszú percregig fürkészte Alex arcát, majd fejét az asztal lapjára hajtva nevetésben tört ki.

– Úristen! – nyögte végül, és a fejét felemelve újra Alexre nézett. – Úristen! Elképesztő vagy. Te írod azokat a könyveket, amiket az egész világ imád? Egy kislány? Te rémítesz halálra mindenkit a krimijeiddel, te írod azokat a szövevényes történeteket? Te galád! – Újra nevetni kezdett, aztán felállt, felhúzta a székből, és magához szorította Alexet. Ő pedig újra biztonságban érezte magát, mert tökéletesen megbízott a férfiban, és most már ő is megbízhatott benne. Elmondta neki az

igazságot. – Esküszöm, soha nem árulom el senkinek. Azt hittem, azt fogod elmondani, hogy a felesége vagy a barátnője vagy, és soha többé nem találkozhatunk.

Alex elmosolyodott a férfi szavain. Ő is megkönnyebbült attól, hogy ledobhatta a hatesztendőnyi hazudozás és titkolózás terhét.

– Nem mondhatod el senkinek – emlékeztette a férfit ismét, páni félelemmel a tekintetében.

– Természetesen. De milyen nagyszerűen alkottad meg őt, a híres remetét! Ki tud róla még?

– Az ügynököm, a szerkesztőm, és a kolostorban a nővérek. És el kellett mondanom a kiadómnak, különben nem vettek volna meg több könyvet tőlem az első három után. De tízmillió dollárt kell fizetniük nekem, ha beszélnek.

Miles körbe-körbe járkált, közben hol nevetett, hol a fejét rázta, boldogan, hogy továbbra is szeretheti Alexet, és elképedve azon, hogy képes volt így a bolondját járatni a világgal. És végre Alex is mosolygott: örömeiben, hogy elmondta Milesnek, és hogy megszabadult a nyomasztóan nagy tehertől. Nem kell többé hazudnia neki, ezentúl őszinte lehet hozzá.

– Mesterien alakítottad a szerepedet. Soha egy pillanatra sem fogtam gyanút – mondta elismerően, széles mosollyal a férfi.

– Csak közben folyamatosan hazudtam – felelte Alex búsan.

– Ez volt az ár, amit a sikerért fizetned kellett. Valami árat mindannyiunknak fizetnünk kell. És soha nem árulhatod el, Alex – tette hozzá komolyan. – Az olvasóid soha nem bocsátanak meg, hogy férfinak hazudtad magad. Bízunk benned, és bálványoznak. Ha most elmondanád nekik az igazat, úgy

éreznék, hogy elárultad, becsaptad őket. Én viszont a legnagyobb nőnek tartalak, akivel életemben találkoztam, és imádlak.

– Nem haragszol rám, amiért eddig hazudtam neked?

– Hogy haragudhatnék? Mi mást tehetél volna? Megtisztelő számomra, hogy mostantól megbízol bennem. És sohasem követtél el bakit!

– Egyszer-kétszer majdnem előfordult, de ma már nagyon jól megy. Soha egyetlen férfinak sem árultam el, sem senki másnak, kivéve Rose-t, Bertet és a nővéreket.

– Igazán meg vagyok tisztelve – ismételte meg Miles, majd újra elnevette magát. – Hát ez tényleg érdekes! – Úgy érezte, mostantól még jobban tiszteli a lányt, mint eddig, és ezt nem is akarta eltitkolni.

Vacsora után a könyvtárszobában folytatták a beszélgetést Alex írói pályájáról. Késő éjszaka volt, amikor fölmentek a hálósobába, és újra szeretkeztek. Alex most, hogy megszabadult a titkától, könnyűnek érezte magát. Miles felbontott egy üveg nagyon finom pezsgőt, hogy megünnepeljék Alex vallomását, és azt a tényt, hogy nem volt titokban Mrs. Alexander Green, ami viszont Milesnek jelentett óriási megkönnyebbülést.

Reggel mosolyogva ébredtek, és miután még egyszer utoljára kilovagoltak a dombok közé, majd sétáltak egy nagyot, a lehető legkésőbbi időpontban visszaautóztak a városba. Megbeszélték, hogy legközelebb, ha el tudnak szabadulni, megint elutaznak a lovastanyára.

Amikor Miles a ház előtt kitette Alexet, ő megkérdezte, nem akar-e bejönni. Miles habozott, nem akarta, hogy rajtakapják, de nem volt senki, aki rajtakaphatta volna. Alex egyedül lakott a nagy házban.

– Biztos, hogy Mr. Green nem bánja? – ugratta a lányt.

– Majd beszélek vele. Nagyon jól tudom kezelni őt.

– De még milyen jól, te furfangos kis tünemény! – kiáltotta Miles, és fürgén csatlakozott Alexhez. A házba már olyan óvatosan lépett be, mintha magával a nagy íróval lenne megbeszélte találkozója éjjel tizenegy órakor. Mihelyt becsukódott mögöttük az ajtó, megcsókolta Alexet, aztán egyenesen a nagy hálószobába mentek. Szeretkezés után kényelmesen elidőztek az óriási kádban.

Az elmúlt három nap alatt mintha kettőjük élete, szíve és lelke eggyé olvadt volna.

– Nem tudom, hogy fogok holnap úgy tenni, mintha csak barátok lennénk – sóhajtott a kádban ülve és pezsgőt kortyolgatva.

– Ezt most komolyan mondtad? Te, aki hat éve kettős életet élsz, nem létező férfinak adod ki magad, és melleleg a világ legklasszabb regényeit írod, hidd el, bármit meg tudsz csinálni. Én pedig olyan szuper tévésorozatot csinálok neked, amelyet még nem láttál. – Vigyorogva megcsókolta Alexet. – És mindezek után életed végéig a legklasszabb szeretőd leszek. Nálad csodálatosabb nővel még nem találkoztam, még akkor is, ha notórius hazudozó vagy. – Nevetve letette a poharát, és magához ölelte Alexet.

Tizenkilencedik fejezet

Másnap reggel Miles korábban ment el, mint Alex, nehogy a sofőr vagy akárki más meglássa őt vagy a kocsiját. Megbeszélték, hogy a jövőben, főleg ha ott tölti az éjszakát, a garázsban fogja letenni az autót. A forgatási helyszínen pedig barátságosan, szívélyesen, kollegiálisan viselkedtek egymással. Soha senki nem mondta volna meg, hogy három napot együtt töltöttek, ezalatt számtalanszor szeretkeztek, szerelmet vallottak egymásnak, és Miles megtudta Alex élete legnagyobb titkát. Legfeljebb jó barátoknak tűntek, de semmi több.

A színészek újra jó formában voltak, és a forgatás gyors ütemben haladt előre. Az ő szempontjukból túlon túl gyorsan. November elején kaptak újabb szabadságot, akkor tudtak megint lemenni a tanyára. Korán érkezett a tél, a földet már hó borította. Két csodálatos napot töltöttek el szeretkezéssel és a jövőt illető tervezgetéssel. Megegyeztek, hogy Alex nem mondja el senkinek, hogy megosztotta a titkát Miles-zal. Jobb volt így, hogy ne keltsenek pánikot a többiekben. Most már az ő titkuk volt, hogy Miles tudja, kicsoda Mr. Green. És hogy minden estjét vele tölti. Reggelenként hét óráig elhagyta a házat, azután végigdolgozták a napot egymás mellett, és éjszakára Miles visszament a házba. Alex olyan boldog volt, mint még soha. Rettenetes érzés volt mindkettőjük számára, amikor a forgatás véget ért. Felvették a teljes első évadot, december közepe volt, és a nővérek visszavárták Alexet Bostonba karácsonyra. Azt is el kellett döntenie, hogy továbbra is meg akarja-e tartani a lakást New Yorkban. A nyár óta egyszer sem járt ott.

Miles Johannesburgba készült repülni egy hét múlva, hogy együtt töltsse a karácsonyt a gyerekeivel, januárban pedig egy másik forgatás várta, amit több hónaposra terveztek, így előre tudta, nem lesz ideje elmenni New Yorkba, hogy találkozzon Alexszel.

A forgatás befejezése után az utolsó napokat együtt töltötték a lovastanyán. A társaság már felmondta a ház bérleti jogát, Mr. Green a saját gépén állítólag rögtön elrepült Montanába, Alex pedig készült visszaköltözni a Claridge'sba, ám helyett titokban a tanyára ment Miles-zal. Ezúttal azonban a jókedv helyébe szomorúság költözött. London teljes díszben, ünnepi hangulatban készült a karácsonyra, míg nekik azzal kellett szembenézniük, hogy az együtt töltött időnek vége. Nem láthatják egymást napközben a forgatási helyszínen, nem alhatnak el este egymás karjában, és reggel nem ébredhetnek egymás mellett az ágyban. Alex úgy tervezte, hogy januárban írni kezdi a következő regényét New Yorkban, miközben Miles az új projektjén dolgozik Angliában. Mindkettőjük számára fájdalmas volt a gondolat, hogy nem fogják látni egymást nap mint nap, és mindketten sírtak, amikor Miles kikísérte Alexet a Heathrow-ra, ahol fel kellett szállnia a New York-i JFK reptérre induló gépre. Alex felváltva sírt és aludt az úton. Percekkel azután, hogy hazaért, telefonált Miles, és egy órát beszélgettek. A férfi két nap múlva indult Dél-Afrikába, Alex pedig rögtön azután akart vonatra szállni Bostonba, hogy Rose-zal találkozik egy ebéd erejéig. A legutóbbi könyve szilárdan tartotta az első helyét a sikerlistán, amit Rose szeretett volna megünnepelni vele, de Alex egyfolytában Miles után sóvárgott.

MaryMeg anya már a pályaudvaron észrevette, hogy Alex megkomolyodott és felnőttebb lett, habár a többiek nem láttak rajta semmit. Megkérdezte, hogy jól van-e, hogy minden rendben ment-e Londonban, és Alex neki sem tudott hazudni.

– Beleszerettem a producerbe – felelte elfulladó hangon, könnybe lábadt szemmel, és a főnökasszony szíve megesett rajta.

– És valami rosszul sült el? – Remélte, hogy nem, de Alex egészen feldúltnak látszott.

– Nem, tökéletes volt. Szeretjük egymást. De ő ott él, én meg New Yorkban. Nem tudjuk, most mit tegyünk.

– Nős? – MaryMeg nem értette, mi a probléma.

– Nem, elvált.

– Gondolod, hogy feleségül fog kérni? – Egy pillanatig összeszorult a szíve a gondolatra, hogy Alex végleg Londonba költözhet, de mindenekelőtt boldognak szeretne volna tudni őt. És ahogy a többi gyerek, úgy Alex sem volt a tulajdonuk. Kölcsönkapták egy időre. Már egyedül önmagáé volt, és talán Milesé.

– Nem hisz a házasságban. Egy nagyon csúnya váláson van túl. A gyerekei Dél-Afrikában élnek az anyjukkal, vagy legalábbis a fia. És borzasztóan elfoglalt. Most, a karácsonyi vakáció után megint belekezd egy nagyszabású munkába.

MaryMeg anya mosolyogva hallgatta.

– Nos, ez nem is hangzik olyan rosszul. Leszámítva azt a részt, hogy nem hisz a házasságban. De meglehet, hogy ez csak átmeneti a válás után. Ha szeretitek egymást, akkor meg fogod oldani. Alig várom, hogy megismerhessem.

Alexnek fogalma sem volt arról, hogy mikor fogják viszontlátni egymást. Miles is kétségbe volt esve emiatt.

Másnap elvitte a karácsonyi ajándékát Bertnek, és neki is beszámolt Miles-ről. Az öregember rögtön látta rajta, hogy fülíg szerelmes a férfibá. Emlékezett egy hasonló szerelemre, és egy pillanatig irigyelte a lányt. De örült a boldogságának, csak legyen tartós és valódi.

– Óvakodjon a boldogságtól – intette, és Alex úgy nézett rá, mintha megörült volna. – A szenvedés kincset ér egy író számára, a legjobb könyveit a szenvedés árán fogja megírni. A boldogság ellenben ellustítja és önelégültté teszi. Elfelejteti magával a prioritásait, miközben csillogó szemét rajta felejt a szerelmén. Ha nem vigyáz, a boldogság tönkreteszi az írói pályáját.

Alex arra gondolt, hogy a sok bor Bert agyára ment. Mindaz, amit a tévésorozat forgatásáról mesélt, tetszett neki, kivéve, hogy szerelmes lett a producerbe. Múló kalandnak tartotta mindkettőjük részéről, és nem vette komolyan. Alex megpróbálta győzködni, hogy Miles a megfelelő időben érkezett megfelelő ember, ahogy ő ígérte neki, de Bért nem akarta elhinni. Undok kedvében volt, nem akart visszaemlékezni az akkori érzéseire.

– Majd kiheveri – közölte vele a szokásos üveg bor után, Alex pedig megsajnálta, és arra gondolt, hogy Bért, ez a mogorva vénember néha túl messzire megy, nem érti meg, hogy mennyire szeretik egymást, és hogy Miles milyen csodálatos férfi. A lány néha elfelejtette, mennyire szerette Bert azt a fiatal nőt, aki meghalt, és hogy az ő elvesztése örökre megváltoztatta az életét.

Azután meglátogatta Brigidet, aki megint terhes volt, ezúttal ikrekkel, amitől először sokkot kapott, mert ennyi gyereket már végképp nem tudtak volna vállalni, ha Pat szülei nem támogatják őket továbbra is. Pat másodállást vállalt, és a szülei segítségével házat akartak vásárolni. Az ikreket júniusra várták, ha ugyan nem előbb jönnek a világra.

– Kész babakeltető gép lettél – nevetett Alex.

– Tudom – jelentette ki Brigid büszkén. Továbbra is meghosszabbított szabadságon volt, de Alexnek elmondta, hogy nem megy vissza dolgozni, csak ha majd a gyerekek már nagyobbak lesznek. Addig otthon akar maradni velük, és a gyermekgondozásért többet kap, mint amennyit a munkahelyén keresett.

Karácsony után két nappal Alex visszament New Yorkba. Három napja maradt arra, hogy ha akarja, meghosszabbítsa a lakás bérleti jogát. A tulajdonosok eddig megértők voltak, és még nem tudott dönteni. Szilveszterre nem volt semmi terve, de nem is volt kedve semmihez. Dolgozni akart, és bebizonyítani, hogy Bért téved, nem igaz, hogy a boldogság tönkreteszi a karrierjét. Még mindig haragudott rá. Micsoda hülyeség ilyet mondani, csak mert neki volt egy rettenetes időszaka, amikor elveszítette a nőt, akit szeretett.

Szilveszter estéjén az íróasztalánál ült, és egy vázlaton dolgozott, méghozzá kézírással, egy nagy sárga írotömb lapjain, de nehezen ment az összpontosítás. Ekkor felszólt a portás, hogy egy kézbesítő jött hozzá. Nem várt semmilyen küldeményt, és megfordult a fejében, hogy talán Miles küldött neki valamit. Mindennap felhívta őt Dél-Afrikából, és éppoly szerencsétlenül

érezte magát, mint ő. Még most sem tudták, mikor lesz a férfinak ideje, hogy meglátogassa őt New Yorkban, vagy egy forgatási szünetben elhívhassa Londonba. Az a munka, amin most dolgozott, minden energiáját felemésztette, és minden idejét lefoglalta.

Ajtót nyitott a kézbesítőnek, és ott állt vele szemben Miles, kezében egy üveg pezsgővel és egy halom előre csomagolt kínai étellel. Ezeket letette az asztalra, aztán magához ölelte Alexet, aki felsikoltott örömeiben.

– Hát te hogy kerülsz ide? – nézett a férfira boldogságtól sugárzó arccal.

– Nem bírtam tovább. Duncan a barátaival akart lenni, nekem semmi dolgom nem volt Joeburgban, és csak arra vágytam, hogy veled lehessenek. – Hirtelen elkomolyodott. – Nincs jogom ezt kérni tőled, Alex, de nem költöznél Londonba a kedvemért, és nem élnél velem? Egy vagyont kell fizetnem a volt feleségemnek. Ki kellett fizetnem neki a tanya és a londoni lakás értékének a felét, ami elvitte az összes megtakarításomat, de a tanyát nem akarom eladni. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy megkérjelek, gyere hozzám feleségül, de szeretlek, és azt szeretném, ha életem végéig velem maradnál.

Alex csak ezt akarta hallani, számára csak ez volt a fontos.

– Nem kell hogy pénzed legyen ahhoz, hogy feleségül vegyél, tudod jól – felelte, de ő sem erőltette a házasságot. Pénze pedig volt, főleg az írásból, de egy kisebb hányad megmaradt az apai ház eladásából is.

– Nem veszek el nincstelen koldusként – jelentette ki a férfi határozottan. – Ráadásul még hosszú ideig segítenem kell a

gyerekeimet. És nem akarom, hogy ha valami történne velem, felelősséget kelljen vállalnod az adósságaimért, márpedig a házastársamként köteles lennél rá. Az egész intézmény rosszul van kitalálva. – Nagyon sok pénzt kerestél életében, és nagy részét ráköltötte a lótenyésztés finanszírozására és a tanya fenntartására, azután jött a válása, és hogy a volt felesége elvitte a fiukat Dél-Afrikába. A közelmúltban hozzáment a barátjához, ami azt jelentette, hogy ott is maradnak, ő pedig a gyerekeivel együtt továbbra is kénytelen oda-vissza röpködni, ha látni akarják egymást, és az is sokba kerül.

– Nem kell hogy összeházasodjunk. Én csak veled akarok lenni. – Alexnek önmagán kívül senkivel sem kellett elszámolnia.

– Én is csak ezt akarom. Akkor hát hajlandó vagy Londonba költözni, hogy velem lehess? – kérdezte a férfi ismét. Alexnek nem kellett gondolkoznia a válaszon. Bólintott. Nem volt más teendője, mint felmondani a lakást, becsomagolni a bőröndjeibe, fogni az írógépét, és már indulhatott. – Mikor tudsz jönni? – Alex egy perc alatt végiggondolta.

– Körülbelül két hét múlva, de ha tudok, előbb megyek. Meddig vagy itt?

– Holnap vissza kell repülnöm, másodikán kezdjük a forgatást. – Ez szoros volt, de Miles csak azért jött, hogy együtt tölthessék a szilvesztert.

Egy csodálatos éjszaka után együtt várták be az új év beköszöntét, és közben megtervezték Alex Londonba érkezését. A lovastanyán is szeretett volna valamennyi időt tölteni, úgy képzelte, hogy jól tudna ott írni, de a férfi lakásán is tudna

dolgozni, amikor ő a munkáját végzi. Irigylésre méltó élet lenne, és végre úgy érezhetné, hogy van egy otthona. Mire Miles másnap elutazott, készen voltak a terveik.

A tulajdonos sajnálkozva fogadta a bejelentését, hogy elköltözik. Két napig csomagolt, és amikor befejezte, elment Rose-hoz egy rövid csevegésre, többek között a tervezett új regényéről.

– Pasiszagot érzek – jegyezte meg Rose mosolyogva. Alex bólintott, és elmondta, ki az illető. Rose örömmel vette a vallomást: Milesnek nagyon jó híre és imponáló pályája volt. Tisztességes embernek ismerte, és szerették egymást, ennyi neki elég is volt. És Alex nemsokára huszonhat éves lesz, épp abban a korban van, amikor jó, ha talál egy rendes fickót és lehorgonyoz mellette, ha nem is feltétlenül hivatalos formában. Alex elmondta neki, hogy nem áll szándékukban összeházasodni, mire Rose azt felelte, hogy az nem számít. Alex egyetértett vele.

Az utolsó bostoni napjai alatt sorra látogatott mindenkit, akit szeretett. Együtt vacsorázott Berttel, az estéit a nővérekkel, a nappalait Brigiddel töltötte. Január 10-én repült el Bostonból Londonba. Miles várta a Heathrow-n, és hazavitte a lakására. Egyikük sem akarta elhinni, hogy ilyen szerencsések, hogy ekkora áldás érte őket, hogy rátaláltak egymásra, és hogy milyen boldogok lesznek együtt. Minden tökéletesen alakult. Sokkal inkább, mint álmodni merték volna.

Alex tavasszal megjelent könyve óriási siker, igazi bestseller lett. A munka tehát jól ment, a kiadója meg volt elégedve.

Miles projektje gond nélkül lebonyolódott, és amikor áprilisban véget ért, a férfi elhatározta: három hónapig szabadságra megy, hogy Alexszel utazhassanak kicsit, és a tanyán is eltöltsenek valamennyi időt. A produkciós társaságban elterjedt a híre, hogy beleszeretett Alexander Green asszisztensébe, és ellopta őt az írótól. Ez nagyon tetszett nekik – mindannyian kedvelték Alexet.

Brigid ikrei egy hónappal korábban születtek, egyenként három és fél kilósan, úgyhogy igazi kegyelem volt, hogy idő előtt érkezett a kisfiú és a kislány. Brigid kijelentette, hogy most már elég. Volt két fia, két lánya, és épp betöltötte a harminckilencet. Közölte, hogy nagyon szereti a családját, de többet nem bír el. Stevent Alex távollétében keresztelték meg, az egyik barátnőjük ugrott be helyette.

Alex azon a nyáron befejezte az új könyvét. A szokottnál tovább tartott a megírása, mert amikor Miles megjött a munkából, rendre ágyba bújtak, és jó sokáig ki sem szálltak belőle. Bert továbbra is ugyanúgy szerkesztette az írásait, amelyek ide-oda utaztak Boston és London között. Azt írta, eddig ez a legjobb könyve, és Rose egyetértett vele. Miles-nak is tetszett. Egyszóval a boldogság végül is nem tette tönkre a karrierjét, emlékeztette Bertet, aki csak morgott valamit a telefonban.

A tévésorozat ősszel került adásba, jó közepes nézettséget ért el, és egyre népszerűbb lett. Aláírtak egy második évadot is, amire ugyanazokat a színészeket szerződtették. Alex továbbra is tanácsadóként működött közre, de a forgatókönyvíró végezte el

a munka javát, miközben a kéziratot faxon és e-mailben küldték el Alexander Greennek.

Az idő szinte repült. Alex többet írt, mint valaha, sokat tanácskozott Berttel, hogy minél többet tudjon, gördülékenyebb legyen a leírt szöveg, és feszesebb a cselekmény. Kemény munkára fogta magát, mint mindig.

Amikor csak tudtak, elmentek a tanyára, és szerencsére – Miles gyerekei, Madeleine és Duncan megszerették Alexet, a volt felesége pedig megnyugodott, amióta újra férjhez ment, és nem üldözte állandóan Milest a pénz miatt, ami megkönnyebbülés volt, noha a tanya fenntartása magában is egy vagyonba került. Volt egy pillanat, amikor Miles már azon gondolkodott, hogy eladja, de Alex kisegítette egy nagyobb összeggel, így végül megtarthatták. A férfit zavarta, hogy Alex segítségére szorult, de tudta, hogy vagy elfogadja a pénzt, vagy el kell adnia a birtokot, amelyet viszont mind a ketten szerettek.

Amikor már fél éve együtt éltek, Miles elment Alexszel, és meglátogatta a nővéreket. Mindnyájan nagyon jóképűnek és elbűvölőnek találták, MaryMeg anya is elfogadta őt, de azért nyomatékosan emlékeztette, hogy bármikor egybekelhetnek a kápolnában. Miles udvariasan megköszönte, de továbbra sem tervezték, hogy összeházasodnak.

Bertet eredeti figurának tartotta, és meg is kedvelték egymást, annyira, hogy egy este jól leitták magukat kettesben, amikor Alex nem volt otthon. Tequilát és rumot ittak, amit kegyetlen másnaposság követett, de Alex közölte, hogy úgy kell nekik. Azután elvitte magával Brigidékhez is, ami kicsit olyanak tűnt a férfinak, mintha az állatkertbe mentek volna. A

kicsik sírtak, a babákat szoptatni kellett, Pat láthatóan ki volt merülve, és a nappaliban ülve az ember a saját hangját sem hallotta. Ilyen lehet egy tornádó belsejében, gondolta Miles, de Brigid arcáról a gyerekei körében egy pillanatra sem tűnt el a derű. Miles a látogatás után megrendültnek látszott.

– Hű, ha valakit az életben emlékeztetni kellene arra, hogy miért kergetik az embert örületbe a gyerekek, Brigid tökéletesen megfelelne a célnak. – Miles örült, hogy Alex nem akar gyereket, azt mondja, hogy az ő két gyereke éppen elég. Csak remélte, hogy a jövőben sem gondolja meg magát. Alex szerette a gyerekeit, jól érezte magát velük, valahányszor találkoztak.

Repültek az évek, Alex írta a regényeit, Miles pedig gyártotta a tévéműsorokat. Az Alex könyvéből készült sorozat három évadja ment le, aztán a két főszereplő ki akart szállni, hogy felléphessenek a Broadwayn, és filmet forgathassanak, így aztán be kellett fejezni a sorozatot, ahogy az már ilyenkor lenni szokott.

Alex harmincadik születésnapjára Miles bulit rendezett, amelyen ott volt valamennyi londoni barátjuk, beleértve Fionát és Clive-ot is, akiknek addigra már három kisgyerekük volt. Ha Alex Londonban járt, és Fiona időt tudott rá szakítani, továbbra is együtt ebédeltek valahol.

A következő év is gyorsan eltelt, és semmi olyan zavaró körülmény nem mutatkozott az életükben, amit meg akartak volna változtatni.

Alex továbbra is segítette Milest a tanyával kapcsolatos költségek rendezésében. Évente megírt egy regényt, amit mindig

karácsonykor jelentettek meg, és minden alkalommal rögtön a sikerlisták élére ugrott. A nővérek szüntelenül imádkoztak, hogy egy napon házasodjanak össze, de erre egyelőre semmi jel nem mutatott. MaryMeg anyja azonban soha nem adta fel teljesen a reményt.

A tavasz különösen eseménydús volt. Duncan megkapta a diplomáját Oxfordban, Madeleine pedig karácsonykor bejelentette, hogy a nyáron férjhez megy. Huszonhárom éves volt, Miles szerint túl fiatal, és ebben Alex is egyetértett vele. Madeleine azonban már eljegyezte magát egy tekintélyes dél-afrikai családból származó fiúval, és az anyja erősen ösztökölte a házasságkötésre. A családnak gyémántbányái voltak, és a vőlegénytől Madeleine egy tizenöt karátos eljegyzési gyűrűt kapott, amit Miles közönségesnek tartott és rosszallóit, míg Madeleine anyja csodálatosnak és fantasztikusnak mondott.

Elkészültek a tervek az esküvőre, és épp mielőtt elutaztak volna Johannesburgba, Miles megbetegedett. Egy magas lázzal járó súlyos influenza ágyának döntötte, és utána is pocsékul érezte magát. Alex aggódott, hogy az állapota miatt bírja-e majd a hosszú utat, ezért ragaszkodott hozzá, hogy menjen vissza az orvoshoz, és végezzenek el néhány vizsgálatot. Az orvosnak nem tetszettek az eredmények, de újabbak elvégzésére nem maradt idő. Megígérték, hogy ha hazajönnek, újból elmennek hozzá. Miles közben egyre azt mondogatta, hogy nevetséges az egész, jól érzi magát – de nem úgy nézett ki.

Már az esküvői ceremóniát is nehezen viselte, és majdnem összeesett, mielőtt a templomban az oltárhoz kellett vezetnie a lányát. Alex mellette ült a parókián, amíg biztos nem lehetett

benne, hogy jól van, és utána beszélgetett vele az állapotáról. Rettenetesen meg volt ijedve.

– Ne hülyéskedj – nyugtatgatta Miles. – Érzelmileg nagyon megterhelő pillanat ez, bármelyik apát az ájulás környékeznél, különösen amikor megkapja a számlát. – Az esküvő egy vagyonba került, és Milesnek nem volt pénze. Halálosan szégyellte magát, de Alex győzködte, hogy ne aggódjon. Írt egy csekket az összegről, amivel Miles a volt feleségének tartozott. Továbbra is állta a költségek nagy részét a tanyán. Miles most nagyon rosszul állt anyagilag. A produkciós társaságnak nem ment valami jól, a legjobb tévéműsorai közül három nem hozta a várt nézettséget, és mostanában nem volt annyi munkája, mint korábban. Új arcok jelentek meg a színen. Ez a terep az ifjú titánoknak kedvezett, a fiatalok agresszívabban közölték a mondanivalójukat a műsoraikban, és olyan témákkal, amelyek a maguk ellentmondásosságában megkérdőjeleztek bevált értékeket. Miles a tévénézés egy korábbi stílusának volt a képviselője, amely mára veszített a népszerűségéből.

A jövedelme ennek következtében megcsappant, és a lovastanya üzemeltetése egyre drágább volt. Alex mindig megoldotta a gondokat, és ez cseppet sem esett nehezére. Elég pénzt keresett kettőjükre, és voltak nagyon jó befektetései, így aztán megengedhette magának, hogy segítsen, és örömmel tette. Kivételesen szerencsésnek mondhatta magát, és készségesen osztotta meg a vagyonát a férfival. Most már neki is itt volt az otthona. Miles olyan jó volt hozzá, és annyira szerették egymást.

Az esküvő után visszaérkezve Londonba újra felkeresték az orvost, aki újabb vizsgálatokat, PET-tomográfiát, MRI vizsgálatot és egyebeket végzett el rajta, és alapos vérvizsgálatnak vetette alá. Miles váltig állította, hogy ezek mind szükségtelenek, csak Alex kedvéért csinálja az egészet. De nagyon rosszul nézett ki, és Alex rettenetesen félt, hogy valami komoly baja van.

Amikor az eredmények készen voltak, együtt mentek el az orvoshoz. Ő mindkettőjüket behívta. Egyikük sem számított arra, amit hallaniuk kellett. Milesnek előrehaladott stádiumban levő hasnyálmirigyrákja volt. A betegség úgy sújtott le rájuk, hogy észre sem vették. Amikor Alex másnap négy szemközt beszélt vele, az orvos őszintén elmondta, hogy nem jók a kilátások.

– Pár hónapja van mindössze – mondta sajnálkozva, miközben Alex úgy érezte, mintha valaki fojtogatná. – Hat hónap, de lehet, hogy csak három, vagy még kevesebb, de meglephet bennünket akár azzal is, hogy egy évig kibírja. Az ilyesmit nem látni előre. Meglephet? Egy évig? Alex azt akarta, hogy Miles örökké éljen, ne három hónapig vagy egy évig. Már nem tudta elképzelni az életét nélküle. Felfoghatatlan volt, hogy Miles haldoklik. Az nem lehet. Azt nem engedhetik az orvosok. Biztos, hogy tévednek.

Miles beleegyezett, hogy kipróbáljanak egy agresszív sugárterápiát, amelynek következtében a hasnyálmirigyben található daganatok összezsugorodnának, majd ezt követően kemoterápiával semmisítenék meg a ráksejteket. A májban is, ahol szintén találtak daganatokat. El is kezdték azonnal, amittől

Miles szörnyen rosszul érezte magát. A sugárkezelés kimerítette, a kemótól pedig állandóan hányt. A haja kihullott, döbbenetesen lesoványodott, és voltak napok, amikor fel sem tudott kelni az ágyból. Az egészség csak Alexért csinálta, reménykedve, hogy továbbra is együtt lehet vele és a gyerekeivel, és hogy talán még meggyógyulhat. Az orvos azonban megmondta, hogy nem fog, a rák már nagyon elhatalmasodott a szervezetében. Néha csak feküdt az ágyban, fogta Alex kezét, de ahhoz már túl gyenge volt, hogy bármit is mondjon neki azon kívül, hogy szereti. Ez volt a legszörnyűbb hat hónap Miles életében, de még élt, és egy kis pihenőt is kapott a kemoterápiás kezeléseik között. Ekkor azonban egy PET-vizsgálat során felfedeztek egy foltot a veséjén, és kezdődött minden elölről, ugyanakkor vérátömlesztéseket is kapott, hogy javítsák a vérképét.

Alex beszámolt a dologról a Szent Domonkos-rendi apácáknak, kérve őket, hogy imádkozzanak Milesért, amit ők buzgón meg is tettek. Attól kezdve, hogy értesítették Madeleine-t és Duncant, olyan gyakran látogatták az apjukat, amennyire csak tudták. Madeleine Dél-Afrikában élt a férjével, de két hetet Londonban töltött az apjával és Alexszel. Duncan, aki Londonban dolgozott, majdnem minden este meglátogatta Milest. Már egyikőjük sem tehetett semmit, azon kívül, hogy imádkoztak és körülvették a szeretetükkel. Alex egy percre sem hagyta őt magára, és amikor Milesnek a kórházban kellett töltenie az éjszakát, vagy egy kezelés után nem volt ereje hazamenni, ő is a kórteremben aludt egy piccsen. Most örült, hogy nincs gyermeke. Így minden erejét, idejét és szeretetét Milesra fordíthatta.

*

Félig már kész volt egy könyvvel, amikor megtudták a diagnózist, és rögtön felhívta Bertet, hogy tudassa vele, kénytelen felfüggeszteni az írást, nem tud egyszerre dolgozni is, meg Milesnak is gondját viselni. Előbbre tartottak, mint kellett, úgyhogy Alex nem aggódott. Bert sajnálattal vette a rossz hírt, és a legjobbakat kívánta Milesnak. Kedvelte őt, rendes fickónak tartotta. Az elmúlt hat évben többször is meglátogatta őket a tanyán, s közben elvégezték az aktuális munkát Alexszel. Tetszett neki a hely, és végül azt is belátta, hogy Miles a megfelelő férfi, aki a megfelelő időben érkezett. Évekbe telt, mire ezt elismerte, mert úgy tekintett önmagára, mint Alex karrierjének egyetlen támogatójára és védelmezőjére. Tudott róla, hogy Miles évek óta ismeri az igazságot Alex írói álnevéről, és Bert megbízott benne.

Miles sohasem fecsegte ki Alex titkát, még csak célzást sem tett rá, és ezzel örökre kivívta Bert tiszteletét.

Alex Rose-t is figyelmeztette: lehet, hogy késni fog a könyvvel, de most Milesra kell összpontosítania, és Rose tökéletesen megértette. Mindenki, aki ismerte, csodálta Alexet azért, amit tesz. Önzetlenül és ezer százalékban a szeretett férfinak, a rákból való felgyógyulásának szentelte magát. Rose értesítette a kiadót, hogy a könyv később lesz kész, amit megértéssel fogadtak.

Épp amikor az orvosok újra egy agresszívabb kúrát kezdeményeztek, Alex megbetegedett, és a kezeléseket után

hirtelen mindketten hányni kezdtek. A sok stressz végül így jött ki rajta. De nem akarta, hogy Miles megtudja, milyen rosszul érzi magát, és semmiképpen sem szeretett volna most lerobbanni. Muszáj volt tartania magát. Egy napon, amikor Miles épp vérátömlesztést kapott, Alexet meglátta az orvosa a kórházban sápadtan, izzadságban fürdő arccal, amint épp azzal küzdött, hogy el ne ájuljon, vagy el ne hánnya magát.

– Rosszul van, Alex?

– Jól vagyok – felelte, és fennakadó szemmel ájultan esett össze. Miles a laborban volt, semmiről sem tudott. Az orvosa bevitte Alexet egy szobába, és megvizsgálta. Addigra érkezett, majd elmúlt a karácsony, de mindnyájan csak Miles kezeléseivel törődtek. Alexnek nem jutott ideje önmagára, de nem is igényelte.

– Mi van magával? – kérdezte az orvos.

– Jól vagyok. Csak a stressz. Semmiség.

– Kegyetlen stressz alatt van. A férfi, akit szeret, haldoklik.

– Nem haldoklik, csak beteg – nézett keményen farkasszemet az orvossal Alex.

– Muszáj lesz szembenéznie a tényekkel. – Az orvos eltöprengett, vajon abba betegedett-e bele, hogy nem hajlandó elfogadni aényt. – Elvégezhetek magán néhány vérvizsgálatot, Alex? Egy egyszerű vizsgálat is sok mindent elárul.

Valószínűleg vérszegény. – Harminckét éves volt, alapvetően egészséges, de most szörnyen nézett ki, és ezt ő is tudta. Éjszakánként nem aludt, egyfolytában Milest figyelte, hátha szüksége van rá, vagy ne adj' isten örökre elalszik.

– Csinálhat vérvizsgálatot, de jól vagyok – mondta makacsul.
– És ne szóljon erről egy szót se Milesnak.

Az orvos bólintott, majd levette a vért azzal, hogy másnapra meglesz az eredmény. És másnap, mialatt Milest vizsgálták, behívta Alexet a szobájába, komoly arccal ránézett, és arra kérte, hogy üljön le.

– Azt hiszem, van itt egy helyzet, és nem tudom, mit fog szólni hozzá. Én mindent meg fogok tenni, ami módomban áll, hogy segítek magának. A vérvizsgálat szerint vérszegény, de van itt valami más is. – Rezzenéstelen tekintettel nézett Alexre. – Maga terhes.

– Hogy micsoda? Az nem lehet. – Tudva, hogy milyen beteg a férje, az orvos arra gondolt, hogy talán valaki mástól van a gyerek. Az emberek furcsa dolgokra képesek stresszes helyzetekben. Arról is tudott, hogy nincsenek összeházasedva, noha tanúja volt, mennyire szereti a nő a párját. – Az nem lehet – ismételte meg kissé elbizonytalanodva Alex.

– Mikor volt az utolsó menstruációja? – kérdezte az orvos, és Alex megpróbált visszaemlékezni.

– Nem tudom, közvetlenül a diagnózis megállapítása után vagy előtt. Azt hiszem, azóta nem volt. Ennek négy és fél hónapja, de mindig is elég rendszertelenül menstruáltam.

– Abban az időben még aktív szexuális életet éltek?

– Az első két hónapban igen, de az utóbbi három hónapban már túl beteg volt hozzá.

– Ha a baba Milestől van, akkor most négy vagy öt hónapos terhes. Nagyobb lett a hasa?

– Azt hittem, a stressztől puffadtam fel – válaszolta Alex könnyes szemmel. Hogy várhat most babát, amikor Miles haldoklik? Hogy neveljen fel egy gyereket nélküle?

– Mihelyt lehet, keresse fel a nőgyógyászt, hogy kiderüljön, mennyi idős terhes. Milesnak nem szólok a dologról.

– Kérem, ne, nagyon aggódna értem.

Alex ezek után visszament Mileshez, de a vizsgálatról egy szót sem szólt. Csak az volt a kérdés, hogy hány hónapos terhes, és mit fog csinálni. Nem vállalhat most egy gyereket. Eleve nem is akarta, hogy gyerekük legyen.

Másnap felhívta a nőgyógyászt, és sürgős időpontot kért tőle. A rendelőbe belépve az orvos rögtön látta rajta, hogy terhes. Mindjárt elvégezte az ultrahangvizsgálatot, és amíg ő a monitort nézte, Alex elsírta magát.

– Maga várandós, Alex. A komputer szerint négy és fél hónapos, a baba május végén vagy június elején érkezik. Erőteljes szívhangot jelez a gép. – Alex hallotta a monitor ritmikus hangjeleit, és amikor az orvos feléje fordította, látta is a képernyőn a magzatot. Már teljesen ki volt fejlődve, és a szívét is látta dobogni. – Egy sima abortuszhoz már túl késő. Ha a mostani helyzetére tekintettel mégis azt szeretné, pszichiátriai indokoltság miatt, azaz hogy mentálisan nem elég erős a baba megszületésére, a bizottság elé terjeszthetem az ügyet. Megteszem, ha kívánja. – Alex megköszönte, és közben a könnyei végigfolytak az arcán. – Akarja tudni a nemét? – Alex reflexszerben rábólintott, és a doktor megmondta: – Kislány. – Ettől még jobban kellett sírnia. Ha most elveteti, tudni fogja, hogy megölt egy kicsi lányt. És nem akarta, hogy Miles tudjon

róla. Van épp elég baja, az életben maradásért kell harcolnia. Júniusig életben kellene maradnia, ha látni akarja ezt a babát. Még négy és fél hónap szenvedést jelentő kezelés. Neki pedig nincs semmije, amit ennek a gyereknek adhatna, minden csepp szeretete és energiája Milesé.

Az orvostól hazament, hogy elfuvarozza Milest az újabb vérátömlesztésre. Utána jobban érezte magát. Azután kerekesszékekben eltolta ebédelni, s míg a férfi a salátát csipegette, ő nem evett semmit. Émelygett, Miles pedig semmi másra nem vágyott, mint visszafeküdni az ágyba. Amíg ő aludt délután, Alex a gyerekükről gondolkozott, s próbálta eldönteni, kérje vagy ne kérje az abortuszt. Egy eleven, izgó-mozgó élet fejlődött benne. Hogy tudná megölni? A monitoron már kisbabának látszott.

Balszerencséjére Rose telefonált aznap délután, és azt kérdezte, tudja-e már, mikorra fogja befejezni a könyvet, amin akkor dolgozott, amikor Miles beteg lett. Alex elmondta neki, hogy egyáltalán nem tud dolgozni, Miles nincs olyan állapotban, hogy akár egy percig is magára hagyhatná, se koncentrálni, se írni nem tud, ráadásul most neki is gondok vannak az egészségével.

– Remélem, semmi komoly – felelte Rose aggodalmasan.

– Csak a stressz. Ez most nagyon nehéz. – Alex tudta, hogy egy fillért sem kap, ha nem adja le a könyvet.

– Azt hiszem, hogy ha ez sokáig így lesz, akkor a kiadód vissza fog kérni valamennyi pénzt, amíg nem tudod befejezni a könyvet. És ez nem úgy hangzik, mintha rövid időn belül folytatni tudnád az írást – tette hozzá sajnálkozva.

– Mennyit fognak visszakérni?

– Egymillió dollárt. – A legutolsó szerződésére folyósított előleget. Igazság szerint sejtelve sem volt arról, hogy mikor tudja folytatni a munkát. Számára az első és legfontosabb Miles volt. Megvolt ez a pénz a bankban, de majdnem az összes megtakarított pénzét elvinné. Valamennyi pénzt a tőzsdén is befektetett, csaknem a felét elvesztette. Időnként még járt neki szerzői jogdíj is, de a nagy pénzt mindig az előleg jelentette. És a lovastanya továbbra is vitte a megtakarításait.

– Kifizetem, ha ezt akarják – szólt nagyvonalúan. Most nem tud dolgozni, ehhez kétség sem fér. Most Miles-zal kell foglalkoznia.

– Várjunk, amíg ők hozzák szóba – tanácsolta Rose kedvesen.

– Vigyázz magadra, Alex.

– Nekem most Milesra kell vigyáznom – válaszolta Alex határozottan.

– Mindkettőtökre vigyázz – mondta Rose, mire Alex gondolatban hozzátette, hogy „mindhármónkra”. Mert immár hárman voltak, akár tud róla Miles, akár nem.

Két hétig vívódott azon, hogy mi legyen, és éjszakánként, amikor Miles elaludt, ő ébren feküdt az ágyban. Most, hogy már tudta, mi az, érezte a baba mocorgását.

Két nappal ezután Miles olyan rosszul reagált a kezelésre, hogy végül leállt a szíve, újra kellett éleszteni, és három napig bent tartották a kórházban. Miután erőre kapott, hazaengedték. Volt egy pillanat, amikor Alex nézte, hogyan vetik be a defibrillátort, és Miles egyszer csak kinyitotta a szemét, és

rámosolygott, Ekkor döntött. Akarja ezt a gyereket, Miles gyerekét. Este beszélt róla neki. Láta, hogy a férfi megrémül.

– Fogod bírni éppen most? Nem akarom, hogy megbetegedj. Hogy tudnál most kihordani egy terhességet? Semmiben nem tudok segíteni neked. – Mindkettőjük szeméből kicsordultak a könnyek, a kétségbeesés és a szomorúság könnyei.

– Meg akarom tartani a kisbabánkat. Szeretlek – zokogta Alex.

– Én is szeretlek. Nagyon bátor nő vagy.

– Bátrak vagyunk együtt. – A hasára simította a férfi kezét, és ő érezte a kicsi mozgását. Ezúttal az öröm könnyein át rámosolygott Alexre, aztán megcsókolta őt.

Miles mellett nem maradt ideje a terhességére figyelni, de az ellenőrző vizsgálatok szerint minden rendben volt, a baba szépen fejlődött. Még nem mondta el sem a nővéreknek, sem senki másnak, és húsvétkor Miles ránézett a nagy hasára. A férfi sovány volt, elgyötört, és a rendületlenül folytatódó kemoterápia ellenére tartotta magát. A diagnózis megállapítása óta kilenc hónap telt el. Nem fogadta el a rá váró kilátásokat, de nem lett jobban. Alex pedig hét hónapos terhes volt.

– Azt hiszem, tisztességes asszonyt kell csinálnom belőled – mondta csendesen, majd kikászálódott az ágyból, és fél térdre ereszkedett Alex előtt. – Alexandra Winslow, hozzám jössz feleségül? Vagy meg kell kérnem Alexander Green kezét is? – tréfálkozott, mire Alex visszavonszolta az ágyba.

– Hozzád megyek feleségül – nézett le rá mosolyogva. – Hol és mikor?

– Ahogy elnézem, bármelyik percben kipukkanhatsz, úgyhogy legjobb lesz azonnal. Nevezd meg a napot és a helyet, és én ott leszek.

Alexet meghatotta, hogy Miles megkérte a kezét. Felhívta MaryMeg anyát, és elmondta neki. A főnökasszony megkönnyebbült. Elmesélte, hogy mindennap imádkoznak Milesért. Alex ekkor azt is elmondta neki, hogy gyereket vár, amitől MaryMeg kétszeresen is örült, hogy össze fognak házasodni.

Az anyakönyvi hivatalban házasodtak össze, Miles tanúja egy régi barátja volt, még az iskolából, Alexé pedig a legrégebbi londoni barátnője, Fiona. Fionának összeszorult a szíve, amikor meglátta, milyen állapotban van Miles, és megdöbbsent, látva, hogy Alex gyereket vár.

– Boldogulni fogsz vele később? – súgta oda neki a szertartás befejeztével.

– Kénytelen leszek, nem igaz? – válaszolta Alex határozott hangon. A helyzetük az utóbbi időben még nehezebb lett. A kiadója végül visszakérte az egymillió dolláros előleget, amit Alex vissza is utalt nekik, és továbbra is rendületlenül írta a csekkeket a tanya működtetésére, ami egy vagyonba került. Mindig volt valami javítanivaló, vagy valami probléma, különösen amióta Miles nem tudta a dolgokat ellenőrizni. Kezdték pénzsűkében lenni, és Miles állapota reménytelenné vált. Alex hónapok óta egy sort sem írt, Milesnek elfogyott a pénze, minden vagyona a lovastanya volt, amibe Alex beleölte a megtakarításait, és hamarosan gyermeke születik, tehát fogalma sem volt, mikor lesz újra ideje az írásra.

De aznap este otthon, az ágyban, megünnepelték a házasságkötésüket. Miles ivott egy korty pezsgőt, aztán Alex lefeküdt mellé, és a férfi rásimította a tenyerét a hasára, hogy érezze a babát. Alex már csak azt kívánta, hogy megérje, amikor a kicsi megszületik. Már a nevét is kiválasztották. Desiree lesz, ami azt jelenti, hogy „óhajtott”. Alex nem akarta, hogy a lányában később szemernyi kétség is legyen afelől, vajon a szülei akarták-e a megszületését vagy sem. Desiree Erica Mila, Alex apja és Miles után. Mindkettőjük nevét ő kapta, mivel nem lesz másik gyerekük.

A következő két hónapban Miles állapota fokozatosan romlott. Nem következett be brutális változás, inkább sok apró jel mutatta, hogy fogytán az ideje. A nap nagy részét átaludta, miközben Alex az ágya mellett ült, és figyelte. Csökkentették a gyógyszerek mennyiségét, mivel nem segítettek, csak még betegbb lett tőlük. Alex nem adta fel, és azt sem engedte, hogy az orvosok feladják, de Mileson látszott, hogy készen áll az indulásra, és nagyon békés volt. Most már inkább a születendő babára összpontosítottak, és kevésbé arra, hogy mi történik Miles-zal, aki gyöngéden simogatta Alex vállát, amikor látta rajta, hogy fáradt. Alex minden éjszakát vele töltött.

Bert felhívta Rose-t, hogy megkérdezze, mi a helyzet. Nem akarta Alexet háborgatni. Rose addigra már tudott a babáról, és elmondta Bertnek.

– Mit gondol, fog még valaha írni? – Rossz volt arra gondolnia, hogy hagyja veszendőbe menni a karrierjét és a tehetségét.

– Végül kénytelen lesz, de most képtelen ezzel foglalkozni. A férje haldoklik, ő pedig nemsokára szülni fog. – Bert szerint ennél rosszabb nem is történhetne vele, de nem akarta felhívni, ha egyszer Miles ennyire beteg. Tudta, hogy Alex semmi más nem akar, mint mellette lenni, és megosztani vele minden drága percet, amíg még együtt vannak, így csak bátorító e-maileket küldött, hogy éreztesse, gondol rá, de nem akar tolamakodó lenni. Rose ugyanezt tette.

Desiree időzítése tökéletes volt. Miles a kemó miatt bent feküdt a kórházban, és Alex együtt volt vele. Épp mellette feküdt az ágyban, amikor érezte az első fájásokat, és pár perc múlva elfolyt a magzatvize. Hordágyon vitték fel a szülőszobára, és mellette tolták Milest is ágyastól, majd a nővérek Alex ágya mellé állították le az övét, hogy tudjon neki segíteni, ha kell. Miles fogta Alex kezét, mialatt ő a világra hozta a kevés híján háromkilós babát. Pici volt és szépséges. A nővérek egyöntetűen azt mondták, hogy sohasem láttak még ilyen könnyű szülést. Alex jóformán egy hangot sem adott ki, de amikor meglátták a kisbabájukat, mindketten elsírták magukat. Desiree örökölte anyja szép vonásait és apja szőke haját, és minden porcikája finoman arányos volt. A nővérek óvatosan apja karjára fektették, miközben Alex mellettük feküdt, és gyönyörködve nézte őket.

Este bejött Duncan, hogy megnézzé a kishúgát, és nagyon szépnek találta. Fiona is eljött, és sírva fakadt, amikor meglátta a pici lányt. Alex azt kérte, hogy ő és Brigid legyenek a keresztanyák, ezért este felhívta Brigidet és a nővéreket, hogy elújságot: Desiree megérkezett. Amikor a karjában tartotta a

kislányát, arra gondolt, hogy ő és Miles élete két legcsodálatosabb ajándéka.

Két nap múlva hazamentek a londoni lakásba, és velük ment egy dada is, hogy segítsen Alexnek a baba körül. Addigra már Miles mellett is betegápoló nővérek teljesítettek szolgálatot. Állandóan kimerült volt, és épp annyit aludt, mint a csecsemő.

Desiree életének ötödik napja napfényes júniusi napra esett. A dada betette a hófehér csipkével bélelt mózeskosárba, és elindult vele a saját szobája felé, miközben Alex a karjában tartotta Milest. A férfi felnézett, rámosolygott, és egy utolsó lélegzetvétellel elment. Olyan volt, ahogy ott feküdt, mintha békésen aludna, és Alex sokáig ült mellette, mígnem a nővér bejött, és látta, hogy mi történt. Alex vele maradt egészen addig, amíg Milest elvitték, és aztán elment a babáért. Desiree volt Miles utolsó ajándéka. Hét csodálatos év alatt számtalan ajándékot és áldást kapott tőle, de mind közül ez a kislány volt a legdrágább.

Milest a tanya öreg temetőjében temették el, és Alex egészen addig ott maradt a babával, amíg el nem határozta, hogy mi legyen ezután. Jó lenne, ha Desiree itt nőhetne fel, gondolta. Miles azt akarta, hogy a tanya a gyerekeié maradjon, és tudta, hogy Alex teljesíteni fogja az óhaját. Alex látta, milyen sokat jelentett a tanya a férjének, és hogy mennyire szerette ezt a helyet. Ahogy ő is. És mindazok után, amit Miles érte tett, a legkevesebb volt, hogy az emlékére megtartsa, bármibe kerüljön is.

Husadik fejezet

Miles halála után eladta a londoni lakást, a kapott pénz valamelyest segített szűkös anyagi helyzetében. A babával a tanyán maradt, és a kezdeti sokk elmúltával találkozott a pénzügyi tanácsadójával, akitől megtudta, hogy a helyzete még annál is sokkal rosszabb, mint gondolta. Az értékpapírai majdnem teljesen értéktelenedtek. Vissza kellett fizetnie az egymillió dolláros előleget a kiadónak, miután nem tudta leszállítani az utolsó könyvét. A visszafizetéskor már majdnem egy év késésben volt. Ettől hatalmas lyuk keletkezett a pénzügyeiben. Továbbra is érkeztek a számlájára jogdíjak, ami segítséget jelentett, de hiányoztak az új regényekért kapott honoráriumok, és hiányozni is fognak mindaddig, amíg nem kezd újra írni. Az elmúlt évben, mialatt Miles súlyos beteg volt, csak kiadásai voltak, bevételei nem, és egyáltalán nem dolgozott. Volt egy félig kész regény a fiókjában, de sem ideje, sem lelki ereje nem volt, hogy hozzányúljon. És most még kevésbé érezte képesnek rá magát.

Miles lótenyésztő tevékenysége minden készpénzét elvitte, és valahányszor fordult egyet, mindig újabb csekket kellett kiállítania. A kézenfekvő megoldás az lett volna, hogy eladja a lovastanyát és a lovakat, vesz egy lakást Londonban, és újra elkezd írni. A megtakarításai jórészt oda lettek. Éveken át segítette Milest kölcsönökkel, hogy tovább működtethesse a tanyát. A produkciós társasága csődbe jutott, megszűnt, vagy a rossz gazdálkodás, vagy a megbízások elmaradása miatt. Ő sohasem keresett annyit, mint Alex, aki soha nem sajnált adni

neki, és egy percig sem bánta meg. Tisztában volt vele, hogy éppen csak meg tudnak élni abból, amije maradt. És akkor kiderült, hogy Milesnek kétmillió dollárnyi adóssága maradt, egyrészt a produkciós társaság gazdálkodásához köthetően, másrészt a versenylovak miatt, amiket vett, és a fedezőmének miatt, amiket igénybe vett. Az egész, úgy, ahogy volt, rengeteg pénzbe került. Ezért nem akarta őt feleségül venni, hogy ne terhelje rá az adósságait, de végül mégis így alakult, és most ki kellett találnia, hogyan fizeti vissza ezt az adósságot. A tanyát semmiképpen sem adhatta el, ezt a döntést már meghozta, és már neki is a szívéhez nőtt. Ez volt az otthonuk, és meg akarta őrizni a gyerekeknek. De ki kellett találnia, hogyan fogja fenntartani, miből fizeti ki az adósságokat, és mindeközben miből fognak élni Desireevel.

Talált egy helybeli lányt, Maude-ot, aki segített a baba körül, ő pedig megkereste azokat a kereskedőket, akikkel Miles a lovai eladását intézte. Amelyiket lehetett, közvetítőkön keresztül adta el, a többit árverésre bocsátotta. A telivérek közül megtartott ötöt lovaglás céljára, a többiektől megszabadult, és az istállószemélyzetet is lecsökkentette két fiatal lovászinásra, akik jól értettek a lovakhoz. Hat hónapba telt, mire eladta a lovakat, de maga is meglepődött, hogy milyen sok pénzt kapott értük.

Jelzáloggal terhelte meg a tanyát, mert a birtok értékes volt, és apránként, hónapról hónapra visszafizette Miles adósságait. Két év telt el így. Egyszer-kétszer megpróbált írni, de nem tudott összpontosítani. Szüntelenül számokat, számlakivonatokat és kötelezvényeket böngészett. Éjszakánként velük álmodott, és hajnali négy órakor felébredve megint csak számolt és számolt.

Valahányszor újra megpróbált dolgozni, az agyában úr támadt, csak ült, és bámulta a papírlapot, aztán visszament a halomban álló számlákhoz.

Miles halála után három évvel látta először tisztán az utat maga előtt, és már nem esett pánikba, ha egy újabb számla érkezett. Már volt annyi pénze a bankban, hogy egy darabig ellegyenek. Desiree pirospozsgás háromévéssé cseperedett, megállás nélkül szaladgált, és csacsogott az anyjának.

Alexnek majdnem három éve nem jelent meg új könyve. Eleinte számtalan híresztelés kelt szárnyra arról, hogy Alexander Green miért hagyta abba az írást. Megbetegedett? Meghalt? Megölték? Valami bűnügy áldozata lett? Agyvérzést kapott? A legbuzgóbb rajongók válaszáért könyörögtek. De Alex nem válaszolt.

Néha telefonon beszélt Berttel, aki valósággal rimánkodott, hogy kezdjen újra írni.

– Nem tudok, Bert. Nem tudom, miért. Valami meggátol benne.

– Túl sok mindenben ment keresztül – felelte az öregember kedvesen. – Majd visszajön, csak várjon türelemmel.

– Várjon, de meddig? Miles több mint három éve elment, ennyi időbe telt, mire megszabadult az adósságaitól, és újra egyenesbe hozta a hajójukat. – Vissza fog jönni, ha nem erőlteti.

– Mi lesz, ha mégsem jön vissza? Ha örökre elmúlt? – Már nem voltak ötletei. Nem tudott koncentrálni. Semmi mást nem tudott, mint a tanyát kézben tartani, és a kislányát nevelgetni. Úgy tűnt, hogy Alexander Green meghalt.

A kiadója meg volt rémülve.

– Menjen el valahova, utazzon el, jöjjön vissza Bostonba. Vegyen egy nagy levegőt – próbálkozott Bert. De Alex nem érzett magában erőt arra, hogy Miles nélkül bárhova is elmenjen.

– Tulajdonképpen nem szabad utazásra költenem – felelte. Körültekintőnek kellett lennie, mert nem volt bevétele, leszámítva azt a kevés jogdíjat, ami még a régi könyvei eladása után járt. Megkönnyebbülés volt, hogy eladta a lovakat. Még ha Miles szerette is őket, a pénzre nagyobb szükségük volt. De legalább a birtokot, a földet, amit Miles úgy szeretett, meg tudta tartani.

Egy éve nem beszélt Rose Porterrel, mert nem volt könyve, amit eladjon, és gyűlölte, hogy csalódást kell okoznia neki. Lecsúszott embernek érezte magát. Semmilyen új ötlet nem jutott eszébe. Bért azt mondta, ha újra megjön az ihlete, minden eddiginél jobb könyveket fog írni, de már nem hitt neki. Túl régóta tartott az írás nélküli élet. Már nem érezte az egykori heves vágyat az írásra. Már nem tudott írni.

Az örömet most Desi jelentette az életében. Hosszú sétákat tettek együtt. Az egyik kancát elcserélte egy pónilóra, és a nyeregben ülő gyereket fogva tanította őt lovagolni. Néha késő este felhívta Brigidet, és hallotta a gyerekeket, akik olyanok voltak, mint az ördögfiókák, de legalább megálltak négnél, és Brigid rettentően élvezte őket. Olykor-olykor Fionával is beszélt, de Londonban már két éve nem járt, és nem is akart odamenni. Teljesen visszavonult a világtól.

Miles halála után négy évvel kezdtek ismét ötletei támadni. Ezek még csak felvillanó képek, töredékek, diribdarabkák voltak. Jegyzetfüzetekbe firkálta le őket, majd eltette egy zárható fiókba. Talán egy napon újra írni fog, noha egyelőre valószínűtlennek látszott.

Felhívta Bertet, és elmondta neki, hogy firkálgat a jegyzetfüzeteibe, és ezeket elrakja. Az öregember azt felelte, hogy az alvó óriás ébredszik. És hogy tudni fogja, mikor érkezett el az idő, hogy újra írni kezdjen. Alex még most sem hitt neki, és eleresztette a füle mellett Bért szavait.

– Miből gondolja, hogy még képes vagyok rá? Azt hiszem, már elmúlt belőlem, Bért. – Igazság szerint egészen biztos volt benne.

– Nem múlhatott el, Alex. A maga tehetsége túl nagy ahhoz, hogy így eltűnhessen. Minden csak időzítés kérdése. Valahol odabent készülődik, és egyszer csak újra munkára fogja. – Alex szerette volna elhinni, hogy ez igaz, de nem hitte el. Jó lett volna, ha megint olyan könnyen megy az írás, de az már régen volt.

Desiree épp betöltötte az ötödik évét, amikor Alexnek eszébe jutott, hogy már régen beszélt Berttel, ezért felhívta, csak hogy üdvözlje. Bert nem vette fel a telefont. Másnap megint felhívta, megint hiába. Arra gondolt, hátha elutazott valahová, de tudta, hogy sohasem szokott. Furcsállotta a dolgot, ezért másnap reggel felhívta Rose Portert. Rose rögtön felvette a telefont.

– Épp én is fel akartalak hívni – mondta fakó hangon.

– Beszéltél mostanában Berttel? Két nap óta hiába hívom. Nincs bekapcsolva az üzenetrögzítője, és nem veszi fel a kagylót.

Rose hosszan hallgatott a vonal másik végén. Nem tudta, hogy mondja meg Alexnek, de tudta, hogy muszáj lesz.

– Ma akartam beszélni veled. Én is aggódtam érte. Nem tudom, miért, de megvan a lakástulajdonos telefonszáma. Tegnap felhívtam az asszonyt. Két napja baleset érte Bertet. Megcsúszott a járdán, és beütötte a fejét a járdaszegélybe. Szerencsétlen baleset volt.

Alexet rosszullét környékezte.

– Hol van most? – kérdezte rémülten, de közben nem akarta hallani, mi lett a történet vége. – Kórházba vitték? Jól van? Agyrázkódást kapott?

– Alex – mondta Rose erős, határozott hangon. – Vége van. Bert meghalt. Ott helyben, ahol beverte a fejét a járda szélébe.

Most Alex hallgatott, mialatt megpróbálta felfogni, amit Rose mondott, de az agya nem engedelmeskedett. Nem, az nem lehet igaz. Bert nem halhatott meg. Még szüksége volt rá. Úgy szerette őt, mint egy apát. Alex harmincnyolc éves volt, és félelnyi idős, amikor megismerte őt.

– Biztos vagy benne? – kérdezte suttogva.

– Igen, biztos vagyok... és borzasztóan sajnálom. – Alex le volt taglózva. Ugyanúgy nem tudta elképzelni Bert nélkül a világot, mint Miles nélkül, és most mindketten elmentek. Itt hagyták őt egyedül, éppúgy, ahogy az apja.

– Mennem kell – mondta, érezve, hogy nem tud tovább beszélni Rose-zal. Csak ült a szobájában és sírt, amíg Desiree, aki kereste, végül rátalált. Most jött be a kertből, és meglátta, hogy anyja arcán könnyek peregnek le.

– Te sírsz, mama? – kérdezte a szép szőke kislány, mire Alex bólintott. Semmi értelme nem lett volna letagadni. De nem is tudta volna. Egy újabb ember tűnt el azok közül, akik a legfontosabb szerepet töltötték be az életében.

– Mama szomorú – vont a fölébe, és magához ölelte a gyereket. Már csak Desi maradt neki, mindenki más eltűnt, és aki volt, az is messze volt. Évek óta nem látta a nővéreket, sem Brigidet, és most Bert is elment örökre.

– Ne szomorkodj, mama – mondta Desi, és megcsókolta anyja könnyes arcát. Alex rámosolygott, és indult, hogy elkészítse a gyerek ebédjét. Egész nap Bert járt az eszében, este is úgy aludt el, hogy órá gondolt, és az éjszaka közepén egyszer csak felült, mintha Bert is ott ült volna a szobában, és tudta, hogy mit kell írnia. A történet készen, egy darabban pattant ki az agyából, holott még hozzá sem kezdett.

Másnap kiküldte Desit játszani Maude-dal, leült az íróasztalához, és elővette a Smith Corona írógépét. Tokját vastagon belepte a por. Évek óta hozzá sem nyúlt. Az alvó óriás, ahogy Bert nevezte, öt éve kómában feküdt, de most felébredt, és rögtön sárkánnyá változott a mellében. Teljes erőből küzdött, hogy kiszabaduljon, és semmi nem állíthatta meg. Alex arra gondolt, hogy talán Bert teszi ezt vele, talán ő akarja, hogy ez megtörténjen, vagy egyszerűen csak eljött az ideje. Bert megmondta, hogy majd történik valami, és akkor újra írni fog. Milyen különös, hogy ez a valami éppen ő volt.

Attól kezdve, hogy leült, abba sem tudta hagyni az írást.

Három héten keresztül éjjel-nappal írt, azután elküldött Rose-nak két fejezetet. Mihelyt elolvasta, Rose felhívta Alexet.

– Hiszen ez fantasztikus sztori! – ujjongott a telefonban, és Alex is ujjongott magában. Úgy érezte, ez lesz élete legjobb könyve.

– Aznap éjjel kezdtem írni, amikor elmondtad nekem, hogy Bert meghalt. Azt hiszem, tőle kaptam a történetet.

– Nem, magadtól kaptad, Alex. Minden megvan benned, csak újra meg kell találnod.

– Bért is ezt mondta. Azt hittem, örökre elvesztettem.

– Nem – jelentette ki Rose határozottan. – Jobb, mint valaha. Soha nem fogod elveszíteni. Csak folytasd az írást.

Alex négy hónapon keresztül írt úgy, hogy nem volt senki, akinek megmutathatta volna. Már nem küldhette el Bertnek, és nem fogadhatta meg a tanácsait. De hallotta a hangját, amely megmondta, mit tegyen. Mikor álljon meg, és mikor menjen tovább, mikor zárjon le egy fejezetet, vagy ecseteljen élénk színekkel, részletezzen minél aprólékosabban egy brutális gyilkosságot. A történet valósággal kigördült a fejéből a papírra, vissza sem tudta volna tartani. És amikor elérkezett az utolsó oldalon bekövetkező döbbenetes leleplezéshez, nem kellett senki, még Bert sem, hogy megmondja, maga is tudta, hogy itt a vége. És azt is tudta, hogy Bertnek is tetszene.

Még két hetet töltött a szöveg csiszolásával és az apróbb javítások elvégzésével. Meglepően hibátlan, tiszta szöveg volt. Aztán csatolt e-mailben elküldte Rose Porternek.

Ő másnap egy ültő helyében elolvasta. Hajnali háromkor fejezte be, és rögtön felhívta Alexet. Angliában reggel nyolc óra volt.

– Visszajöttél! – kiáltotta mámorosan az örömtől, Alex pedig mosolyogva bámult maga elé a levegőbe. Ő is tudta. Visszatért a varázslat, újra rátalált a titokra. Öt év hallgatás után Alexander Green feltámadt a halálból, még hozzá erősebben, mint valaha. – Holnap elküldöm a kiadóknak. És ezúttal hárommilliót fognak fizetni.

– Az szép lenne – nevetett Alex. De nem a pénzről volt szó. A sárkányról, amely nem halt meg, csak szunnyadt benne, és most félelmetes üvöltéssel életre kelt.

Rose közölte a kiadóval, hogy hárommilliót kérnek könyvenként, és egy négy kötetre szóló szerződést. Alex eleinte ideges volt ettől, de most már tudta, hogy megteheti, és tudta a kiadó is. Mindannyian egyetértettek abban, hogy minden eddigi regénye közül ez a legjobb. Jobb író lett. A Bert halála okozta sok visszahozta az életbe. A Miles elvesztése feletti fájdalom elaltatta, de most minden porcikája bizsergett, mintha elektromos áramot vezettek volna a testébe.

Miután Rose felhívta, hogy elmondja, megkapta a négy könyvre szóló szerződést a kívánt áron, Alex kísértált a kertbe Desivel, azzal a boldog tudattal, hogy végre maga mögött hagyta a sok spórolást és takarékoskodást. Azok után, hogy mindent elveszített, és majdnem el kellett adnia a tanyát is, újra megtalálta magát, és több pénze volt, mint valaha. Elveszítette Milest és Bertet, de itt volt neki Desi. Az élet különös módon képes egy régi áldást újra cserélni. A végén minden jóra fordult,

és nem kellett eladnia a tanyát. Tudta, hogy Miles büszke lenne rá. És most már Bert is.

Huszonegyedik fejezet

Két évbe telt, mire Alex megírta az új szerződésében kikötött négy regényt. Amikor az első megjelent, az összes eddigiek közül a legnagyobb példányszámban kapkodták el. Aznap lett negyvenéves, amikor az utolsót is leadta. Illő volt ezzel ünnepelnie a születésnapját. Az elsőt Milesnek, a másodikat Bertnek, a harmadikat Desinek ajánlotta, de hogy a negyediket kinek fogja, még nem döntötte el. Az évek során ajánlott már könyvet az apjának és a nővéreknek. De a szerződésében az szerepelt, hogy a negyedik könyv még tizennyolc hónapig nem jelenik meg, úgyhogy volt ideje eldönteni. És már megszületett az újabb regény ötlete, sőt félig-meddig az utána következőé is. Megint egymás után jöttek az újabb és újabb ötletek, úgy, ahogy Bert ígérte. Most jött csak rá igazán, hogy milyen bölcs ember volt. Már két éve, hogy elment, Miles halála óta is eltelt hét év, és ő újra írt. Békés, nyugodt két év volt, mialatt az új könyvein dolgozott, ugyanazzal a céltudatossággal, ahogy mindig is tette.

Ezek a regényei fajsúlyosabbak és erőteljesebb stílusúak lettek a korábbiaknál. Mintha a hallgatás éveiben valamit megtanult volna. És Bertnek még valami másban is igaza volt. A regények „készültek”, még ha ő nem tudott is róluk, mert azt hitte, hogy elfogyott a tehetsége. Nem, nem fogyott el, mindig is

rejtőzött benne valahol egy regény. A varázslat akkor sem múlt el, amikor ő már lemondott róla.

A születésnapját követő napon, közvetlenül napkelte után kilovagolt. Évek óta nem tette ezt, de most szabadnak és életerősnek érezte magát. Annak idején Miles-zal mindig élvezték, amikor kettesben kilovagoltak. Eszébe jutott az a réges-régi hétvége, amit együtt töltöttek, amikor Miles először hozta el a lovastanyára.

A nap kezdett felkapaszkodni az égre, amikor könnyű vágóban hazafelé igyekezett, és egy helyen a lova megbotlott. Épp idejében fogta vissza, és lassított le lépésre. A ló a néhány megtartott telivér egyike volt, Alex szeretett kimenni vele a dombok közé, s most sajnálta, hogy olyan régóta nem járt vele. Lassan léptetett az erdőn át, hagyta, hogy a ló pihenjen. Ekkor meghallotta, hogy egy másik ló közeledik feléjük. Az övé ijedten félreugrott, amikor egy férfi bukkant fel egy jó kiállítású csödör hátán. A lovas sötét hajú volt, mint ő, és a nő láttán éppoly meglepettnek tűnt, mint Alex. Elvétve fordult elő, hogy idegen tévedt a birtokukra, és kíváncsi lett, ki lehet ez a férfi.

– Jó reggelt! – köszöntötte az idegen még a távolból, hogy tudassa vele, nem valami vadász, és nem olyan, aki rossz szándékkal jár a tilosban. Lépésre fogta a lovát, és Alex mellé szegődött. – Átvágtam a legelőjén. Előfordul néha, de még sohasem futottam össze senkivel. – Alex figyelte a déliesen vontatott hanghordozására.

– Már nem túl gyakran lovagolok ki. El is felejtettem, milyen szép idekint ebben a napszakban. – Rámosolygott a férfitra. És hirtelen rájött, hogy kicsoda. Két évvel ezelőtt egy amerikai

megvette a velük szomszédos tanyát, de még nem találkozott vele.

– Hallottam, hogy pár éve még volt néhány fantasztikus lova. – Szorosra fogta a gyeplőt, úgy léptetett a lovával Alexé mellett. Egy arab mén volt.

– Igen, valóban. A férjem lovai voltak. Hét évvel ezelőtt adtam el őket. Jó régen. Ő lótenyésztéssel is foglalkozott.

– Én is így hallottam. – A férfi hirtelen úgy döntött, hogy őszinte lesz. – Azóta szeretném megvenni a déli legelőjét, hogy megvásároltam a tanyát, de azt mondják, egy darabot sem akar eladni a földjeiből. – A lovaik egy helyben táncoltak, mialatt ők megálltak, és beszélgettek.

– Így van – válaszolta Alex.

– Jerry Jackson vagyok. Szomszédok vagyunk, de még nem találkoztunk. Van egy méntelepem Kentuckyban, sok időt töltök ott. – Alex hallott róla, hogy a szomszédjának kiváló versenylovai vannak az Államokban, amelyekből párat magával hozott Angliába. És hogy az egyik lova tavaly megnyerte a Kentucky Derbyt.

– Alex McCarthy – mutatkozott be.

– Maga amerikai! – kiáltott fel meglepetten a férfi. Ezt senki sem mondta neki.

– Tizennégy éve leginkább itt élek, előtte pedig pár évig Londonban laktam.

A férfi arra gondolt, a nő nem látszik olyan öregnek, hogy felnőttként bárhol is élhetett volna tizennégy évig. Sokkal fiatalabbnak nézte, mint amennyi volt. Alex viszont helyesen becsülte meg, hogy a férfi a negyvenes évei vége felé járhat.

– Gyönyörű ez a vidék. Szeretek minél több időt itt tölteni. Londonban vannak üzleti dolgom, és amikor csak lehet, igyekszem eljutni ide is – mesélte fesztelenül, mosolyogva.

– Mi hét éve, a férjem halála után költöztünk ide Londonból a lányommal. Jó itt élni.

A férfi bólintott.

– Hány éves a lánya? – Kíváncsi lett a nőre.

– Hét. Ötnapos volt, amikor meghalt az apja.

– Ó, részvétem. – Bocsánatot kért, amiért fájdalmas témát érintett; ezek után pár percig hallgatagon léptettek az ösvényen.
– Egyszer szívesen megmutatnám magának az istállómat, ha érdekli. Van néhány kitűnő lovam, azért mondom, mert maga ismerős a témában.

– Nem tudok annyit, amennyit a férjem tudott. Versenylovai vannak, ugye? – fordult a férfi felé.

– Igen, és némelyikre nagyon büszke vagyok. – Ekkor egy olyan helyre értek, ahol az ösvény kétfelé ágazott. Alex-nek a jobb oldalra kellett rátérnie, hogy visszavigye a lovát az istállóba. – Jöjjön át valamikor, kérem.

– Köszönöm – felelte Alex, és könnyű vágtában hazafelé vette az irányt.

Megreggelizett Desivel, majd kivitte őt játszani a kertbe, délután pedig lovaglőleckét adott neki. Tanította ugratni is, mert tudta, hogy az apjának tetszene. Ő tanította Alexet lovagolni, az ő érdeme, hogy jó lovas vált belőle. Most élvezte, hogy taníthatja a lányát.

Épp bejöttek a foglalkozásról a házba, amikor Jerry Jackson telefonált. Alex meglepődött, amikor meghallotta a hangját.

– Gondoltam, megkérdezem, nincs-e kedve ma megnézni az istállómat.

Maude ott volt, hogy megfürdesse és megvacsoráztassa Desit, Alex pedig kíváncsi volt Jerry lovaira, és arra, hogy érdeklődik az ő legelője iránt.

– Van kedvem – felelte. Más dolga nem volt, és egyébként is adott magának pár nap szabadságot, mielőtt folytatná az írást. Mert ahogy régen, most is intenzíven dolgozott, ha egyszer belekezdett egy könyvbe. – Tíz perc múlva ott vagyok.

A tanyája előtti úton autózva ráfordult a szomszédos tanya kocsifelhajtójára. Hosszú út vezetett egy kőházhoz, amely kisebb volt az övénél, de gyönyörűen gondozott kert vette körül, az istállók is tökéletesen rendben voltak, és két lovászt is látott két gyönyörű ló hátán.

Vendéglátója az udvaron várt rá, onnan vezette be az istállóba, ahol még annál is szebb lovak álltak a bokszokban, mint Miles egykori lovai.

Fél óráig tartott, míg végigmentek az istállón, amelyhez Alex csak gratulálni tudott. Jackson tökéletesen rendbe hozta a házat és a gazdasági épületeket. Miles és ő megnézték, amikor eladóvá vált, de olyan rettenetes állapotban volt minden, hogy rengeteg pénzbe került volna helyreállítani. Jerry fantasztikus munkát végzett.

– Csodálatos, ahogy átalakított itt mindent – mondta elismerően, miközben visszaértek a kertbe, és lassan a ház felé sétáltak. – Láttam, milyen rossz állapotban volt előtte.

– Sok munka volt veled, de megérte. Nagyon szeretek itt lenni.

– Én is – bólintott Alex mosolyogva, majd az utat lerövidítve, Jerry egy oldalajtón át egyenesen a könyvtárszobába vezette. Egy perc múlva egy fehér inget és fekete pantallót viselő férfi hatalmas ezüsttálcán igazi angol teát szolgáltat fel apró vízitormás, tojássalátás szendvicsekkel és lekváros, tej színhabos fánkokkal, ahogy kell. Letette eléjük az asztalra; nemcsak szépek, de nyilván finomak is voltak.

– Szeretem az itteni tradíciókat, az egész annyira civilizált.

Ahogy ezt mondta, Alex észrevett a dohányzóasztalon egy szétnyitva lefelé fordított könyvet, amit a férfi épp olvasott. Az ő egyik regénye volt, az első, ami az új szerződése szerint megjelent. Ez volt az a könyv, amely meglőne a varázslatot, amikor újra írni kezdett. A férfi látta, hogy a könyvre pillant, és elnevette magát. – A kedvem íróm, Alexander Green. Hihetetlenül izgalmas krimiket ír. Szenvedélyes rajongója vagyok. A könyvei olyanok számomra, mint valami drog. Elvonási tüneteim voltak, amikor hat évre eltűnt, de végre visszajött, és jobb, mint valaha. Ez a könyv egyenesen fantasztikus. Olvasott tőle valamit?

– Hogyne – felelte Alex, nem tudva ellenállni, hogy belemenjen a játékba. – Lehet mondani, hogy mindet olvastam.

Jerryn látszott, hogy ennek örül.

– Ugye milyen fantasztikusak? – Aztán megkínálta a tálcán sorakozó szendvicsekkel, mire Alex kivett egyet és egy fánkot. – Hogyhogy szereti a bűnügyi regényeket?

– Az apám műve. Rákapatott Nancy Drew-ra, majd fokozatosan szoktatott rá a durvábbakra.

– Hosszú az út Nancy Drew-tól Alexander Greenig – jegyezte meg nevetve a férfi.

Ezután szóba kerültek a gyerekei. Hárman voltak.

– Kettő New Yorkban, egy Los Angelesben él. Már felnőttek. Egy még egyetemista, a másik kettő már házas. Elmenekültek Kentuckyból kollégiumba, ide meg nem akarnak jönni. Nem érdekli őket. Ez túl csendes hely nekik.

– Gondolom, én is eljutok majd ide a lányommal, bár az még messze van. Ő még szeret itt lenni, és igazából neki tartogatom a birtokot, hogy egyszer majd ő is élvezhesse. Lehet, hogy gyűlölni fogja, és meg sem áll majd Londonig. – De ő nagyon szeretett itt élni. Telis-tele volt Miles-zal és az együtt töltött napjaikkal kapcsolatos emlékekkel. A vidék nagyon megfelelt neki, az íráshoz meg különösen nagyszerű hely volt a maga nyugalmaival és békéjével. – A férjemnek is van két idősebb gyermeke. Jelenleg mindketten Dél-Afrikában élnek, két éve nem voltak itt.

– Ha egyszer kirepülnek a fészekből, mindennek vége – mondta a férfi, és úgy hangzott, tudja, miről beszél. – A volt feleségem sem élne itt a világ minden kincséért sem. Ő New Yorkot és Párizst szereti. Ez a hely túl nyugodt, túl csendes lenne neki. És nem szereti a lovakat.

– Na, akkor tényleg nem lenne jó neki itt – nevetett Alex. – Tudja, gondolkoztam azon, amit mondott, hogy érdekli a déli legelőm. Még az is lehet, hogy hajlandó lennék eladni magának. Már tényleg nincs rá szükségünk, hiszen sokkal kevesebb lovunk van, és az a darab határos a maga birtokával. Nem hiszem, hogy hiányozna nekem. – Épp elég földje volt, és már eldöntötte, hogy eladja azt a darabot a férfinak. Most, hogy

megismerte, és látta a lovait, rájött, hogy több hasznát venné a legelőnek, mint ő.

– Ez nagyon jó hír. – Jerry örömeiben bekapott egy lekváros-tejszínhabos fánkot. – És ha egyszer el akarná adni az egész birtokot, arra is vevő lennék. – Szeretett volna egy igazi lovastanyát kialakítani, hasonlót ahhoz, ami Kentuckyban volt, és több időt tölteni itt.

– Azért ne legyen túl mohó. Érje be a déli legelővel – mondta erre Alex, és a férfi megint nevetett.

– Bocsásson meg. De úgy hallom, gyönyörű a háza, körülötte vizesárokka, és még egy tava is van.

– Mi lenne, ha holnap átjönne, és megnézné, de nem mint potenciális vevő. Egy napon majd a lányomé lesz. A mostohagyerekeimet nem érdekli. És félek, hogy a mi teánk nem lesz olyan elegáns, mint a magáé.

– Boldogan megnézem – felelte a férfi, akit továbbra is izgatott, hogy a nő tájékozott a bűnügyi regények terén. Nem sokkal ezután Alex elköszönt, miután megállapodtak a másnapi látogatás időpontjában. Alex délután négy órát javasolt, hogy legyen idő körbevezetni Jerryt. Tetszett neki a férfi. Nem tudta, miért, de fesztelenül érezte magát a társaságában, mintha már korábban is ismerte volna, az meg egyenesen szórakoztatta, hogy épp az ő egyik új könyvét olvassa.

Kíváncsi volt Jerry Jacksonra. Mihelyt hazaért, kiguglizta, és körülbelül fél órán keresztül olvasott róla az interneten. Egyetem Princetonban, mesterfokozat a Harvardon, több Kentucky Derby-győztes ló tulajdonosa, legendás tenyésztelepek, kitűnő vérvonalú lovak. Több jelentős cég alapítója, közismerten

szívesen áldoz jótékony célokra, mérnöki diploma, és egy világszerte orvosi célokra használt lézer feltalálója. Tudós, mérnök és üzletember. Versenylovakat tenyészt, elvált, három gyereke a Stanfordin, a Yale-re és a Columbiára járt egyetemre, ő maga pedig kedves, kellemes fickónak látszott. Negyvenkilenc éves volt. Mindaz, amit olvasott róla, egyszerre volt imponáló és ijesztő. Nem tudott olyasmit kitalálni, amit ez az ember ne tudott volna megcsinálni.

Ráadásul itt lakott közvetlenül mellette, kifejezetten érdekes fazon volt, és szerette a könyveit.

Alex most Desivel töltötte a nappalait és az éjszakáit, és soha nem utazott el, hogy meglátogassa a barátait. Nem volt lehetősége értelmes felnőtt emberekkel beszélgetni, legföljebb ha telefonon felhívta őket valahol egy messzi városban, mint például Rose-t, vagy Brigidet és a nővéreket, vagy Fionát, aki London egyik elővárosában élt. Bert továbbra is borzasztóan hiányzott neki. Ahogy Miles is, kimondhatatlanul.

Jerry másnap pontosan a megjelölt időben érkezett, és rögtön közölte is, hogy nagyon tetszik neki Alex háza. Körbejárták, megnézték a vizesárkot, és leballagtak a tóhoz, ami miatt Alex annyit rémüldözött, amikor Desiree kicsi volt. Félt, és okkal, hogy bele talál esni. De soha egy percre sem hagyták egyedül. Végigjárták a kertet, és a labirintust, mert az is volt. Rövid időre bekukkantottak az istállóba, ahol Jerry megcsodálta Alex lovait. Aztán bementek a házba teázni. Ő is ezüsttálcán hozta a teát, amit maga készített, de a házból és az itteni életstíusból hiányzott az a szertartásosság, amit a férfinál tapasztalt. Alex

vidéki életmódot folytatott, míg a férfi élete sokszínű és rendkívül bonyolult volt.

– Jól van – mondta, mielőtt leültek teázni. – Most pedig szeretném látni az Alexander Green-könyvgyűjteményét.

– Nem tartom meg őket – felelte Alex könnyedén, mire a férfi megdöbbszent arcot vágott.

– Én nagy becsben tartom őket, a világért sem válnék meg tőlük. Egyszer még a gyűjtők alapdarabjai lesznek. Egyenrangú korunk legjobb krimiíróival. Hogy ajándékozhatta el őket?

– Azt akartam, hogy mások is élvezhessék – válaszolta Alex magától értetődő hangon.

– Végül is van benne valami. – Erre eddig nem is gondolt. – Én túl önző vagyok. Meg akarom tartani, hogy újra elolvashassam őket.

Alex csak mosolygott, nem szólt semmit.

Megitták a teát, megették az Alex készítette szendvicseket, és Jerry közben kérdezgetett.

– Dolgozik?

Itt, vidéken, távol mindentől nem sok alkalom adódott a munkára, leszámítva azt, amit Alex valójában csinált. Hazudni nem akart, de az igazságot sem árulhatta el.

– Írok, illetve írtam, mielőtt a lányom megszületett. Sok évet kihagytam, miután ő a világra jött, a férjem pedig meghalt, de most újra elkezdtem írni.

– Bárcsak nekem is lenne hozzá tehetségem – jegyezte meg irigykedve a férfi. – Mint Alexander Greennek. Hihetetlen agy kell ahhoz, hogy valaki ilyen izgalmas történeteket tudjon kieszelni. Soha nem jövök rá, hogy mi lesz a vége.

– Én sem – kuncogott Alex. – Sohasem az a gyilkos, akiről azt gondoltam, hogy ő lesz az. – Igazat mondott. A könyvek írása közben őt is mindig meglepetések érték.

– Ez egy egészen különleges adottság. Maga miket szokott írni? – vette föl ismét a fonalat Jerry.

– Detektívregényeket, rémtörténeteket. – Alex nem tudta, mi mást mondhatna, és már nem is akarta titkolni, hogy mit ír. Attól nevetségesnek érezte volna magát, ha azt mondja, hogy nőknek való lektűröket, romantikus regényeket, mivel az annyira távol volt a valóságtól.

– Egyszer majd oda kell adnia egyet, hogy elolvashassam.

Alex bólintott, aztán témát változtatott.

Jerry elmenőben meghívta, hogy másnap vacsorázzon nála.

– A szakácsom süti a legjobb csirkét délen. Kentuckyból hoztam magammal, de már angolabb az angoloknál.

Ezen mindketten jót nevettek.

– Ez bizony előfordul errefelé. Köszönöm a meghívást. A britek évszázadok óta csodálatos házi vendégségeket rendeztek, hogy érdekesebbé tegyék a vidéki életet. Most meg itt ülünk magányosan, minden szépséggel körülvéve, és hallgatjuk a madarak énekét. Azt hiszem, ők csinálták jól – mondta Alex, és a férfira mosolygott.

– Egyetérték – felelte Jerry. – Mindig tervezem, hogy szerzek itteni barátokat, de soha sincs rá időm. Mindig túl sok az elfoglaltságom, és rendszerint ha megérkezem, élvezem a nyugalmat, a csendet és a magányt. Jó néha egy kis szünetet tartani.

Alex ötéves szünetet tartott, miután Miles meghalt, és az élete most is nagyon nyugalmas volt, de erről nem szólt Jerrynek.

– Mivel foglalkozott a férje?

– Televíziós producer volt, egy időben a BBC-nél, aztán önálló lett. Tévésorozatokot gyártott. – Említett néhányat, és Jerry mindet ismerte. Látszott rajta, hogy imponál neki a dolog.

– A holnapi vizionlátásra – búcsúzott el végül. Alex felkeltette a kíváncsiságát. Volt valami titokzatosság körülötte, és nem sokat árult el magáról.

Alex másnap nagy gonddal öltözött fel a vacsorához: fekete pantallót és halvány rózsaszínű kasmírpulóvert vett föl. Nagyon csinos volt, és egész este remekül érezték magukat. Alex megjegyezte, hogy a sült csirke valóban kiváló volt.

Megint lovagoltak egyet, és közösen megnézték a déli legelőt. Jerry méltányos árat ajánlott érte, amit Alex elfogadott. Nagyon tisztességes, rendes embert ismert meg benne, és emellett jó társalgó volt. Végre akadt egy felnőtt, akivel beszélgethetett, nem kellett egyedül Desivel vagy a bébiszitterrel beérnie. Szerette a lányát, de hiányoztak a felnőtt beszélgetések és a felnőtt társaság.

Egyik délután, amikor Jerry beugrott egy kávéra, újra a könyvei felől érdeklődött.

– Tudja, rá akartam keresni magára a Google-on, hogy megrendeljem valamelyik könyvét, de nem találtam magát. Más név alatt publikál? – Alex egy hosszú percig habozott, azután döntött, és bólintott. Már tudta, hogy megbízhat a férfiban. – Milyen néven? Szeretnék olvasni magától valamit.

– Már olvasott – felelte Alex rejtélyes mosollyal.

– Olvastam? Nem hiszem – nézett rá zavartan a férfi.

– Alexander Green – mondta Alex, és nevetett.

– Nagyon vicces. De most komolyan, árulja el – unszolta Jerry. Aztán meglátta Alex tekintetét, ahogy ránézett, és elkomolyodott. – Úristen, maga Alexander Green?

– Nem egészen. Ő a képzeletem szülöttje, de ezen a néven írok. Méghozzá tizenkilenc éves korom óta.

A férfi döbbsent csendben hallgatta, mígnem végül sikerült felfognia.

– Maga fantasztikus, Alex. Egyszerűen fantasztikus! Maga a kedvenc író, a bálványom. Maga egy ritka tünemény. – Egész imádta, csodálta ott volt a tekintetében.

– Ha akarja, adok majd egy előzetes példányt a következő könyvemből. De nem mondhatja el senkinek, amit most tőlem hallott. A kiadómon, az ügynökömön és a szerkesztőmön kívül csak a férjemnek árultam el. – Egy pillanatra megsajdult a szíve, amikor Bertet említette, ez mindig így volt. Még mindig hiányzott. – Ez életem egyik sötét titka. És időnként súlyos terhe. De úgy éreztem, nem tudnám megírni ezeket a könyveket a saját nevemen. Az életkorom sem vált akkoriban előnyömmé, és apám azt tanácsolta, hogy ha egyszer könyvet találok írni, írjam férfi álnéven. Megfogadtam a tanácsát, és aztán úgy maradtam. Nem sejtettem, milyen bonyolult lesz. Amikor a férjem meghalt, öt évig nem tudtam írni. Gyászos évek voltak. Aztán egyszer újra dolgozni kezdtem. – Békés, nyugodt volt az arca, miközben ezeket elmondta.

– Emlékszem – vette át a szót a férfi –, évekig kutattam a könyvesboltokban, hátha megjelent egy új könyve. Amikor végre itt volt, kiderült, hogy ez a legjobb az összes között. Félelmetes agya van – ingerkedett Alexszel. – De elbűvölő és lenyűgöző. És nagyon hízelgő, hogy ezt elmondta nekem.

– Csak becsületes akartam lenni magával. Nem sok szakmán kívüli embernek mondtam el, egyedül a férjemnek. És az apácáknak, akik között felnöttem. – Az egyik kerti sétájukon mesélt a férfinak róluk, akit meghatott a történet.

– Egy szót sem szólok senkinek, ígérem. És tényleg nagyon megtisztelve érzem magam. De megérdemelné az elismerést a teljesítményéért. Kár, hogy nem kaphatja meg, mert azzal az olvasóközönségét veszélyeztetné.

Alex hallgatta a férfi szavait, és rájött, hogy ő nem irigy rá. Egyszerűen csak csodálja. És ahogy ez a gondolat átvillant rajta, hosszú idő óta először hallani vélte Bert szavait. A megfelelő férfi a megfelelő időben. És hogy ő fog rátalálni. Míles rátalált. És most megtudta, hogy ennek a rendkívül művelt, intelligens férfinak a szomszédságában él. Ránézett, de úgy, mintha most látná először. És ő is épp most gondolt valamire.

– Jelenleg dolgozom valamin, amiből pár hónap múlva, mialatt itt vagyok, valami jó dolog sülni fog. Megyek Ascot-ba. Meghívtak a királyi díszpáholyba. Az egyik lovam részt vesz az aznapi versenyen. Eljönne velem?

– Boldogan – vágta rá Alex felvillanyozva. És rögtön arra gondolt, hogy Londonba kell utaznia, hogy vegyen valami ruhát meg hozzá egy csodás kalapot, mivel Ascotban a nők fantasztikus kalapokat viselnek.

– Sok húhóval jár, de nagyon szórakoztató – mondta Jerry, és meleg mosollyal nézett Alexre. Tudta, hogy büszke lesz rá, hogy ezzel a nővel megy, különösen azok után, amit most megtudott róla. Mert nem akármilyen nő. Egy bámulatosan tehetséges nő.

Alex pár hét múlva hosszú idő után először elment Londonba, és járta az üzleteket. Végül talált egy egyszerű égszínkék selyemruhát a hozzáillő kabáttal, és némi keresgélés után megtalálta a megfelelő kalapot is.

A verseny előtti éjszakát mindketten a Claridge'sban töltötték, és a Harry's Barban vacsoráztak, ahol Jerry tag volt. Alex évekkal ezelőtt hagyta Miles tagságát elévülni, mivel már nem élt Londonban, és nem is járt a városban. Nélküle túl szomorú hely lett volna. De Jerryvel jól érezte magát.

Amikor a szállodából elindultak Ascotba, Jerry elismerően nézett végig a ruháján, és a kalapját külön is megdicsérte.

– Nem úgy fest, mint egy olyan nő, aki krimiket ír – súgta oda, miközben beszálltak a kocsiba.

A lova új volt, esélytelen a győzelemre, mégis győzött. Alex nagy összeget tett rá, és ujjongott örömeiben. Akárcsak Jerry.

A királyi család minden tagja eljött aznap, kivéve magát a királynőt, aki meg volt fázva. Jerry sokszor megnevettette, és nagyon sok embernek bemutatta Alexet. Csodálatos nap volt, és épp jókor jött, amikor Alex már fogékony volt ilyesmire. Mindennek megvan a maga ideje, gondolta, miközben nézte a barátaival csevegő Jerryt, aki láthatóan remekül érezte magát. Jó embernek látszott, nagyon kedves volt hozzá, és büszkén jelent

meg vele a barátai előtt. És ő is büszke volt rá. Együtt mentek vissza a nap eseményeiről beszélgetve, ki-ki a maga tanyájára.

Az Ascotot követő napon Rose felhívta telefonon.

– Nagy hírem van számodra – kezdte. – Egy nagyon jelentős díjat fogsz kapni. Az Amerikai Detektívregény-írók Társasága neked ítéli a Nagymester Díjat. – Ez óriási megtiszteltetés volt, az egyik legnagyobb kitüntetés az ő műfajában. – Mit szeretnél, ki vegye át a nevedben?

Alex meghökkent a kérdés hallatán.

– Ezen gondolkoznom kell. – Nem sok ember közül választhatott. Bert meghalt, és Miles is. Bert valószínűleg visszautasította volna a kérést; ő nem szerette a hivatalos ceremóniákat. – Átvennéd te helyettem? – kérdezte végül.

– Megtiszteltetésnek venném – válaszolta Rose. A kapcsolatuk immár húszéves múltra nézett vissza, s bár nem voltak bizalmas viszonyban, barátokként tekintettek egymásra, és nagy dolgokat értek el együtt. A tehetségük és a céljaik jól kiegészítették egymást.

– Eljöhetek én is? Mint a vendéged. Szeretném látni a ceremóniát, még ha a díjat nem is vehetem át.

– És mi lenne, ha te vennéd át Mr. Green nevében?

– És ha valaki megsejti, hogy ki vagyok?

– Miből sejtene meg? És ha te veszed át a díjat, átélheted annak az örömteli izgalmát, hogy részese vagy az eseménynek. Szerintem ezt kellene tenned.

– Majd meglátom. Menjünk együtt, és majd ott kiderül, hogy érzek ezzel kapcsolatban. Mikor lesz? – Rose megmondta az időpontot, és hogy New Yorkban rendezik, a Pierre Hotel Nagy

Báltermében. Ekkor Alex gondolt egy merészet. – Hozhatok magammal valakit?

– Természetesen. Kérek három ülőhelyet. – Az összes nővérnek nem tudott volna helyet szerezni.

A telefonbeszélgetés után rögtön átautózott Jerryhez, és elmondott neki mindent. A díj olyan jelentős volt, hogy ő is tudott a létezéséről.

– Ez óriási dolog, Alex! Gratulálok!

– Eljönne? – kérdezte Alex halkán. – Úgy értem, velem. New Yorkban lesz. – Megmondta a dátumot, mire a férfi azt felelte, hogy rá fog érni, és egyébként azon a héten amúgy is New Yorkban lesz.

– Nos, akkor illessze be a táncrendjébe – mondta Alex kicsit szégyenlősen.

– Feltétlenül!

Alex még ott maradt egy kis beszélgetésre. A férfi elmondta, milyen sokat jelent neki, hogy ott lehet vele az átadási ceremónián, még akkor is, ha nem Alex megy fel a színpadra, hogy átvegye a díjat. Alex ugyanis elmondta, hogy az ügynöke veszi majd át helyette.

– Szerintem magának kellene átvennie – közölte a leghatározottabban a férfi. – Ott is szerepelhet úgy, mint Mr. Green asszisztense.

– Ezt mondta Rose, az ügynököm is. De azt hiszem, nagyon furcsán venné ki magát. És ennyi év után kár lenne a lelepleződést kockáztatni.

– Lehet. De megérdemli, hogy élvezze a teljesítményéért kijáró dicsőséget. Hosszú ideig élt az árnyékban.

– Nem volt más választásom. – Alex arra gondolt, vajon mit mondana Bert vagy Miles, az a két ember, akinek a tanácsaiban a legjobban megbízott. – Majd gondolkozom rajta. – De nem tartotta valószínűnek, hogy megteszi. Túl régóta őrizte már a titkát ahhoz, hogy most sutba dobjon minden óvatosságot. Jerry viszont igazat adott Rose-nak abban, hogy neki kellene átvennie a díjat, anélkül, hogy leleplezné magát.

Alex két nappal a díjátadás előtt repült el New Yorkba, hogy még elmehessen Rose-hoz az irodájába a következő könyveiről beszélgetni, hogy találkozhasson a kiadójával, és vásárolhasson egyet-mást. Jerry már ott volt, a Four Seasonsban szállt meg, és nagyon örült a viszontlátásnak. A La Grenouille-ban vacsoráztak, hogy a másnapi díjátadási ceremónia előtti estén kettesben ünnepeljenek.

A díjátadás estéjén Jerry elment Alexért a Pierre-ben lévő lakosztályába. Kifogástalanul nézett ki sötétkék öltönyében, amelyhez nyakkendőt és világoskék inget viselt. Úgy festett, mint egy bankár. Együtt léptek be a terembe, ahol senki sem figyelt rájuk. Rose elegáns fekete kosztümben várta őket. Alexen egy sötétkék Chanel-koktélsruha volt, amelyet Londonban vett, külön erre az alkalomra.

A ceremónia hosszúra nyúlt, de izgalmas volt látni, ahogy a díjazottak sorra felvonultak a színpadra, hogy átvegyék az Edgar-szobrocskájukat. Alex következett utolsónak a maga különleges irodalmi pályafutásával és életművével.

– Ősöregnek érzem magam – súgta oda Jerrynek. – Úgy beszélnek rólam, mint egy kilencvenévesről. – Jerry látta rajta, hogy ideges, ezért megszorította a kezét.

– Mint egy nagyon sikeres kilencvenévesről – mondta mosolyogva.

Ekkor Alexander Greent szólították a színpadra, tudva azt, hogy nem jött el. Alex nem mozdult, amikor Rose felállt, hogy induljon, de akkor egy szelíd mosollyal megállította, maga is felállt, és indult előre.

Könnyed léptekkel felment a színpadra, átvette a díjat, és Mr. Green nevében és megbízásából megköszönte. Egy fotós lefényképezte a díjjal a kezében. A mókás kis szobor Edgar Allan Poe-t ábrázolta fekete hajjal, kék ingben, fekete nyakkendőben. Alex látta, hogy Rose és Jerry könnyes szemmel, büszkén mosolyognak. És maga mellett érezte Milest, Bertet és az apját.

Nem mondták be a nevét, amikor átvette a díjat. Nem kellett. Ő tudta, hogy ő írta a könyveket, és tudták azok is, akiket szeretett, és most már Jerry is tudta. A bizalma jele volt, hogy megmondta neki. Ez lehetővé teszi, hogy őszinte, igaz kapcsolatot létesíthessen vele, ahogy annak idején Miles-zal.

Büszke pillanat volt ez a pályáján. És Bertnek megint igaza lett. A megfelelő ember kétszer is megérkezett a megfelelő időben, és mindketten rátaláltak. Tökéletes időzítés volt.

Örömtől sugárzó arccal lépdelt Jerry felé, kezében a szobrocskával, és amikor odaért, a férfi megcsókolta.

– Szeretem, Mr. Green – suttogta, és mindketten nevettek, miközben a teremben mindenki felállva ünnepelte. Az ünneplés Alexander Greennek szólt, de ez nem számított. Alex, Rose és Jerry tudták, hogy neki szól.

Maecenas Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: a *Maecenas Könyvkiadó* igazgatója

Szerkesztette: *Horváth Ágnes*

Nyomdai előkészítés: *Alinea Kft.*, Budapest

Nyomta és kötötte a *Szekszárdi Nyomda Kft.*, Szekszárd

Felelős vezető: *Vadász Katalin* ügyvezető igazgató

Terjedelem: 17,20 (A/5) ív